

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

günahkar oyunlar

Shayla Black

"İçinizi ısıtan, heyecanlı ve romantik Shayla Black romanları sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz."

SANA SOYUNDUM kitabının yazarı, SYLVIA DAY

ORJİNAL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

günahkâr oyunlar

Shayla Black

İki erkek kardeş arasında...

Xander Santiago hayatını milyoner bir playboy olarak geçirmiştir. Alle şirketine var olma ve yönetim kurulunda yer alma fırsatına asla sahip olamayan Xander, böylece yatak odasında bir efendi olmayı tercih eder. Büyük kardeşi Javier ise aile şirketinin tüm sorumluluklarını yüklenmiş ve bu mirası bir imparatorluğa dönüştürmek için durmaksızın çalışmıştır. Ancak, şirket içinde ortaya çıkan casusun, bir katille yaptığı iş birliği, karısının öldürülmesiyle sonuçlanır. Bu cinayet Javier'i uzun yıllar süren suçluluk ve öfke girdabının içine sürükler... Ta ki Xander kardeşini kurtarmak için gelene dek.

Karşı konulmaz bir kadın...

Javier'in hayatını yeniden yoluna koymasını arzulayan Xander; kardeşini sarhoş edip onu zorla da olsa, orada tesadüfen, güzeller güzeli London McLane ile tanışacakları Louisiana'ya sürükler. Büyük bir trajedi ve uzun yıllar süren mücadelelerin ardından London, hayatında yepyeni bir başlangıç yapmaya kararlıdır. Ve bu iki seksi milyoner kardeş ona yardım etmek için sabırsızlanmaktadır. Hem de her anlamda. London, baştan çıkarıcı tekliflere karşı, kendini istekli bir arzuyla yanıp tutuşurken bulur... Ve tek isteği sevgisinin bu iki kardeşle iyileştirmesi olacaktır.

Kaçınılmaz bir tehlike...

Ancak bir katil, tüm bu yaşananları Santiago kardeşleri yok etme amacıyla uzaktan izlemektedir. Özellikle de sevgili kadınları London'ı hedef alarak. Korku ve arzular birbirine karışırken, soluksuz okuyacağınız bir macera.

"Kavurucu... Merak uyandırır." Lora Leigh

"Yakıcı bir seksiliği var." Maya Banks

"Günahkâr ve baştan çıkarıcı." Jaci Burton

"Bu kitap ATEŞLİ!" Smexy Books

ISBN 978-605-5598-85-3

₺27.00

T-3
0228496
BFD
3196 BFD

THG

www.dharma.com.tr

facebook.com/dharmayayinlari

twitter.com/dharmayayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranayayinlari.com>

Shayla Black

Shayla Black (bir diğer ismiyle Shelley Bradley) farklı yayınevleri ve e-kitap yayıncıları tarafından yayınlanmış otuzun üzerindeki ateşli, çağdaş, erotik, paranormal ve tarihi aşk kitaplarıyla *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından. Teksas'ta kocası, ufak bir çocuğu ve aşırı şımartılmış kedisiyle birlikte yaşıyor. "Boş" zamanlarında televizyonlardaki reality şovları izlemekten, okumaktan ve çeşitli türde müzikler dinlemekten keyif alıyor.

Shayla, birçok yazma yarışmasına katılmış çoğunlukla da bu yarışmalardan birinciliklerle ayrılmıştır. Bu yarışmalar arasında "Passionate Ink's Passionate Plume", "Colorado Romance Writers Award of Excellence" ve "National Reader's Choice Awards" yer almaktadır. *Romantic Times* onu "Top Picks" ile ödüllendirirken, "KISS Hero Award" ve "Best Erotic Romance" ödüllerine de aday göstermiştir.

Yazarken risk almayı seven Shayla, her kitabında yeni yazı evrenlerine uzanmaktan keyif almaktadır. www.ShaylaBlack.com sitesinden ya da Shayla Black Author Facebook sayfasından ulaşabilirsiniz Shayla'ya.

GÜNAHKÂR OYUNLAR

Shayla Black

İngilizceden çeviren:

Eda Aksan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sbl.Mr

*Başından beri bu öykünün arkasında duran,
bazı duyguların evrensel olduğunu kanıtlamak için
gönlünü açan, sıcakkanlı ve güzel Liz Berry'ye.
Birçok yönden harika bir insansın.
İyilikseverliğin ve dostluğun için teşekkürler.
Özellikle de kendin olduğun için.*

Birinci Bölüm

Dominion Kulübü - Dallas, Teksas. Haziran sonu.

Xander Santiago, kadının kıvrımlı, feminen kalçalarını okşadıktan sonra ona anlayışlı bir bakış attı. Güzel, al al bir silüet. Zarif, uysal ve itaatkâr kadın, yatırıldığı pozisyonda bekliyor; vajinası şişip bir şeftali gibi ikiye ayrılmış bir şekle bürünmesine rağmen, tokat masasına bağlanmış duruyordu.

Nine Inch Nails'in sert ezgileri zindanın içinde yankılanırken, kadının kızarmış yanaklarına ve zevkten açılıp kapanan gözlerine bakarak ekşi ekşi gülümseyen adam, kadının etrafında bir tur döndü. Deneyimli ama tatlı Whitney, bu geceki seans için doğru seçimdi. Adamı memnun etmek ve onunla sevişmek için yanıp tutuşuyordu.

Kardeşi Javier'in tam istediği kadındı.

"Kıcını senin için nasıl havaya diktiğini, vajinasının suyunun nasıl aktığını görmüyor musun? Vajinası pörsümüş ve şişmiş ama fazlasını istiyor. Kırbaçla bir seans sonrası, ötelere gitmiş olacak," diyerek ağabeyine yol gösterdi Xander. Şiddetli ışığın altında, örülü kuyruğu parlayan aleti, kalın kabzasından tutarak kardeşine uzattı.

"Sıra sende. Derin nefes al. Ne yapacağını biliyorsun."

Javier anladığını belli edecek şekilde başını salladı ama kaşlarını çattı. Şakaklarından ter akıyordu. Kırbacı almadı. Onun yerine bronz tenli elini aylardan beri taranmamış gibi

görünen dalgalı, kara saçlarında gezdirdi. Öfkeye ve vorkaya boğulmuş, uzun süredir başka hiçbir şey umurunda olmayan kardeşinin bu hali, düşünöldüğünde anlaşılabilir karşılanabilirdi.

Kahretsin. Javier'in daha derine bakıp, iradeli olmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Xander, ağabeyine suçluluk duygusu, acı ve stres tabakalarının altında gömölü olan, içsel dominant duygusunu kucaklamayı öğreterek son raddeye varan mahvoluşunun, bir intihara dönüşmesinin önüne geçmeyi umuyordu. Ne yasına karşılık verilen öğütler ne de zaman, ona iyi gelmediğinden Xander'in ağabeyini tek parça halinde tutmak için bildiği tek yöntem buydu.

Bu da işe yaramazsa, yakında Javier'i sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu.

Xander, kardeşinin bileğini kavrayarak kırbacı eline verdi. Bakışlarıyla odayı arşınlayan Javier, kırbacı, eli bembeyaz kesilene kadar sıkı.

"Nefes al."

Xander, parmaklarını cıtlattı.

"Odaklan, adamım. Tam karşında, seni bekliyor. Toparlan ve kontrolü eline al."

Javier sertçe başını salladı ve hırılıtlı bir şekilde nefes aldı. Kolunu, zalimce arkaya doğru attı ama doğru pozisyon alamamıştı. Muhtemelen, Whitney'in ağız sulandıran kalçasını ıskalayıp oyluk yerine vuracak ve ona istenmeyen bir acı tattıracaktı.

"Lanet olsun," diye söylendi alçak bir sesle, başını sallayıp durmaksızın gözlerini kırpan Javier.

Xander, kardeşinin omzunu kavradı.

"Whitney'ye odaklan." Kardeşinin yüzüne eğilerek, onu kendisine bakmaya zorladı.

"Düşüncelerin yalnızca onun üzerinde olmalı şimdi. Halini, tavrını ve diğer sözsüz işaretleri çöz ve sonra, ona ihtiyacı olan zevki neyin tattıracağına karar ver."

Boş gözlerle ona bakan Javier başını kaldırdı. Soluk alıp vermesi hızlanmıştı.

“Onu görüyor musun? Parolasını duyuyor musun?” diye sordu Xander, buyurur bir edayla.

Javier, gözlerini sıkı sıkı kapatarak kırbacı iyice kavradığında, bileklerindeki damarlar belirginleşti. Kararsızca nefes aldığı anda kolları titriyor, asabi bir enerjiyle vücudu geriliyordu.

Xander’ın kafasının içinde çanlar çalmaya başladı.

“Javier?”

“Ne?” diye haykırdı Javier.

Xander ağabeyinin suratına yüzünü yaklaştırdı kısa ve öz bir şekilde,

“Kendine gel! Bana, onun parolasını söyle,” dedi.

Javier’in burun deliklerinden alevler fışkırıyordu. Gözlerini bir kez daha sımsıkı kapadıktan sonra başını şiddetle sallayarak gözlerini kocaman açtı. Lanet olsun, kardeşi buraya, şimdiye dönmeye çalışıyor ama beceremiyordu. Öfkeden içi içini yiyen Xander, elini yüzüne götürdü.

“Yapabilirsin,” diyerek ikna etmeye kalkıştı onu. “Sana bilgiyi verdim. İlgüdü sahibisin. Kendi oyununda kontrol tamamen sende. Şimdi o kontrolü ara. Kadının sana verdiği gücü kullan, Javier. Onun güvenini hisset, dominantlık alanına gir.”

Bütün bedeni gergin ve aşırı odaklanmış olan Javier derin bir nefes çekip, omuzlarını dikleştirdi. Sonra başını salladı. Ağabeyi kırbacı, Whitney’in kışında şaplatsın diye yanlarından uzaklaşırken, Xander’ın kaşları çatıldı. Javier, görmüyormuş gibi kadının dolgun göğüslerine baktı ve yutkundtu. Sallanmaya başladı. Yeniden, kesik kesik nefes alıp vermeye başladı.

“Siktir.” Ağabeyinin, parmaklarının arasından ağır ağır kayıp gittiğini hissediyordu. Gün be gün. Bir adım ileri atıp üç adım geri gidiyordu. Xander, Francesca’ya sövdü. Kadın, çocukluğunda taptığı, cebbar ve hükmeden ağabeyini yalanlar ve suçluluk duygusuyla altüst etmişti. Geçen yıl, onun boyun eğmez iradesini kurutup, bomboş bir deniz kabuğu bırakmış-

tı geride. Güzel ve korkunç fahişe, mezarından bile dış geçir-mişti ağabeyine.

"Javier!"

Ağabeyinin büyümüş ama odaklanamamış mavi gözleri ona yöneldi. Kahretsin, yine titriyordu. Xander, yılgın bir çığ-lıkla karşılık verdi o gözlere.

"Odaklan. Ya bana parolasını söylersin ya da kırbacı geri verirsın," diye kükredi.

"Be... Ben..." Javier yumruklarını sıktı, başını kaldırdı. "Siktir. Buradan çıkmalıyım."

"Kendine gel ve bana neler olduğunu söyle." diye fısılda-dı; etraftakilerin duymamasını umarak.

Javier, bakışlarını bir kez daha Whitney'in kalçalarına çe-virdi. Isınma sırasında Xander'in ona verdiği zevk kaybol-maya başlamıştı. Geriliyor, yeniden bedenine, gerçeğe dönü-yordu. Xander, kadının şirin yüzüne bakmak için tokat ma-sasının etrafında turladı. Kadının koyu yeşil gözleri, odanın görebildiği yerlerini tarıyor, başını sağa sola sallarken gümüşî saçları hareket ediyordu.

Lanet okuyarak kadının yanına gitti ve elini yatıştırıcı bir şekilde kızın sırtına koydu.

"Sakin ol, Whitney."

"Konuşmak için izin istiyorum, efendim."

"Kahretsin." Xander bunu duymak istemiyordu ama kadın bunu hak etmişti.

"Evet, küçük edilgen."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Kadının sesinde endişe vardı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın." dedi Xander; kadının yu-muşak tenini çabuk çabuk okşarken.

Xander tereddüt etti. Başka ne söyleyebilirdi? İşkolik ağa-beyinin karısının, onu öldüren başka bir adamla ağabeyini aldattığını ve ağabeyinin hâlâ bu olayın suçluluğunu üzerin-den atamayıp, mahvolmuş bir halde olduğunu anlatamazdı kesinlikle. Zihinsel boşluklar yaşıyor ve kontrol edemediği öfke nöbetleri geçirmeye devam ediyordu. Şimdi olduğu gibi

bazı zamanlar, bir uyarıcı olmadan tamamen kontrolünü kaybediyordu.

"Son zamanlarda sıkıntılı günler geçiriyor." Tanrı'ya şükür, Dallas'ta kimse bir film yıldızı olmadığı müddetçe Los Angeles'ın en zengini kimmiş pek önem vermiyordu. Dikkat etmiş olsalardı, Whitney, Javier'in kahrolası, trajik bokunu biliyor olacaktı. "Yalnızca aklını başına almak için zamana ihtiyacı var. Sana bir zarar gelmeyecek. İyi misin? Su ya da başka bir şey ister misin?"

Whitney'nin pürüzsüz yüzüne bir acıma ifadesi yayıldı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Hayır, efendim iyiyim ben. Sizi memnun edecekse sabrederim."

Xander, kadını yanağından öptü. "Cesur, küçük edilgen. Seni daha sonra ödüllendireceğim."

Kadın bunun üzerine kıkırdadı. Adam, güven veren bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. Ta ki kırbaç göğsüne inene dek. İstemsiz olarak kırbaçı tuttu ve arkasını döndüğünde Javier'in çıkışa doğru pürtelaş koşturduğunu gördü.

"*Lanet olsun!*" Ağabeyini, hele de tam bir krizin ortasında, tek başına bırakamazdı. Xander geçen yıl iki kez, ağabeyini alkol zehirlenmesinden ölmeden, midesinin temizlenmesi için acil servise yetiştirmişti. Whitney'i, cumartesi gecesi böyle bir kulüpte korunmasız, bağlanmış bir halde bırakamazdı. Her yer av peşinde koşan yırtıcılarla doluydu. Kulübün sahibi Mitchell Thorpe bile pervasızca herkesi teftiş ediyordu. Hiçbir sistem mükemmel değildi.

Zindana göz gezdirdiğinde tanıdık bir silüete rastladı. Kadının ince kollarına asılarak onu kendine çekti. Kadının alev alev yanan mavi gözleri onu tanıdığında haylaz bir ifadeye büründü.

Siyah saçlarını solgun omuzlarının üzerinde sallandırırken sırıttı.

"En son bıraktığımda, bana emretmek için benim iznime ihtiyacın olduğunu hatırlıyorum. Şikâyet ettiğimden değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Bu Callie'ydi. Daha önce kimsede görmediği arsız bir çeneye sahip, edilgen bir kadındı.

"Acil durum" diye homurdandı adam. "Whitney'yi çöz ve ona yardım et."

Kadının yüzü aniden ciddileşti.

"Elbette. Git. Başka bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana."

Arsız... Fakat sadık ve güvenilir Callie, yapacağım dediğini yaptı.

"Teşekkürler" diye mırıldandı Xander ve Javier'in peşinden koştu. Onu, sıkışık soyunma odasının kapısını zorlarken kolundan yakaladı. Oda, Javier kafasını toplayabilse onunla birlikte Xander'ın da yapacağı gibi, birçok insan gecenin bu vaktinde oyunlarını oynadıkları için boştu.

Javier'i kendine doğru çevirmeye çalışırken,

"Senin sorunun ne?" diye sordu Xander. Ses yok. "Konuş benimle."

"Çekil git." Javier söylenerek bir kolunu savurdu.

Tanrım, öfkesi artmıştı. Javier, gerçekten hiç anlamadığı, bir okyanus dolusu, uçsuz bucaksız, kudurtan, yakıcı bir öfkeyle doluydu. Ağabeyi geçen yıl davranışlarındaki keskin değişimin nedenini açıklamamıştı hiç. Sebep, Francesca'yı korkunç bir ölümden kurtaramamanın suçluluğu muydu? Yas evresinden, öfke evresine mi geçiyordu? Belki tüm bunları açık açık konuşmaları gerekiyordu.

"Dinle beni." Javier'i omuzlarından sarstı.

"Francesca'yı kaybettiğin için üzgünüm ama o ruhsuz, seni aldatan parazitin tekiydi. Onu sevmiyordun. Taşaklarım üzerine bahse girerim ondan boşanmak istiyordun ama sana bir servete mal olacağından boşanmadın. Ondan uzaklaşmak için gittin saatlerce çalıştın, değil mi? O da bu sorunla yüzleşmek yerine, dostuyla kaçmayı seçti. Dostu öldürdü onu, sen değil. Senin hatan değildi."

"Tam olarak değil." Javier, kudurmuş mavi gözleriyle onu iğdiş ediyordu. Sıkıdığı, boştaki yumruğunu kilitli dolaba geçirdi. "Senin de suçun vardı."

Xander içinden lanet okudu. "Yine bu konu." "Onu kurtarmazdım, Javi."

"En azından deneyebilirdin!"

Suratını Xander'in suratına yaklaştırarak dişleri görünecek şekilde sırttı. Boyun damarları şişmiş, boynu öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Otuz yıl boyunca ailemizi idare ettim, örnek öğrenci oldum ve aile işlerinin başına geçtim. Neden? Sırf sen mükemmelleştiğin şeyi, oyun oynamayı, sürdürüresin diye. Karşılığında tek bir iyilik istedim. *Tek bir tane* ve sen reddettin."

Javier saydıklarının hepsini onun için yapmamıştı. Her şeyde en iyi olamamayı kendine yediremediği ve milyon dolarlık şirketler onun doğuştan gelen hakkı olduğu için yapmıştı. Javier, vâristi. Xander ailesinin, her şeyi işlerin başına ağabeyinin geçeceğini düşünerek tasarladıklarını biliyordu. Eğitimli ve şımarık Xander'in yapabileceği katkıların bir değeri yoktu. Nihayetinde böylesi yetenekli bir ağabeyi varken onun katkısı gereksizdi.

"İmkânsız bir şey istedin" diye ısrar etti Xander.

"Neredeyse bulduğun her kadının, iradene diz çökmesini istiyorsun. Francesca senin rehberliğine ve disiplinine ihtiyaç duyuyordu. Reptor şirketinin alımıyla meşguldüm; günde on sekiz saat çalışıyordum. Tek yapman gereken ona yol göstermekti."

Javier'in ondan, Francesca'nın dominantı olmasını istediği zaman düşündüğü gibi yine ağabeyinin kafayı yediğini düşünüyordu. İçinden ona kadar sayarak öfkesini dizginlemeye çalıştı.

"İsteğin o kadar sorunluydu ki nereden başlayacağımı bilemiyorum! İlkın, ben kendi edilgenime bir kez bile taslama takmamışken sen benden şımarık karına yedi gün yirmi dört saat göz kulak olmamı istedin. Bu yaşam şeklinin esası, güvene, makul olana ve bilinçli bir karşılıklı anlaşmaya dayanır. Her sabah uyandığımda gırtlaklamak istediğim biriyle bu anlaşmanın nasıl güvene dayalı olabileceğini çözemedim. Onun

öyle veya böyle makul bir insan olduğunu da sanmıyorum. Tüm bunları bir sorun olarak saymasak bile, o edilgen biri değildi ki. Asla, gücünü bana vermeye razı olmazdı. Onun gücünü sahiplenmiş olsaydım tacizden, zorbalıktan öteye gitmeyecekti çünkü çok iyi biliyorum ki o göt, her gün, saat başı dayak yemek isteyecekti."

Javier gözlerini kıstı.

"Sana itaat edebilirdi ama sen denemedin bile. Nedenini biliyorum. Onu düzmek istiyordun. Teklifimi reddettin çünkü anlaşılmaya seks yapmayı dâhil etmemiştim."

"Bir gün sırf keyif için vahşi bir boğaya da binmek istiyorum ama bu isteğim, onu yapacak kadar aptal olduğum anlamına gelmez." Xander sert bakışlarını ağabeyine doğrulttu. "Evet, bir zamanlar onu becermek istiyordum; kabul ediyorum. Güzeldi ama bir yılan gibi, hayatı senin içinden çekip aldı kardeşim. Sana daha onunla evlenmeden böyle olacağını söylemiştim ama küçüklüğümüzden beri söylediğim tek bir kelimeye kulak asmadın. Onu istiyordun. Onu bir kere becermek yerine, bir yöneticinin kızı olduğuna göre örnek bir yönetici karısı olacağına kendini ikna ettin ve yüzüğü parmağına geçirdin."

"Hassas bir birleşmenin koşullarından bir tanesiydi. O zaman mantıklı geliyordu."

"Kötü bir anlaşmaydı."

"Zaten 'demişim' demeye bayılırsın."

"Francesca'nın babası, aslında çubuk olan kızını bir havuç gibi sallandırdı. Oltaya gelecek kadar ahmaktın. Yıllarca, zihnini altüst etti. Lanet olsun ki hâlâ da ediyor."

Ağabeyi diklendi. "O birleşmeden beri gelirler arttı."

"Akli dengeni yitirmen uğruna."

Javier söverek başını çevirdi. Xander, ağabeyinin yine ondan kurtulmaya çalışıp bulduğu ilk şeyle hayatını sonlandırmayı deneyeceğini biliyordu. Bundan önce Los Angeles'daki malikânede ve burada Dallas'ta, haftalardır kaldıkla-

Her bir evdeki bütün ölümcül silahları topluyordu. Kaderi ayartmaya gerek yoktu.

Bu yöntemin işe yaramadığını gören Xander yeni bir yönetime başvurdu.

“İşler kötüye gidiyor, Javier. Her şey tepetaklak oldu. Odaklanamıyorsun, debelenip duruyorsun. Belli ettiğinden daha fazla nöbet geçiriyorsun, değil mi? Suyun ısınıyor. Lanet olsun, bırak yardım edeyim sana.”

“Hayır.” Javier’in ret cevabı odayı kapladı.

“Neden? Hiç ihtiyaç duymadığın ya da istemediğin için bir kere bile kullanmadığım bir MBA sertifikam var.”

“Yani... Günlük tokatlama ve düzüşme düzenin arasına Ar-Ge mi sokuşturmak istiyorsun? Yönetici asistanının kapıdan girer girmez soyunması isteğini karşılayamam. Cinsel taciz diyorlar ona. Bir çırpıda kendimizi mahkemede buluruz.”

Javier’in alaycılığı yüreğini parçaladı.

“Neler yapabileceğime dair en ufak bir fikrin yok ve asla da öğrenemeyeceksin çünkü ailemizin işlerini paylaşmayı reddediyorsun. Boğazıma tıkamaya çalıştığın suçluluk duygusuna rağmen, zaten karını da hiçbir şartta asla paylaşmazdın.”

Otuz yılını ağabeyinin gölgesinde, ailesini memnun edebilme ümidiyle geçirmişti. Sonunda bunun imkânsız olduğunu fark edip pes etmiş ve zevk peşinde koşturmaya başlamıştı. Ayrıca erken yaşlarda Javier’in kindar kardeşi olmak istemediğine karar vermişti.

“Zırvalık. Yardımını istedim. *Yalvardım* sana,” diye karşılık verdi ağabeyi.

“Francesca, arzularının ötesine geçip, artık onu kontrol edemeyeceğin raddeye geldiğinde, beni bir BDSM (efendi-köle durumu) için geçici çözüm gibi gördün. Aylardır kendini bu yaşam şekline hazırlıyordun. Onu becermem meselesi açılmasa bile onu benim kontrolüme bırakmanın neden işe yaramayacağını biliyordun. Ne seni kocası ne beni efendisi olarak tanıyacak ne de birden bire mutlu olacaktı.”

"Mutlu olmayacaktı belki ama Aruba'da dostu tarafından öldürülmemiş olacaktı."

Bu haldeki ağabeyinin gerçeği görüp göremeyeceğini merak eden Xander başını salladı.

"O adam olmasa başkası olacaktı. Tüm bu sürede yaptığı, yolunu bulmak için ikimizi birbirimize düşürmektir. Bizi birbirimizden ayırabilirdi."

"O zaman istediğini elde etti çünkü hâlâ oyununu sürdürüyor."

Sinsice uzaklaşan Javier kahkaha atmasına yetecek bir anlığına döndü.

"Siktir git, Xander. Sonsuza dek."

Javier yeni Audi arabasının deriden, bozulmamış yolcu koltuğunda sızmışken, Xander zifiri karanlığın içinde doğuya doğru yol alıyordu. Direksiyonun üzerindeki tuşlarla sert, alternatif bir rock şarkısı seçti. Öfkeli müzik ruh haline uyuyordu.

Gözünün önündeki bu karmaşanın sonunu göremiyor; başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Bu gece yaptığı hareket ömrü boyunca onu, Javier'in üzerini çizdiği adamların listesine sokmuş olabilirdi... En azından ağabeyi ondan nefret etmek için hayatta kalmış olacaktı.

Xander, telefonu çalınca bluetooth ekranına baktı ve gülümseyerek açtı telefonu.

"Vişne!"

"Logan bana böyle seslendiğini duyarsa seni öldürür." dedi en iyi dostunun karısı.

"Kızıl saçların ve masumiyetin bence çok şeker..."

Kadın homurdandı. "Logan'la evli kalmak... Artık masumane değil. Yolda mısın?"

"Evet. Sabahın ilk saatlerinde varmış oluruz. Belki üç gibi. Kusura bakma..."

"Sorun değil. Yeni patronum çok anlayışlı."

"Nihayet meşhur Jack Cole ile tanışabileceğim demek ki?"

"Muhtemelen. Çocuğu doğduğundan beri istediği kadar uyuyamadığından eskisine göre daha inatçı ama iyi tarafından baktığında, bugünlerde ofise erkenden gelmiyor." Bu durumdan bahsederken Tara'nın sesine neşe hâkimdi. Bu da Xander'in gülmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Başımızı sokacak bir yer bulana kadar yanında kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Yalnızca temel kuralları unutma: Klozetin kapağını her zaman kapat, evin içinde en azından iç çamaşırını giyin ve Hunter'ın seni öldürmesini istemediğin müddetçe Kata ile oynamak yok. Hunter... Aşırı korumacıdır."

"Logan değil mi?" diye taşı gediğine koydu Xander.

"Tamam, buldun gediği ama demek istediğimi anladın."

"Evet. Latin dilberi Katalina taç çizgisinde. Bir yoluna bakacağım."

"En son Lafayette'e uğradığında ne kadar popüler olduğuna gördüm. Bence bir yoluna bakmaktan fazlasını yapacaksın. Ya Javier?"

Xander onun sesindeki değişimi, endişeyi fark etti. Çirkin kavgalarının ardından morali sıfırlanmıştı. Sonraki birkaç saatini Javier'i kandırmakla geçirmişti. Ağabeyini aldatmak ona acı veriyordu ve şimdi Tara'nın şefkatiyle başa çıkamazdı.

"Ağabeyimin Kata'ya asılması konusunda endişelenme. Dallas'ta ona verdiğim ölçülü hidromorfondan sonra bir süre yalnızca çarşafı pisletecek."

"Nereden bul..." dedi kadın. "Tanrım, şimdi de bir doktorla mı yatiyorsun?"

Xander sırttı. "Fevkalade özellikleri var."

"Reçetelerinden mi göğüslerinden mi bahsediyorsun?"

Xander neşelenmek için, "Birini seçmem mi gerekiyor?" diye kadına sataştı.

"Yemin ederim penisin çok iş görüyor. Hâlâ bitkinlikten yorulmadığına ya da kimsenin daha önce duymadığı egzotik bir hastalık kapmadığına şaşıyorum."

Xander aynı düşünceler içinde yüzünü ekşitti ama oyuna devam etti.

"Beni özlüyorsun, Tara. Bir çapkınla takılmak Donanma Kaplanları'ndan biriyle takılmaktan iyidir."

"Sanmıyorum. Arada sırada tehlikeli olan teröristin yeri-ne, kıskanç kocaları ve sürekli bağırın babalar için endişelen-meyi yeğlerim. Nokta."

Xander kahkaha attı. Logan'ın karısıyla yaptığı sözlü tartışmalara bayılıyordu. Kadın her zaman, şaka yaptığını sanı-yordu. Kendini ciddiye almasının bir nedeni olmadığından, bu yöntem işe yarıyordu.

"Şaka bir yana. Javier nasıl? İyi mi?" diye sordu kadın.

Değil ve Tara'nın bunu bilmesi gerekiyordu. Gecenin bir yarısı onu eyaletler arası bir yolculuğa çıkartıp yanında taşı-masının başka ne nedeni olabilirdi ki? Elini, pütürlü, bitkin gözlerine götürdü.

"Umarım iyi olacak. Er ya da geç iyi olacak. Dediğim gibi yetişkin bir adama bakıcılık yapmak tek başıma üstesinden gelebileceğim bir iş değil. Sıkıntılarımı sana taşıdığım için üz-günüm."

"Logan görevde olmasaydı, gelmeni isterdi. Ben de istiyorum. Kata işe koyuldu. Jack, Deke ve Tyler yardıma hazırlar. Deke'nin karısı Kimber hemşire. Tıbbi bir sorunla karşılaşır-sak o bize yardımcı olabilir. Luc ve Alyssa Traverson sana Bonheur'dan gerçekten leziz yiyecekler getirme sözü verdiler."

"Mükemmel. Şarabı ayırdığından emin ol." diyerek espri yaptı; söylediği hiç de komik olmasa bile. Javier'in bir şişenin içine gömülüp kendinden geçmesinden bıkmıştı.

"Ayracağım. Seveceğini düşündüğüm bir ev buldum. Sorduğun ofisleri bulmak da kolay olacak. Elimde birkaç yer var. Büyük oğlanlardan biri bakıcılığı üstlenir; sen de yarın oraları gezirsin."

"Javier buna bayılacak..." sesinde bir alay vardı.

"Ofisleri mi, bakıcıları mı?"

"İkisi de muhtemelen ama bu onun sorunu. Geçen yıl, baktım, gömdüğü kıçından çıkartabilseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı."

Tara onu anladığını belli eden bir ses çıkarttı.

"Bugün Logan'dan bir e-posta aldım. Bir hafta içinde dönmeyecekmiş. Hunter, Oracle'da Jack ve Deke ile birlikte yeni işi- ne uyum sağlamaya çalışıyor ama bize birkaç saatini ayırabileceğine eminim. Birlikte Javier'in aklını, içini kemiren şeyden uzaklaştırıp onun FT'ye odaklanmasını sağlayabilirler."

"Fiziksel terapi iyi gelecektir. Teşekkürler Tara. Sensiz ne yapardım bilmiyorum gerçekten. Javier intihara birinci sınıf koltuktan bilet aldı kendine. Onu bu yolculuktan alkoymak için başka ne yapabileceğimi bilemiyorum."

"Sen, iflah olmaz, çekici kimliğine kavuşasın diye onu kendine getirecek bir şeyler bulacağız."

Ertesi sabah London McLane, saat sekizi geçirmeden küçük bungalovun kapısını yumrukladı. Hafiften soluğu almış, biraz da gergindi ama yine de sekiz yüz metreyi tek başına yürümüşü. Teknik açıdan, bayılmaları sonlanana kadar tek başına hiçbir şey yapmaması gerekiyordu; ama bu baygınlıklar sonsuza dek sürebilirdi. Etrafındakilere yük olmaktan bıkmıştı. Önceliği, artık kendine yeten biri olduğunu kendisine ve ailesine ispatlamaktı.

Yirmi beş yaşında, sıradan bir yetişkinin gündelik olarak yaptığı; araba sürmek, iş sahibi olmak ve tek başına sakin bir gece geçirmek gibi şeylerin hiçbirini yapamamıştı. Güvence altına alınmış bir varoluş istemiyor, olağanüstü bir yaşam; dağlara tırmanabildiği, âşık olabildiği, başkalarına yardım edebildiği, tüm korkularından arındığı ve kendiyle tamamen barışık olabildiği bir yaşam istiyordu.

Yaklaşık on yılın sonunda, London artık bedeninde tutsak olduğu zamanın sonunun geldiğine karar verdi. Yaşamının geriye kalan kısmı bugün başlıyordu... Nasıl başlayacağını bililiğinden emin olmasa da.

Pırıltılı gülümsemesiyle kapıyı açan Kata Edgington karşıladı onu. Güzel, esmer kadın onu kucakladı.

“İçeri gel, tatlım. Nasılsın? Cali’ye yaptığın seyahat iyi miydi? Lafayette’e temelli mi döndün?”

Soluk saçının bir tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırarak ahşap bungalovun içine girdi London.

“Evet. Annemin itirazlarına karşın son elbiselerimi de kargoyla gönderdim. Eve döndüğümde beni boğazlayacak. Lafayette’in benim için iyi bir değişiklik olacağını bilecek kadar ziyaret ettim burayı. Orange County’den farklı olduğu kesin. Yürüyebildiğim kadar yürümeme müsaade var. Elime geçirdiğim bütün fırsatları değerlendireceğim. Koşmayı bile deneyebilirim. Bu sonbaharda, beş bin metreyi tamamlama hedefim için kesinlikle idman yapacağım. Yardımı dokunacak yeni ilaçlarım var.” Her gün içmeye mecbur olduğu kocaman hapları düşünerek suratını ekşitti. “Fakat durumum kötüye gitmedikçe bir daha ameliyat olmayacağım.”

Diğer kadının gözleri merhametle doldu.

“Çok üzgünüm. Sanki hep bununla boğuşuyormuş gibi hissediyor olmalısın.”

Önünü alamadan, ıslak yolda, spor arabasının radyosundan yayılan Evanescence’in gürültülü haykırırları arasında Amber ve erkek arkadaşının yanlarında bir başka kız olduğu halde oğlanın bir şeyleri üzerine tartıştıkları gözünün önüne geldi...

Hatırladıkları karşısında irkilen London, Kata’ya odaklanmaya çalıştı.

“Evet, ama hepsini geride bırakıyorum. Gerçekten yaşamaya başlamanın vakti geldi.”

Kata, el çabukluğuyla kolunu ona dolayıp sarıldı. Kapıyı kapatmadan önce son bir kez dışarı baktı.

“Alyssa ya da Luc’la gelmedin mi?”

Kuzeni Alyssa ve kocası gereğinden fazlasını yapmışlar, aylarca yanlarında kalmasına izin vermişler ve şimdi de yanlarına taşınmasına müsaade etmişlerdi. Yardım edebilecek

durumda olduğunda; yemek pişiriyor, çamaşırları yıkıyor, aklına gelen herhangi bir işi yapabiliyordu. Ancak London, bunun yeterli olmadığını biliyordu. Yakında, daha fazla yardımı dokunabileceğini umuyordu.

“Hayır. Çok yoğunlar. Başımın çaresine bakmanın zamanı geldi. Daha fazla sınırlarımın tutsağı olamam.”

“Tatlım, ya düşüp başını çarparsan...”

“En azından bir şeyler hissetmiş olurum.” Düzenini bozmayıp onlarca yıl pişmanlık ve boşluk hisleriyle yaşamaktansa acıyı yeğlerdi. “Kendimi zorlamadıkça asla özgür olamayacağım.”

Kata, duyduklarından rahatsız olduğunu ve bunu söylemek üzere olduğunu belli edercesine dudaklarını araladı.

“Birlikte yürümeye ne dersin?” diyerek konuyu değiştirdi London.

Gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle, yüzünü buruşturdu Kata.

“Arayıp haber vermeliydim ama her şey çok çabuk gelişti. Üzgünüm, gelemem. Bir çeşit bakıcılık yapıyorum şu anda.”

“Küçük Caleb’e mi bakıyorsun?”

Başını salladığında, Kata’nın siyah saçları omuzlarına düştü.

“Hayır. O, Deke’yle Kimber’in yanında. Annesiyle babasının onun için bugün başka planları olduğunu düşünüyorum.”

Kata’nın kocası Hunter, kardeşinin afacan ufaklığına bayılıyordu. Bu yüzden London’ın varsayımı doğaldı. Velet hoplayıp zıplar, araba sesleri çıkartıp uçak gibi havada süzülme taklidi yapardı. Hunter’in çocuk sahibi olmayı istemesi yatkındı. İyi birer ebeveyn olurlardı. Gıpta ediyordu onlara evet ama hiçbirini kıskanmıyordu. Çocukları seviyordu ama annelik kumaşı yoktu onda. Hayatında ya da yatağında bir erkeği tutamazken, çocuk yapmanın bahsi dahi edilemezdi.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

“Tyler’ın küçük haylazlarına bakıyorsan, alışılmadık bir sessizlik var.”

"İki kilometre öteden seslerini işitirdin. İki yaşındaki bir çocuk için Seth tam bir bela ve bir bebeğe göre Chase'in inanılmaz sağlıklı ciğerleri var." Kata kıkırdadı. "Aslında yetişkin bir adamın bakıcılığını üstlendim. Logan'ın en iyi dostuna bir iyilik yapıyorum. Xander'dan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Milyoner çapkın mı?" London, Alyssa'nın son sürat, zorlu aşk bilmeceleri hakkındaki dedikodularını dinlemekten keyif alırdı. Onların hikâyelerinden çıkarttığına göre Xander yakışıklı, çekici ve elbette sev-çöpe at bir tip olmalıydı. Fakat anladığı kadarıyla Xander'ın hayatına giren tüm kadınlar şanslıydı. En azından bir süreliğine sevilmişlerdi.

"O adamın bir gününün, rastgele bir kızı seçip, duyduklarına göre ona güzel bir vakit geçirtmeden sonlandığını sanmıyorum." Kata gülümsedi ve konuşmasını sürdürdü. "Her neyse. Ağabeyini bana getirdi. Javier mahvolmuş durumda."

Bu, kulağa hiç de hoş gelmiyordu. "Yardım edebilir miyim?"

Kata'nın gözleri merhametle yumuşadı.

"Nazik teklifin için teşekkür ederim canım ama hayatına devam etmesi için ona yardım etmekten başka ne yapabiliriz bilemiyorum. Bir yıl önce karısı öldürüldü."

London'ın içini bir acıma duygusu kapladı.

"Aman Allah'ım, korkunç! Katilini bulabildiler mi?"

"Hayır."

"Korkunç. Polis neden öldürüldüğünü biliyor mu?"

Kata yanıtlamaya başlamıştı ki, konuşması önce bir inilti, ardından bir hışırtı ve kırılmayla bölündü. Koridoru geçip soldaki ilk kapıya koştu. Hiç tanışmadığı bir adam için endişelenen London da peşinden gitti. Karısının ölümünden bir yıl sonra böylesi bir yardıma ihtiyaç duyan Javier'in yüreği paramparça olmuş olmalıydı. Karısını çok sevmiş olmalıydı.

Kata'nın arkasından odaya daldığında, üzerinde yalnızca göz alıcı sırtına yapışıp kıcını ve kalçalarını belli eden koyu, gri renk iç çamaşırı bulunan bir adam yatağın üstüne çıkıp

komodine doğru zıplamıştı. Geniş omuzlarını ve kaslı sırtını kavruk teni örtüyordu. Eğildiğinde bile boyu uzundu. Büyük ve güçlü biriydi. Kabarık siyah saçları, hafiften dalgalı ve yanlanmasına, boynuna doğru salınıyordu.

Kata, bir adım daha atıp suratının üstüne yere kapaklanmasın diye adamı kolundan yakaladı.

“Çarşafı ger. Yeniden yatağına yatırmam için bana yardım et.”

London hemen harekete geçip çarşafı yorganı yatağa serdi. Başını kaldırdığında Kata’nın Javier’in arkasına geçerek dolgun pazılarından kavrayıp yatağa doğru götürmeye çalıştığını gördü. Ancak adam, onu sağlam vücuduyla komodinin arasına sıkıştırarak hareket alanını engelliyordu. London, zavallı dul adama yardım etmek için önüne dikildi ve ona baktı. Adama baktığında, aklına gelen en son duygu acıma hissi olmuştu.

Yarı kapalı, baygın ve soluk gözleriyle bile Javier gördüğü en yakışıklı adamdı. Ona bu kadar yakın olmak, damarlarında IcyHot’ın yarattığına benzer bir heyecan dalgası yarattı. Midesi düğümlendi. Biraz aşağıda bacaklarının arasında... Aniden yerleşen o acıyı düşünmek istemiyordu. Erkeksi bir koku yayıyordu. Kolonya kokusu değildi bu. Ondan muhtemelen en az on yaş büyüktü. Ağzının çevresindeki silik çizgiler ve kaşları arasındaki çentik onun hayat deneyimini yüzüne yansıtıyordu. Adamın kuvvetli elmacık kemiği kesikleri, öfkelenildiğinde intikam yemini içmiş bir savaşçıya dönüşeceğini söylüyordu ona. Adama dair her şey, kendini sınırsız bir şekilde ona bastırma, kollarını ona dolayıp tüm acılarını dindireceğinin sözünü verme hissi uyandırıyordu içinde.

“Biraz yardım eder misin, lütfen?”

Kata’nın isteği, London’ı harekete geçirdi. Javier’in beline sarıldı. Tanrım, ateş saçıyor. Ateş, avuçlarını kurutmuş, onu sendeletmişti. Bu adam onu yatağa atıp kendi bedeniyle vücudunu sardığında, sırf bu ateşle yanıp tutuşurdu. Geniş ve buyurgan ağzının günahkâr çizgilerini saymıyordu bile. Bu

dudakların onun dudaklarına kenetlendiği düşüncesi... Nere-
deyse soluğu kesilmişti.

"London? İyi misin?"

Kata'nın sesindeki endişe, Javier üzerindeki düşüncelerini
dağıttı. Kadının, onu sorgulayan karanlık bakışlarını yakala-
mak için adamın kavruk, kash omuzlarının ardına bakındı.

"İyiyim. Özür dilerim. Bazen, ağırkanlı oluyorum. *Tıpkı
büyüleyici, yarı yarıya çıplak boylu poslu adamları gördüğüm za-
man olduğu gibi.*"

Kata, ona yüreklendirici bir gülümseme attı.

"İyisin, tatlım."

Aralarında duran Javier'in ayakları iflas etti. Öne doğru
yığılarken, London ağırlığının altında ezilerek onu yakaladı.
Kollarını adamın beline doladı. Adamın seksi göğsü ince, tel
örgüsü tişörtüne değdiğinde içini yaktı. Adamın ateşine rağ-
men, meme uçları sertleşip, dikildi.

Yaşadığı cinsel bir çekimse; onca insanın neden bunun
üstüne kitaplar yazıp şarkılar söylediğini şimdi anlıyordu.
Ayaklarını yerden kesmek üzere olan bu cinsel çekim karşı-
sında London derin bir nefes alarak, güç bela Javier'i yatağına
taşıırken, yeniden dengesini sağlamaya çalıştı. Adamın bilinci
neredeyse tamamen kapalıydı. Ne bu ânı ne de onu hatırlaya-
caktı. En iyi ihtimalle, ihtiyacı olduğunda ona yardımcı olan
iyi bir insan olduğunu düşünecekti. En kötü ihtimalle, erkek-
lerle birliktelikte hudutsuz bir deneyimsizlik sahibi olduğu
için onu tıknaz ve özentili bir sarışın olarak anımsayacaktı. Her
iki ihtimalde de onun için değersiz biriydi. Rüyadan uyanıp,
kadınlık organlarını fantezilerinden uzaklaştırma zamanı gel-
mişti. Kendini, adamın belki de iğrenç bir insan olduğu ya da
yataкта kötü olduğu düşüncesiyle teselli etti. Onun için, ikisi
arasında bir fark yoktu. Fakat adama bir kez daha baktığında
fikirleri yeniden değişti. Bu adamın herhangi bir şeyde kötü
olması olanaksızdı.

Kata ile birlikte güç bela adamı yatağına yatırdılar. Ayakları
bile ağırlaşmış olduğundan sırtını yatağına düz uzatabilmesi

için kollarıyla belini kavramak zorunda kaldı. Yüzünün, sert karın kası tepeciklerinin ve birkaç santim aşağıdaki kabarık bölgenin ateşiyle yandığı bir sırada, bacakları arasındaki sancının keskinleşmesinde şaşılacak bir yan yoktu.

Adama Kata'dan daha yakın olan London, Javier'in üstünden uzanarak battaniyeyi onun üstüne çekti. Adam homurdanıp, baygın bir halde sövdü. Adamın çakırkeyif bakışlarını, şimdi yüzünden bir parmak yukarıda sallanan göğüslerine bakarken yakaladı. Adam gülümseyerek, buğulu gözlerle ona baktı.

"Güzelim" diye fısıldadı.

"Ben mi?" İmkânsız. Adam kendi dünyası içinde kaybolmuş, hatta ölmüş karısını hayal ediyor olabilirdi.

Javier yeniden gözlerini kapattığında bunların hiçbir önemi kalmadı.

Böyle bir adam için, onun hiçbir değeri yoktu. Rüya... Adamın çoğu gece, rüyalarını kâbusa çevireceğine dair kötü bir his vardı içinde.

İkinci Bölüm

Bir beyzbol sopası durmaksızın kafasına indiriliyormuş-
çasma ağır ağır uyandı Javier. En azından, başının zonk-
lamasının vermiş olduğu his böyle bir şeydi. İnleyerek, bir
gözünü aralamaya cesaret edebildi. Güneş ışığı odanın ca-
mından içeri giriyor, sanki kafasına bir kazma saplanıyordu.
Söverek gözünü kapattı.

Dün gece ne yapmıştı?

Zihninin içinde anılar arasında dolanırken Dominion'u
ve Whitney'in kızarmış kalçalarını hatırladı. Dün gece her ta-
rafını bir korku sarmış; bu korku kaskatı kesilmesine neden
olmuştu. Xander onu yatıştırmaya çalışmıştı. Javier öfkenin
esiri olduğunu hatırladı. Kardeşini yüzüstü bırakmış; oyun
 oynamaya hazır, kıvamına getirilmiş, bastırılmış, edilgen bir
 kadından vazgeçmişti. Kadını taciz edebilecek insanların ol-
 duğu halka açık bir yerde de bırakmış olabilirdi. Kadına se-
 vimli ve tatmin edici olduğunu fısıldayamamıştı. Kırbacı atıp
 tüymüştü. Sorumluluğundaki birini beslemek ve korumak
 konusunda ilk kez başarısızlığa uğramış değildi. Milyar do-
 larlık şirketi idare edebiliyordu ama bireysel ilişkileri tam bir
 faciaydı.

Sonra ne yapmıştı? Düşüncesiz eylemleriyle başka kime
 zarar vermişti? Kulüpteki olaylar ile şu an arasında yaşanan-
 lar koca bir kara delikti.

Xander'la olan kavgası hariç.

Geçen bir yıl boyunca içine attığı bütün korkunç suçlamaları kustuğunu net bir şekilde hatırladı. Francesca'nın ölümünün suçunu kardeşine yıkmıştı. Javier gözlerini sınıksız kapadı. Hepsî Xander'in suçı değildi; ölen karısı seçimlerini yapmış, onun karısına vermesi gereken değeri ona gösteren amansız bir çapkını tercih etmişti. Fakat Xander, Francesca'nın iplerini eline alsaydı, katiliyle birlikte Aruba'da olmayacaktı. Bu gerçek reddedilemezdi. Şu anda bunu düşündükçe başının ağrısı artıyordu.

Acı dolu bir iniltiyle yana döndü. Midesi altüst olmuştu. Hastalanacak mıydı? Dün gece ne kadar içmişti?

"Günaydın uyuyan güzel." dedi ağır ağır, yakınlardaki bir kadın sesi.

Bir yıldır yatağında bir kadınla uyanmayan Javier'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Yabancı olduğu odanın bir köşesinde, elbisesinin içine gömülü ama kesinlikle küçük gelen bir sütunle ince, siyah bir bluz giyinen güzel bir Latin Amerikalı kadın oturuyordu. Kahverengi saçları dalgalanıyor, uçları iri göğüslerinin üstüne düşüyordu. Dolgun meme uçları ince pamuğa sıkı sıkıya yapışmıştı. Dizlerinden birini göğsüne doğru çekip kolunu dizine dolamıştı. Siyah yoga taytı, nefes kesen kalçalarına sınıksız gerilmişti.

"Günaydın."

Dirseklerinin üzerinde kalkarak kadına baktı. Lanet olsun, bu kadına dair hiçbir anı canlanmıyordu zihninde. Yeniden işe koyulduysa, iyi seçim yapmıştı ama keşke hatırlayabilseydi. Ne zaman ve nerede bulmuştu onu? Başını zonkluyordu. Hiçbir şeyi anlayamıyordu.

Kadının dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Kadın, sandalyenin yanındaki küçük masaya uzanarak dumanı tüten kupaya uzanıp bir yudum aldı.

"Kahve ister misin?"

"Lütfen" dedi karga gibi sesiyle. Kahve aklını toplamasına ve kadın kahveyi hazırlarken anılarının canlanmasına yardımcı olabilirdi. "Sade."

Fakat hayır. Kadın koridoru geçip köşeyi dönene kadar onun kıvrımlı kıcının uzaklaşışını seyretti. Hiçbir şey gelmedi aklına. Kadını neden altına aldığını hatırlamıyordu?

Kadın, birkaç dakika sonra elinde bir başka sıcak kupayla döndü ve kupayı ve hiç yabancı olmadığı iki turuncu hâp, bardakaltılığıyla birlikte, yatağın yanındaki masaya bıraktı.

"İşte, yanında iki tane ibuprofenle birlikte kahven."

"Tanrı seni kutsasın." Gevşemeye başlayan Javier, üzerinde yalnızca iç çamaşırı olduğunu fark edince şaşırdı. Çarşafarla üzerini örtmeye tenezzül etmedi çünkü muhtemelen esmer bomba aletini görüp dokunmuş olmalıydı. Değil mi?

"Eee..." diye başladı hapları yutmak için kahvesini yudumlayan Javier.

"Eee..." Kadın, kupasından bir yudum alarak kaşları çatı.

Kahretsin, kadın ona hiç ipucu vermiyordu. Kabalaşmak zorunda kalacaktı.

"Üzgünüm ama itiraf etmeliyim ki... Adını hatırlamıyorum."

Kadının iyice neşelenmesi aklını karıştırdı. Neden sinirlenmemişti?

"Adım Kata."

Kafasında hâlâ bir ampul yanmamıştı.

"Ben de Javier."

"Biliyorum." Kadın, kahvesini içerken gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibiydi.

"Dinle. Muhtemelen benim adının teki olduğumu düşüneneceksin ama dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Biz şey..." Sikişmek kelimesini eli yüzü düzgün bu kadının suratına karşı söylemek çok patavatsızca olacaktı. Sevişmekse bir yakınlık belirtisiydi. Kimseyle sevişmemişti. "Düzüştük mü?"

"Hatırlamıyor musun?" Kadın kirpiklerini kırptı. İncinmiş gibiydi.

Kendini alçak biri gibi hissederek kadının eline uzandı ve elini sıktı.

"Kahretsin! Çok içmiş olmalıyım ve..." son söylediği kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Çenesini tutup dün gece yaşananlara odaklanması gerekiyordu. Başındaki ağrı geçmiş olsaydı bunu yapabilmesi daha kolay olacaktı. Fakat Kata için bunu denemesi gerekiyordu.

Dominion'dan ayrıldıktan sonra, Xander onu Dallas'ta kiraladıkları malikâneye sürüklemişti. Hizmetçilerden biri ona yemek tabağı getirmişti. Parmaklıkların ardına tıklmış çaresiz bir canavar gibi özgürlüğüne kaçmak için evi kolaçan etmeden önce tabağı gönülsüzce almıştı. Odasına çıktığında, kolaylıkla ulaşabileceği bir şekilde bir bardak Ciroc komodin üstünde duruyor; onu sessizce bir isyanın içine çekiyordu. Büyük bir minnettarlıkla bu çağrıya uymuştu.

Ancak şimdi o içkinin nereden geldiğini merak ediyordu. Xander, evdeki bütün içkilerin kaldırılması için elinden geleni yapmıştı. O zaman o bardak orada nasıl duruyordu ve neden, sıradan bir akşamdan kalmanın ötesinde bir şeyler yaşandığını hissediyordu? Ta ki... Xander votkayı oraya koyup içine daha güçlü bir şey karıştırmadıysa. Başka türlü nasıl burada, artık her neresiyse burası, tamamen yabancı olduğu biriyle olabilirdi?

"Neredeyim?" diye sordu.

"Lafayette, Louisiana'dasın."

"Ne?" Lafayette, Hicksville ile Tanrı'nın unuttuğu bir yerlerde değil miydi? Evet, burası Tanrı'nın unuttuğu bir şehirdi. Buraya hiç gelmemiş ve burayı ziyaret etmek bile istememişti. Dün gece tek başına altı saatlik bir yolculukla Lafayette'e varıp bunu hatırlamaması imkânsızdı. Kardeşinin işi olmalıydı bu. "*Orospu çocuğu!*" Görünüşe bakılırsa, Xander "Siktir git" cümlesinin ne demek olduğunu bilmiyordu. Javier, kardeşinin burnundan fitil fitil getirmeye ant içti.

Bu, aynı zamanda Kata'ya hiç dokunmadığı ve kadının da bunu baştan beri bildiği anlamına geliyordu.

"İlk kez karşılaşıyoruz değil mi?"

Kadın içtenlikle gülümsedi.

“Çok çabuk anladın. Evet.”

“Kıvrınmamı bekleyeceğine söyleyebilirdin.” Kadına suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Kadının gülümsemesi bütün suratına yayıldı.

“Söyleyebilirdim... Ama söyleyince eğlenceli olmazdı. Kardeşin gecenin bir yarısı seni buraya getirdi ve yatağa attı. Ben uyuyordum. Seninle ilk kez karşılaşırız.”

Kahretsin. Kata, kardeşiyle tanışıyor, Xander onunla kesin yatmıştır. İç çekerek sırtını yatağa verdi ve çarşafı üstünü örttü. Kadın kahkaha atarak ayağa kalktı. Ellerini havaya kaldırarak gerindi. Bu pozisyonda kadının göbeğindeki pırlanta halkanın pırlıltısını ve kumaşa baskı uygulayan halkalı meme uçlarının etrafındaki ikizleri görmemesi söz konusu değildi. “Muhteşem.” Xander, pıslığın teki olabilirdi... Ama kadınlardan anlıyordu.

“Kardeşim nerede?”

“Bulduğum nota göre Xander, elim Tara ile dışarı çıkmış. Birlikte oturuyoruz. Ne zaman döneceklerini bilmiyorum.”

Javier dişlerini gıcırdattı.

“Teşekkür ederim. Hemen ayrılıyorum. Kardeşim beni buraya getirmiş olabilir ama daha fazla yük olmak istemiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum. Kahve ve ibuprofen için teşekkürler.”

Javier ayaklandı. Başından kanın akmaya başlamasıyla yatağa çökmesi bir oldu. Yakındaki lambaya tutunarak dengesini sağlamaya çalışırken neredeyse lambayı deviriyordu. Çağdaş, nikelle fırçalanmış zimbirtiyi düzeltmekle uğraştığı sırada midesi bulandı. Bu, başının ağrısını arttırdı. Yeniden boylu boyunca yatağa uzandı. Kutlu ayrılışı için bu kadarı yeterliydi.

Kendini daha iyi hissettiğinde ve Xander’la hesaplaştıktan sonra ayrılacaktı buradan. Evet, önce ufak kardeşinin kıcını tekmelemek istiyordu. Şimdi giderse, kuyruğunu bacakları arasına alıp kaçmış gibi görünecekti. Xander onu kesinlikle

korkutmuyordu ama Xander'in sandığından daha sinsi olduğunu kabul etmeliydi.

Peki, Kata kimdi ve neden kardeşine yardım ediyordu? Kata, kardeşinin başka bir kadınla tüydüğünü söylememiş miydi? Belki, Kata kardeşinin altına yatmıyordu. Belki... Ama mümkün değildi. Xander, hareket edip soluklanan tüm güzel kadınların işini görürdü. Kata, Tara'nın eltisi olduğunu söylememiş miydi? Bütün bir sabah boyunca, bir muamma bir ötekini takip ediyordu.

"Evli misin?"

"Evet. Tara da öyle. Xander bahsetti mi bilmiyorum ama Edgington kardeşlerin eşleriyiz."

Donanma Kaplanları, Logan ve Hunter. Xander'in onları övdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Kendini savunamayacak derecede hasta olan Javier'in, Kata'ya arzuyla bakması; kadının kocasının, bir dakika içinde tek damla ter akıtmadan çıplak elleriyle onu yirmi farklı şekilde öldürmesiyle sonuçlandı. Bu durum, hiç de içini rahatlatmıyordu.

"Kocan burada mı?"

Kadın kahkaha attı. "Hayır ve bir süre eve uğramayacak."

Javier, rahat bir nefes alarak yastığına gömüldü. Güzel. Taşakları zorla yuvalarından çıkartılıp boğazına tıktırılmayacak demek ki. Sabahtan beri, aldığı tek sevindirici haberdirdi.

"Xander'in beni neden buraya getirdiğini biliyorsun sanırım?"

Kata doğru kelimeleri arıyormuşçasına kararsız bir şekilde dudaklarını büktü...

"Saplantılarını kaldırmaktan bahsetti."

"Bir damla bile likörünüz yoktur değil mi?"

"Bu sabah itibariyle hayır." Adama, anlayış dolu bir gülümseyişle baktı.

Bu gülümseme tüylerini kabarttı. Aşağılık kardeşi ona bebek muamelesi yapıyordu. Kapıdan içeri girdiği anda onu şişlemeyi kafasına koydu Javier. Neden karşısına çıkmıyordu?

Dün geceki tartışmaları, bir kez daha zihnini meşgul etti. Hakikatli bir yüzleşmeydi. Xander, kendince onu ikna etmeye çalışmıştı. Javier, onu dinlemediğini ya da mantıklı davranmadığını kabul ediyordu. "Lanet olsun." Fakat öfkesini kusmanın ve aklındakileri olduğu gibi Xander'a söylemenin vermiş olduğu rahatlığı inkâr edemezdi.

Javier dişlerini sıkarak,

"Kardeşim bu küçük ziyaretin ne kadar süreceğini söyledi mi?" diye sordu.

"Üzgünüm." Kadın taraf tutmadığını gösteren bir şekilde omuz silkti. "Şey... İşinize karışmak gibi olmasın ama ben Lafayette Bölge şartlı tahliye memuruyum yani yarı yarıya polis sayılırım. Ancak bir yandan da terapistim. Oturup konuşmaktan memnun olurum."

Tüm sırlarını, öfkesini yeni tanıştığı bir hatuna dökme fikri onu irkiltti.

"Daha beni tanımıyorsun bile."

"Bazen en iyi öğüdü tarafsız, tamamen yabancı biri verir."

Kadının iyi niyeti, geri adım atmasına neden oldu. Öfkesinin yeniden kabardığını hissedebiliyordu.

"Söylenebilecek ne var, Kata? Karım, dostuyla kaçtı ve o da onu feci bir şekilde öldürdü. Biraz öfkeliyim işte."

"Olmaya da hakkın var. Yas, uzun ve zorlu bir süreçtir. Eşini, hem de vahşi bir şekilde kaybetmenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki, ama teklifim hep geçerli. Seni dinleyecek birine ve tarafsız bir kulağa ihtiyacın var. Konuşmak için beni seçmezsen gücenmem. Bence, şişenin dibinde cevapları aramaktan ya da günahlarından kurtulmanın peşinden gitmeyi bırakıp, kendini bulmalısın yeniden."

Kadının sözleri kanında dolaşan utanç kadar acı veriyordu. Kadın, düşkün bir alkolik olduğunu sanıyordu.

"Öyle misin?" Kafasının içindeki fısıltıyı duydu.

"İyiyim!" diye haykırdı kadına.

Kadının narin çehresine bir hayal kırıklığı yayıldı.

“Peki. Söylediğine göre Xander da iyi. Sen içmeyi seviyorsun, o kızları seviyor. İkincizin de hayatlarınızın altüst olmakla yakından uzaktan ilgisi yok, anladım. Yumurta ve jambon hazırlıyorum. İster misin?”

Kadının alaycılığı, incindiği gerçeğini gizlemiyordu. Javier çekindi. Ona açıklama yapmak, hele içindeki her şeyi söküp gümüş tepsiyle ona sunacağı cinsten açıklamalara girişmek zorunda değildi ama onu incittiği için üzgündü. Ona büyük hayat hikâyesini anlatmayabilirdi ama nezaket borçluydu. Kadın, sadece yardım etmek istiyordu.

“Özür dilerim, Kata. Başım ağrıyor. Kardeşime sinirlendim. *‘Nereye gittiğimi, ne yaptığımı hatta bunların umurumda olup olmadığını bile bilmiyorum.’* Ama bir kahvaltıya hayır demem.”

Gerçekten kahvaltı yapmak istemiyordu ama kadın için bir şeyler atıştıracaktı. Şimdiden onu yeterince üzmişti.

“Hiç iyi bir yalancı değilsin ama yediğine deecek bir şeyler hazırlayacağım.”

“Yardım edeyim,” diye seslendi odadan çıkmakta olan kadına ve odaya şöyle bir göz gezdirdi.

Dün gece giydiği pantolonun katlanıp şifonyere bırakıldığını gördü. Pantolonunun buruşmuş olduğunu düşündü ama bu en son endişeleneceği şeydi şimdilik. Yavaşça doğrulup, yatağın başını sımsıkı kavradı. Durmaksızın, ağır rock müziği tonunda devam eden baş ağrısı, sinir bozucu, sürekli tekrar eden bir gong sesine dönüşmüştü. Sonunda odanın öteki ucuna varabildiğinde elbiselerini alıp koridorun karşısındaki banyoyu buldu. Kata onun için yeni bir diş fırçası ve tarak koymuştu. Elbiselerini giyinmeden önce ikisiyle de işini gördü. Dünyayla yüzleşmeye hazır hissediyordu kendini.

Kahve dolu kupasını eline aldıktan sonra, mutfakta radyodaki şarkıya eşlik edip tavada jambon hazırlayan Kata’nın yanına gitmek için koridoru arşınladı. Jambonun kokusu beklentilerinin üstündeydi.

"Yardım edebilir miyim?"

Kadın arkasını dönerek neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Milyonerler yemek hazırlamayı bilir mi?"

"Hayır." diye kabullendi mahcup bir şekilde. "Masayı hazırlarım."

Kahkahalara boğulan Kata, köşedeki küçük, demir bistro kahvaltı masasını işaret etti başıyla. Her şeyi ayarlamış, taze çiçekler bile koymuştu masaya.

"O zaman ben gidip... Emeğinin hakkını vereyim."

"Evet, sen onu yap." dedi kadın ve göz kırptı. "Demlikte taze kahve var. Birazdan gideceğim."

Kısa bir sürede yumurtalarını ve jambonlarını yiyip bitirdiler. Sandığından daha çok acıkmış olan Javier tabağını silip süpürdü. Kahvesini yudumlayıp tıka basa dolu midesini eliyle okşamaya başladığı sırada kapı çaldı.

Hiç şaşırma benzemeyen Kata yerinden kalkıp gülümseyerek kapıyı açtı.

"Tyler!"

Etlı butlu ellerinden birinde sallanan pazar torbasıyla iri yarı, sarışın adam, kadının arkasından içeri girdi. Kollarını açtı ve kadını sımsıkı sardı. Kata, narin omuzlarının üstünden gülümseyerek Javier'e bakıyordu. Tyler tatmin olmuşa benziyordu. Hayır, bundan fazlasıydı. Yüzünde bütün dünya onun mutluluğunun hizmetine verilmiş gibi bir ifade taşıyan, son derece mutlu bir adamdı. Javier neredeyse kıskançlıktan çatlayacaktı.

Tyler kılı elini, Kata'nın kaburgalarının üstüne değdirerek onu gıdıkladı. Kata, onu kendinden uzaklaştırdı ama Tyler yanından geçerken poposuna bir şaplak indirdi.

"Baş belası."

"Twilight hayranı." diyerek sırttı adam.

Kadın iç geçirerek,

"Ne ben ne de sen o seriden asla vazgeçmeyeceğiz. Şafak Vakti Bölüm 1 DVD'sini senin yürüttüğünü biliyorum."

"Belki... Ama hayran olmak bana yakışıyor."

Kata arkasını dönüp gözlerini süzdü.

"Her neyse. Javier, bu, eski LAPD dedektifi, PI ve kötü çocuk Tyler Murphy."

"Eski kötü çocuklardan *değilim*." diye itiraz etti Tyler.

"Bunu söylediğini Delaney'e anlatacağım." pis pis sırıttı.

Kadına bakıp sırtan Tyler daha sonra elini uzatarak Javier'e yaklaştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Javier. Umarım kardeşin gibi baş belası değilsindir. Onun karımla oynamasından usandım artık."

Nazik gülümsemesine rağmen Tyler, başı zonklamadığı zaman bile ters düşmek isteyeceği birine benzemiyordu. Siyah, dar tişörtünün altındaki güçlü pazıları ve kat kat karın kasları belli oluyordu. Siyah eşofmanı ve koşu ayakkabıları bile adamın güç yansımaları azaltmıyordu.

Tyler'ın elini sıktı.

"Kardeşim pislüğün önde gidenidir. *'Benim karımla hiçbir şey yapmak istemezken senin karınla oynaması gülünç.'*"

Tyler gülümseyip saatine baktı.

"Kata senin karnını doyurmuş. Programdan şaşmıyorsun." Yumruğunu kadına doğru uzattı ve kadın da yumruğunu onun yumruğuna dokundurdu.

Javier, ikilinin arasındaki tuhaf ilişkiden şüphelendi. Ne kardeşiler ne de birbirlerine kur yapıyorlardı. Arkadaşlardı. Erkeklerle kadınların platonik bir bağla birbirlerine bağlandıklarını işitmiş ama buna hiç inanmamıştı. Xander, arkadaşım dediği bütün kadınları becermişti. Babaları bu konuda biraz daha iyiydi. Üniversitede Javier'in de kız arkadaşları olmuştu ama hepsi bir menfaat uğruna yaşıyordu ona. Bu ikilinin arkadaşlığı alışılmadık ama rahatlatıcı görünüyordu gözüne. Onları seyretmek için arkasına yaslandı.

Tyler sırtarak elindeki torbayı ona doğru fırlattı.

Javier, istemsizce torbayı yakaladı.

"Nedir bu?"

"İlk gün için ihtiyacın olan her şey. Hava iyice ısınmadan elimizi çabuk tutmak istiyoruz. Beş kilometreyi doksan derece sıcaklığın, yüzde doksan nem oranının altında koşmanın adı idman olamaz. Olsa olsa, dayanıklılık testi olur."

Tyler'ın söyledikleri ancak, kucağındaki torbayı açıp beyaz bir tişörtle, gri koşu şortunu ve koşu ayakkabısını gördüğünde bir anlam kazandı. Akşamdan kalma, midesi tıka basa yumurta doluyken boğucu sıcaklığın altında beş kilometre koşmasını mı bekliyorlardı?

"İkinizin de su şişelerinizi hazırladım." Kata, buzdolabını açtı.

Javier başını sağa sola sallayarak torbayı komodinin üzerine bıraktı ve onlara, siz deli misiniz dercesine baktı.

"Yanlış anlamayın ama koşmayacağım. Xander'ın buna ihtiyacım olduğunu düşünmesi umurumda değil. Doğrusu biraz daha uyumam gerektiğini düşünüyorum. Sonra da hayatıma devam edebilmek için bu küçük kasabadan nasıl ayrılacağımın bir yolunu bulurum. Şimdi bana izin vererseniz..."

Tyler tıslayıp başını salladı.

"Şimdi koşmaya başlamazsak, Megan'la yogaya kalacaksınız. Küçük görüldüğüne bakma. Emziren annelerin, sıkışık bir programın içinde erkeklerin mızmızlanmalarına müsamaha göstermedikleri tecrübeyle sabittir. Jack Cole ile evli olduğunu da hesaba katarsak, kocasından bir adamın taşaklarını yuvalarından hangi iğrenç ve çirkin yollarla çıkartacağını öğrenmiş olmalı. Yerinde olsam onu sınamak istemezdim. Hadi yola koyulalım."

"Koşunun üstüne bir de yoga mı? Xander ne işler karıştırıyor?"

"Hayır, teşekkürler. Dediğim gibi, ilgilenmiyorum." Kata'ya döndü. "Diğer elbiselerim ve telefonum nerede biliyor musun? Taksi çağıracağım."

Kata başını sallarken, Tyler kahkahalara boğuldu.

"Komik olan nedir?" diye sordu Javier buyurgan bir edayla. Sorusu yanıt bulamadan Kata'nın telefonu çaldı.

“Alo?” Durakladı. Kata, simsiyah gözlerini onun üstünde sabitledi. “Evet.” Bir kez daha durakladı. “Evet.” Uzun bir kararsızlığın ardından, “Hayır.” dedi. Sonra bir kez daha durakladı. “İyi fikir. Teşekkürler!”

Kata, şirin bir gülümsemeye telefonu kapattı. Javier bu gülümsemeye kanmadı.

“Neler oluyor burada?”

“Xander dönüyor. Bir saat içinde burada olacakmış. O zaman her şeyi açıklayacakmış.”

Tyler yanına gelip sırtına sağlam bir şaplak indirdi.

“Harika. Bir saate beş kilometreyi tamamlarız. Gidelim.”

“Gelmemeyi tercih ederim.” dedi Javier ağır ağır.

İri omuzları sarsılarak sırttan Tyler, “O zaman... Bunu, *çok kötü ile boktan bir hayatın var* arası bir yere koyuyorum.” dedi.

Javier dik dik Tyler’a baktı. İri kıyım, kaslı sarışın maymun onun için fazla neşeliydi. Tyler’a kimsenin oyuncağı olmadığını ispatlamak için adamın ağzını burnunu parçalamak istiyordu. Öfkesi bir kez daha onu ele geçiriyor, düşünceler birbirini kovalıyordu. Sarsılıyor, dengesini koruyamıyordu. Javier, düzenli nefes almaya kendini zorlayarak plastik torbayı aldı.

“Peki. Gidip üstümü değiştireyim.” Sırf işine geldiği için kabul etmişti bunu. Benliğini sarmaya başlayan öfkenin önünü almak için içebileceği bir bardak likör yoksa onu bastırmayı deneyecekti. İşe yaracağından kuşkulanıyordu ama diğer seçenekleri; ya Kata’nın mutfağının altını üstüne getirerek kadını korkutmak ya da zinde görünen Tyler ile kavgaya tutuşmak olacaktı.

Javier, Xander eve adımını atar atmaz, onun özel tasarım ayakkabılarına kusacak bir öfkeye kapılmayı umdu.

Birkaç dakika sonra üzerini değiştirmiş bir halde Tyler’la birlikte açma germe hareketlerini tamamlayıp ağır tempoda sokakta koşmaya başlamışlardı. Arkalarında bıraktıkları her ev, kemerlerinin rengi hariç birbirinin aynısıydı. Bazı evlerin taraçaları uzun olup, ev sakinlerinin sandalyelerine gölgelik

işlevi görüyordu. Saatin erken olmasına rağmen sıcaklık ve nem boğucuydu.

"Güney'e gelmekten ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum." diye homurdandı şimdiden terlemeye başlayan Javier.

Mükemmel derecede mutlu görünen Tyler sırttı.

"Ben de Los Angeles'liyim. Buraya alışmak zaman alıyor... Ama sonradan kopamıyorsun."

Burada, o kadar süre kalmayı reddediyordu Javier.

Köşeyi dönüp, plazalarla dolu daha işlek bir caddeye girdikleri sırada Javier,

"Xander'i sevmiyorsan neden yardım ediyorsun ona?" diye sordu Tyler'a. Arabalar, sabah telaşesinde vızır vızır geçiyordu. Gözlerinden uyku akan birkaç kişi, ellerinde sıcak kahveleriyle yürüyordu. Birkaç kişi de onların tersi yönünde, keyif içinde terleyerek sabah koşusuna çıkmıştı. Javier kaşlarını çatarak hala o sinir bozucu gülümsemesi suratından eksik olmayan Tyler'a döndü.

"Karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir iyilik yaptı bana."

Kendi kazanmak zorunda olmadığından Xander için paranın bir önemi yoktu. Javier, alaycı bir hırıltı çıkarttı.

"Geri ödemeni istememiştir eminim. Kardeşim para saçmaya bayılır. Böyle yaparak zavallı zengin çocuğu yaşamının kötü duygularından arınacağını sanıyor."

Hızlanan Tyler'ın peşinden uflaya puflaya koşarken, söyledikleri kafasının içinde dönüp durmaya başladı. "Kahretsin." Zavallı ve küçümseyen bir tonla konuşmuştu. Belki de öyle olduğu için bu şekilde konuşmuştu. Francesca'nın aralarına girdiği ve girmeye devam ettiği gerçeğinden nefret ediyordu ama bir türlü, Xander, ona ihtiyaç duyduğu anda isteğine karşılık verseydi kadının şimdi hayatta olacağı gerçeğinden kendini alıkoyamıyordu.

"Konu, para değildi." Sonunda Tyler'ın suratındaki gülümseme yok oldu. "Karımın hayatını kurtardı ve azılı bir aşağılığı kodese tıkmama yardım etti. Sevimli kıcının üzerine

oturup kadınlarla gününü gün edebilirdi. Öyle yaptığını biliyorum.”

“On üç yaşından beri.” Javier gergin bir şekilde güldü.

Tyler kaşlarını çatı.

“Kardeşini pek sevmediğin hissine kapıldım.”

Koca adam zaten Xander’ın tarafında olduğundan, Javier bir açıklamaya girişmek zorunda hissetmedi kendini.

“Kardeşini her zaman sever misin?”

“Kardeşim yok ama olsaydı arkamı kollayacak biri olurdu. Harika olurdu.”

“Ben de onlardan istiyorum ama benim kardeşim öyle biri değil.” Tyler ağzını açtığı anda Kata’nın evine dönüp yatağa kıvrılmayı içinden geçiren Javier başını salladı. Bu beş kilometrelik koşu, ciğerlerini patlatacaktı.

“Sana ve karına yardım etmesine sevindim. Xander bazen mükemmel bir insan olabilir. İşine geldiğinde.”

“O, senin tarafında ahab. Senin için endişeleniyor.”

Javier, bu konu hakkındaki şüphelerini kendine sakladı.

“Dokunaklı, değil mi?”

Tyler’ın yüz ifadesi ciddileşmiş olsa da, işkence gibi gelen koşunun kalanında bir daha ağzını açmadı. Javier, ayaklarının altındaki kaldırım taşlarından çıkan sese, ciğerlerinde dolaşan oksijene ve delicesine atan kalp atışlarına odaklandı. Koşmaktan hiç keyif almıyordu... Ancak uzun bir süre sonra ilk defa düşünceleri bu kadar keskin ve net, zihni bu kadar berraktı. Ciğerlerini taze havayla doldurdu. Kata’nın evine döndüklerinde öfkelenecek enerjisi kalmamış, tuhaf bir şekilde durulmuştu.

Tyler’la mutfağa girdiklerinde, Xander’ı yanında afeti devran kızıl saçlı bir kadınla oturmuş kahvesini yudumlayıp şakalaşırken buldu. Soğukkanlı piçin sanki hiç derdi tasası yok gibiydi. Tüm sorumluluklardan, ucuz bir ceketten kurtulur gibi sıyrılmak ne güzeldi.

“Seni orospu çocuğu!” diye bağırdı mutfağın diğer ucundan.

Tyler, terli tişörtünden yakalayarak onu geri çekti ve sıkıca tuttu.

Kardeşi ona bakarak başını salladı ve yeniden kızıl saçlı kadına döndü.

"Günaydın, Javier. Bu, Tara Edgington."

"Logan'ın karısı mı?" Çantada kekleğe benziyordu.

"Merhaba!" diye haykırdı ama sonra kabalığundan utan-
dı. Öfkesi, ona yardım etmesi için kandırılan kadına değil,
Xander'e idi. Sert bir şekilde elini Tara'ya uzattı.

Kadın, kibarca gülümseyerek adamın uzattığı eli sıktı.

"Umarım bu sabah daha iyi hissediyorsundur ve Tyler ha-
şatını çıkartmamıştır." Tyler'a alaycı bir bakış attı.

"Yarınki ağırlık kaldırma çalışmasına saklıyorum kendi-
mi." diyerek göz kırptı adam.

"Tyler'la daha fazla işkenceye son." Javier başını salladı.
"Bu sabahki koşu yetti. Misafirperverliğinize minnettarım
ama Dallas'a gitmem gerekiyor. Duş alma fırsatı tanırsanız,
size daha fazla yük olmayacağım."

Tara ona karşılık vermedi. Top onda dercesine Xander'a
baktı. Cömert göğüslerini kapatan çiçekli, boyundan bağlı
bluzla kapri giyinen Kata odaya süzüldü. Kalçasını dolaba
dayadı ve adama özür dilercesine baktı.

"Eğlenceliydi." Tyler sırtına şaplağı indirdi. "Yarın sabah
altıda görüşürüz. Sıcaktan kurtulup biraz ağırlık çalışacağız."

"Zahmet etme. Ben..." Javier cümlesini tamamlayamadan
Tyler kapıyı örtüp çıktı.

"Siktir." Kardeşi onu kendi bölgesine getirmişti ve herkes,
her an onun tarafını tutuyordu. Duşunu alır almaz, bu kü-
çük kasabanın havalimanını bulacak ya da bir araba kiralayıp
Dallas'a gidecekti.

"Otur" diye emretti Xander.

Javier, kardeşinin despotluğu karşısında dik dik baktı ona.
Öfkesinin taşmakta olduğunu hissediyor, öfkesini kontrol al-
tında tutmaya çalışıyordu.

"Ben, defolup gitmeni söyledim, sen, beni buraya sürükleyip getirmeye karar verdin, öyle mi? Beni kalmaya zorlamazsın. Oturmayacağım. Beni karşına almak istemiyorsan..." Omuzlarını silkti. "Yardıma gerçekten ihtiyacım olduğunda düşünmeliydin bunu. Şimdi yardımını istemiyorum ve gidiyorum."

Kapıdan sıvışarak, çok ihtiyaç duyduğu duşu almaya gitme niyetiyle Kata'ya doğru döndü.

"Seni burada tutamam." diye bağırdı Xander arkasından. "Ama beni dinlediğinde kalmak isteyeceksin."

"'Siktir git' kelimesinin nesini anlamıyorsun?" dedi Javier sert bir şekilde.

Sözleri onu rahatsız etmişse bile kardeşi bunu belli etmiyordu.

"Anlıyorum ama umursamıyorum. Teklifim şu: Seçeneklerin kısıtlı. Ya altı hafta burada kalıp talimatlarımı yerine getirerek kendine çeki düzen verirsin ya da *bütün* sorunlarını kamuoyuna açıklarım; içki problemini, nöbetlerini, şu anda şirketi yönetmeye yetersiz olduğun gerçeğini."

Javier önce bir şokla sarsılırken ardından öfkeyle doldu.

"Aklını mı kaçırdın sen? Onlara her şeyi söylersen... Zaten işler kötü gidiyor. Yönetim kurulunun endişeli olduğunu sen söyledin. Benim kirli çamaşırlarımı ortaya serersen, elde kalanı da batıracaksın. Sadece beni mahvetmekle kalmayacak aynı zamanda... Ah, bir güç savaşı mı bu yoksa? Dizginleri eline geçirmek istediğini mi sanıyorsun, kardeşim?"

Xander, CEO koltuğunun ağırlığına bir hafta bile dayanamazdı. Günlük on beş saatlik çalışma ve kayıp hafta sonları, parti programlarını aksatırdı. Kardeşi, hiçbir şart altında sorumluluk yüklenmemiştir. Neden şimdi sorumluluk alsındı?

"Mecbur kalırsam, evet." dedi Xander. "Lafayette'den bir adım at, gelecek altı hafta boyunca sana çizdiğim programın bir dakika dışına taş, o zaman bir basın açıklamasıyla bütün işi yerle bir ederim. Torunlarıma yetecek kadar param var

ama bir tek kardeşim var. O fahişe yüzünden kendini öldürmene seyirci kalacak değilim."

Xander'in sözleri Javier'in içine işledi. Xander onu kurtarmak için her şeyi göze alıp gemileri yakar mıydı? Xander'in oturduğu yere gidip onu boğazlasa mı yoksa kucaklasa mı bilemiyordu. Kardeşi ona, inceden vicdan azabı taşıyan, kararlı, elâ gözleriyle baktı. Bu, Xander'ın ona değer verdiğini gösterme şekliydi. Javier, kardeşinin tamamen kontrolü eline aldığı biliyordu. Xander, sürekli blöf yapardı ama şu anda blöf yapmıyordu. Elbette Javier, Xander'ın maceralarını basına sızdırabilirdi ama onlar zaten biliniyordu! "*Allah'ın belası!*"

"Hayat benim hayatım, istersem sonlandırırım. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Gözümün önünden defolarak bunu yapabilirsin." diye karşılık verdi.

"Öyle bir şey olmayacak." diyerek başını salladı Xander. Öfkesi kabardı.

"Ne diyorsun? Beni burada kalmaya zorlayamazsın."

"Sanırım zorlayacağım çünkü bütün stresini, acını içine gömüp, onların ruhunu kemirmesine izin vererek kendini mahvedeceksin."

Javier, kardeşinin haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Eğer basın özel hayatına karışmasını göze alırsa, S.I. Endüstri hızla tepetaklak olacaktı. Yönetim kuruluna, gayretli işçilerine ve huzur içinde yatsınlar, ailesine, bundan fazlasını borçluydu.

"Tamam, kalacağım!" diye böğürdü. "O zaman... Şimdi benim yaşam koçum olduğumu mu düşünüyorsun? Yoksa benim Dom'um mu olmaya çalışıyorsun?"

Kata ve Tara kıs kıs güldü. Xander, kızıl saçlı kadına, kadını zerre korkutmayan, hoşnutsuzluk dolu bir bakış attı. İç geçirerek Javier'e döndü.

"Kendini toplayıp hayatına devam edene kadar sen neye ihtiyaç duyarsan ben o olacağım; neye ihtiyaç duyarsan onu yapacağım. Fakat sapıtmak yok."

Kardeşinin sataşması karşısında artan öfkesi, zoraki bir kabullenmeyle dengelendi. Yöntemleri Javier'in canını sıkırsa da, Xander'ın niyeti iyiydi.

"Siktir git."

"Bunu daha önce de söyledin; işe yaramadı. Sana ayrıca işe dönmen için altı hafta izin veriyorum. Francesca'nın cenezesinde bile işe gittin. Bunun için seni takdir ediyorum ama odaklanamıyorsun. Yeniden yerinde kararlar almanın zamanı geldi. Yardımımı ister misin? İşleri rayına oturtmak için seninle omuz omuza vereceğim."

Xander, zeytin işini büyütse de Javier kendisini o işe dâhil etmedi. Kendi ayakları üzerinde durmalıydı. Düşerse beraberrinde Xander'ı da götüremezdi. Ayrıca, gururu baskın çıkıyordu. Zaten kendi rızasına karşın zorla tutuluyordu bu küçük kasabada. Javier, kontrol edebileceği şeyleri seviyordu. İş de bunlardan biriydi. Babası ona güvenerek, mirasını ona bırakmıştı ama o S.I. Endüstri'yi zor duruma sokmuştu. Şirketin yeniden ayaklarının üstüne basmasını sağlayacaktı. Hem Xander, yüksek teknoloji ürünü holdinglerden ne anlardı?

"S.I. Endüstri'nin icabına ben bakarım. Zaten hep ben bak-tım."

Kardeşi omuzlarını silkip masanın üstüne bir düzine anahtarı fırlattı.

"Bu anahtarlar, yeni ofislerini açıyorlar. Birazdan seni oraya götüreceğim. Çok bir şey değil ama kısa sürede elimden ancak bu geldi. Mobilyaları yok ama ihtiyaç duyacağın şeylerin birçoğu yarın getirtilecek. Asistanını buraya göndermelerini için L.A'deki ofisleri aradım. Cuma günü istifa etmiş."

İşte buna içilirdi. "Siktir."

Ağır ağır nefes alan Javier'in omuzları çöktü. Janice, son on aydaki dördüncü yönetici asistanıydı.

"Henner'ı arayıp bize ihtiyacımız olan kişiyi yollamasını isteyeceğim."

"Sonuçta biz, şirketin müdürü ve sağ kolu, ne için varız?" diyerek espri yaptı Xander.

Xander'in sözlerindeki alaycılığı sezinlememesinin imkânı yoktu. Javier başını salladı. Xander yıllardır, yeni arabalar almak ve orospularına güzel incik boncuklar alabilmek için çeklerini nakde çevirmek dışında, işlere bulaşmayı reddetmişti. İş konusundaki bu beklenmedik ilgisi uzun sürmeyecekti.

"Aynen." diye karşılık verdi.

Xander onu önce kıyıda köşede kalmış bu kasabaya getirip ardından altı hafta boyunca hayatını değiştirmeye zorlamış ve onu bu güç oyununun içine sokmuştu. Şimdiyse onun... Ne olmasını istiyordu? Mutlu mu? Ona iş konusunda danışman olarak ona güvenmesini mi? Sinirlenmemesini mi?

Kata'ya döndü.

"Misafirperverliğini bir süre daha zorlamaya mecburum sanırım. Bir mahsuru yoksa yeni ofisime gitmeden önce düşülebilir miyim?"

Kata başını sallayarak ona banyoyu gösterdi ve temiz havlu verdi.

"Gerçekten senin için en iyisini istiyor."

Javier gülümsedi ama gülümsemesi sahte ve boştu. Kardeşi gerçekten onun için en iyisini isteseydi bir yıl önce Francesca'ya yardım etmesini istediğinde evet derdi. Eğer Xander'ın yardımından anladığı bu programı ayarlamaksa, Javier ne bu programla ne de onunla bir işi olsun istiyordu.

Üçüncü Bölüm

Bir Hafta Sonra

Xander, güneş ışıkları kiraladığı evin yatak odasına sızarken gerindi. Suratını buruşturarak beyaz odayı çaprazlamasına dolduran karanlık ve ağır ışık huzmelerinin ince ve dar aralığında gözlerini açmaya çalıştı. Dün gece ne kalın perdeleri çekmeye ne de panjurları kapatmaya vakti vardı. Acelesinin nedeni, kıcını onun kalçasına dayayıp, uzun, kestane rengi saçları öbekler halinde göğsüne dökülen kadındı.

Adının Megan olduğunu hatırlıyordu hayal meyal ama nasıl emin olabilirdi ki? Bu, bu hafta içinde bir kadını kaldırıp, onun içinde kendini kaybetmeye çalıştığı ilk gece değildi. Hepsinin isimleri ve yüzleri birbirine karışıyordu.

Bir şey, sert penisini sıkıştırdı. Kaşlarını çatarak yanındaki kadına baktı. Megan iki eliyle yüzünü kapattığından taşaklarını sıkan şeyin ne olduğunu görmek için üstündeki çarşafı çekti. Maskarası akmış, şiş dudakları aralanmış, kızıl saçları karman çorman olmuş bir yüz ona bakıyor; dilini aletinin başına doğru indirirken gözleri fır dönüyordu. Shelby miydi bu? Evet, öyle görünüyordu.

Dün gecenin hatırası hemen zihnine üşüştü. Sisli, gürültülü bir gece kulübü. Üç arkadaşlardı; teki, berbat geçen iki yılın ardından yakın zamanda erkek arkadaşından ayrılmıştı. Xander aynı anda bir sarışını, bir esmeri ve bir kızıl saçlıyı

kaldırdığı için inanılmaz keyifliydi. Hayatında boktan giden diğer şeyleri düşünmemek için iyi bir yoldu bu. Fakat bu sabah... Hayatındaki tüm bokluklar ve ne yazık ki kadınlar yerli yerindeydi.

İç çekerek, parmaklarını Shelby'nin saçları arasına götürdü ve kadının saçlarını çekti. Kadının ağzını penisinden uzaklaştırarak, yaptığını onaylamadığını belirten bir bakış attı. İşemesi gerekiyordu ama hiç işeyesi yoktu. Dün çok eğlenceli gelen şey şimdi canını sıkıyordu. Otuzunun üstündeydi. Daha ne kadar hayatı bitimsiz bir parti gibi görmeye devam edecekti? Öte yandan Javier de hemen kollarını açarak onu iş dünyasına buyur edip, hayatına bir anlam yüklemesini sağlamayacaktı.

"Nerede..." Erkek arkadaşından ayrılan sarışının adı neydi? "Alexis?"

Shelby somurttu.

"Sabah erkenden işe gitmesi gerekiyordu. Onu elveda niyetine becererek gönderdiğini hatırlamıyor musun?"

Kadın anlatınca sersemlemiş beynini toparlamayı başara bildi. Her şeyi tek tek hatırlamaya başladı.

Dün gece yatak odasına adımlarını atar atmaz Alexis'i cırlıçıplak soyup üzerine atılmıştı. Shelby kibarca soyunup sili konlu, iri göğüslerini onun suratına yapıştırmıştı. Alexis'in içine girip çıkarken, Shelby'nin meme uçlarını yalamıştı. Erkek arkadaşından yeni ayrılmış bir kadın için Alexis sekse açtı.

Üç kez, bağıra çağıra boşaldıktan sonra Alexis ile işi bitmiş, Shelby de kıvama gelmişti. Penisini birkaç kez sıkıp, yeni bir kondom taktıktan sonra işe koyulmaya hazırdı. Megan, baştan beri kendini parmaklayarak onları seyrediyordu. Sıra ona geldiğinde, yeni bir kondom takıp en az bir saat daha düzüşmeye devam edebilmek için Xander, kadının duşta onu nazıkçe yalamasına izin vermişti. Shelby ve Alexis onları seyrederken birbirlerinin icabına bakmışlardı. Sabahın köründe evden ayrılmadan önce Alexis'e son bir posta daha atmıştı.

Xander şimdi hatırladıklarını bir an önce unutmayı diledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://ranteey.org>

Keyfi kaçmış Shelby ile uyuklayan Megan'ı yataktan bırakarak yataktan çıktı. Arkasına dönüp baktığında yüzünü ekşitti. Dün gece, bu zevk deryasından hoşnuttu ama şimdi, taze bir günde, yapış yapış çarşafların içinde hiç de öyle hissetmiyordu.

"Bir yere yetişmem gerekiyor, bayanlar." diye yalan söyledi. "Buzdolabında neler varsa atıştırırsınız. Geceyi benimle birlikte geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Yolu bildiğinizden eminim."

Uzun bir duştan çıktıktan sonra kadınların neredeyse her şeylerini toplayıp ayrılmış olmalarına sevindi. Yastığının üzerine bırakılan dantelli, yeşil külot sesli, bir şekilde iç çekmesine neden oldu. Yaklaştığında Megan'm yardımsever bir niyetle, üzerinde adının ve adresinin yazılı olduğu bir notu dikkatlice külodun arasına ilıştirdiğini gördü.

İşte bunu istemiyordu. Başparmağı ve işaret parmağının ucuyla külodu yastığının üstünden alarak çöpe attı ve ellerini yıkadı. Giyinirken hizmetçiyi çağırarak çarşafları yeniden değiştirmesini istedi. İhtiyar kadın kaşlarını çattı ama akıllılık ederek hiçbir şey söylemedi. Xander daha fazla pişmanlık duymak istemiyordu; zaten yeterince pişmanlıkla doluydu.

Anahtarlarını aldı ve kapıyı çarparak çıktı. Audi'sine binerek S.I. Endüstri için bulduğu geçici ofise doğru yola çıktı. Javier'in onu orada istemiyor oluşu iyi değildi. Son bir haftada kardeşi küçücük bir gelişim göstermişti.

Xander arabasından inerken güneş ışığı gözünü kör etmiş, boğucu sıcaklık gücünü hissettirmeye başlamıştı. Tanrı'nın lütfu klimanın altına sığınmak için içeri girdiğinde kucağında tatlı bir bebeği sallayan, resepsiyondaki kaşları çatık kızıl saçlı kadını gördü. Javier'in odasına açılan kapı kapalıydı.

"Bugün biraz daha iyi mi?" diye homurdandı sessizce.

Kucağında bebeği ile Morgan Cole her sabah birkaç saat uğrayarak Javier'e idari işlerde yardımcı olmak nezaketini gösteriyordu. Bunun karşılığında daha bir hafta içinde ağabeyi kadına bir cip almıştı bile.

“Javier mi?” Kucağında car car bağırان bebekten gözlerini alarak fısıldadı, “Ufak bir gelişme var diyebiliriz. İlk içkisini bu sabah on birde aldı. Bu da bir ilerleme.”

Öyle mi gerçekten? Öğle yemeğı arasında sonra kör kütük sarhoş olmuş olacaktı. “Siktir.” Ağabeyi hemen hemen her gün sabahın ilk saatlerine dek çalışma masasına gömülüyordu. Tarafsız olmak gerekirse her sabah biraz koşmak ve ağırlık çalışmak için Tyler ile birlikte olmaktan ve buraya gelmeden önce yoga yapmak için Morgan ile buluşmaktan memnundu. Herkes, sabah dokuzla on arasında Javier’in odaklanmış ve işlevsel olduğunu ama öğlene doğru bunalıma girip kendini perişan ettiğini ve saldırganlaştığını söylüyordu.

Bir elini saçları arasında dolaştıran Xander gülümsemeye çalıştı.

“Teşekkürler. Ya oğlun nasıl?”

Bebek yeniden ortalığı velveleye verdiğinde Morgan başını sallayarak,

“Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama Brice’ı eve götürmeliyim. Ateşi çıktı bir kez daha.” dedi.

Bu iyi bir haber değildi. Bebeğın bakıma ihtiyaç duyduğu aşikârdı ama Javier’e bakıcılık edecek, ona idari işlerde yol gösterecek birinin birkaç günlük yokluğu bile onu başa döndürecek, hatta daha bunalımlı bir hale sokacak ve her gece şişenin dibini görmesine neden olacaktı. Xander ağabeyinin, onun yardımını kabul etmesini o kadar çok istiyordu ki... Fakat ağabeyini daha fazla zorlarsa bunun ters tepeceğini biliyordu.

“Evet, kesinlikle.” diyerek Morgan’a hak verdi. “Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Aile, her şeyden önce gelir.”

Kadın özür dileyen bir gülümsemeyle yerinden kalkarak eşyalarını topladı.

“Birkaç yeri arayıp, ağabeyinin yanında durabilecek birini bulup bulamayacağımı öğreneceğim. Onu yüzüstü bırakmayacağım.”

Bu Morgan'ın sorunu değildi ve bu durumu önemsemek mecburiyetinde de değildi ama Xander kadının bu tavrından ötürü ona minnettardı.

"Teşekkür ederim."

Kadın kapıya vardığında bebeğini sıkıca kucaklayıp duraksadı.

"Onun için endişelendiğini ve ikinizin arasının limoni olduğunu biliyorum ama Javier'e biraz zaman tanı. Yok etmesi gereken bazı şeytanları var ama onların gitmelerine izin vermiyor. Er geç bunu yapmak zorunda kalacak. Henüz buna hazır değildir belki."

S.I. Endüstrisi'nin, Javier'in, "Kendisini bulması" için ihtiyaç duyduğu aylara yetecek ömrü yoktu. İş blogları ve *The Wall Street Journal*'ı takip ediyordu. Dedikoduya göre, şirketin Ar-Ge ekibi Sam Amca hükümetine yeni ve sarsıcı bir şeyler sunamazsa hükümet işlerini, United Velocity benzeri başka imalatçılarla yürütmeye başlayacaktı. Ordu için yeni ve havalı araçların prototipini tamamlayıp imal edecek nakit sıkıntısı yaşarlarsa S.I. Endüstri tarih olacaktı.

Xander araya girip yardım etmeye can atıyordu. Ağabeyinin isteklerinin canı cehennemeydi. Fakat bu, ikisi arasındaki uçurumun daha da artmasına hizmet edecekti. Javier, işten daha önemliydi. Ancak, Javier mirasını kaybederse bu kardeşinin sonu ve muhtemelen tabutuna çakılan son çivi olurdu. Ağabeyi çocukken bile başarısızlığı kabullenemezdi. Javier doğuştan liderdi ve takım çalışmasına meyli ve isteği hiçbir zaman yüksek olmamıştı. Yetişkinliğinde de değişmemişti bu.

"Kafasını toplayıp yaşamına çekidüzen vermesi için en isabetli yöntemi arayıp duruyorum. Vaktimiz daralıyor."

"Sevgini döverek göstersen de birçok doğru şey yaptın." Kadın, hıçkırıkla hıçkırıkla ağlayan bebeği sallamak için başını hafifçe öne eğdi. "Jack, işin haricinde bir şeyle uğraşması ya da ilgilenmesi gerektiğini düşünüyor."

"O Ciroc şişesi bu işlevi görmeyecek." diye yanıtladı Xander.

"Ama şişenin ne beklentileri var ne de yargıları. Votka içerken kendini suçlu ya da öfkeli, artık içini kemiren hangi duyguysa, o duyguları hissetmiyor. Karısı için yas tuttu mu?"

Xander bu sorunun cevabını bilmiyordu. Francesca'nın cesedi bulunduğu anda, hilekâr Los Angeles bölge başsavcısı'nın ayağını kaydırmak için Tyler'a yardım etmekle meşguldü. Gazeteciler her yerdeydi. Xander, ağabeyini asap bozucu gazetecilerden, ilginin odağından uzaklaştırmak ve onu yalnız bırakmak için elinden geleni yapmıştı. Francesca'nın ölümünden önce tanıdığı ağabeyi; ciddi, odaklanmış, çabuk sinirlenen ve aşırı çalışan biriydi ama asla öfkeli bir sarhoş değildi.

"Belki de. Bilmiyorum." Bunu kabullenmek utandırmıştı onu. "Ama bir yıl oldu."

"Yasın süresi yoktur. Jack'in büyükbabası, dokuz ay önce, Brice'in doğumundan iki gün sonra öldü. Hâlâ zaman zaman Jack'in suratındaki hüznü görebiliyorum. Sevdği adamı unutamadı ama yavaş yavaş onun öldüğünü kabulleniyor. Javier, Francesca'nın hatıralarıyla henüz o noktaya varamamış olabilir. Onu çok seviyordu belli ki."

"O kadar çok değil."

Morgan şöyle bir ırkildi. Kucağında, dünyadan bihaber şekilde bağırıp duran bebeğine gözünün ucuyla baktı.

"Hiç âşık olmuş muydu peki ona? Gerçekten sevmiş miydi?"

"Bilmiyorum. Francesca ile evlenene kadar onun bir kadında sabit kaldığını görmemiştim. Evlendikten sonra bile..." Xander, ağabeyinin özel yaşantısıyla ilgili ne kadar az şey bildiğinin farkına varmasının getirmiş olduğu utançla suratını ekşitti. Aralarındaki beş yaşlık fark hiç, son zamanlarda olduğu kadar onları birbirlerinden ayrı kılmamıştı.

"Senin bahsettiğin gibi bir adanmışlığa sahip mi bilmiyorum."

"Aileniz size sevgi gösterir miydi?"

Xander bir hırıltı çıkarttı.

“Elbette. Babam, yardımcılarını masasına yatırır; annem de Nordstorm’dan çıkmazdı.”

Morgan’ın yüzündeki acıma ifadesini gören Xander, çenesini tutmuş olmayı diledi.

“Öyle görünüyor ki aşk deneyimleri çok harika değilmiş. Doktor Phill gibi konuşmak istemiyorum ama Jack haklı olabilir. Javier, ilgi göstereceği bir şeye ya da birine ihtiyaç duya bilir.”

Xander bu fikirden ne kadar nefret etse de bir haklılık payı vardı. Javier’in uğruna mücadele edeceği bir şeye gereksinimi vardı. Hayatında işinden ve içkisinden başka bir amacı yokmuş gibi yaşayıp gidiyordu. İkisi de ona değer vermiyordu. İkisi de gönlünü adayacağı şeyler değildi. Yaşamak ve önemsemek için bir nedene ihtiyacı varsa, bu hayata bakışını ne kadar değiştirirdi? En azından keyfi yerine gelebilirdi. Xander’ın bildiği kadarıyla ağabeyi bir yıldır kimseyi yatağa atmamıştı. Keyfinin yerlerde olmasına şaşırmıyordu.

Tanıdığı bütün kadınları aklından geçirdi. Francesca uzun boylu, zayıf, egzotik ve esmerdi. Xander böyle birkaç kadın tanıyordu. Sorun onların Javier’i, iyileşmek için yardıma ihtiyacı olan bir adam olarak değil bir para makinesi olarak görececek olmalarıydı.

“Ona değer verecek bu kimseyi nereden bulabilirim? Bir an önce ihtiyacım var ona.”

Morgan hiddetle kaşlarını çatı.

“Eğer acelesi varsa, bir köpekle de yetinebilir. Herhangi birine değil, özel birine ihtiyacı olduğunu söyledim.”

Tabii ya, öylesi var mıydı? Xander yıllardır bin bir çeşit kadınla birlikte olmuştu. Güzelliklerinden öte bir şeyler bulduğu arkadaşlarının karıları hariç, ağabeyinin de kurtarıcısı olabilecek ve sonsuza dek birlikte olmak isteyeceği bir kadına rastlamamıştı. Votka şişesini ensesinin yamacında tutan Javier çalışma odasının kapısında belirdi. Xander’ı tamamen görmezden gelerek, merak içinde Morgan’a baktı.

“Bebeğin ateşi düşmedi mi hâlâ?”

Yüzünün ifadesini değiştirmedigine pişman olan Morgan başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Sana yardım edecek birini bulup bulamayacağıma bakacağım. Arayıp bilgilendiririm seni."

Çaresizce, işlerin düzenlenmesi, temize çekilip okunmasına ihtiyaç duymasına rağmen ve Morgan, boş zamanında ona yardım etmeye gönüllü olmuşken Javier, iş yükünün artmasına ve onun görevlerini aksatarak gitmesine ses çıkartmadı.

"Tatlı bebeğe iyi bak." diyerek gülümsedi sevecenlikle.

Şişenin yarısından çoğu doluydu. Belki ağabeyi mantıklı bir konuşmanın parçası olabilirdi. Javier'in hayatında neyin eksik olduğunu tartışabilirler ve ağabeyine onun boşluğunu doldurması için yardım edebilirdi. Lanet olsun, duygusallığa karşı alerjisi vardı. O ve ağabeyinin sorunlarını çözmek mi? Bu bir şaka olmalıydı ama birisi bu işi üstlenmeliydi.

Megan, babası gibi kapkara saçları başına üşüşen bebeğin başını öperek, "Teşekkürler." diyerek kalan eşyalarını topladı ve arabasına doğru yöneldi.

Xander, bir kadının parmağına yüzük takıp ondan çocuk sahibi olmayı isteyecek kadar sevgi beslemenin nasıl bir duygu olduğunu merak etti. Omuzlarını silkti. Bir önemi yoktu çünkü ne de olsa bu asla olmayacaktı.

Javier de Morgan'ı izliyordu. Yüzüne ağır başlı, hüzünlü ve hasret dolu bir ifade yerleşmişti. Bu ifade Megan için değil onun temsil ettiği; ev, yürek, aşk ve sonsuza dek adanmışlık içindi.

Belki, diye tak etti Xander'ın kafasına, yeniden seks yapmak ya da sıra dışı bir kadını becermek istiyordu. Bu, sorunlarını tamamen değil ama bir süreliğine unutmalarına yardımcı olacaktı.

Morgan ayrıldıktan sonra Javier ona döndü. Gözlerini kıstır, sıkıyorsa itiraz et dercesine bakarak Ciroc şişesini kafasına dikti.

"İçmeye başlamadan önce bir şeyler yedin mi?" diye sordu Xander.

“Siktir git.”

“Bakıyorum da votka doğru kararlar almaya yardımcı oluyor.”

Javier dik dik baktı.

“Siktir git.”

“Artık yalnızca iki kelimeyi mi konuşabiliyorsun?”

“Hayır. Lütfen siktir git.”

Hiçbir yere varamıyorlardı ve Javier her geçen gün ondan daha fazla nefret ediyordu. Xander, kardeşinin iyileşmesi uğruna ömrü boyunca onun nefretine maruz kalmaya ve günah keçisi olmaya razıydı. Ailesinin kalan son üyesiyle büyük bir kumar oynuyor, planlarının suratında patlamamasını umuyordu.

S.I. Endüstrisi’nin yeniden ayağa kalkması için yardım n edip edemeyeceğini sormak üzereydi ama cevabı zaten biliyordu. Ağabeyi tarafından her seferinde reddedilmek çok koymazdı ama... O da bir insandı nihayetinde.

O, Javier’e yardım etmek istedikçe ağabeyi ondan daha çok uzaklaşıyordu. Bıkmıştı. Bıkmıştı çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

“Siktir olup gitmemi ve tüm çabalarımın vazgeçmemi mi istiyorsun? Seni votkaya ve işe gömülmüş bir halde bırakıp umursamıyormuş gibi davranmamı mı istiyorsun? O zaman nasıl bir kardeş olurum ben?”

Javier buz gibi bir bakış fırlattı ona.

“Ona en çok ihtiyaç duyduğumda sırt çeviren ve Francesca’yı ölüme mahkûm eden bir kardeş olursun. O zaman yardımını istedim, şimdi yardımına ihtiyacım yok.”

Javier, tüm kapıları kapatmıştı. Bir şeyler hissetmek, değişmektense paramparça olup yanmayı yeğliyordu. Xander okkalı bir küfür savurdu. Büyük şehrin aldatmacalarından uzakta, karşısındakine değer veren insanların arasında, iş odaklı birkaç haftanın ona iyi geleceğini düşünmüştü ama Javier daha dibe batıyordu.

"Beni suçlayamazsın. Fran'ın boğazına ipi gerip boğan ben değildim. Benimle kim suçlu oyununu oynamaktansa, neden karının katilini aramaya çıkıp buna bir son vermiyorsun? Sana yardım ederim."

"Daha önce 'yardım ettiğin' gibi mi? Kalsın, sağ ol. Ben o işi hallettim. Şu anda Aruba'da olan bir dedektif tuttum. Nick işinin en iyisidir. O piç kurusunun kimliğini öğrenecek. Sonra, onu kodese tıkmak için gerekirse cehennemin dibine kadar peşinden gideceğim."

Xander bunu duyduğuna memnun olmuştu. Bu işle he-saplaşması Javier'e huzur getirirdi. "Şehrin azizleri rolüne soyunamazsın. Düşün. Polisi..."

"Yeter be! Burnunu işlerimden çek ve toz ol."

Xander iç geçirerek ağabeyine baktı. Ne pes etmeye ne de yenilgiyi kabullenmeye yanaşıyordu. Fakat Javier... Onu üzerindeki suçluluk duygusundan kurtulup sağduyuya zorla çağırması imkânsızdı.

"Sana yardım etmek için aklıma gelen her şeyi yaptım ama sen hâlâ beni öteliyorsun. Ne var biliyor musun? Peki. Defolup gitmemi istiyorsan ben de öyle yapacağım." Dönüp kapıya yöneldi. Kapıyı aralarken durdu. "Altı haftan dolana kadar seni yalnız bırakacağım. Ev senin olsun. Ben kalacak bir yer bulurum. Sen pazarlığın üstüne düşen kısmını yerine getirirsen ben de çenemi kapalı tutup ayağının altından çekilirim."

"Güzel. Yardımını isteyen olmadı zaten. Fahişelerini yanında götür. Ben uyumaya çalışırken gürültü yapıyorlardı dün gece."

Dişlerini sıkarak yanındaki cam duvarı yumruklamak için içinde kabaran isteğe hâkim oldu. "Anlaştık. Bir şey daha var, Javier."

"Ne?"

"Siktir git. Ebediyen."

Kapıyı ardına dek açtıktan sonra arkasından çarptı ve Alyssa'nın etrafında dolaşarak arabaya bindi. Sert bir içkiye ve seks yapmaya ihtiyacı vardı. Nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Seksi Sirenler'e kadar tek başına giden London, kuzeni Alyssa'nın anahtarıyla içeri girerek alarmı kapattı. Alarmı yendikten kurmakla ya da arkasından kapıyı kapatmakla uğraşmadı çünkü diğer kadın hemen arkasından geliyordu ve kulübün tabelası, kulübün hâlâ kapalı olduğunu gösteriyordu.

İçerisi sessizdi ama havada bir hareketlilik kokusu vardı. Işıklar kapalı, bar boş ve hoparlörler sessizdi fakat birkaç saat içinde hepsi değişecekti. Mekân erkeklerle dolup taşacak, boğuk müzik baştan çıkartıcı ve davetkâr ritimleriyle havayı dolduracaktı. İçki sular seller gibi akacak, ısıklar yuhalamalara karışacaktı. Kadınlar neredeyse tamamen çıplak bir halde etrafta kurumlu kurumlu yürüyecek, mekândaki bütün erkekleri baştan çıkartacaktı.

Egzotik danslar yapan biri olmak istemiyordu ama şu anda olabildiğince bütün erkekleri ayartmak istiyordu. Koltuk değnekleri ya da tekerlekli sandalye olmadan yürüyebildiğine şükreliyordu. Hemşireleri ve fizyoterapistleriyle arkadaşlık ediyordu. Hatta sevimli bir adamla birkaç gece birlikte takılmış, adam onu bir ya da iki kez öpmüştü... Ama Brain, hastane personelindendi. Sırtında bir şerit gibi uzanan kırmızı yara izlerini görünce, çok meşgul olduğunu, bir daha onunla çıkmayacağını gevelemişti ağzında. Utanıp incinen London, bir hadise çıkartmadan, durumu olduğu gibi kabullenmişti. Bir daha kimseye sırtındaki yaraları gösterme hatasına düşmeyecekti ama burada böyle bir çekincesi yoktu.

Yaklaşık on yıllık iyileşme ve rehabilitasyon süreci sonunda annesinin yuvasından kaçarak bir süreliğine kuzenini ziyaret etmek için ülkenin yarısını boyly boyunca kat etmişti. Ona karşı çok nazik davranan Alyssa ve Luc yanlarında kalmasını

teklif etmişlerdi. Buna karşılık, kiraya bir katkı ya da çocuklarına bakıcılık yapmayı isterdi ama şu an, bu imkânsızdı. Belki bir gün...

Suçluluk duygusunu ve hüznünü bastırarak boş kulübün içine girdi. Sahneye çıktığında sandaletlerinden bir takırtı çıktı, ortadaki parlak, metal direğe parmaklarıyla dokundu. Bir oda dolusu adamın karşısında sergilenecek bir bedene ve güvene sahip olmak nasıl bir duyguydu? Ya da onların, beğendiklerini belli eden ısıkları ve müstehcen bağırış çağırışlarını işitmek? Ona baktıklarında acıma değil şehvet hissettiklerini bilmek?

Asla bilemeyecekti ama şimdi, burada bunu hayal edebiliyordu.

Suratına yayılan sırıtişla sahneden inip soyunma odasına yöneldi. Orada, kuzeninin en seksi, ince topuklu ayakkabılarından birini buldu. Topukluları ayağına geçirdikten sonra Seksi Sirenler'e ilk kez geldiğinde Alyssa'nın gösterdiği gibi ışıkları ve müziği açtı. Burası, erkeklerin kötü bir iş günü sonrası ya da ev yaşamlarından kaçıp takıldıkları ve stres attıkları bir yer olabilirdi ama şu anda tamamen ona aitti. Kendini, erkeklerin ağzının suyunu akıtmasını ve onları yalvartmasını bilen seksi bir kadın olarak hayal edebilecekti. Rihanna'dan iç gıcıklayıcı bir parça seçti. Rihanna'nın ateşli sesi, yaramaz bir kadın olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf ediyordu.

Gözlerini kapatan London sahneye doğru yürürken kalçalarını özgür bıraktı. Başının üstündeki yoğun alaşımlı ışıkların ateşi tenini yakıyordu. Müziğin ritmiyle başını bir sağa bir sola sallıyor, iri göğüslerinin arasına dökülen solgun saçlarını elleriyle dalgalandırıyor. Tıpkı Alyssa'nın ona öğrettiği gibi seksi ayakkabılarının üstünde dengesini sağlayıp kalçalarını kavradığı gibi kıcını çıkartarak sırtında bir ağrı oluşacak şekilde ağır ağır döndü.

Lafayette'de zamanın büyük bir kısmını kuzeninden strip-tiz hareketlerini öğrenerek geçiriyordu. Afeti devran kuzeni, ünlü bir şef olan kocasıyla birlikte bu kulübün yakınlardaki gurme lokantanın sahibi olana kadar geçimini soyunarak

sağlıyordu. Egzotik danslar, bir zamanlar Alyssa için karnı-nı doyurmak ve başını sokacağı bir çatı anlamına geliyordu. London'a bu işi teklif etmesinin sebebi, onun gücünü kazanıp esnekliğini geliştirmesi, kilo vermesi ve öz güvenini yeniden kazanmasıydı. Güç ve esneklik kazanmada insanoğlunun bil-diği bütün doktorlar ve terapistlerle çalışarak büyük bir aş-a-ma kaydetmişti. Kilo verme işini kendisi hallediyordu. Şim-diye dek on kilo vermişti... Ama vermesi gereken bir on kilo daha duruyordu. Fakat bunların hiçbiri önceden olduğu gibi birinci sınıf bir öğrenci ve ponpon kız gibi hissetmesini sağla-mamıştı. Hastalıklı bir iyileşme süreciydi bu.

Uğursuz düşüncelerini bir kenara bırakarak dans direği-nin yanına çıktı. Direğin arasına önce karın bölgesi degecek şekilde göğüslerini, ardından bacaklarını yapıştırdı. Bir süre direğe yapışıp öylece kaldıktan sonra bir titremeye başını ge-riye salladı.

Bir baldırını direğe sımsıkı geçiren London direğe bir eliy-le tutunarak kendini geriye doğru itti. Bir elini boynundan, köprücük kemiği boyunca kabarık göğüslerine doğru usulca indirdi. Sonra parmakları üzerinde sahneye boylu boyunca uzandı. Zihninde, göz kamaştırıcı erkeklerin ona övgüler yağdırdığını, sahneyi yumruklayarak daha fazlasını istedik-lerini kuruyordu. Çiçekli bluzunun üstündeki düğmeleri ok-şayarak, istediklerini veriyordu onlara.

Plastik disklerle oynarken, kalabalığın göğüslerini göster-mesi için tezahürat yaptığını, odayı şehvet kapladığını hayal ediyordu. Gözlerini açtığında Seksi Sirenler'e bir göz attı ama içeri ilk adımını attığı andaki gibi bomboştu mekân. Kimse yaralarını görmeyecek, onu yargılamayacak ya da yaralarını umursamayacak olan Alyssa dışında, kimse yaralarından ha-berdar bile olmayacaktı.

Dudaklarını ısırırken beyaz, dantelli sütyeninin bir ucu görünecek şekilde ilk düğmeyi açtı. Vücudu alev alev yanı-yordu.

"Daha fazla."

İkinci düğmeyi de açtıktan sonra bluzunun köşelerini göğüslerinin altına sıkıştırdı. Direği tek eliyle tutarak sanki kalabalığı baş aşağı seyrediyormuş gibi sırtını arkaya doğru yasladı. Onu arzulayan, isteyen onlarca bakışı hayal etti. Bir omzunu kıpırdattığında bluzunun yakası sarktı.

Ağır ağır bedenini doğrulttu ve inip çıkan bir dalga gibi vücudunu direğe yasladı. Ağzı aralanmış, son düğmesine kadar bluzunu çözerken kalçalarını sallandırıyor. Diğer omzunun bir hareketiyle ince elbise önce kollarına ardından sahneye düştü. Şimdi yalnızca dantelli sütyeninin şeridi ve uzun saçları örtüyordu sırtını. Hafif bir titreme hissetti. Bilincinin izin verdiği kadar daha fazla korunmasız hissediyordu. Fakat hayatında ilk defa tamamen özgür hissediyordu kendini.

Allahtan etrafta kimseler yoktu.

Gülümseyerek daldığı hayalini bir süre daha devam ettirdi. Evet, bayılabilirdi, sahneden düşüp bir tarafını incitebilirdi ama özgürlüğünün ve hayallerinin tadını çıkarttığı bu kıymetli, anın son bulmasını istemeyecek kadar eğleniyordu.

Dudaklarını ısırıp hayali seyircilerine cilveli bir bakış fırlattıktan sonra hiç de sahte olmayan bir coşkuyla kaprisinin kopçasına uzandı. Parmaklarının çabuk hareketleriyle çözdü kopçayı. London, ateşler içindeki yanağını buz gibi metal direğe değdirdi. Gözlerini açıp, ön sıradaki boş koltuklarda kara yağız, yakışıklı bir adamın oturduğunu hayal etti. Ona kavurucu bir şehvetle bakan adam dokunamayacağının, yalnızca bakabileceğinin farkında olarak ona doğru uzanıyordu. Bacakları arasındaki ağrı artmış, onu kıvrandırıyor. Kalçalarını sıkarak ağrıyı azaltmaya çalıştı ama bu, çarpıntının şiddetini arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Müzik durdu. Sessiz ritimlere ayak uydurarak inip kalkan göğüslerine ve ağır soluk alıp verişine eklemledi kendini. Gürültülü ve seksi müzik yeniden çalmaya başladığında kaprisinin kemerini çözdü. Fakat öndeki adamın... Daha fazla baştan çıkartılması gerekiyordu.

Sırtarak etrafında döndü. Saçlarının sırtını kapatmasına özen gösterdi. Kalçalarını tutarak çıkıntı yaptığı kıçını ya-

vaşça salladı. Daha sonra kalçalarını sağa sola sallayıp, yürek hoplatacak bir şekilde kaprisini çıkarttı. Ön sırada hayal ettiği adama benzeyen, iç geçirmesine geçecek erkeklerin ilgisini çekecek seksi bir kadın gibi hissetmek için sütyeniyle beraber aldığı beyaz, dantelli külodu gözüküyordu şimdi.

Kaprisi, bileklerine kadar indiğinde onu ayağıyla bir köşeye fırlattı. Şimdi üzerinde yalnızca iç çamaşırları ve bir erkeğin ilgisini çekip, onu dizleri üzerine çökartecek gel-beni-becer diyen kayışlı, kıpkırmızı, ince topuklu ayakkabıları kalmıştı.

London, dans direğinden uzaklaşarak sahnenin önüne doğru hareketlendi. Avuçlarını kalçalarına bastırmuş, tutkunun esiri olmuş gibi çevirdiği başından savruk saçları dolgun göğüslerinin üzerine dökülmüştü. Uzun saçları şimdi bir baş hareketiyle sırtını kaplıyor, hayatının yarısı boyunca dövüştüğü bukleleri, onu inletecek şekilde tenine değiyordu.

Sonuna yaklaşan şarkının ritmi arttıkça hoparlörler sert vuruşlarla inliyordu. Dar bir çemberin içindeymiş gibi kalçalarını sallıyordu. Belini öne, kalçalarına doğru ihtiyatla bükerek nemlenmiş kıvrımları arasında parmaklarını gezdirdi. Nefret ettiği sırtına, saçlarını düşürüp dans direğine doğru kayıp gitmeden önce ateşli ve gizemli ânın hazırlığını yaptı. London, parlak dans direğine asılıp etrafında dönmeye başladı. Baldırını direğe yapıştırarak, müzik en can alıcı noktasına geldiğinde hayali seyircilerine dönüp şovunu sonlandırdı.

Müziğin ardından çöken sessizlikte gülümsedi. Hem biraz şapşal hem de tamamen, mükemmel bir şekilde özgürleşmiş hissediyordu.

Ta ki alkışı ve... Bir erkeğe ait olduğu şüphe götürmez uluma sesini duyana dek.

Gözlerini dehşetle açarak inledi. Damarlarında panik akıyordu. Bir koluyla göğüslerini kapattı. Göğüsleri kolunun arasından taşarken, birkaç dakika önce kendini çok seksi hissetmesine neden olan küçük, aptal külodun güç bela kapadığı cinsel organını diğer eliyle örttü. Şimdi, bir tecavüz kurbanı olup olmayacağını düşünüyordu. Elbiselerini bulabilsin diye

ışık çemberinin arkasına geçen kişiye dönüp bakmaya cesaret edememesinin birden fazla sebebi vardı. Gölgelemin arasında beliren adamı gözetlerken yavaş yavaş geri çekildi.

Adam parlak ışığın altına geldiğinde London sersemlemiş bir şekilde baktı adama. Adam sanki hayallerinin içinden kopup gelmişti. Siyah saçlar, kavruk ten, kare şeklinde ağız yapısı ve güçlü bir çene ile soluk sırtışına yansımış haylazlıkla parıldayan gözler. Uzun boylu, şık giyimli ve güzel. Gözlerini ondan bir an için dahi ayıramıyordu.

Kalbi daha hızlı atıyordu.

"Kap... Kapalıyız."

Adam omuzlarını silkip sahneye yaklaştı.

"Kapı açıldı."

"Sirenler saat dörde kadar açılmayacak. O zaman gelersin."

Adamı caydıramamıştı. Adam ağır adımlarla ona doğru yaklaştı.

"Seni ürküttüysem özür dilerim. Dansın baştan çıkartıcıydı. Takdirlerimi sunma fırsatını kaçırmak istemedim. Aslında takdirlerimi sunmanın ötesine geçmek istiyorum. Adm nedir, *belleza*?"

Adamın tecavüzcü olma ihtimaline karşı kibar davranmasına gerek olmadığını düşünerek "Burayı terk etmelisin!" dedi.

Adam, ondan bir zarar gelmeyeceğini gösterir bir biçimde ellerini havaya kaldırdı ama London bu harekete kanmadı. Geri geri kaçtı.

"Dur. Soluklan. Dinle." Adam öne doğru bir adım daha atarken sesini alçalttı.

Kendini bir anda talimatlara uyar halde buldu ve nedenini merak etti. Sesindeki tınıdan mıydı? Sesinde bir emir tonu yüklüydü ama jest ve mimikleri nazikti. Sebebi her neyse London ona cevap vermişti. Bakışlarını çiziklerle dolu sahneye indirerek, delicesine düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Uslu kız, *belleza*. Sana zarar vermeyeceğim. Rahat ol."

Bir kez daha kendini adamın söylediklerini yapar halde buldu. Tuhaf bir şekilde onu övmesinden mutluluk duyuyor, neredeyse gururlanıyordu. Baltalı bir katil olma potansiyeli taşıyan bir adamdan gelecek olan övgü sözcüklerine kanacak kadar hayatında güzel bir şeylere aç mıydı?

"Endişelenecek hiçbir şey yok." diye söz verdi adam. "Buranın sahibi Alyssa Traverson'm arkadaşıyım."

Tüyleri diken diken oldu. Gerçeklere sadık kalıp, bir müşteri olduğunu söyleyebilirdi.

"Onun birçok arkadaşını tanıyorum ama seni bilmiyorum. Adın ne?"

"Xander."

"Meşhur Xander mı?" Logan'm milyoner arkadaşı? Elbise-leri pahalıydı. Ağabeyinin mavi gözlerinin aksine elâ gözlü olmasına rağmen, tanrısal yakışıklılığı tahmininin doğruluğuna ikna olmasına yetmişti.

Güzel haber, Logan'm arkadaşı olduğuna göre baltalı bir katil ya da tecavüzcü olmamalıydı. Onun, Logan'm ve Tyler'm karılarının tehlikeli durumlardan kurtulmalarına nasıl yardım ettiğini işitmişti. Tecrübelerine dayanarak Logan ile Tyler'm çatlak tipleri iyi ayırt edebildiğini bildiğinden Xander'in sapık olmadığı kesindi.

Ancak insanın cesaretini kıran biriydi. London, kadınların kalbini gümlüten erkekler hakkında bir şeyler okumuştı fakat yakın zamana dek bunların uydurma olduğuna inanıyordu. Javier ve Xander dudak uçuklatacak kadar ateşlilerdi.

"Senin adın ne?" diye sordu Xander.

"L-London."

"Londra şehrinde mi geliyor adın?" diyerek gülümsedi.

Kadın başını salladı. Adamın sabit bakışları, düşünmesine engel oluyordu. Bu şekilde bakan adama söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Londra'ya gittin mi hiç?"

"Hayır." Gülümsemeye çalıştı. "Bir gün belki."

"Gidip görmelisin." diyerek gülümsedi adam. "Eşsiz bir yer. Tıpkı senin gibi güzel bir yer, *belleza*."

"O kelime ne anlama geliyor?"

"Güzelim demek."

Kardeşi de bilincini yitirdiği sırada bu kelimeyi mırıldanmıştı.

"Somurtma. Sahnede mükemmel görünüyordun. Burada mı dans ediyorsun?"

Şaka mı yapıyordu? Üzerini örtebileceği bir şey olmadığından, elbiselerini aramak için geri geri ilerledi. Bluzunu kapıldığı gibi üstünü örttü. Önce ürktüğünden, ardından adamın görkeminden büyülediğinden neredeyse tamamen çıplak olduğunu unutmuştu.

Xander kahkaha attı.

"Örtsen de örtmesen de seksisin. İnsanın aklını başından alan, pespembe meme uçların var."

Yanaklarının kızardığını hissederken gömleğiyle göğüslerini örttü.

"Nasil görüyorsun onları? Üzerimde sütyen var."

"Transparan, dantelli bir sütyen."

Hızla göğüslerine baktığında adamın haklı olduğunu gördü. Külodunun da aynı malzemeden yapıldığını hesaba katığında hemen hemen her şeyi ortadaydı. Kendini küçük düşürülmüş gibi hissetti. Aslında utanmaması gerekirdi. Yıllar içinde birçok doktor onu neredeyse tamamen çıplak bir halde görmüştü ama hepsi onu bir numune olarak değerlendirmişti. Xander, akşam yemeğini ölçüp biçen yırtıcı bir hayvan gibi ona baktı. Açtı. Gergindi. Bakışları alev alev, arzusu kaynama noktasına gelmişti. Elinde olmadan ona karşılık verdi. Evet, hoşlanmıştı bu durumdan ama dahası, bacaklarının arasında da bir titreşim hissediyordu.

"Acaba..." dudaklarını ısırarak güçlkle konuşabildi. "Acaba bir beyefendi gibi arkanı dönsen de ben de üstümü giyebilsem?"

Adam omuzlarını silktiler ama ona, yakında o elbiselerin hepsini üstünden soyacağı yeniden dercesine gülümsedi.

"Tabii."

Adam arkasını dönerken, "Teşekkürler." dedi kadın gerin bir sesle.

Debelenerek üstünü giymeye koyuldu. Geniş kaprisini giydikten sonra titreyen parmaklarıyla çiçekli bluzunu omuzlarına geçirdi. Ona göz koymuş bir zamparadan uzaklaşarak, tedbirli davranmayı seçti çünkü bu tarz bir adamla, hatta herhangi bir adamla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

Annesinin evinden, hastalığının gölgesinden kaçarak, kimsenin ergenliğinde yaşadıklarını bilmediği ya da hatırlamadığı bir yere sığınmak değil miydi amacı? Artık yaşamın tadına bakabilir, gerçekten yaşayabilirdi.

Kesinlikle.

Zaten Xander da yılın kocası seçilecek tipte bir adam değildi. London evlenmeyi düşünmüyordu. Evet, ileride bir gün bir erkek arkadaşı olsun istiyordu ama şimdilik birileriyle tanışıp çıkmak ve evet biraz ya da bol bol seks yapmaktı tek isteği. Her kadın gibi onun da cinsel duyguları vardı. Hatta tahmin ettiğinden daha yoğun olabilirdi bu duygular çünkü neler kaçırdığını bilmiyordu. Kitaplarda ve filmlerde bunun ipuçlarını yakalamıştı. Kurgulanmış hikâyelerde anlatıldığı gibi olmasa da bunun nasıl bir duygu olduğunu bilebilecekti, değil mi? Sonunda, ne yaptığını bilen bir adamla bir şeyler deneyimlediğini söyleyebilecekti. Onca kadınla yatan Xander'ın, bir tanesiyle daha yatmasından ne çıkardı? Bekâretini ya da geçmişini umursayacağından bile şüphesi vardı.

Karar verilmişti. London son düğmeyi iliklemeden bluzunun kenarlarını iyice genişleterek adamın göğüs dekoltesini görmesini sağladı.

"Artık dönebilirsin."

Adam arkasını döndüğünde gözleri takdirle parılıyordu.

"Şahane. Seni korkutmak ya da davetsizce seni dikizlemek gibi bir niyetim yoktu. Kapı açtı ve içeri girdim. O kadar güzel görünüyordun ki seni durduramazdım. Durdurmadığıma da memnunum."

Xander, kaçınması için ona yeteri kadar zaman verecek şekilde ağır ağır ona doğru uzandı. London'un vücudu yanıyordu. Kalbi şiddetli bir şekilde atıyordu. Patlamak üzereydi. İçindeki kaçıp uzaklaşma içgüdüsüne boyun eğmeyi reddetti.

Ona güven veren bir gülümsemeyle sahneden inmesine yardım etti. Sonra uygun bir şekilde parmaklarıyla vücudunu kavrayarak kendine doğru çekti.

"Benimle gel. Oturup konuşalım." Kelimeler yarı rica yarı emir şeklinde dökülmüştü dudaklarından. Kulübenin karanlık barını işaret etti. London bundan bir zarar gelmeyeceğini düşündü.

"Pekâlâ."

"Mükemmel. Sana, sevişelim teklifi yapmayacağımın sözünü veremem ama bana her zaman hayır diyebilirsin." London'ın bütün savunma mekanizmasını çökerten bir şekilde sırttı. "Önce seni biraz tanımak istiyorum. Şimdilik ellerimi yalnızca kendime saklayacağım," diye söz verdi Xander. "Sen bana aksini söyleyene kadar."

Tereddüt eden London her şeyi baştan sona düşünmeye çalıştı ama o, bu kadar yakınındayken çok zordu bu.

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Bir şeyi istiyorsam, hayır."

Çekici ve çalışılmış gülümsemesiyle ona bara kadar yardımcı olarak kösedeki koltuğa yönlendirdi. Adamın, kendisiyle çıkışın arasına oturması gözünden kaçmadı.

Kirpiklerinin altından adama bakınarak onun gösterdiği yere oturdu. Adamın keskin yüz hatlarını göz ucuyla kesip, kıvrımlı dudaklarına bakmaktan kendini alamıyordu. Bakışlarını, adamın sağlam omuzları ve geniş göğsü üzerinde gezdirdi. Dalıp gittiğini fark edince bakışlarını yeniden yüzüne çevirdi. Bembeyaz dişleriyle ukala bir gülümsemeyle bir *ya-kaladım* bakışı attı adam. Onu neredeyse tamamen çıtırplak görmüştü ama hâlâ flört ediyordu. Bu iyiye işaretti.

"Ne zamandır... Beni izliyordun?" diye sordu London.

"Müziği açtığında seslenecektim ama senin gibi iç gıcıklayıcı bir şekilde dans eden birini durduramazdım. Ayrıca eğleniyormuş gibiydin."

Annesi böylesi adamların iflah olmayacağını söylerdi. İzin değil affedilmeyi isteyecek bir adamdı kesinlikle.

"Eğleniyordum ama kimsenin bunu görmesi gerekmiyordu. Bir ihtimal, bunları unuttur musun?"

"Hiçbir anını unutmayacağım." Masaya eğilip arzu dolu bakışlarını ona diktiğinde Xander'ın sırtışı bütün suratına yayıldı. "Seksi London, kendinden bahset bana."

"Yirmi beş yaşındayım ve buraya yakın zaman önce taşındım ve..." Söyleyebileceği daha fazla ilgi çekici bir şey yoktu. "Sen kendinden bahset."

"Otuz yaşındayım ve birkaç haftalığına buradayım ve..." Kadının elini ellerinin arasına alarak güçlü parmaklarıyla sıktı. "Seksi olduğunu söylediğimde neden geriliyorsun merak ediyorum."

Fark etmiş miydi? "Bir kadını kaldırmak için güzel bir yöntem ama..."

"Striptiz şovunu zihninden çıkartacağımı mı sanıyorsun?" diyerek göz kırptı. "Biraz daha sohbet edeceğiz. On dakika diyelim. Bu arada ben sana yine seksi olduğunu söyleyeceğim ve sen daha iyi hissedeceksin. Anlaştık mı?"

Bu, kulağa harika geliyordu ama ne de olsa kilolu sayılırdı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Neden öyle düşünüyorsun, *belleza*?"

Kurnazlığı ondan şüphelenmesine sebep olmuştu. Güvensizdi, kolay kolay ortadan kalkmıyordu.

"Eminim sahnede patene binen kocaman bir fil gibi duruyordum."

Adam gözlerini kısarak,

"Kim güzel olmadığını söyledi?" dedi.

"Kimse. Ama kör de değilim." Başını salladı, sinirlenmişti.

"Bak, iltifatların için teşekkür ederim ama..."

"Aması yok. Seni çekici buluyorum ve bu konuda yalan söylemeye gerek olmadığını düşünüyorum. Güzellik tanı-

mının dışında bir güzelliğin var.” Kadın hareket edemeyince devam etti. “Bu güzel bir şey, *belleza*. Ne makyaja gömülmüşsün ne sahte kirpikler takıyorsun ne de dişlerini parlattırmissin. Tırnakların akriliklerle kaplanmamış, ayak tırnaklarına papatyalar, parlaticılar ya da o sırada moda olan her neyse sokuşturmamışsın. Tüylü mü yoksa tıraşlı mı olduğunu görebileceğim kadar kısa bir etek giymemişsin. Büyüleyici göğüslerin silikonlu değil ve sanki güç bela Auschwitz’den kurtulmuşsun gibi görünmene neden olacak bir açlık diyeti ne girişmemişsin. Özgün bedeninin içinde çok güzel ve doğal görünüyorsun. Böyle bir kadını en son ne zaman gördüğümü biliyor musun?”

London kaşlarını çatarak,

“Ne zamandan beri erkekler mükemmelin altındaki kadınları sever oldu?” diye sordu.

“Bütün erkekler için konuşamam. Bir kadın seksi gözük-tüğü müddetçe içinin ne kadar kof olduğuyla ilgilenmeyen onlarca denyo var. Biliyorum çünkü ben de onlardan biriy-dim.” Omuzlarını silkti. “Ama hayatımda gerçek olanı tercih ettiğim bir noktaya geldim.”

London gözlerini kırparak ona baktı. Başını eğip arzu dolu bakışlarını ona dikti.

“Seni nasıl değerlendirmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Hep böyle şüpheli misindir?”

Yüzü kızarak arkasına yaslandı. Çekingen bakışlarını hafifçe yere indirdi. Xander’ın canını sıkmaya bir son verip, sıkıcı olduğu şüphe götürmeyen yaşamında başına gelen en iyi şey olacak olan Xander’ın kötü niyetini gerçekleştirmesine izin vermeliydi.

“Yalnızca... Benim çok deneyimim yok. Senin tecrübeli ol-duğunu tahmin ediyorum.”

“Harika bir anlaşma. Yalan söyleyecek değilim tecrübeli olduğum konusunda ama bu aynı zamanda ne istediğimi bil-diğim anlamına da gelir.”

“Yani dalga geçmiyorsun?”

Xander onu belinden yakalayıp göğüs hizasına kaldırdı.

"Güzelim, bu dalga geçiyormuşum gibi mi hissettirdi?" Belini kızın sırtına doğru yaslayarak sertleşmiş penisini kadının kalçalarına değdirdi. "Tahmin ettiğim gibi inanılmaz bir güzelliğin yok ve ben de sana dokunmak için çaresizce dilenmiyordum değil mi?"

London dondu kaldı. Xander onu boynundan uzun uzun öpünce titredi, nefesi kesildi.

"Beni övmene gerek yok. Nasıl görüldüğümü biliyorum."

"Bana nasıl görüldüğün konusunda en ufak bir fikrin bile yok." Şimdi sesi kısılmış ve zor duyuluyordu. "Mis gibisin." Dudaklarını bir kez daha kadının boynuna yapıştırdı. Dilini çıkartıp kadının teninin tadına baktı. "Yumuşak." Dilini şiş karın kaslarından kalçalarının kıvrımlarına indirip hafifçe yarılanmış bacaklarına kadar götürdü.

Xander, kalçalarını okşadıktan sonra, elini fazlasıyla yumuşak bölgesine sokup bir ileri bir geri hareket ettirmeye başladığında London vücudunun her yerine yayılan karıncalanmalar yüzünden inledi.

"Yumuşacık."

Adamın parmakları nemli sırlarının içine girince London baştan ayağa titremeye başladı. "Sana dokunmak istiyorum, *belleza*. Elbiselerini yırtıp seni nasıl zevke getireceğimi görmek istiyorum. Seni nasıl tatmin edeceğimi göstermek istiyorum sana."

Hoşuna gitmez miydi bu?

"Yapma." dedi titreyerek.

Xander ellerini çekerek yarım adım geri çekildi.

"Neyi yapmayım? Dokunmayım mı? İltifat mı etmeyim? Seni arzulamayım mı?"

"Hayır." London titreyerek soluklandı. "Durma."

Dördüncü Bölüm

Xander'ın vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. Elbiselerini rahat rahat giyebilmek için ondan arkasını dönmesini isteyen kız şimdi onu baştan çıkartmasını mı istiyordu? Seve seve yapıyordu. Birazdan kız da bundan zevk almaya başlayacaktı. Kızı soyup altına almasının ne kadar vaktini alacağını hesapladı. En fazla on dakikasını alacaktı. Beş dakika içinde onu soyup altına alacağına karar verdi çünkü dudaklarını vücudunun her bir noktasının üzerinde dolaştırıp diliyle memelerini yalamak ve sonra yavaşça ve iyice derine inerek tatlılığından kuşku duymadığı vajinanın içine gömülmek için can atıyordu.

Kızın boynuyla omuzları arasındaki mis gibi kokan kıvrımın içine yüzünü gömüp teninin her yerine öpücükler kondurdu. Her yeri, her bir noktası yumuşacıktı. Bütün bir gününü hiç sıkılmadan onu okşayarak geçirilebilirdi. Enfes kokuyordu. İlk anda nefesinden ekşi bir koku geldi ama ardından onu cezbeden, kıza daha çok yanaşmasını sağlayan yasemin ve vanilya kokusu yayılmaya başladı.

Daha başka yerlerine de dokunabilmeliydi. Dikilmiş penisinin, bir güzelliği bu kadar uzun bir süre selamlaması görülmüş şey değildi ama bu güzellik bir rekora koşuyordu. Sevecen, soluk tenli ve kendiliğinden itaatkâr ve gerçek. Değer verdiği, aradığı ve hayatı boyunca eksikliğini hissettiği bütün özellikler onda toplanmıştı.

Çirkin, bej rengi bol kesim pantolonun içindeki diri kalçalarına baktı. Kızı kendi zevkine uygun giydirmeye kalkışsa bu pantolonları yırtar atardı. Ona, mahremine kolaylıkla ulaşabilmesini sağlayacak mini etekler giydirdi. Yalnız kaldıklarında külot giymesini, dokunmak ve tadına bakmak istediği kadının girgin yumuşaklığından onu alıkoyan her şeyi giymeyi yasaklardı. Alyssa'ya, bu bir içim suyu nerede ve neden sakladığını soracaktı.

Sabırsızca sırtarak London'ın belini kavrayıp yüzünü kendine çevirdi. Dolgun alt dudağını, bembeyaz dişiyle kararsızlıkla ısırды London. Vücudu heyecandan sarsılıyordu.

Kaşlarını çatan Xander parmağıyla çenesini kaldırdı nazikçe.

"Bana bak."

Masmavi gözlerinin üzerinde titreyen kirpikleri Xander'ın yüreğini hoplattı. Vücudunun, organlarının güzelliği değil; her şeyi çekiciydi kadının. Antarktika dışında bütün kıtalarda dünyanın en güzel kadınlarını yatağa atmıştı. Antarktika'yı atlamıştı çünkü orada görülecek hiçbir şey yoktu ve soğuktan nefret ediyordu. On yedi yaşında, havada giden uçakta seks yaparak bu açığı kapatmış sayılırdı. London'a baktığında bütün bu anılar silindi gitti.

Kadının aklından geçen her düşüncesinin yüzüne yansması Xander'ı afallatmıştı. Korku, heyecan, merak ve dünyanın en çekimser arzusu. Kadın ona, şeker dükkânının penceresinden içeriye gözetleyen meteliksiz bir çocuk gibi bakıyordu ama ona doğru tek bir hamle bile yapmamıştı.

Buraya, öğle vaktini uygun bir kızla geçirip bütün gerginliğinden kurtulmak için gelmişti. Fazlasını bulduğu hissinden bir türlü kendini alamıyordu. Üç beş kelime ancak konuşmuşlardı ama kız daha şimdiden onu, aklını başından alan çıkmazların içine sürüklemişti. Cazibesinin farkında olmayan bir güzelliğin striptizi, hayatını düzene sokması gerektiğini hatırlatmıştı ona. Kız, burada dans edip etmediği sorusunu yanıtsız bırakmıştı ama şimdi onun, Alyssa için çalışmak bir

yana daha önce bir topluluğun önünde üstünü bile çıkartmadığını düşünmeye başlamıştı. Bu, bir seyirci beklemeden London'ın neden sahneye çıkıp soyunduğu sorusunu akla getiriyordu?

Derin bir nefes almasıyla London'ın göğsü baştan çıkartıcı bir şekilde şişti. Xander, gerilen düğmelerin üstünden onun nefis göğüs dekoltesine günahkâr bir bakış atmaktan kendini alamadı. Beyni kısa devre yapıp baştan çıkarma becerisini kullanmadan önce son bir kez kızın bakışlarını yakaladı.

London'ın gözleri kesinlikle ruhuna açılan pencerelerdi. İçeride nazik ve kibar bir kadın görüyor ama bir azgınlık, sabırsızlık ve muhtaçlık sezinliyordu.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandı kızın dudaklarına doğru.

Dudakları aralanmış bir halde kesik kesik soluk alıp veren London,

"Evet." dedi.

London'ın dudakları arasından dökülen kelimeler Xander'ın penisine düştü.

"Üstünü çıkartıp bütün vücudunun tadına bakmamı, seni acımasızca becermemi ve zevk iniltilerini dudaklarımla içime çekmemi mi istiyorsun?"

Parıldayan dudaklarını aralayarak tereddüt içinde gözlemini kırptı kız. Ayaklarının üstünde sallanıyordu. Dengesini sağlayabilmek için parmaklarını onun omuzlarına bastırdı.

"Evet."

"Evet, burada becer beni." Tam burada, şimdi. Yalnızlardı. Fakat bu kızda bir şeyler... Küçük adı bir masanın üzerinde kızın sırtını duvara yaslayıp aletini içine sokarak bir oldubittiyle tatmin olamazdı. Kızın daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı. Yoksa neden, diğer bütün fetihlerinde "bebeğim" kelimesiyle işini hallederken ona, atalarının lisanında "güzelim" diye seslenmiş olsun ki? Xander, London için yanıp tutuşan bütün arzularını onun bacaklarını aralayarak ortaya sermesinin kızı korkutmasından çekiniyordu. Bu kız bir projeydi. Boşa har-

cayabileceği saatleri, günleri ve hatta haftaları vardı. Bütün vaktini, bu güzelliğin baştan çıkartılmasına adayabiliyordu.

"Ben de onu istiyorum, *belleza*. Fakat burada değil."

Kiralık evi Javier'e bırakacağı sözünü verdiğiinden, London'ı oraya götüremezdi. Hem onu Megan, Shelby ve neydi adı...? Alexis ile yarattığı ahlaksız rezaletinın yaşandığı yere götürmeye hevesli değildi. Evet, London oraya ait değildi.

"Evin yakınlarda mı?"

Kız hafiften paniklemişe benziyordu.

"Hayır. Yani evet. Yakında oturuyorum ama oraya gidemeyiz. Ailemle birlikte kalıyorum. Kuzenim..."

"Basabilir mi bizi?"

"Evet."

Buradan çok uzakta olmayan bir otel gördüğünü anımsadı. Beş yıldızlı değildi ama idare ederdi. Xander, onun elini tutarak,

"Benimle gelersen bir fikrim var." dedi.

Tam o sırada, London'ın cebindeki telefon bir mesaj sesiyle titredi. Telefonu çıkartıp mesajı çatık kaşlarla okudu. Telefonunu yeniden cebine koyup derin bir nefes almadan önce bir cevap yazdı.

"Sanırım benim daha iyi bir fikrim var. Benimle gelir misin?"

Xander gülümsedi. Vücudu beklenti içinde patlamak üzereyken, ateşli penisinin ağrısı artmıştı. "Önden buyur, *belleza*."

London önüne geçtiğinde avuçlarını kızın kalçalarına yapıştırdı. Kızın iniltili soluklanışına sırtarak karşılık verdi. London ön kapıya giderek kapıyı kilitledi. Kararlı metalik klik sesi boş mekânda yankılandı. Şimdi tamamen yalnızlardı. Evet, her şey harika olacaktı.

Barın üstünü temizledikten sonra Xander, kızın ellerini avuçlarının içine alarak sımsıkı sıktı. Kulübün arkasındaki, yukarıya çıkan merdivenlere kadar beton zeminde onu takip etti. London yukarıdaki kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde oda dört direkli bir yatakla kaplanmıştı. Tanrım, bu odada güzel,

uzun naylon kelepçelerle London'a yapamayacağı şey yoktu. Bu düşüncelerin yarattığı duygu iniltisini bastırdı.

Duvarlar, çoğu manzara çalışmaları, keskin ve siyah beyaz artistik fotoğraflarla kaplıydı. Güneş ışıkları yatağın üstüne vururken beyaz yorgan, yumuşak ve davetkâr görünüyordu.

Xander, kapıyı arkalarından kapattı.

"Kusursuz. Bizi rahatsız eden olacak mı?"

London, telaşlı bir halde dudaklarını yaladı.

"Birkaç saat için, hayır."

"Ah, *belleza*... İşte şimdi başın belada. Tanrım, seni adama-kıllı nasıl becereceğime dair en ufak bir fikrin bile yok."

London önce yutkundtu sonra mavi gözlerini kırparak ona baktı.

"O zaman... Bana göstermen gerekecek."

Şirin sesi nefes nefeseydi. Xander, boynunda atan damarı görebiliyordu. London aşırı heyecanlıydı. Onu sakinleştirip zevkten deliye döndürdüğünde London bunları daha fazla kafasına takmayacaktı.

"Planım o zaten." Kızı kendine çekip vücuduna bastırdı. "Merak etme. Benimsin."

Kız başını sallamaya yeltendiğinde, hareket edemesin diye elleriyle saçlarını çekiştirdi. Onu henüz istediği kıvama getirememişti ama yakında bunu başaracaktı.

Kızı hafifçe ittirerek onu yatağa yatırdı ve ardından kendi de beyaz, yumuşak bulutlara benzeyen yatağa, kızın üstüne uzandı. Yatağa yayılmış solgun saçları ve tam yüzünün altındaki yumuşak yüzüyle göz kamaştırıcıydı. Göz kapakları ağırlaşmış, gözlerinde tahrik olmanın ötesinde bir ifade belirmişti. Bu birleşme daha hassas olacaktı. Dün gece sapıtmış olsa bile Xander daha fazla bekleyemeyecekti. Bu kızda yeni ve taze olan bir şey vardı; farklı, neredeyse saf bir şey.

Bedeni, onun kıvrımlarına dokunduğunda titredi. Bir elini yanağına götürdü. Güzeldi. Kıza bakıp gözlerini kırptırdı; güzel teni kızarmaya başlamıştı London'ın. Şimdiden şanslı orospu çocuğunun teki olduğunu hissediyordu.

“Gözlerin hareket etmiyor.”

“Orgazm olmanı sağlayabileceğim bütün yolları hesap ediyorum.” Kızın nefesi kesildi, yanakları kızardı. Xander yalnızca gülümsemekle yetindi. “Utandın mı, *belleza?*”

“Biraz.”

Çok utandığı belliydi ama Xander bu beyaz yalana anlayış gösterdi. Dudaklarını, onu fırçalamak için kullanacağına onu fazladan on defa öpmek için kullanmayı yeğlerdi.

Xander, kızın karşı çıkmasına zaman tanıyacak biçimde üstüne doğru eğildi. London itiraz etmedi. Dudaklarını yumuşakça onun dudakları üstünde dolaştırdı. Onu deniyor, elde etmeye çalışıyordu. Kız altında bir kelebek gibi açılmıştı, İlk belirsiz bir şekilde açtığı dudaklarını şimdi iyice aralamıştı. Dudaklarının içine girmesine izin vermiş; Xander diliyle yavaş ve seksi bir tango figürü sergilermişçesine onun diline yapışırken inlemeye başlamıştı.

London kaskatı kesilmiş bir halde onun omuzlarını tuttu. Güçlkle nefes alıyordu. Hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu.

“Sakin ol. Her şey yolunda. Kendini iyi hissetmeni sağlayacağım.” diye fısıldadı.

London başını sallayarak yanıt verdi. Ona güvenmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı. Yakında niyetini belli edecekti. O ana varmadan önce Xander bir elini London’ın ensesinin altında dolayarak dudaklarını onun dudaklarına gömdü ve bu anın tadını çıkartmaya koyuldu.

Kızın dudaklarındaki tat bütün duyularını kuşattı. Bir daha asla bırakmamacasına onu kavrayan London’ın vücudu iyice yumuşamış, kendini öpüşmeye teslim etmişti.

Xander inleyerek dudaklarını iyice ittirdi onun dudaklarına. London, altında yay gibi gerilmiş, onun dudaklarının her bir hareketini kabule hazır hale gelmişti. Öpüşmeleri daha vahşi bir hal almış, London’ın dudakları içinde kaybolan Xander kadını acımasızca öpmeye başlamıştı. Burada boğu-

labilir, bütün dertlerini unutabilirdi. Alyssa'nın striptizci kızlarından birine değil, bu kıza ihtiyacı vardı. Sonra, çok sonra, onun seyirci olmadan neden Seksi Sirenler'in sahnesinde elbiselerini çıkarttığını öğrenecekti.

Ancak şimdi yalnızca yapabildiği her şekilde kızın içine nüfuz etmek istiyordu.

Bir kez daha kızın dudaklarına asıldı. Kız ona sarıldı. Sessiz bir itirazla baldırlarını beline doladı. Kısa bir süre sonra Xander bundan faydalanacaktı ama şimdi onu yavaşça yenden yatağa itti ve dikkatini bluzunun düğmelerine verdi. Teryağından kıl çeker gibi tüm düğmeleri tek tek çözdü.

Saniyeler sonra Xander, o elbiseyi parçalayıp atmanın yolunu ve ona tepeden bakabilmek için ateşli öpüşmenin sonlanmasını kolluyordu. Turnayı gözünden vurmuştu. Dantelli sütyenin dışına taşan, yuvarlak, soluk ve yumuşak göğüsler bir sanat harikasıydı ve gerçektiler. Xander ellerini ve penisini onlara değdirmek için yanıp tutuşuyordu. Onları avuçlayıp parmaklarıyla meme uçlarını okşayacak ve iniltisini dinleyip zevkten dört köşe olan gözlerinin kapanışını seyredecekti. O sütyeni paramparça edip, memelerinin başı kıpkırmızı olana dek onları emecekti.

Dantelin içinden, dikleşmiş, meme başlarının, ilgilenilme-
yi bekleyen pembe yumrular halini aldıklarını görebiliyordu.

"O sütyeni ve gömleği çıkartmanı istiyorum. Soyun."

London hareket etmedi.

"Şey... Önce jalúzileri kapatabilir miyiz?"

Kapatsın da, uzun bir süre sonra göreceği en güzel görüntüyü mahvetsin.

"Hayır, *belleza*. Sana değer veren bir partner olacağım. Sık ve layıkıyla orgazm olmanı sağlayacağım. Kimse pencereden içeriye göremez. Ayrıca benden gizlenmene izin vermeyeceğim."

London bir kez daha kızardı. Onun söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Yüzü panikten gerilmişti ama bunun üstesinden gelerek konuşmayı başardı.

“Oda karanlık olduğunda daha rahat hissediyorum.”

Adam başını salladı.

“Kendini rahat hissettiğin bir bölgeye gömülüp, her şeyinle bana teslim olmayacak mısın? Ben oyunu öyle oynamıyorum. Jalûziler açık kalacak. Bluzunu çıkart, *belleza*.” Sütyeni kendi de çıkartabilirdi. Hatta bu daha eğlenceli olurdu.

London tereddüt etti. Kocaman açtığı gözleriyle Xander’ı seyreterek yerinden kalktı. Kendine baktığında somurttu. Memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu. Sonra yeniden çabucak yatağa uzanarak bluzunu çıkarttı. London, bir dal parçası değil bir kadın vücuduna sahip olduğu için vücudunu beğenmiyor muydu? Bir erkek gibi değil, kıvrımlı bir fiziği olduğu için mi beğenmiyordu vücudunu?

Xander onun yerine sinirlenmeden London bluzu bir kenara fırlatıp ellerini tuhaf bir şekilde arkasında kavuşturdu. Sütyenin kopçasına uzanmıştı.

“Bunu da mı çıkartayım?”

Xander bir kaşını havaya kaldırdı. London’ın her hareketi, onun öz bilinciyle mücadele ettiğini söylüyordu. En azından denediği için onu takdir etti Xander ama London durumun hâkimiyetini ele geçirmek istiyordu ve bu imkânsızdı.

“Düşündüm de *belleza*, o zevk bana ait olsun. Seni yavaş yavaş, keyfini çıkartarak soymak istiyorum.”

London, bu yanıtı huzursuz olmuş gibi dudağını ısırıp ve iç geçirdi.

“Bak, ben kendinin farkında olmaktan da uzağım. Daha güzel kadınlarla birlikte olduğundan eminim. Muhtemelen hoşlanmaya...”

“Bu cümlenin sonuna geldin, onu tamamlama. Neden hoşlanacağım konusunda endişelenmeyi bırakıp, bana istediğimi ver. Gayet iyi anlaşıcağız.”

“Emretmeyi seviyorsun.”

Bir bilseydi... Xander gülümsedi.

“Bunu söyleyen ilk kişi değilsin. Son kişi olacağını da sanmam.”

London'm, söyledikleri üzerine yorum yapıp hızlarını düşürmesinin önüne geçmek için kızın vücudunun üstüne uzandı ve bacaklarıyla kızın bacaklarını ikiye ayırıp zonklayan penisini, kızın yumuşak, ateşten terlemiş vajinasına bastırdı. Elbiseleri içindeki kalçalarından tuttu onu ve uzun bir iniltiyle kızın vücuduna yaslandı. Evet, soyunup işlerini görecekerdi. Biraz sabırlı davranıp onun tuhaf suskunluğunu anlamaya çalışacaktı.

Xander bir kez daha kızın dudaklarına yapıştı. Onu öpmekten hiç bıkmayacaktı. London öpüşmek konusunda usta değildi. Doğrusu, ya onun çok fazla öpülmediğini ya da hiçbir erkek arkadaşının bu seksi dudakların hakkını vermemiş olduğunu düşündü. Sebep hangisi olursa olsun bunu düzeltecti.

Altında eriyip giden London ona, beceriksizce ama coşku dolu bir şekilde kendini açarken Xander yatakta kendi sırtının üstüne dönerek, kızı kendine çekti. Kollarıyla onu sararak parmaklarını sütyeninin kopçasına soktu. London, sırtının ortasındaki aynı anda kopan dört çengelin sesini işitmeden önce güç bela inleyebildi. Dantelli bir iç çamaşırı için sağlam bir sütyendi. Xander, London'a hak verdi. Onunki gibi göğüsleri olan birinin böyle bir sütyene ihtiyacı vardı. Ayrıca kızın teni üzerinde parmaklarını dolaştırmaktan ve çengellerin açılırken parmaklarında çıkartmış olduğu seslerden zevk alıyordu.

Narin sütyenin kopçalarını kızın kollarından çekip aldı ve yere fırlattı.

"Bir süre ona ihtiyacın olmayacak."

London kızardı.

"Sütyenleri çıkartmakta ustasın. Belli ki bu işi birçok kez yapmışsın. Kötü bir adamsın, değil mi?"

Xander sırıttı. En son ne zaman bir kızın, aklını başından aldığı bir sırada onu güldürdüğünü hatırlamıyordu.

"En kötüsüyüm. Muhtemelen yarın bunu yaptığına pişman olacaksın."

London bunu duyunca duraksadı ama sonra başını sallayarak,

“İyi hissetmemi sağlarsan, pişman olmam. Bana hatırlayacağım bir şey bırakmazsan, pişman olmam. Tüm istediğim bu.”

Daha düzüşmeden veda mı ediyordu? Bu Xander’ı huzursuz etmişti ama şimdilik kafasına takmamaya karar vermişti. O, işimiz bitti dediğinde, işleri biterdi. London’a, ondan ayrılmaya dayanamayacağı bir zevki tattırmaya ihtiyacı vardı gerçekten.

Oyun planından hoşnut bir halde kızı yeniden sırt üstü çevirerek dizlerinin üstüne kalktı ve gri, takım elbise gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Odanın bir ucuna fırlattığı gömlek, kızın sütyenin yanına düştü. Bakışlarını yeniden London’a çevirdiğinde onu göğsüne bakar buldu. Bakışları göğüs kaslarından karın kaslarına inmiş oradan...

“Ah. İnanılmaz. Sen... Sanırım dilimi yuttum.”

Xander güldü. Kız ham ve tecrübesizdi. Verdiği yanıtlar hiçbir süzgeçten geçirmeden, aklına ilk gelen düşüncelerdi. Sahte inlemeler, cümleler ve bir porno yıldızı gibi pozların yeri yoktu onda. London tamamen kendisiydi. Xander buna bayılıyordu.

“Sakm, *belleza*. O dile daha sonra ihtiyacım var.” Gözünü kırptı.

Kız daha çok kızardı.

“Başımı döndürüyorsun.”

“Daha bunun için iyi bir neden vermedim sana. Yakında...”

Onun gerçekten başını döndürecek yolları düşünürken yataktan sıçradı ve kızın yatağa uzanan vücudundan faydalandı.

“Öylece kal. Bir kasını bile oynatma. Benim için bunu yapar mısın?”

“Ne yapacaksın?”

“Kendini harika hissetmeni sağlayacağım. Yalnızca bana, uslu bir kız gibi öylece yatacağına söz vermeni istiyorum.”

Bir kararsızlık gölgesi belirdi kızın suratında.

“Acıtmayacak değil mi?”

“Acıtırsa, bir şeyleri yanlış yapıyorum demektir.” Kıza güven verici bir şekilde sırttı.

Razı olmadan önce bir süre huzursuzca başını salladı.

“Peki.”

Ne bir oyun, ne de “Sana en iyi birlikteliğini yaşatacağım, bebeğim,” yorumları olacaktı. Beklentisi yüzünden bir havai fişek gösterisi gibi yüzü aydınlanan Xander, kızın bol kesim pantolonunun düğmelerine saldırdı. Kızın inlemesine bile fırsat tanımadan fermuarı açıp pantolonu bileklerine kadar indirip yere bıraktı.

İnanılmaz. Tek kelimeyle inanılmaz. Gerçekten küçük, beyaz dantelli külotla kapalı olan bölgeye bakarken başka bir şey düşünemiyordu. Xander sahneyken üzerinde bu külotu görmüştü ama şimdi yakından bakınca ve daha kişisel bir durum olunca gördüğü manzaradan daha fazla hoşlanmıştı. Baldırları pürüzsüz, soluk ve balıketliydi. Vajinasını yalama-ya başladığında ona yastık işlevi görürlerdi. Bu bacakları parmaklarıyla sarmalayıp aralarından sürtünerek onları ayırmak için sabırsızlanıyordu. Bir tutam kıl, vajina bölgesini koruyordu. Kılız olmasını isterdi; pembe, güzel ve mükemmel olurdu. Bunu düşünürken ağzı sulandı.

“Oraya... Takılıp kaldın.” Neredeyse kendi bedeninden utanıyormuş gibi çıkmıştı sesi ama bu bir işe yaramayacaktı.

“Vajinana mı, *belleza*? Evet. Çok güzel.”

“Güzel değil ama iş görüyor.”

“Bence ikisi de. Benimle tartışmak istemiyorsun, değil mi?” Sesine, bunu kabul edilemez bir şey olarak karşılayacağını belli eden bir keskinlik tonu kattı.

Kız kararsız kaldı. Kafasının içindeki düşüncelerle başka bir yere gitmiş gibiydi. Xander boğazını temizleyip bir kaşını havaya kaldırarak bir cevap beklediğini belli etti. Onun dominant bir erkek olduğundan habersizdi besbelli. Kahretsin. Muhtemelen kendisinin de doğal bir edilgen olduğunu bil-

miyordu. Bilseydi, cinselliğinin o yanını keşfe çıkmış olurdu. Şimdilik London'ı yönlendirerek onun içgüdüleriyle kendisine yaklaşmasına izin verecekti. Yakında onu bağlayıp onu dinamiklerin üstüne çıkartacaktı. Bakışları ve zevki için kızaran diri kalçaları elinin altında hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Evet, sapıgın tekiydi. Bunun için onu mahkemeye verebilirlerdi.

"Hayır." dedi sonunda kız biraz kararsızca ve tereddüt ederek. Xander olayı akışına bıraktı.

"Uslu kız. Bana külodunu ver."

Kızın güzel mavi gözleri şok içinde parıldadı.

"Sana mı vereyim? Yani... Çıkartıp eline vere..."

Önce başını sağa sola çevirdi ama sonra durarak iç geçirdi.

"Gerçekten mi?"

"Vajinana ulaşmak istiyorum. Beni orada istediğini göster şimdi, *belleza*."

Kız derin bir nefes alarak cesaretini toplamaya çalıştı.

"Bir söz istiyorum ama?"

Kızın sesine karışan kaygı Xander'ın duraklamasına neden oldu. Bir şey gerçekten onu alıkoyuyordu. Deneyimsizliği miydi? Xander binlerce kadınla birlikte olmuştu. Bir dokunuşla karşısındaki kadının ne olduğunu görece anlardı. Bu kız bakire olamayacak kadar büyüktü ama geçmişte salak ve beceriksiz adamların eline düşmüştü. Bu durum, kıza tamamen farklı bir deneyim tattırmak istemesine neden olmuştu. Bu yüzden ona karşı bir noktaya kadar müsamaha göstermeye hazırdı.

"Nedir, *belleza*?"

"Sırtına bakma. Söz verirsen istediğin her şeyi yaparım."

Xander kaşlarını çatı. "*Sırtı mı?*" Her yeni edilgenle pazarlık yapardı. Güven, makul olma ve bilinçli bir karşılıklı anlaşma. Şimdilik bunu bir yumuşak karın olarak görecekti ama daha sonra üzerine konuşacaktı.

"Tabii."

London bastırdığı nefesini salıverdi. Görünüşe bakılırsa bu anlaşma karşısında rahatlamıştı. "Teşekkürler."

Sonra titreyerek küçük külodunu önce kalçalarından sonra baldırlarından aşağı indirdi. Xander bakışlarını daha aşağı indirmede çünkü muhtemelen minicik ayakları ve küçük, kırmızı ojeli ya da onun kadar şirin parmakları vardı. Fakat bakışlarını kızın vajinasına sabitleyip bir an olsun gözlerini kırpmadı. Evet, tıpkı tahmin ettiği gibi tatlı ve pembe bir et parçası duruyordu karşısında. Vajinasının kıvrımları kayganlaşmış ve biraz şişmişti. Fakat onu daha fazla kıvama getirmenin yolunu biliyordu.

"O sırtış beni korkutuyor." London yüzünde bir gülümsemeyle onu seyrediyordu.

Dudaklarını yalayarak kızın bacaklarının arasına daldı.

"Korkutmali, *belleza*."

Tek kelime etmeden kızın bacaklarını iki yana açarak parmaklarını baldırlarına sürttü. Sonra diliyle vajinasına dokunup kızın akan suyunu yalamaya koyuldu. Kız inleyip çarşaf-ları sıktı ve... Xander bu sahne karşısında neredeyse ölecekti. London sevimli olmanın ötesinde basbayağı bağımlılık yaratıyordu. Ona hiç doymayacakmış gibi yalıyordu kızı. Birden, ona gerçekten doyup doymayacağını düşündü. Vücudunu yayışı, boğazından çıkan küçük inilti, dudağını dokundurduğunda klitorisinin çabucak sertleşmesi... Hepsini onu heyecanlandırıyordu.

"İşte," diyerek kızı yüreklendirdi. "Şimdi yanıyorsun, kaygansın ve kıvama geldin." Vajinasını burnuyla dürttüğün-de kokusu bir kez daha bütün duyularını ele geçirdi.

"Hımm. Bütün gün seni tenimde saklı tutacağım. Her bir saniyeyi hatırlayacağım. Bu da tadına tekrar tekrar bakmak için seni yatağa yeniden itmemi sağlayacak. Öpüşelim, *belleza*."

Kız aşağı eğilerek ellerini onun saçlarının arasına sokup dudaklarının üstünde gezdirdi. Vajinası bir kez daha kabarmıştı. London saniyeler içinde boşalabilirdi. Bedeni gerilmiş,

bir fırtına halini almıştı. Xander, bu fırtınanın kızın içinde patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Kız, onun için kendinden geçmek üzereydi. Kendinden geçtiğinde Xander şovu izleyecek, güzelliğinin büyüüne kapılacak ve sonra da çılgınca becerecekti onu.

Bu birlikteliği birkaç saate yayabilirse başka konularda ne kadar değersiz olduğunu ve Javier'i düşünmek zor... Boş ver. O yola girmeyecekti. London, onun aptal, zavallı partisinden daha çekiciyken neden kendisini bunlarla rahatsız etsindi?

Dilini kullanarak vajinasının arasına girip şeker gibi tatlı klitorisine kadar vajinasını yaladı. Onu, kıllarını tıraş etmiş bir şekilde hayal edebiliyordu. Bugünden sonra onu bir kez daha becermek isteyeceğini biliyordu. Kendisi için mümkün olabilecek her şekilde çıplak hale gelmesini isteyecekti ondan.

Bu düşünce aletinin iyice sertleşmesine neden oldu. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

"Xander!" diye bağırdı güçlükle nefes alan, yarı korkmuş haldeki London.

Farkında olduğunu belli edercesine inledi çünkü hiçbir şey, kızın aklını alıp kendinden geçirmesini sağlamadan önce bu lezzetli ziyafetten onu alıkoyamazdı.

Ancak kız kaskatı kesilerek yumuşacık baldırlarıyla onun kafasını sıkıştırmaya çalıştı. Kız, onu sertçe itti. Neler oluyor be? Ona zarar mı vermişti?

"Sorun nedir, *belleza*?"

Kız başını salladı.

"Çok geldi birden. Çok büyük. Çok hızlı oldu."

"*Ciddi misin?*" Xander bunu duyduğunda, daha önce her kimle yatıyorsa onun, yatakta bok tenekesinden hallice olduğuna ikna oldu.

"O zaman mükemmel işte. Büyük penisim ve hızlı iş görmem seni kendinden geçirip iyi hissetmeni sağlayacak." Başını yeniden kızın vajinasına indirirken parmaklarıyla klitorisini okşadı.

"Öldür beni." London gerilmişti. "Orgazm konusunda çok iyi değilim."

"Çok iyi değil mi?" Vajinasının güzelliğine bakar mısınız?

"Sandığından daha iyi olduğundan eminim. Orgazm olmaman erkeklerin suçu. Buna son vereceğim, *belleza*. Benimle orgazm konusunda ustalaşacaksın. Söz veriyorum."

Titreyen nefesinin içindeki cızırtı ve hırıltılara rağmen Xander onu tutkuyla aralanmış dudaklarıyla yalayıp, hiçbir sınır tanımaksızın, duraksamadan öptü. Saniyeler içinde kızı yeniden o tutkulu uçurumun kıyısına çekmişti. Kız, alışık olmadığı bu duruma direniyor olabilirdi ama Xander bunun uzun sürmemesi için elinden geleni yapacaktı.

"Rahatla." Sesindeki buyurgan tonu ıskalaması imkânsızdı London'ın. Şikâyet edemeyeceği kadar şirin ve itaatkârdı. "Bacaklarını iyice aç."

Elbette, dediğini yaptı. Kızın, deneyimli diline karşı savunmaya geçmediğini görünce bir de parmağını soktu araya. Kız, emirlerine harfiyen uyuyordu. Vajinası sıkıydı. Sanki parmağı kasılan vajinasının çeperlerinde boğulup gidecekti. Ne kadar sıkı olabilirdi ki vajinası? Ne kadar süredir bu haldeydi? Yoksa bütün erkek arkadaşlarının penislerinin boyu kurşun kalem kalınlığında mıydı?

Vajinasını parmaklayıp London'ın baş döndürücü bir halde tiz bir sesle bağırtırken bu sorular bütün zihnini işgal ediyordu. G noktasını okşayıp orgazmını arttırmak istiyordu ama parmaklarını oraya bir türlü sokamıyordu. Bir eliyle bölgeyi okşayarak gördüğü manzara karşısında keyif alıyor ve kızın bedeninin, tahammül edemeyeceği bir zevk içinde kıvranışını hissediyordu. Toy yüzü kızarmış, vücudunun bütün dolgun kıvrımları yakıcı orgazmın zoruyla dalgalanıyordu.

Nihayet kız zevkin doruklarına ulaşmıştı. Kız titrek bir iniltiyle soluklanırken Xander başını kaldırdı. Tanrım karşısında güzel, kızarmış, darmadağın olmuş, hafiften terlemiş ve sersemlemiş bir kadın duruyordu. Tamamen doyuma ulaşmıştı. Yıllardır başına gelmeyen bir şey oldu ve kalbi kontro-

lû dışında hızla atmaya başladı. Xander, seks yapmaktan ne kadar bitkin düştüğünü kavradı birden ama London ile sanki her şeyi ilk defa deneyimliymiş gibiydi.

Biraz önce yaşadıklarına bayılmıştı adeta.

“Nasıl hissediyorsun, *belleza*?” diye mırıldandı.

“Yaşıyor muyum?” Gözlerini kapatıp altında gevşeyerek kendinden geçmeden önce bu kelimeler güçlkle döküldü dudaklarının arasından.

Xander, parmağını yavaşça vajinasından çekip yalarken kahkaha attı. İşini bitirmeden bir kez daha ona bu zevki yaşatmalıydı. Kızın vücudunu öpmeye koyuldu.

“Ah, evet. Ama seninle işim bittiğinde artık hayatta olmadığımı düşünebilirsin.”

Cebinden bir prezervatif çıkartıp pantolonunun fermuarını indirirken kızın suratına yayılan gülümsemeyi gördü. Xander elbiselerini çıkarttıkça London’ın gözleri büyüyordu. Bütün elbiselerini çıkartıp çırlıçıplak kaldıktan sonra London, resimlerde tasvir edilen bakireler gibi bir elini ağzına götürdü.

Xander’ın eli ayağı tutuldu. “*Bakire.*” Bu mümkün müydü?

Bu ihtimali tekrar tekrar düşündükçe başı dönüyordu. “*Siktir.*” Bu yüzden mi öpüşme ya da bir erkeğin vajinasını yalaması konusunda bu kadar deneyimsizdi? Bu yüzden kollarını mı tıraş etmemiş ya da ağda yapmamıştı? Neden endişeli görünüyordu? Neden parmağını soktuğunda gerilmişti?

Parçalar yerine oturuyordu. Sırt üstü döndüğünde boş gözlerle yapay tavanı seyretti. Düşündükçe tahmininin doğru çıktığını anlıyordu. “*Lanet olsun!*” Bir kankasının karısı ya da kız arkadaşına sarkıntılık etmemek, her zaman bir kadını cinsellik anlamında bulduğundan daha mutlu bırakmak ve bir ya da iki gecedен fazla bir kadınla birlikte olmamak dışında çok fazla kuralı yoktu hayatta. Ama en önemli kuralı asla bir baki-reyle birlikte olmamaktı çünkü onun verebileceğinden fazlasını istiyorlardı. Hayır, istemiyorlar umuyorlardı. İstemediği bir şekilde hep sorumluluğu üstlenmesini bekliyorlardı.

Fakat London... Onu *çok* arzuluyordu. Bu kural ne kadar önemli olabilirdi ki?

Zonklayan penisıyla mantığı arasında gidip gelirken yan dönüp gözlerini kıza dikti.

“Bakiresin, değil mi?”

Tamam, soruyu sorma şekli hesap ettiği gibi kibar olmamıştı ama derdini açık etmişti. Kızın suratının kızarmaya başladığını gördüğünde cevabını da almıştı.

“Önemli değil bakire olup olmadığım.”

“Bu, bir evet.” “Al işte. Şimdi ne olacak?”

Xander büyük bir iç geçirişle yatağın içinde doğruldu. Kalsa mı gitse mi? Kalksa mı, prezervatifi penisine mi geçirse? London’ın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Kız, onun gibi doğrularak yorganı çıplak göğüslerine çekti. Yine de yorganın dışına taşıyordu göğüsleri. Onu ne unutacak ne de ona olan arzusu dinecek gibiydi.

“Bekâretimi bozmak için özel birini ya da bir şeyi beklediğimden değil... Sadece olmadı işte. Gerçekten isti... Biliyorsun. Şey, seks yapmak istiyorum.” Kız yumuşak elini kaslı kollarına doladığında, bu dokunuşun etkisini penisine kadar hissetti. Hâlâ onu protesto ederek zonkluyordu. “*Orospu çocuğu.*”

Xander başını salladı. “Düzüşmek” kelimesini kullanamıyorsa, hazır değil demekti. Ondan kurtularak ayağa kalktı. Hızla iç çamaşırını ve pantolonunu giyindi.

Dönüp, yanakları hâlâ kızarık, dudakları dolgun, darma-
dağın olmuş ama yumuşacık kıza baktığında kendine lanetler yağdırdı. Onu yalnız bırakmaya hazır değildi. O dudaklara bir daha asla sahip olamama, pembe vajinasının kıvrımlarının tadına bakamama ve onun içine bir daha asla girememe düşüncesi canını sıkıyordu ama bu kız vur-kaçtan fazlasını hak ediyordu. Özveriyi hak ediyordu. Xander kendini iyi tanıyordu; ona iyi bir vakit geçirtmenin ötesinde bir şey vaat edemezdi.

"Hayır mı diyorsun?" London, ihanete uğramış gibi hissediyordu. "Benim bekâretim neden seni rahatsız ediyor? Abarılacak bir durum değil."

"Demek bekâretinden kurtulmanın derdindesin? Bunu da ben yapacağım, öyle mi?" Xander bir kaşını kaldırarak kıza baktı.

Kızın bir penise ihtiyaç duyması ve onun da bundan memnun olması içini rahatlatmalıydı. Belki böyle bir kız kimseye bağlı kalamazdı. Fakat hissettiği, rahatlama değildi. Kızgınlık daha doğru bir tanım olabilirdi. Hatta öfke duyuyordu. O kadar güçlü bir öfkeydi ki aniden onu ele geçirmişti. Bir yerden sonra düşünmemeye çalıştı çünkü kızın yalnızca bir penis istemesi fikrine tahammül edemiyordu. Onu arzulamasını istiyordu.

Xander bir eliyle saçlarını karıştırdı. Mantıklı düşünemiyordu. Harika. Kız, mantıklı düşünmesinin önünü almıştı. Belki Javier ile yaşadığı tüm pislikler mantığının işlemesinin önüne geçmişti. Belki kendini o kadar işe yaramaz biri olarak görüyordu ki, yalnızca birini becermeye niyetlenmişti.

Belki de aklını yitiriyordu.

"Evet." diye kabul etti kız. "Yani, ilk olarak isteğim bu ama görünüşe bakılırsa sekste bayağı tecrübelisin." Yüzü kızardı. "Komik, güzel ve seksisin. Senden hoşlandım. Neden olmasın?"

"Neden olmasın mı?" Güzel soru. Yapışkan bir tipe benzeriyordu. Parası için onunla ilgilenecek kadar onu tanıımıyordu. Hiç seks deneyimi olmayan yirmilerindeki insanların neler kaçırdıklarından bihaber olmalarını anlayabiliyordu. Birkaç gün içinde huysuz bir adam oluverip çıkmıştı.

Bir duruma uygun olma fikri öfkesini kabartmıştı. Javier'e yeterince yardımcı olamıyordu. Değer verdiği insanların onu iplememesinden bıkmıştı artık. Şimdi de London'ın gözünde, halliceydi. Eyvallah, ağabeyi gibi onun için önemli biri olacak kadar tanıımıyordu kıızı ama bir şekilde onu bir köşeye öteleyemiyordu. Öylece gitmesine de izin veremezdi.

Böylece iki arada bir derede kalmış olmuyor muydu?

“Dünyanın en güzel kadını olmadığımı biliyorum. Eğer istemiyorsan anla...”

Kavurucu bakışlarıyla kızı susturdu. Gerçekten bu kartı oynayacak mıydı? Kızın her yerini yalarken onda yanlış bir şeylerin olduğunu anlamalıydı. Ancak onu okşamayı, arzulamayı sürdürmüştü. *Hayır, bunu ondan istemişti.* Kahretsin, hâlâ arzuluyordu onu.

“İlgilenmiyorsam mı anlarsın?” diye sordu sivri bir şekilde. “Her şeyi yerli yerince yapmak için o kadar uğraşmam sana karşı ilgisiz olduğumu mu gösteriyor?”

Kız iç geçirdi.

“Bilmiyorum. Daha önce seks yapmadığımı kabullen-dim zaten. Bak, anlıyorum. Sebebin bilmediğim bir neden-den ötürü yapmak istemiyorsun. Sorun ben değilim, sensin. Neydi o klişe söz? Ya da boş ver. Burada... Ayrılalım. Senden hoşlanmıştım. Kendimi gerçekten iyi hissetmemi sağladın. Teşekkürler.”

London büyük, yumuşak yorganı üstüne alarak yataktan çıktı. Bir eliyle yorgana tutunurken diğer eliyle elbiselerini aranmaya koyuldu. Her şeyini toplamayı başardıktan sonra bitişikteki kapıya gitti. Küçük banyoya ıkına sıkına girerken bakışları, adamın bakışlarıyla çakıştı.

Ne diye sırtını görmesini istememişti ki? Neden hala baki-reydi? Xander niçin mantığına uymadan, onun isteğini yerine getirmemişti?

“Bana bir iyilik yapıp ben çıkmadan gitmiş olur musun? Yeterince tuhaf bir durum. Daha da tuhaflaşmasını istemiyorum.”

Adam cevap veremedi kapıyı örttü.

İşte bu gerçekten kafasının tasını attırmıştı. Eyvallah, seks yapmaktan vazgeçmişti ama şimdi seks yapmıyorlar diye onunla işi bitmiş miydi? Yalnızca azdığında mı ona ilgi duyuyordu bu kız?

Pantolonunun düğmelerini iliklerken banyonun kapısına yönelerek kapıyı açtı. Bir kancık gibi davranmayı bırakıp bir dominant gibi davranmasının zamanı gelmişti.

O içeri adımını attığında kız çığlık atarak yorganı yeniden üzerine almak için çırpındı.

“Ne işin var burada? Kapı çalmak nedir bilmez misin?”

Sütyeni elinde sallanıyordu. Sütyeni kızın elinden alıp cebine sokma fikri aklını çeldi. Biraz sonra söyleyeceklerine bağlı olarak bunu yapabiliirdi.

“Bana şunu söylemeni ve dürüst olmanı istiyorum, *belleza*. Burada bekâretini bozmamış bir halde seni terk edersem, bunun için başkasını mı arayacaksın?”

London suratını sarkıtarak ona baktı.

“Hayır dedin. Saygı duyuyorum bu kararına. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim.”

“Siktiğimin sorusuna cevap ver.” Bu kadın nasıl oluyor da öfkesinin sınırlarını zorlayabiliyordu?

“Bil... Bilmiyorum. Şimdi gidip aramayacağım ama... Hayatımın geri kalanını bir bakire olarak geçirmek istediğimi düşünemezsin değil mi?”

Evet, güzel noktaya temas etmişti. Onu suçlamamıştı. Başka birinin ona dokunduğunu bilse cinnet geçirecekmiş gibi hissetti. Harika olmaz mıydı cinnet geçirse?

Xander bir eliyle yüzünü ovdu.

“Beni şaşırttın. Bir bakire beklemiyordum karşımda. Durumu iyi idare edemediğim için özür dilerim. Bence...” Beyni deli gibi işliyordu. Gerçekten bu teklifi yapacak mıydı? Evet, kerizdi. “Bence yarın öğle yemeği yiyip ikimiz için sırada ne olduğunu tartışmalıyız. Sana hayır demiyorum. Senden hoşlanıyorum. Hatta hoşlanmam gerekenden daha çok hoşlanıyorum. Ben...” Omuzlarını silkti. “Bakirelere karşı nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bir bakireyle birlikte olmadım hiç. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

İç geçiren London’ın omuzları çöktü.

"Beni ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur. Sadece fiziksel bir birliktelikten bahsetmiyorum. Vücudumu arzuladığını gördüm." Yüzü kızardı. "Kastettiğim farklı bir şey. Senin acımana ihtiyacım yok. Numara yapmanı da istemiyorum."

"Numara yapmıyorum."

Sorun da buydu. Xander yıllardır numara yaptığına farkına vardı. Belki bir on yıl ya da daha fazla süredir. Onu sonsuza dek heyecanlandıracak birini becermemişti hiç. Neden London peki? Neden şimdi? Bu soruların cevaplarını bilmiyordu. Belki onu yeniden görmeyi önce cevapları bulabilirdi.

London diklendi.

"Anlamıyorum."

"Adilik yapıp seni becerebilir ve bir daha aramayabilirdim. Bana teklif ettiğin şeyi umarsızca elde edip bu durumun seni ne kadar etkilediğine bakmazdım bile. Normalde bunu yapardım. Seninle..." Başını salladı. "Bilmediğim bir sebepten bunu yapmam imkânsız."

Kız, şaşırmasına neden olacak şekilde, onu itekleyerek banyodan dışarı çıkarttı. O geriye doğru tökezlerken London kapıyı yüzüne çarpıp kilitledi. "Ne oluyor? Ne yapıyorsun?"

London bir dakika boyunca cevap vermedi. Sonra hışımla kapıyı açıp elbiselerini giymiş bir halde onu yok sayarak yanından geçip gitti. Yorganı yeniden yatağın üstüne serdikten sonra ayakkabılarına uzanıp giyindi. Xander ağzı açık, onu seyretti. Kızgın görünmüyordu ama onu nasıl havaya sokacağını bilmiyordu.

"Belleza?"

Kız omuzlarının üzerinden son bir bakış fırlattı ona. Ne kadar incindiğini gözlerinden okuyabiliyordu. Hızla yatak odasının kapısını açıp odayı terk etti. Ayak sesleri tahta basamaklarda yankılanıyordu. Gerçekten terk edenin kendisi olduğunu mu sanıyordu? Her zaman terk eden Xander'ın kendisi olurdu. Neler oluyordu böyle?

"London!" diye bağırdı kızın ardı sıra koşarken. Basamakları yarılamışken kızı yakalayıp koluna asıldı. "Konuş benimle."

"Sanırım kendimi bir gün için yeterince aşağıladım. Senin gibi yakışıklı bir adamın gerçekten benim gibi..." Bakışlarını adamın bakışlarından kaçırarak başını salladı. "Sorun yok. Ortada ne bir zarar gören var ne de hata yapan. Bunun yaşandığını unuturuz gider. Bırakır mısın beni?"

Xander bir açıklama getiremiyordu çünkü yaşananlara bir türlü anlam veremiyordu ama içgüdüleri kapıdan çıkmasına izin vermemesini, onu basamaklardan yukarıya taşıyarak soymasını ve bir an önce kızın bedenine sahip olmasını ve birlikte olduğu ilk erkek olmasını telkin ediyordu.

"Hayır." Dimdik yerinde durdu. "Gitmene izin vermeyeceğim ve unutmayacağım. Bana telefon numaranı ver. Benimle öğle yemeği yiyeceğine söz ver. Bir yolunu bulacağız çünkü ister inan ister inanma ama seni *istiyorum*. Hem de çok istiyorum."

London uzun bir süre kararsız kaldıktan sonra bir telefon numarası söyledi. Xander cebinden telefonunu çıkartıp söylenen telefon numarasını kaydetti. Los Angeles bölgesine ait telefon kodunu fark edince dondu kaldı. Kız, kim olduğunu biliyor muydu? Namını biliyor muydu? Bulmacaya yeni bir parça daha eklemişti.

Başını kaldırıp ona yeniden baktığında kız basamakların sonuna ulaşmıştı bile. "*Lanet olsun!*"

Telefonunu cebine sokup yeniden peşine düştü. Yanına vardığında kız ön kapının kilidini açmakla meşguldü. Onu, vücuduyla kapının arasına sıkıştırdı. Kızın omuzları kabarmış, titrek bir nefes almıştı. Lanet olsun, kızı ağlatacaktı.

Nazıkçe onu kucaklamaya çalıştı fakat London direndi. London henüz caymaya hazır değildi. Çenesinden tutarak onu kendine çevirdi. London bir kez daha direnmişti ama Xander daha kararlıydı. Sonunda kızın sulu bakışlarını zorla kendine çevirdi. Gözyaşları, her iki yanağında gümüşü pati-

kalar meydana getirdi. Xander'ın yüreği burkulmuştu. Kendini alçağın teki gibi hissediyordu.

"Belleza... Ağlama."

"Endişelenme. Kendiliğimden ağlıyorum."

"Seni incittiğim için ağlıyorsun." Bir eliyle kızın yüzünü okşadı. "Çok seksisin. Şimdiden sana bir dahaki sefere sarılışımı düşünüyorum. Her şey farklı olacak. İşleri berbat ettiğim için özür dilerim."

Daha fazla ağlamamak için kendini tuttuğunda çenesi daha fazla titredi kızın. Omuzlarını silkmekle yetindi.

"Her şey yolunda."

Kızın işi bitmişti. Bugün için artık iflah olmazdı kesinlikle. Ona yeniden dokunmak için sabırlı olması ve aklını başına devşirmesi gerekecekti. Bir plana göre hareket etmeli ve bir an için bile tereddüt etmemeliydi bir dahaki sefere.

"Her şey yoluna girecek. Bu gece seni arayacağım, *belleza*. Yarın öğle yemeği yiyip konuşacağız. Hâlâ istiyor olursan diğer şeyleri de yapacağız. Tamam mı?"

Üzgün bir şekilde başını sallayarak elini uzattı kız.

"Hoşça kal Xander."

Kapıdan çıkarak park yerine doğru uzun adımlarla giderrek gözden kayboldu.

Beşinci Bölüm

Kuzeninin evine yürürken London'ın başı hâlâ dönüyor-
du. Xander'ı ve ona yaptığı bütün çılgın ve harika şeyleri
ağır çekimde zihninde oynatıyordu. Göz alıcı bir adamın se-
bep olduğu harika bir orgazm yaşamıştı. Bilgili, alımlı, de-
neyimli, zeki ve karşı durulamayacak kadar baştan çıkartıcı
biriydi.

Ancak o aptal bir bakireydi, kiloluydu, korkmuştu ve ür-
müştü. Adam, onunla seks yapmayı reddettiğinde ne şaşır-
maya ne de kalbi dağlanmış gibi davranmaya hakkı vardı.
Evet, öyle ya da böyle dışarı çıkacak, Bill veya Alan adında
biriyle tanışacaktı. Ben ya da Tom da olabilir. Evet, tüm bu
isimler vakur ve sorumluluk sahibi kimselermiş gibi geliyor-
du kulağa ama hiçbiri vahşi değildi. Hiçbiri onu bir striptiz
kulübünde ayartıp şehvetli dudaklarıyla yakıp tutuşturma-
yacaktı. Hiçbiri onun bakire olduğunu tahmin edebilecek ka-
dar deneyimli olmayacaktı. Hiçbiri ağlamasına neden olacak
kadar onu etkilemeyecekti.

Muhtemelen hiçbiri Xander gibi kan akışını hızlandırama-
yacak ya da onu komaya sokacak bir orgazm tattıramayacaktı.

London iç geçirdi. Muhtemelen onunla hiçbir şeye başla-
mamalıydı ama eğer kabuğundan çıkıp yaşamaya başlamak
istiyorsa fırsatları değerlendirmeliydi. Yine de başlangıcı, bu
kadar güzel ve kadınları tatmin etmekte bu kadar deneyimli

biriyle yapmaması gerektiğini düşünüyordu. Dersini almıştı. Yoluna devam edecekti.

Xander'ın onu arayacak hâli yoktu.

Alyssa ve Luc'un evine doğru giderken öğle sıcağı bütün nemiyle üstüne çullanıyordu. Küçük, tokalı sandaleti parmaklarından birinin arasında ağrıya neden oluyor, ter uzun saçlarının arasından akıyordu. Orgazmindan kalan ıslaklık baldırları arasına sızıyordu. Aklına gelen düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Aniden telefonu çaldı. Cebinden çıkarttığı telefonun ekranında arayanın kim olduğuna baktı. Tanıdık bir numara gördüğünde mutlu bir şaşkınlık yaşadı.

"Selam, Kata. Yürüyüşe mi çıkmak istiyorsun? Beş kilometre için idman yapmaya hazırım. Sadece ayakkabılarımı değiştirmem gerekecek."

"Şaka mı yapıyorsun? Hava çok sıcak." diye homurdandı Hunter'ın karısı. London, şımarık esmerin şu anda kendini yellediğini gözünün önüne getirebiliyordu. "Aslında iş buldun mu diye merak ediyordum."

Nasıl bulabilirdi ki? Araba süremiyordu ve hiç iş tecrübesi yoktu. Bilgisayardan anlıyor, muhasebe biliyordu. İnsanlarla birlikte çalışmayı seviyordu. Hamburger etlerini çevirip asgari ücretle çalışmaya razı olması dışında bunların hiçbirisi bir işe yaramıyordu besbelli. Tabii tüm bunları da ancak tıbbi sorunlarından bahsedene dek sürdürebiliyordu.

"Bulamadım." dedi alçak sesle.

"Acil bir görüşmeye vaktin varsa senin için bir iş bulmuş olabilirim."

"Şimdi mi?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

London terli tenine yapışmış olan tişörtünü çekiştirerek yüzünü ekşitti.

"Duş alıp elbiselerimi değiştirmeliyim ve..." Makyaj yapmak iyi bir fikir olabilirdi. Belki saçlarını bir şeye benzeterek

bir nebze profesyonel bir hava katabilirdi kendine. Bugün ilk orgazmını tatmış bir kadına benzemezdi böylece.

“Kırk beş dakika sonra beni Alyssa ile Luc’un evinden alabilir misin?”

“Tabii. Bu işin sana uyacağını düşünüyorum, tatlım.” dedi ve telefonu kapattı Kata.

Telefonu kapattıktan sonra London nasıl bir iş görüşmesi-ne gideceğini sormadığını fark etti. Bataklıktan timsah pisliği küreme benzeri bir iş ise, London’ın aklındaki bu değildi.

Eve girdi. Evin içindeki sessizlik yalnız olduğuna delalet ediyordu. Alyssa, sabah erkenden onu, kızını doktora götür-mekle görevlendirmiş sonra da Luc’a, “kilitlemeyi” unuttu-ğu Sirenleri kapatması için mesaj göndermişti onunla. Aklı Xander’a takılı kaldığından kulübü kilitlemeyi unutmuştu.

Kendi aptallığı karşısında gözlerini süzerek merdiven-lerden yukarı çıktı. Temizlenip kalan zamanda da elinden geldiğince süslendi. Vücudu hâlâ karıncalansa da Xander’ı düşünememeye çalıştı. Ne de olsa Xander onunla uğraşmak zorunda olmadığına mutlu olmuştu.

Dışarıdan gelen korna sesiyle kendine geldi. Hayal kur-maya son vermenin zamanı gelmişti.

Gardırobuna koştu. Onu ciddi gösterecek gri bir etekle omuzlarını açıkta bırakıp beline doğru zarif bir şekilde top-lanan yumuşak, pembe bir bluz giyindi. Aynaya baktığında yakıştığını düşündü giyindiklerinin ama aynı zamanda biraz da büyükannesinin giyeceği bir elbiseye benziyordu.

Korna sabırsızca bir kez daha çaldı. Elastik, deri, burnu açık ve kendisine tanıdığı birkaç ayrıcalığından biri olan ayakkabı-larını ayağına geçirdikten sonra komodinın üstündeki tokayı kaptı. Aşağı koşturmadan önce saçlarını topuz yaptı.

Kapıyı çabucak kilitledikten sonra Kata’nın arabasına koş-turdu ve kaygan deri koltukları ve minnettar bir şekilde iç geçirmesine neden olacak şekilde çalışan klimasıyla kükreyen Mustang’e atladı. “Teşekkür ederim. İşini böldüğünü biliyo-rum.”

"Son zamanlarda kafamı kaşımadan çalışıyorum. Bana biraz nefes alma hakkı tanımak zorundalar." diyerek gülümse-di güzel Latin Amerikalı kadın.

London endişeli bir halde yerinde duramıyordu.

"Bu iş hakkında ne bilmem gerekiyor?"

Kata bir anlık tereddüdün ardından başını salladı.

"Bu işe açık fikirli, bir şekilde boş bir barut gibi gir. Biraz şaşırabilirsin ama belli etme. Daha sonra konuşacağız, oldu mu?"

"Şaşıracak mıyım? Nasıl bir iş bu?"

"Sekreterlik. Bir yöneticinin acilen bir asistana ihtiyacı var. Bu işi yapabilirsin. Ön yargılarını bir kenara at. Patronun biraz huysuz olabilir ama... Senin şeker gibi olman gerekiyor. Böylece dengeyi sağlarsınız."

London kaşlarını çatı. Kata ondan herhangi bir şey değil, çok büyük bir şey istiyordu. İtiraz etmesine fırsat kalmadan diğer kadın yoldan çıkıp bir park alanına girdi ve önündeki boş alanda arabayı durdurdu.

"Yirmi dördüncü odaya çık."

"Kim...?"

"Hadi!" Kata neredeyse arabadan ite kaka dışarı attı onu. "Seni bekliyor."

London iç çekerek arabanın kapısını açtı ve insana rahatlık veren bir şekilde soğumuş binaya girdi. Binanın girişinde hafif bir müzik duyuluyordu. Aralarına bir su göleti hazırlanmış, parlak siyah taştan, gösterişli iki saksının içinde gür bitkiler duruyordu. Önünde granit bir oturma sırası uzanıyordu. Hemen ötesinde asansörün sesi cınladı.

Bir aile açılan asansör kapısından dışarı dökülürken London nemli ellerini eteğine silerek, midesi düğümlenmiş bir halde asansöre bindi. Başarabilirdi. "Gülümse. İyi huylu ol. Aldığın eğitime odaklan... Sakin kal. Yardımcı olabileceğini belli et."

Yirmi dört numaralı odanın kapısına vardığında, kapının önünde durdu. İçeri dalsa mıydı yoksa kapıyı mı çalsaydı? Bir çeşit... Kamusal alandı.

Dudaklarını kemirdiği sırada kapı öylesine kuvvetle açıldı ki, menteşelerinin sökülmediğine hayret etti. Kaşları çatık adam ona yüksekte bakıyordu. Kavruk yüzündeki mavi gözlerini kısarak bakışlarını ona dikmişti. Saçları darmadağınktı. Sanki tüm gün saçlarıyla oynamıştı. Üzerinden keskin bir alkol kokusu yayılıyordu.

“Sen de kimsin?” diye haykırdı adam.

Kız iniltisini kesmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kata’yı öldürecekti. Bu, Kata’nın misafir odasında kör kütük sarhoş halde yatan adamdı. Ölmüş karısının yasını tutandı. Dizlerinin bağına çözendi. Xander’ın kardeşi, Javier’di.

“London McLane, efendim. Beni beklediğiniz söylendi bana.”

Javier, elindeki son şişe votkayı kapının arkasında gizlice tutarak, balıketli sarışına baktı. Efendim mi? Evet, bu lafın onun güzelim ağzından çıkmasından hoşnut kalmıştı. İçgüdüsel olarak aklına ilk gelen şey, kızı duvara yaslayıp dudaklarını onun dudaklarına gömerek, onu daha fazlası için yalvartana kadar öpmekti.

Kız kocaman gözlerini kırparak, sanki şaşkınlığını bastırmak istercesine ona bakıyordu. Evet, kimse olası patronunun günün bu saatinde zil zurna sarhoş olmasını beklemezdi.

Yeniden kadına baktı. Lanet olsun, pürüzsüz bir ten. Tahrik olup kızardığında ve sakallı suratını kızın yanaklarına değdirip boynundan aşağı baldırlarının arasına uzanarak vajinasını yalamaya başladığında, kızın teninin pembeleşeceğini düşündü.

Penisi, haftalar sonra ilk kez canlanıp sanki onu selamlıyormuşçasına sertleşmişti. Kaşlarını çatarak arkasına dönüp kendini ofisin içine, masasının arkasına attı. Kızın onu takip etmiş olmasını diliyordu. Utanacağı bir duruma düşmeden, yeniden kıza doğru dönmesi imkânsızdı.

Sandalyesine oturup kasıklarını masanın altına sığdırdıktan sonra Javier kızla... Neydi adı? Lauren? Lacey? Görüş-

meye memnun bir şekilde hazırdı. İsmi hatırlayamıyordu. Kız onu takip etmiş, bundan daha iyi günleri görmüş geçirmiş olan kiralık masasının karşı tarafındaki sağlam sandalyeye tünemişti.

“Öz geçmişin?”

Kız telaşlı bir şekilde yutkunarak büyük çantasının içinden, içinde kâğıtların olduğu kahverengi dosyayı çıkarttı. Narin parmaklarıyla dosyayı açıp içinden çıkarttığı öz geçmişini adama uzattı. Kâğıdı uzatırken aynı anda hem ekşi hem de tatlı kokusu beraberinde geldi. Merak uyandırıcı bir yanı vardı kokusunun. Bu koku ona dair her şeyi, özellikle de uzun kirpikleri hakkında her şeyi söylüyordu. Gözlerinin, onlara has, gizli bir dili vardı.

Javier onu becermek istiyordu.

Onun yerine boğazını temizleyerek geniş, deri ofis koltuğunda öne doğru uzanarak kızın öz geçmişini aldı. London. Adı buydu. Votka şişesini yere bırakarak kızın bir sayfalık kâğıda temize çekilmiş yaşamının detaylarına göz gezdirdi.

“Neden liseyi bitirmedin de açık lise diploması aldın?”

Kız çenesini hafifçe kaldırarak omuzlarını dikleştirdi.

“İkinci yılımda bir kaza geçirdim. Uzun bir süre hastanede yatmam ve terapi görmem gerekti. İyileştiğimde, kendi sınıfımla birlikte mezun olacak zamanı geçirmiştım.”

Javier bakışlarını kızın öz geçmişinden alarak onu incelemeye koyuldu. Aylarca okula gidememesine neden olacak bir kaza mı?

“Ciddi bir rahatsızlık gibi gözüküyor.”

“Öyleydi. Şimdi neredeyse sağlığıma kavuştım.”

“Neredeyse.” Ondan gizlediği bir şeyler vardı. Javier bu işte, bu küçük balığın hikâyesine kanmayacak kadar vakit geçirmişti büyük balıklarla.

“Çalışma performansını etkileyecek kalıcı bir rahatsızlığın var mı?” Teknik olarak bu soruyu sorma hakkı yoktu... Muhtemelen kız bunu bilmiyordu.

“Yeni ilaçlar kullanıyorum bu yüzden bir sıkıntı yaşanacağını sanmıyorum.”

“Kesin bir cevap değildi bu. Javier bundan hoşlanmamıştı ama o da mükemmel değildi. Onu kapının önüne koyması gerekiyordu belki de ama son zamanlarda asistanlardan yana yüzü gülmemişti. Acilen bir asistana ihtiyacı vardı ve onu, Morgan önermişti.

“Burada hiç iş deneyimin olmadığını görüyorum.” Yeniden öz geçmişe baktı. Ya öz geçmişe bakacak ya da kızın yastık gibi yumuşacık göğüslerinden bakışlarını alamayacaktı.

“Üniversiteden yeni mezun oldum. Sakatlığım yüzünden okulu geç bitirdim.”

Kıza baktı. Yirmi iki yaşından biraz büyük, diye tahmin yürüttü; çok fazla büyük değil ama. Tanrı aşkına, kendini ihtiyar hissetmesine neden oldu bu. Geçen yılın ardından kendini bunamış gibi hissediyordu.

Kendine gelmek için derin bir nefes aldıktan sonra elindeki sayfayı gözleriyle taradı.

“Bu üniversiteyi daha önce duymadım.”

Kızın suratı asılınca, ağzını kapalı tutmuş olmayı diletti. Elinde çok fazla aday yoktu ve şu ana kadar hiçbirinden memnun kalmamıştı. İçgüdüleri ona bu kızın farklı olduğunu, ihtiyaç duyduğu; çalışkan ve mükemmel bir asistana dönüştürebileceği biri olduğunu söylüyordu. Kızı zor duruma sokmak, onu huzursuz etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Kızın üzerine gidip, kişisel bilgilerini öğrenmeye çalışmaya son vermeliydi. Daha ona, yazı yazma becerisini, bilgisayar kabiliyetini ve maaş talebini sormamıştı. Doğrudan onun üstüne atlamıştı.

“Sakatlığım yüzünden uzaktan eğitim veren bir üniversiteye yazıldım.”

Javier, kızın ciddi bir şekilde bacak bacak üstüne atarak ayak bileklerini sandalyesinin altına sokuşunu ve ellerini kucağında kavuşturuşunu seyretti. O sinir bozucu bluzun altında kızın dantelli sütyeninin bir ucunu gördü. Hesabını

yapamadığı yıllar boyunca görmediği bir şekilde etrafına masumiyet saçıyordu. Kız her şeyiyle büyüyüyordu onu.

Evet, onu kesinlikle becermek istiyordu.

Kızı işe aldığı an bu ihtimal çöpe gidecekti. Ensesinde rakiplerinin sıcak nefesini hisseden milyon dolarlık şirketin en son ihtiyaç duyduğu şey CEO'sunun cinsel taciz suçlamasına uğramasıydı. Bu durum canını sıkırsa da, şu anda yatağına atacağı yumuşacık bir kadından çok, bir asistana ihtiyacı vardı.

Kendini yeniden işe dönmeye zorlayarak, önünde doldurulmayı bekleyen kâğıt yığının içinde bir bloknot arandı. Bloknotun sayfalarını çevirirken yakın zamanda Ar-Ge bölümünden gönderilen hafif taktik aracın prototipi için geliştirilen stratejinin ana hatlarının olduğu sayfayı açtı. Geliştirilmiş Hummer tarzı araç, ambulans özelliklerine sahipti, daha hafifti ve saatte 100 kilometreden daha fazla hız yapabiliyordu. Daha hızlı bir araçtı yani. Bu işi doğru yürütebilirlerse S.I. Endüstri çabucak pazara dönmüş olacaktı. Chad Benner'ın yıllar önce tasarladığı ve şirkete bir servet kazandıran gelişmiş taktik lazer teknolojisi kadar heyecan verici değildi ama bu yeni proje yine de milyonlar kazandıracaktı.

Eğer S.I. Endüstri iki yakasını bir araya getirip United Velocity gibi rakiplerinden önce aracı pazara sunabilirse.

Javier votkayı kapıldığı gibi ayağa kalktı ve bloknotu kızı doğru itti.

"Bu haftayı "Toparlanma Projesi" adını verdiğim bir projenin üzerinde çalışarak geçirdim. Orada, bütün bilgilerin nasıl düzenlenmesini istediğimi bulabilirsin."

Kız notlara bakarak sessizce okudu. İş bilen bir edayla başını sallayarak, aletin yeniden sertleşmesine neden olan kocaman gözleriyle ona baktı. Kız önünde diz çökseydi nasıl olurdu? Penisini ağzına soktuğunda böyle mi bakardı?

Şehvetini bastırarak arkasını döndü ve onu yalnız bırakmaktan çok sertleşmiş penisini gizlemek için kapıya doğru yöneldi.

"Sayfada yazılanlar hakkında soracağın bir şey var mı?"

“Hayır, efendim.”

Kızın cevabı damarlarındaki kan dolaşımını şehvet katarak hızlandırdı. Muhtemelen onu patronu ya da birinin babası olarak görmüş ve yaşına hürmeten bu şekilde konuşmuştu onunla. Tatlı London onun, eteğini kaldırıp külodunu indirmek istediğini ve güzel kıcını tokatlarıyla kızartarak kızın boşalmasını sağlayıp sağlayamayacağını görmek için yanıp tutuştuğunu bilmiyordu.

“Güzel. Boş bir dosya dolabım ve dosya kutum var. Masadaki kâğıtları sayfada yazılanlara göre düzenle. Otuz dakikan var. İşin bittiğinde arkadaki iki sayfada yazılanların, temize geçirilerek sayfanın sonunda yazılı iletişim adresine e-posta olarak gönderilmesi gerekiyor. Onun için de fazladan on beş dakikaya ihtiyacın olacak. O zaman çalışma performansını değerlendirebiliriz. Verimli olursan maaş talebini görüşürüz. Anlaşılmayan bir şey var mı?”

Sorgulayan bakışlarla diğer sayfaları taradı çabucak. Sonra başını sallayarak,

“Hayır, efendim.” dedi.

“Mükemmel. Seni işinle baş başa bırakıyorum.”

Sonraki kırk beş dakika içerisinde başka bir gün olsa en yakın içki dükkânını arayıp bir şişe Ciroc için uçuk paralar öderdi. Bugün... Onu izlemek için elindeki hiçbir ânı ziyan etmek istemiyordu. Elbette kendine, onun işinin ehli olup olmadığını ve görevlerini zamanında yerine getirip getirmediğini incelemek istediği yalanını söyleyebilirdi. Görmek istiyordu da ama asıl niyeti ona bakmaktı. Kızın nezaketinde, mavi kocaman gözlerinde, diri göğüslerinde ve şirinliğinde onu çeken bir şeyler vardı.

Ofisinden dışarı çıktıktan sonra kıcını, resepsiyondaki boş asistan koltuğuna çaktı ve ofisin içerisini gösteren dikey pencereden içeriği gözetlemeye koyuldu. Francesca’nın ölümünün öncesinden beri hiç seks yapmamıştı. Geçen yıldan beri kafasını kaşıyacak vakti olmadığı gibi içinde bir seks dürtüsü de olmamıştı. London bu duruma bir son vermişti.

Bu dürtüyü söndürmesi kızın hayrına olacaktı.

Kız, masasının etrafında dolaşıp her şeyi düzenlemeye koyulduğunda bile bakışlarını ondan alamadı. Bloknotta işaret ettiği konular için dosyalar hazırlayıp onları dosya dolabına yerleştirdi. Bütün kâğıtları alıp onları gruplandırmaya başladı. Bu arada yol göstermesi için sık sık onun notlarına göz atıyordu. Kızın tam vaktinde işi yetiştirebileceğine inanmıyordu çünkü bir insanın o kadar kısa sürede toparlayıp sınıflandırabileceğinden daha büyük bir kâğıt yığını bırakmıştı geride.

London yirmi sekiz dakika sonra, yaptığı işten memnuniyetini belli eden bir şekilde soluklanarak ayakta dimdik durdu ve odaya bir göz gezdirdi. Javier şaşkınlık içindeydi. Bir uyuşturucu müptelası gibi notları temize çekip göndermesi yedi dakikadan az bir vaktini almıştı. Yazdıklarını yeniden okuyup onun acınası gramer hatalarını ve yazım hatlarını düzeltip e-postayı göndermek için dört dakikaya ihtiyaç duymuştu.

İnanılmaz. Tırnaklarından çok işine önem veren zeki bir kızdı bu. İşleri kontrol edemeyecek kadar meşgul ya da sarhoş olduğunu düşünerek, işlerini baştan savma görmeyen bir kızdı. Kurtuluş reçetesi bu kız olabilirdi.

London ofisin kapısına gelerek kapıyı açtı. Javier onu kapının önünde karşıladı. Bir adım geri atıp onu sıkıştırmaması gerektiğini biliyordu fakat her ne kadar uzun süredir kızı izliyor olsa da onun görünüşü Javier'i bir buldozer gibi ezip geçmişti. "Lanet olsun." Gerçekten güzeldi. Bir manken değildi, hatta görünüşü konusunda endişeli bile değildi. Onu daha genç işi ama seksi olmayan bir elbisenin içinde görmeye bayılırdı. Saçmalamamış olurdu böylece.

Büyük, kötü patronun sekreterini masaya yatırıp delicesine becerdiği fantezisinden sıyrılıp bir kaşını havaya dikerek ona baktı.

"Bitirdin mi?"

Kız bakışlarını yere indirdi.

"Evet, efendim."

Javier nefesini içine çekti. Öylesine tatlı, edilgen bir titreşim yaydığının farkında mıydı? Fermuarını çözüp üstüne tırmanarak bir hafta boyunca soluksuz bir şekilde öylece kalmayı istemesine neden olduğunun farkında mıydı? Xander aylardır onu, bu dominant/edilgen olayına hazırlıyordu. Francesca'nın hareketleri kontrolden çıkmaya başladığında kardeşi ona birkaç ipucu bile vermişti. Fakat hiçbirini sindirememişti Javier. Önünde, bakışlarını yere eğen edilgen bir kadının görüntüsünden zevk alacak kadar ilkel olduğunu kabul ediyordu. Kızın iradesini ona teslim edişine, istediği gibi ona dokunmasına üstü örtülü bir olur vermesine karşı koyamıyordu. Hangi erkek istemezdi bunu? London bunu yaptığında beyni kısa devre yaptı. Kan akışı yer değiştirerek beyninin mi penisinin mi hükmünün geçtiğini anlayamayacağı bir cümbüşün içine düştü.

"Çok güzel." diye övdü kızı ve sesindeki boğukluğu gidermek için boğazını temizledi. "Bana, ne yaptığını anlat."

Kız başını sallayarak bakışlarını onun bakışlarıyla buluşturdu.

"Dosya dolabında, her biri önerdiğiniz konu başlığının altında alfabetik sıraya konmuş on bir tane dosya dizini var. Gerekli belgeler dosyaların içerisinde. Proje ile alakalı masraflar listesinin olduğu on ikinci bir dosya dizini oluşturdum. Sizin için çalışıyor olsaydım ayrıca, doğrudan bu projeyi ilgilendiren harcamaların takibini yapabilmeniz için faturaların kopyalarını alarak, asıllarını masraflar listesiyle birlikte dosyalayıp kopyalarını ayrı bir dosyaya koyardım."

Onun için çalışıyor olsaydı tam da bunu isteyecekti kızıdan.

"Mükemmel. Ya e-posta?"

"Emrettiğiniz şekilde eksiksiz olarak gönderildi. Birkaç virgül ekleyip, daha açıklayıcı olmaları için bazı ifadeleri düzelttim. Postaya sizi de ekledim."

Javier telefonunu çıkartarak posta adresini açtı. Yeni gelenler kutusuna girerek ilk iletiyi açtı. Postayı hızla gözden geçirdikten sonra, "Harika." dedi. .

Kelimelere gereksinim duymadan, onu memnun etmekten mutlu olduğunu belli eden bir gülümsemeyle karşılık verdi London. "Siktir be." Böyle gülmeye devam ederse o kendini masaya dayanmış bir halde Javier de kendini S.I. Endüstri'nin sonunu getirecek olan cinsel taciz suçlamasının batağında bulacaktı.

Başını okşayıp kızı yoluna göndermeliydi. Onu kesinlikle işe alamazdı.

Derin nefes alarak kızın yanından geçti ve oturdu. Kızı engellemeyecek bir şekilde şişesini masanın bir köşesine bıraktı. Masanın öteki tarafındaki konuk sandalyesini işaret ederek sessizce ondan oturmasını istedi. Kız ciddi bir biçimde sandalyeye oturarak sırtını dikleştirip dizlerini birleştirdi. Kızın orada mini etekle, külotu olmadan bacaklarını ardına dek açmış bir şekilde oturuyor olmasını isterdi.

Gülümsemesini bastırdı. Düşüncelerinin masum, ufak London'ı sarsıp sarsmayacağını sormasına gerek yoktu. Kendi sarsılmıştı ki zaten.

"Yapmanın sakıncalı olduğu şeyler neler?"

Kız yutkunarak zayıf bir şekilde başını salladı.

"Arada sırada dengemi kaybedip düşebilirim. Geçmişte birkaç kez bayıldım ama yeni ilaçlar almaya başladığımdan beri çok daha iyiyim. Bayıldığımda en fazla birkaç dakika kendimden geçiyorum. Sağlık durumumun diğer koşullarının size sorun çıkartacağını sanmıyorum, efendim."

Kahretsin, rahatsızlığını ve başına nelerin geldiğini öğrenmek istiyordu ama ağır bir şekilde etkilendiği belliydi. Onun gibi zeki, göz alıcı bir kız için güveni, olması gerektiği düzeyde değildi. Görevlerini kolay ve soğukkanlılıkla yerine getirmişti ama onunla olan etkileşimi biraz mesafeli ve çekimser olmuştu. Rahatsızlığını sorduğunda kız gerilmişti. Kesinlikle bir şeyler vardı.

"Neden votka içtiğimi sormayacak mısın?"

London tereddüt etti. Bu soruyu beklemediği çok açıktı.

"Hayır, efendim."

"Tasvip etmiyor musun?" diye üzerine gitti adam.

"Haddime değil." Bakışlarını, kucağında kenetlediği ellerine indirdi.

"Haddin değil evet." diyerek kıza katıldı. "Bu konu hakkında konuşmak zorunda olmadığınızı duyduğuma memnun oldum."

"Mutlu olsaydınız içmezsiniz ama bu benim meselem değil. Ancak alkollü araba sürmeye niyetleniyorsanız sizin için taksi çağırmak zorunda kalırım."

"Çünkü?"

"Hapse girmenizi ya da başkaları için tehlike oluşturmamızı istemem."

"Ah, yumuşak kalpli seni." Bundan hoşlanmıştı.

"Bu iş yalnızca beş hafta sürebilir. Seni yanımda tutmaya karar verirsem, buradan ayrılman gerekebilir."

Biraz heyecanlanmış gibi görünen kız yutkundu. "Beni tutmak istemenizi sağlayacak, çok çalışacağım."

Javier buna inanıyordu.

"Sence bu adil bir maaş mı?" Javier kızın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olacak bir rakamı uzatmıştı kâğıtla. Gülümsemesini bastırdı.

"Evet, efendim."

"Mükemmel. Ayrıca önceki sağlık koşullarından bağımsız olarak sağlık yardımından, 401k fonundan ve ilk altı aydan sonra üç hafta ücretli tatil hakkından yararlanacaksınız."

"Beni işe mi alıyorsunuz?"

Onu becermek için yanıp tutuştuğu göz önüne alınırsa aptalca bir karardı. Muhtemelen votkanın dibini görüp, yastaların önüne çıkmasından yakındığı bir zamanda bu kararı aldığına pişman olacaktı. Ancak kız ona, bu ofiste çalışabileceğinin ve elindeki proje üzerinden iyi bir gelişme kat edeceğinin ümidini vermişti. Penisinde sonsuza dek sürecektir bir sertleşmeye neden olduğu gerçeğini de elinden geldiğince göz ardı etmeye ya da bu gerçeğin üstesinden gelmeye çalışacaktı.

“İnsan Kaynakları Departmanı önce uyuşturucu testine girmende ısrarcı olacaktır. Bana e-posta adresini ver. Yarın teste girmen için birilerinin seninle iletişime geçmelerini sağlayayım. Bu tatsız formaliteyi geride bıraktıktan sonra pazar-tesi günü başlayabilirsen iş senindir, ufaklık.”

Beklediği gülümseme gelmedi. Hatta kız fena halde endişelenmiş gibi duruyordu.

“Efendim...”

“Söyle derdini.”

“Yaralarım hâlâ ağrı yapıyor. Doktor, birkaç ilaç yazdı. Onları kullanmamaya çalışıyorum ama bazen uyku sorunu yaşıyorum.”

O da yaşıyordu. Javier, patron-asistan ilişkisinin sınırlamalarının ötesine geçerlerse, tükenene kadar terli bir uğraşa dalıp sonrasında harika bir gece uykusu çekeceklerini düşündü.

Islak, buruşmuş çarşafı ve sarmaş dolaş bedenleri gözlerinin önünden iterek,

“İnsan Kaynakları’ndakileri ve testi yapacakları durumundan haberdar ederiz. Endişelenme. Ben aksini söylemedikçe pazartesi günü saat 8.30’da burada ol. Anlaşıldı mı?”

Gözlerini kırptırarak ona baktı kız. Javier, o şirin mavi gözlerin ve taşıdıkları masumiyetin etkisinden hiç kurtulamayacağını düşündü.

“Pekâlâ, efendim. Başka bir şey var mı?”

Gözüne batan o bluzu yakmasını söyleyecekti ama vazgeçti. Onu arzulamaktan hatta seks yapmadıkları bir gecenin ardından sabah yataкта yanında uyanma isteğinden kendini tamamen alıkoyamamış olsa da modası geçmiş hangi elbiseyi giymek istediğine karışmamasının daha iyi olduğuna karar verdi.

“Geç kalma.”

Birkaç dakika sonra Alyssa onu iş görüşmesinden aldığında London hâlâ titriyordu. Kuzeni içeriden kapıyı açarak başını camdan çıkarttı.

"Kata beni aradı. Arabayı manyak gibi sürerek geldim. Haberleri bir an önce almalıydım. Ne oldu?"

"Beni işe aldı!" London arabaya binerken hâlâ kendini çimdikliyordu.

Gördüğü kâğıtlara ve e-postasındaki imza bölümüne göre o, S.I Endüstri'nin CEO'su Javier Santiago'ydu. Onun konumundaki bir adamın *onu* asistanı olarak hem de o paraya işe almak istediğini düşünebiliyor musunuz? Teklifi, beklediğinin iki katıydı. Adam onu zorlayacaktı, her bir kuruşu alınının teriyle kazanacaktı ama şimdilik hayatında ilk defa bir işe kabul edilmenin zevkini çıkartıyordu. Sonunda gerçek bir hayata sahip olmak için yola koyulmuştu.

Bir seks yaşamına sahip olmak ikinci sıradaydı. Xander düşüncelerine ve başka yerlerine asılmıştı ama hayır demişti. Buna saygı duymak zorundaydı. Ayrıca, patronunun kardeşiyle, çarşafların arasında sarmaş dolaş yatmak muhtemelen akıllıca bir hareket olmazdı. Birisi çıkardı karşısına. Henüz doğru zaman, yer ve adam gelmemişti. Evet, Xander gibi bilgili birine sahip olmak isterdi ama böyle olmaması gerekiyordu demek ki. Bu durumun icabına bakacaktı. Her zorluğu aşmanın bir sırası vardı.

"Ah, tatlım. Harika!" Alyssa neredeyse koltuğundan sıçradı. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Pazartesi!"

"Yeni elbiselere ihtiyacın olacak." Alyssa tozlu, pembe bluzuna baktı.

London, kuzeninin misafirperverliğinden gereğinden fazla yararlanmak istemiyordu.

"İlk maaşımı aldıktan sonra bir şeyler alırım."

"Bu hafta sonu alışverişe çıkıyoruz." London itiraz etmek üzere ağzını açınca Alyssa başını salladı. "Daha sonra ödeyebilirsin."

London mırıldanarak teşekkür etti. Sonra koltuğuna iyice kurularak kaybolmakta olan öğleden sonra manzarasını seyre daldı.

"Bugün seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Bonheur'ların evinde işler sarpa sardı sonra da Chloe'nin doktorla randevusu vardı." Arkadaki koltukta oto koltuğuna bağlı küçük kız adını duyunca kıkırdadı. Alyssa dikiz aynasından kızına bakarak gülümsedi.

"Annesinin tatlı kızı ne güzel uslu durdu. Çok şükür üşütmemiş, ufak bir alerji geçirmiş."

"Sorun değil." diyerek kadını rahatlattı London. "Sıradaki aerobik dersini daha sonra yaparız."

"Akşam yemeğinden hemen sonra umarım. O alıştırmaya ihtiyacım var!" diye mızızlandı Alyssa.

London, kuzeninin neden böyle düşündüğünü anlamıyordu. Vücudu her zamanki gibi ince ve seksi duruyordu. Gece- nin bir yarısı Luc ile Alyssa'nın odasından sık sık gelen inilti ve inlemeleri hesaba kattığında yeterince alıştırma yaptıklarını tahmin ediyordu.

"Tamamdır o halde."

"Çıkarken Sirenler'i kilitlemiş miydin?"

"Luc'a söyledim. Ben... Acilen çıkmam gerekti." London, tüm dikkatini yola vermiş kuzenine profilden baktı. "Orada biriyle karşılaştım."

Alyssa keskin bakışlarını ona çevirdi.

"Nasıl? Kulüp kapalı olmalıydı."

"Senin anahtarlarınla kapıyı açtım. Hemen arkamda olduğunı düşünerek arkamdan kilitlemedim." Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek fantezisini gerçekleştirmek için sahneye çıkıp aptalca soyunduğu kısmı atladı. "Tam ayrılmak üzereydim ki o adam içeri girdi. Biraz sohbet ettik." Alyssa'nın yüzünün ne kadar kızardığını görmemiş olmasını umarak pencereden dışarı baktı. "Onu tanıdığını söyledi. Adı Xander?"

Alyssa dondu kaldı. Elindeki su şişesini indirerek,

"Xander'la mı karşılaştın?" dedi.

Kız evet anlamında başını salladı.

"Çıkma teklif etti ama..."

"Çıkmayı mı teklif etti?" Alyssa kusmak üzereymiş gibi ona baktı.

"Evet." London kafası karışmış bir şekilde kuzenine baktı. "Kötü bir şey mi?"

"Bekle. İki metreye yakın boyu, büyüleyici elâ gözleri olan, sesi erimiş bir yağ gibi pürüzsüz Xander mı?"

Onu harika tasvir etmişti.

"Logan'ın arkadaşı değil mi? Evet, o. Ama hayır dedim."

Olaylar böyle gelişmemişti ama ayrıntıları tartışmak istemiyordu.

"Xander'ı mı reddettin?" Alyssa başını sallarken adeta çarpılmışa dönmüştü. Sonra kahkahalar içinde, "Tarihte bunu yapan ilk kadın olmalısın. Meraktan öleceğim. Nasıl karşıladı bunu?"

London omuzlarını silkti. Şimdi ne diyecekti? İlkin, onun kollarına atılıp reddedilmişti. Tüm bu olaylar biraz aşağılayıcıydı. Ne de olsa onu bir daha görecekti değil.

"Şaşırmışa benziyordu ama iyi karşıladı. Abartılacak bir durum değil."

"Onu reddettin." Alyssa hâlâ inanamıyormuşçasına başını sallıyordu.

"Evet, şey... Sonra orada durmadım. Ona kuzen olduğumuzu söylemedim. Onu gördüğünde beni tanıdığını söylemezsen sevinirim. Biraz garip bir durumdu ve..."

"Garip mi?" Alyssa kuşkulu bir bakış fırlattı ona. "Pekâlâ. Neler oldu bakalım? *Bütün hikâyeyi istiyorum.*"

"*Beni çırılçıplak soyup ağzını pembe bölgelerime geçirdi ve bana inanılmaz bir zevk tattırarak çılgılık attırdı.*" Bunları söylemese iyi ederdi.

"Bir yanlış anlama yaşadık. Büyütülecek bir hadise değil. Yeniden karşılaşmazsak daha iyi olur, diye düşünüyorum."

Bu defa kuzeni daha uzun bir süre tereddüt içinde kaldıktan sonra,

"Muhtemelen böylesi en iyisi. O... Sana biraz fazla gelir," dedi.

Kuzeninın sözleri onun şüphelerini yankılıyordu ama bunları duyunca canı sıkışmıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Uçak uçurmayı öğrenmek istiyorsan F-22 kullanarak işe başlamanı tavsiye etmem.”

“Yani?”

“O hızlı uçuyor, bir tanem. Onun çapkın olduğunu söylemek, onu hafife almaktır; Luc’un suyu kaynatabileceğini söylemeye benziyor bunu söylemek.”

Bir diğer deyişle Xander gerçekten yetenekliydi. Evet, buna bizzat şahit olmuştu. Ağzıyla bu kadar iyi olması diğer yatay aktivitelerde harika olacağını gösteriyordu. Ayakta ya da oturarak aklını başında alabilir... Düşüncesi bile koltuğunda kıpırdanmasına neden oldu.

“Anlıyorum.”

“Hayır, muhtemelen anlamıyorsun.” Yeşil ışık yanınca Alyssa yeniden trafiğin akışına dâhil oldu. “Xander sadece zengin ve çekici bir çapkın değil aynı zamanda bir dominant.”

“Bir ne?”

Alyssa bu konuşmayı gerçekleştirmemeyi tercih ettiğini belli edercesine, sanki çocuklara kuşlarla arılar arasındaki ayrımı anlatıyormuşçasına gözlerini kırptı. London’ın tüyleri diken diken oldu. Saftı ama ahmak değildi.

“Cinsel ilişkide dominanttır.”

Luc’un arkadaşlarının aralarında yaptıkları konuşmalarda dinlediği ve okuduğu birkaç kitaptan hayal meyal bir şeyler biliyordu bu konu hakkında. Bir şey yapmasını emrettiğinde Xander’ın ses tonunun aldığı derin tınıyı ve sertliği hatırladığında Lys’in söyledikleri onu şaşırtmamıştı.

“Kadınları bağlayıp onları incitmekten mi hoşlanıyor?”

“Özellikle neyi sevdiğini bilmiyorum. Onları bağladığından eminim. Sadist dediklerini duymadım ama kadınlara çeşitli aletler takıp onları kontrolü altına almayı seviyor. Onunla çıkmayı reddetmiş olman muhtemelen senin iyiliğinedir.”

Öyledir de, yine de kuzeninın ısrarını anlamak istiyordu.

"Sadece öğle yemeğine çıkalım dedi. Halka açık bir yerde bana ne yapabilir ki?"

"Cin gibidir. Onu hafife almazdım. Çıkacak birini arıyorsan daha genç ve ilk on dakika içinde seni baştan çıkartma ihtimali düşük birini bulabilirim."

London somurttu. Aynısını o da düşünmemiş miydi? Ayrıca, Alyssa'nın tavsiyelerine kulak vermesi tedbirli bir hareket olurdu. Hatırladığı kadarıyla, tekerli sandalyesinde her uzman, gelişim gösterdiğini belirterek ona yeşil ışık yakarken, fizyoterapisti gözdağı vererek yardımsız yürümesi için biraz özgürlük tanıdığında, hep ihtiyatlı davranmıştı. Final sınavlarına çalışmak uğruna yirmi birinci yaş gününü kutlamamış, hareket etme yetisi kısıtlı olduğundan insanların acımasına maruz kaldığı barlara gitmemişti. Babasının iki yıl önce ani bir kalp krizi sonucu ölmesiyle hayatın kısa olduğunu ve korkularına boyun eğerek hayatını boşa harcadığını kavramıştı.

"Belki tahrik edilmek istiyorum." diye kabullendi alçak sesle.

Alyssa bir an için donakalıp afallamış bir şekilde ona baktı.

"Yirmi beş yaşındayım. Yaşıtlarımın çoğu şimdiden hayatlarındaki bazı romantik kilometre eşiklerini atladılar." Bugünden önce romantizm, geçmişinin tepe noktası onuncu sınıfta, eve dönüş partisinin dansında Justin Chambers ile yaşadığı yarım yamalak öpüşmeydi.

"Biliyorum, hayatım. Kimseyle çıkma ya da erkekleri tanıma demiyorum, sadece... Xander'la ancak bir saat sürer her şey."

Öylesi bir adamı uzun bir süre idare edebileceğini düşünmekle muhtemelen aptallık ediyordu. Kısa birlikteliklerini sonlandırması şüphesiz doğru hareketti.

"Ama yine de bir şeyler deneyimlerdim."

"Ah, deneyimlerdin." diyerek başını salladı Alyssa. "Fakat vur-kaç bir beraberliği kaldırabilir miydin?"

Öyle mi olurdu? Muhtemelen. Ayrılmakta ısrarcı olan Xander olsaydı, onu bir türlü aklında çıkartamazdı. Gözden

ırak olan gönülden de ırak olur. Muhtemelen onu asla aramayacaktı. Arasa bile... Hepsi buraya kadardı.

Çıkmak isteyeceği tek diğer adam onun kardeşi olurdu. Ancak patronu olmasının yanında o da, günleri atlatabilmek için kendini alkole vermiş yas içindeki bir dula benziyordu. Javier'in sorunları vardı. Ayrıca adamın onu olası bir birlik-telik için düşüneceğini sanması bile delilikti. Pazartesi'nden itibaren sıkı bir iş ilişkileri olacaktı.

"Orası muamma. Hayır dedim. Xander kim olduğumu bilmiyordu. Yolumuzun bir daha kesişeceğini sanmıyorum." Çekinerek, "Ağabeyi için çalışacağım gerçeğini saymazsak."

Alyssa'nın yüzü yumuşadı.

"Javier için çok üzülüyorum. Bütün ayrıntıları bilmiyorum ama geçen yıl hayatı mahvoldu adamın. Xander onu, aylıp yeniden sorumluluklarına odaklanması için burada kalmaya zorluyorsa, Javier artık uçurum kenarında olmalı."

London da buna inanıyordu. Bugün onunla iş görüşmesini yapan adam hayata pamuk ipliği ile bağlıydı. London, o ofisi terk eder etmez adamın geceyi o şişenin içinde kaybolarak geçireceği hissini taşıyordu. Adamın yüzündeki dindirilemez özlemlili ifade onu kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğini hissetmesine neden olmuştu. Tanrım, bu hiç de akıllıca değildi. Kendi zorluklarından sonra hep başkalarının kendi güçlüklerini aşmalarına yardım etmek istemişti ama kendini Javier'e kaptırmak... Adamın ondan yardım istemeyecek kadar gururlu olduğunu görmüştü. Deneseydi bu sadece London'ın bir kayaya çarpıp yok olmasına neden olurdu.

"Pazartesi'den itibaren işim, onun hayatını daha kolay bir hale getirmek olacak. Umarım, bu yükünü biraz azaltır." Onun asistanı olacaktı kurtarıcısı değil. Bir yandan da kardeşinden sakınacaktı.

Bunun bir an için bile kolay olmayacağını biliyordu.

Altıncı Bölüm

Alyssa pazartesi sabahı saat sekiz buçuktan az bir zaman önce London'ı S.I. Endüstri'nin ofisine bıraktı. London, Javier gelene kadar terk edilmiş koridorda volta attı. Javier, geldiğinde kendini tamamen toparlamıştı ve dizlerinin bağına çözecek kadar seksiydi. Hafta sonu saç tıraşı olmuştu. Kısa saçları elmacık kemiklerinin keskin hatlarını daha belirgin bir hale getirmişti. Kömür rengi takım elbisesinin altına şarap rengi bir gömlek giymişti. Elbiseler sanki onun bedeni için kesilmiş gibi cuk diye oturmuştu üstüne. Kumaşın ve dikişlerin kalitesine bakılırsa muhtemelen ona özel dikilmişti zaten elbiseler.

İtalyan deri mokasen ayakkabılarıyla sessizce kızın yanına yaklaştı. Adımları da gülümsemesi gibi yumuşacıktı. London karşılık olarak ona gülümsedi. Gülümsemesi bir refleksti çünkü hem nezaket icabıydı hem de patronuna ağzı açık bir halde bakakalamazdı. Adamın esrarengiz ifadesini tam olarak çözümleyemiyordu ama yüreğinde taşıdığı yükün hafiflediği bir gerçektir. Belki güne sakın bir başlangıç yapabilirlerdi.

"Günaydın." Adamın tok sesi içinde çınladı.

London, Javier'in üzerindeki ufak, titrek heyecanı fark etmemiş olmasını umuyordu. Nihayetinde patronuydu; bunu aklından çıkartmaması gerekiyordu.

"Günaydın, efendim."

Javier içinde iki anahtar takılı anahtarlığı ona uzatarak avucuna bıraktı. Adam ofise dönüp kapıyı açarken London soran gözlerle ona baktı.

"Benden önce gelersen dışarıda kalmaman için. İlk ofis kapısını açıyor."

"Ah. Harika. Teşekkürler." Adamın, ona güvendiğini belli eden bu küçük gösterisi London'ı bu güveni hak etmek için çabalama ve onun için kıymetli biri olma konusunda kararlı kıldı. Burada yalnızca birkaç hafta kalacaktı ve London iş süresini uzatma hakkını elde edebilmek için çabalamalıydı. Bunu yapmaya kararlıydı. Taşınması gerekecekti. Bunu bir şekilde halledecekti çünkü hiç yoktan bir işe kavuşmuş olacaktı.

"Ayrıca ofisten benden sonra çıkmayacaksın. Boş bir ofiste ya da boş bir park alanında tek başına kalarak sağlığını riske etmeni istemiyorum. Anlaştık mı?"

London başını aşağı yukarı salladı. İçki sorunu ve diğer sıkıntılarının dışında duyarlı bir adamdı. Bu London'ın hoşuna gitmişti.

"Elbette."

"Mükemmel. İkinci anahtar, kiralık evimin anahtarı."

Kafası karışmış bir halde adama baktı. Doğru duymuş olamazdı.

"Evinizin mi, efendim?"

Adam bakışlarını kaçırarak kapıyı açmaya odaklandı.

"Artık votkaya düşkün olduğumu biliyorsun. Bundan sonra çapkın kardeşimle birlikte kalmayacağız... Öğlene kadar ofise gelmemiş olursam lütfen beni aramaya gel. Birkaç dakika sonra telefon numaranı isteyeceğim. Adresi sana mesajla yollayacağım. Bu konuda bir sıkıntın var mı?"

Javier kapıyı açıp onu ofise buyur ederken London tüm bu konuşulanları sindirmeye çalıştı. İçerisi zifiri karanlıktı. Javier ışıkları yakarak içeriği aydınlattı. Yaşadığı şaşkınlığın yüzünden okunmadığını umuyordu.

"Hayır ama... Korkarım anlamadım. Öğlene kadar gelmemiş olursanız kardeşinizle iletişime geçmemi istemiyor musunuz? Ne de olsa o ailenizden biri. Beni neredeyse tanımıyorsunuz bile, efendim."

"Şu anda Xander'la konuşmuyoruz. Bu durumun yakın bir zamanda değişeceğini de sanmıyorum. Ne olursa olsun benim için onu aramaktan seni men ediyorum." Adamın sesindeki ton kıza, bunun konuşmanın sonu olduğunu söylüyordu. Olayı deşmeye çalışmak iyi bir fikir olmazdı. Yine de içindeki iflah olmaz meraka engel olamadı.

"Pekâlâ."

"Aklında dönen binlerce soruyu kendine saklıyorsun. Bu güzel." Javier kapıyı arkasından kapatarak kendi ofisinin hemen dışında duran, kızın masasına doğru yayvan adımlarla ilerledi.

"Tedbiri elden bırakmamak bu işin en önemli kısımlarından biri. Hükümet sırları elimizin altında oluyor. Bu yüzden doldurmanı istediğim birkaç GA var." Bir çekmecedен çıkarttığı kâğıtları ofisin önünde, kızın masasına bir tükenmez kalemle birlikte bıraktı. Beklenti içinde kıza baktı.

Kızı onu takip ederek çantasını masanın ucuna bıraktı. Kaşlarını çatarak sorgulayan bakışlarla bir ona bir de kâğıtlara baktı.

"GA'lar mı?"

"Gizlilik Anlaşması. Kimin için çalıştığını ve ne iş yaptığını söyleme, sahip olduğu bilgileri ifşa etme veya fotokopisini alma, fotoğrafını çekme ya da burada çalışırken karşılaştığın bilgilerin kaydını alma vs. özgürlüğüne sahip değilsin. Hepsi kâğıtlarda yazılı. Oku. Soruların olursa bana gel."

London anladığını belirtir bir şekilde başını salladı.

"Kuzenim ve kocası sizin için çalıştığımı biliyor."

Adam hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattı.

"Kuzenin ve kocası mı?"

"Alyssa ve Luc? Onlarla yaşıyorum ve onlar..."

"Ah. Ben de Morgan'ı nereden tanıdığını merak ediyordum. Seninle daha önce çalıştığını ya da komşu olduğunuzu ummuştum" Duraklayıp iç geçirdi. "Burada herkes kardeşimin arkadaşı. O uyuz bok torbasını sen de tanıyorsundur sanırım?"

London kendine engel olamadı. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Sevimli birine benziyordu."

Javier içinden lanet okudu.

"Ayrıntıları bilmek istemiyorum. Kardeşimin meylettiği şeylerden habersizmişim gibi davranacağım ve konu burada kapanacak."

London bunun adamı üzdüğünü hissetti.

"Onu yeterince tanımıyorum. Biz sadece..."

"Biliyorum. Benim için çalışırken Xander hakkında tek bir kelime bile işitmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

London anlamamıştı. Ayrıca içindeki bir his Xander ile yatacak olma ihtimalinin onun keyfini bozduğunu söylüyordu. London daha fazla konuşmadan,

"Evet, efendim." dedi.

"Kim için çalıştığını başka kimseye, özellikle Xander'a söyleme. Onun bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok ve bunun için seni kullanmasına da izin vermeyeceğim. Eğer bu ofiste yaşanan herhangi bir şeyi ona uçurduğunu öğrenirsem, kendini kapının önünde bulursun."

"Vay be. Anlaşılmıştır." Yalnızca kelimeleri, emrinin ciddiyetini belli etmeye yeterdi ama yüzündeki katı ifade emrinin altını kalın harflerle çiziyordu. "Bu kadar kinliler miydi?" London anlamamıştı ve burada işini yapmak için bulunuyordu. Fakat kardeşler arasındaki bu rekabetin onu huzursuz ettiğini kabul etmeliydi.

"Bu... Bu sorun olmayacak, efendim."

"Çok güzel." Adam cebinden bir başka anahtar çıkartıp odasına açılan kapıyı açtı ve ona döndü. "İhtiyacın olacağını düşündüğüm her şey masanda ama yine de eksik bir şey var

mı bak. GA'ları imzaladıktan sonra bana ver. E-posta adresinin açılmış olması lazım. Bana telefon numaranla birlikte yakın zamandaki doktor randevularını postala lütfen."

London hiçbir şeyi unutmamak için birkaç not aldı.

"Göndereceğim."

"Aklımda bulunsun istiyorum. Gün içinde rahatsızlığın için herhangi bir ilaç kullanıyor musun?"

Kız, yenilmişlik duygusunun baskın gelmesini engellemeye çalışarak başını hayır anlamına gelecek şekilde salladı. Kendini kötü hissetmeye devam edip engellerinin onu ilk işinin görevlerini yerine getirmekten alıkoymasını reddetti.

"İlaçlarımı yatmadan önce ya da kahvaltıdan sonra alıyorum."

Adam başını salladı.

"Değişiklik olursa beni bilgilendirmeni istiyorum."

"Efendim, herhangi bir değişiklik olursa bile ilaçların performansını etkilemesine müsaade etmeyeceğim."

Adamın bakışları yumuşadı.

"Sana inanıyorum. Sadece sana göz kulak olmak istiyorum. Bu zahmetli bir iş. Kendini fazla yormanı istemem."

Kız için için eridi. O katı hâkimiyetin ve caydırıcı ifadenin altında, insanlara kıymet verdiğini ikinci defa göstermişti. Çok tatlı bir hareketti... Bunu sesli söyleseydi adam muhtemelen keskin bakışlarıyla süzerdi onu.

"Teşekkürler."

Adam başını eğerek ofisine girdi ve kapıyı kapadı. Kontrol listesinden bütün eşyaların kontrolünü çabucak tamamladı. Masasında parıldayan yepyeni dizüstü bilgisayar ve birinci sınıf malzemeler onu büyüledi. Adam her şeyi düşünmüştü. Masa yazı seti hem kadınsı hem de pahalı görünüyordu. Masasındaki telefon hafif ve son modeldi. Delgeçi plastik değildi. Dayanıklı metal altıyla, bir harekette koca ciltli bir kitabı ciltlenmeye hazır bir kitap haline getirebilirmiş gibi duruyordu.

Telefon numarasını e-posta yoluyla gönderdikten sonra imzaladığı belgeleri bir bloknot ve tükenmez kalemle birlikte yüklenerek adamın kapısını çaldı.

"Evet." Onları ayıran küçük, dikey pencerenin camından adamın başını bile kaldırmadığını gördü.

Kararsızca kapıyı açtı ve adamın masasının en uzak köşesine yürüdü.

"İmzaladığım belgeler burada. Her şeyi anladım."

Aralarındaki masaya belgeleri bıraktığında adam belgelelere uzanarak her bir belgedeki imzasını tek tek kontrol etti.

"Teşekkür ederim." Tam o sırada posta kutusuna bir postanın geldiğini belirten ses çınladı ve adam bilgisayarının ekranına baktı. "Telefon numaran da geldi. Mükemmel." Kızın numarasını telefonuna kaydettikten sonra bir şey bekliyor muşçasına ona baktı.

"Başka?"

"Bütün eşyalarım tamam. Teşekkür ederim, efendim. Yerleştim. Çalışmaya hazırım." Yavaşça tam karşısındaki sandalyeye oturarak bloknotunu ve kalemını kaldırdı. "Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Javier iç geçirdikten sonra duraksadı. Kafasındaki bir kilometrelik listenin içinde dolaşıyordu. "Şirkettekilerle uzaktan başarılı bir şekilde çalışabilmem için Ar-Ge departmanımın başındakilerle daha iyi bir iletişim yöntemine ihtiyacım var öncelikli olarak. Yapabilirsen, bana servetimin yarısına mal olmayacak ve kötü olmayan, güvenli bir video-konferans servisi bul."

Kız bunu notları arasına aldı.

"Deneyipelediğiniz herhangi bir servis var mı?"

Adamın saydığı birkaç ismi not aldı kız.

"Hemen ilgileniyorum."

"Bunun üzerinde de çalış." Adam masanın üzerinden ona bir dosya fırlattı. "Güvenlik şefi, bu boş zaman girişleri listesi yüzünden kafayı sıyracak ama Ar-Ge müdür yardımcısı

bunlara ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Bunları ayıklayacak vaktim olmadı. Kendi hırgürlerini ne diye CEO'larına taşırlar anlamıyorum. Ayrıca geçen yıl yönetim kurulana sunulan raporu da gözden geçirir misin? Bir ay içerisinde yeni raporu hazırlamamız gerekiyor. Önceki karmakarışık. Geçen yıl haziran ayının benim için iyi geçtiği söylenemez." Boğazını temizleyerek konuyu atlamaya çalışıyordu besbelli. "Bu yıl fevkalade bir rapor sunmaya kararlıyım."

Kata, Javier'in karısını bir yıl önce kaybettiğini söylememiş miydi? Yas tutarken elbette mükemmel bir rapor hazırlayacak hali yoktu. Neden kimse o sorumluluğu üstlenmemişti? "Örneklendirmemi istediğiniz, önceki yıllara ait bir rapor var mı elinizde?"

"Yok. Dilediğin gibi düzenle. İhtiyaç duyduğun rakamları ve verileri derlemene halkla ilişkiler bölümünden yardımcı olacak bir kontak ismi vereceğim sana. Bir format oluşturman için seninle birlikte çalışacak. Rapor geçen yılınkine benzerse lütfen her şeyi değiştir. İki hafta sonra raporun ilk halini bekliyorum."

London başını sallayarak,

"Anlaşıldı. Başka bir emriniz?" dedi.

"Şimdilik yok." Masasındaki kâğıt yığınlarına döndü.

Kız kaşlarını çatarak,

"İş görüşmesi sırasında dosyaladığım belgeler değil mi onlar?"

"Çoğu öyle, evet. Bunlara ilgilenmeye çalışıyorum." İyice öne eğilerek geniş omuzlarını çökerttikten sonra kâğıtları yüzüne yakınlaştırdı. "Ama okuması çok güç."

"Hımm." O böyle bir sorun yaşamamıştı.

"Ekranınızda bakıp istediğiniz kadar büyütebilmeniz için taratabilirim onları. Gözlerinizi kısarak bakmaya devam ederseniz başınız ağrır."

"Güzel fikir." Bütün kâğıtları toplayıp kıza uzattı. "İşin bittiğinde bunları yeniden dosyalarsın."

"Öyle düşünüyordum ben de." Sakarca ayağa kalktı. "Gözlerinizi en son ne zaman kontrol ettirdiniz, efendim? Sizin için bir randevu ayarlayabilirim."

"Senden yaşlı olabilirim ama seni temin ederim ki, ihtiyarlamadım henüz." Yüzündeki ifade bu konu hakkında daha fazla konuşmamasını salık veriyordu.

"Ben..."

Javier bir parmağını havaya kaldırarak onu susturdu.

"Şimdilik bu kadar yeter, teşekkürler."

London haşlanmış ve haksızlığa uğramış hissederek ağzını kapattı. Henüz ilk günden patronuyla münakaşa edemezdi. Normalde çabuk sinirlenmezdi... Ama şimdi ayak direyerek en azından cümlesini tamamlamasına izin vermesini söyleme dürtüsüne karşı koyuyordu. Onun iyiliği için söylemişti.

London ökçesinin üstünde dönerek masasına doğru yollandı.

"Efelenmek damarlarınızda var."

"Duydum." Adamın sesi gülüyormuş gibi çıkmıştı.

Kız arkasını dönerek kapıya yaslandı.

"Ama doğru."

Adamın yüzünden bir gölge geçti.

"Hem de nasıl, ufaklık."

Bu yorum kızın ürpermesine neden oldu. Xander da benzer bir şey söylemişti. Bu da ne demekti? Bu sözün altında bir mananın saklı gibiydi ve deşmeye kalkarsa ünlü Pandora'nın kutusunu açabilirdi. "Bana verdiğiniz işler üzerinde çalışmaya başlamadan önce kahve getirmemi ister misiniz?"

Adam ona hasret dolu bir bakış attıktan sonra başını salladı.

"Tyler... Onunla tanıştın mı?"

Kız evet anlamına gelecek şekilde başını salladı.

"Birkaç kez karşılaştım."

"Evet, ben Lafayette'te iken kişisel antrenörüm olarak atandı. O... Midemi organik ve doğal besinlerle dolduran at-

letik sadistin teki. Sanırım vücudum bir çok geçiriyor. Kahve içersem fazladan birkaç kilometre daha koşturur beni.”

London kahkahasını tutmaya çalıştı ama beceremedi.

“Sizin için üzüldüm. Eminim sizin iyiliğiniz için yapıyordur. Kafein desteğimi yudumlarken sizi düşüneceğim.”

“Kokusu burnuma gelirse pişman olursun.”

Adam bunları şakayla söylerken kız yine de onun ciddi olduğunu düşündü.

Kız pişmanlıkla başını sallayarak onları ayıran kapıyı örttü ve işe koyulmak üzere masasına döndü. Video konferansı sorunu on dakikada halledilecek gibi değildi ama birkaç uygun seçeneği bulması fazla vaktini almadı. Olası bayilerle ilgili bilgileri toplayarak günün sonunda Javier’e sunmak üzere bir araya getirdi. Güvenlik bölümünün şikâyet dosyasını anlaması biraz daha güç oldu. Şirketin çökertilmemiş ana veri tabanına yapılan birkaç ekstra giriş için neden bir CEO’yu meşgul ediyorlardı? Güvenlik departmanındaki tez canlı biri tüm hesapları gözden geçirip ‘şüpheli’ diye nitelediği birkaç eylem tespit etmişti.

Suratını asarak Doug Maynard isimli adamı aradı. Adam ona durumu açıkladı. Adamın söylediği her şeyi anlamaya çalışıyordu.

“Bay Maynard...”

“Doug” diye düzeltti adam.

“Teşekkürler. Kafam karıştı. Eğer Ar-Ge bu girişleri kullanıyorsa ve ekstra girişlere ihtiyaçları olduğunu söylüyorlarsa neden onların işine çomak sokmak için bu kadar heveslisiniz?”

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?” diye sordu Doug keskin bir şekilde.

“Al işte.” “Bugün ilk günüm.”

“O zaman burada güvenliğe ne kadar önem vermemiz gerektiğini bilmiyorsun. Hükümet sırları ve çok gizli askeri donanımlarla iş yapıyoruz. Üç ya da beş yıl hatta bazen daha

fazla bir süre boyunca kimse tarafından görülmeyecek silahlar ve onların sistemleri üzerinde çalışıyoruz. Sadece düşman ülkelerden gelecek casusluk tehlikesine karşı değil aynı zamanda şirket içinden gerçekleşme olasılığı kuvvetli casusluk hareketlerine karşı da önlem almalıyız. Kıran kırana bir pazarın içinde, seçkin bir şirkettiz. Birçok defa, sırlarımızı rakiplerimize satmak isteyen şirket içi casusların hedefi olduk. Bugünlerde sadece KGB'den ya da Interpol'den kaygılanmıyoruz. Taliban'dan, General Dynamics'e kadar herkes sistemimize sızma girişimlerinde bulundu. Güvenlik sistemimize kendi güvenlik duvarımızın dışında izini takip edemediğimiz IP adresleri tarafından ulaşımın sağlanması sence de biraz rahatsız edici değil mi? İşi sıkı tutmalıyız yoksa biz avucumuzu yalarız; askerler de hayatlarını kaybeder. Bunu ne kadar çabuk idrak edersen bu şirket için o kadar çabuk kıymetli hale gelirsin. O zamana dek beni bir daha sorgulama."

London gözlerini durmaksızın kırparak sandalyesinde arkasına yaslandı. Doug doğru bir noktaya, hatta birçok noktaya temas etmişti ama bu konularda hiçbir fikri yoktu. Masum sorusu bir tıratla karşılık bulmuştu. İşe bugün başlaması onun suçu değildi ama buna rağmen utancından kıvranıyordu.

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Bay Santiago bu konuyla ilgilenmemi söyledi ve ben anlamaya çalışı..."

"Vaktimi boşa harcamayı kes!" diye bağırdı adam. London, Sibiry'a'daki herkesin bu konuşmayı duyduğundan emindi. "Bu girişleri sonlandırmak için Santiago'nun iznine ihtiyacımız var çünkü Ar-Ge ekibi iyice şımarıklık etmeye başladı. Şimdi uslu bir kız ol ve ona bunu, şirketi güvende tutmak için yaptığımızı söyle. Toparlanma Projesi'yle ilgili birkaç sırrın şimdiden dışarıya sızmak üzere olduğundan şüpheleniyorum. Santiago'ya bunu söyle. Bu işe milyon dolarlar yatırdık. Onun aklını geçmişten kurtarıp, şirkete odaklanması için hayatının oral seksini yapmak zorunda kalsan bile umurumda değil."

Ne diyeceğine dair en ufak bir fikri olmadan cevap vermek için ağzını açtığı anda şimşekler çakacak derece öfkelenmiş Javier'in kapıda durduğunu gördü.

"Ver şu telefonu." Kulağındaki telefona sabırsızca uzanan Javier ona doğru atıldı.

Kız telefonun ahizesini eliyle kapatarak,

"Başa çıkabilirim. Halledeceğim."

"Bu seferlik değil. Kulaklarını kapa, ufaklık." Telefonu onun elinden aldı.

"Göt bir herif gibi davranma Doug ve bir daha sakın asistanımla o şekilde konuşma. İşe başlayalı iki saat oldu ve benim direktiflerimi uyguluyordu. Evet-hayır dışında bir yorumun olacaksa bana gel. London'la aramızda bir tane uygunsuz eylem önerisinde daha bulunursan kafanı kendi ellerimle koparırım."

Doug'un suratına telefonu kapattıktan sonra, keskin bakışlarıyla onu adeta iğdiş etti. London özür dilemek adına içinde tuhaf bir istek duyuyordu ama yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Bakışları, Javier'in bakışlarını yakaladı.

"Çok endişeli. Ona göre bizi saldırılara maruz bırakarak şirketi tehlikeye atıyorsu..."

"Ben onun neye taktığını biliyorum. Onunla ben ilgilenirim." Onun için endişelendiğini belli eden bir şekilde aniden London'a baktı. "Burası erkek egemen bir çevre. Boşboğaz doludur. Seni ezmelerine izin vermemelisin yoksa ayakta kalamazsın."

Hafif bir korkuyla sarsıldı.

"Ona yeni başladığımı ve işi bilmediğimi söyledim."

Daha cümlesinin sonun getiremeden Javier başını sallamaya başlamıştı.

"Öyle diyerek, 'Ben bir şey bilmiyorum bana ne yapacağımı söyle' demiş oldun. Asla kimseye, senin üzerinde otorite kuracakları şekilde bu kadar bilgi verme. Söylemen gereken, bir direktif aldığın ve ondan uygun ve sorumlu bir şekilde

cevap vermesini beklediğindi. Ekstra yorum yapılırsa not alıp bana verirsin. Bu boşboğazların çoğuyla konuşmaya kalkışma. Haklı olduklarına ikna olmuşlardır ve söyleyeceğin hiçbir şey düşüncelerini değiştirmez. Tahmin etmiş olmasın ki, işleri biraz katı bir şekilde yönetiyorum.”

Kız gözlerini kırparak ona baktı. Bunun seksi olmaması gerekiyordu ama adama dair her şey seksiydi. Onu koruyup kollaması ve bu şirkette nasıl ayakta kalabileceğini öğretmeye çalışması...

London başını kaldırarak olağandan daha meraklı bakışlarla süzdü adamı.

“Asistanlarınıza her zaman böyle yardımcı olur musunuz yoksa tüm bu öğütleri benim çaresiz olduğumu düşündüğünüz için mi veriyorsunuz?”

Javier mavi gözlerini karartıp kararlı bir şekilde ona baktı. Adamın inmeyen bakışları karşısında London küt küt atan kalbini yok saymaya çalıştı. Sonunda adam bir karara varmış gibi keskin bir şekilde soluklandı.

“Sen benim çalışma koşullarıma destek sağlarken ben de senin için profesyonel ve tahammül edilebilir bir iş alanı yaratmanın görevim olduğunu hissettim. İnsan Kaynakları için uygun bir cevap olur sanırım. Biraz önce ağzımı bozduğum için özür dilerim. Ayrıca tepem attığımda yapacağım bütün yanlışlar için şimdiden özür dilerim.”

Evet, alkol dışında bu cevap İnsan Kaynakları’nın onaylayacağı bir yanıt olurdu. Alkolün bu durumla bir ilgisi olmadığı düşünüyordu kız.

“Peki, gerçekte?” diye fısıldadı kız.

Adam ona yanaştı. Tanrım, bu kadar yakın olması başını döndürüyordu. Teninin sarhoş edici, misk kokusu ona doğru esiyordu. Sesli bir iç geçirişle kendini zapt etti.

“Gerçek.” Adam, şu ne anlama geldiği belli olmayan bakışlarından biriyle ona baktı. “Güven eksikliğinin var, ufaklık. Benim için beş dakikadan fazla çalışmak istiyorsan daha yürekli

olmalısın. Değerinin henüz farkında olmaman beni rahatsız ediyor ve şunu bilmeni istiyorum ki, bu iş yerinde kimsenin sana öyle kaba bir şekilde davranmaya hakkı yok. İkinci olarak, en az Doug kadar zekisin. Yalnızca, işini iyi yapmak için her şeyi öğrenme fırsatı eline geçmedi henüz. Bu zamanla halledilecek. Güveninin de yerine geleceğini umuyorum. Ziyadesiyle zeki, kıymetli ve... Dik başlılık etmeyecek kadar nazıksın. Bir dahaki sefer Doug ya da onun gibi pislığe denk geldiğinde, senden kibarca ona haddini bildirmeni bekliyorum.”

London afallamış bir halde sandalyesine yaslandı. Gerçekten ona değer veriyor gibiydi. Öz güveni, gelişimi ve bir dereceye kadar mutluluğu ile ilgileniyordu. Onun başarılı olmasını istediği için miydi? Adamın arzulu bakışları, bu ilgisinin arkasında daha kişisel bir nedenin yatıp yatmadığını merak etmesine neden oldu. Böylesine kibar ve deneyimli bir yöneticiyle çalıştığı için kendini gülünç bir biçimde şanslı sayıyordu. Adamın inanılmaz derecede ateşli olmasını ise işinin bir diğer güzelliği sayıyordu.

“Teşekkür ederim, efendim. Öğrenip bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım.”

“Yapacağını biliyorum. Sana inanıyorum.” Ayağa kalkıp saatine baktı. “Normalde, ilk gününde yeni asistanı öğle yemeğine götürürüm ama bekleyemeyecek, acil ve kişisel bir toplantım var. Öğlen burada olacak. O gelmeden gitmiş olur musun lütfen? Birden önce dönme.”

Javier ona arkasını döndükten sonra kız onun kapıyı kapatıp sanki biraz önce söylediği bir cümleyle ona dünyaları verip ardından geri almış gibi e-postalarını kontrol ederek masasına dönüşünü seyretti. Laptopunun sağ alt köşesindeki saate baktı. Javier’in buluşacağı kişinin gelmesine on dakika kalmıştı. Muhtemelen çıkmaya hazırlanmalı ve adamın onu aniden başından savmasının etkisinden kurtulmaya çalışmalıydı. Patron-asistan ilişkisinin ötesinde bir ilişkileri yoktu. Ona, maaşını vermekten başka hiçbir şey borçlu değildi adam.

Bilgisayarını uyku moduna alıp eşyalarını topladığı sırada oldukça geniş göğsünün yukarısında dalgalanan tişörtünde BOK BATAĞINA HOŞGELDİNİZ. ÜZGÜNÜZ, KÜREKLERİMİZ TÜKENDİ yazılı ve kot pantolon giyen, otuzlarında bir adam içeri girdi. Koridoru alırken kolunun sallanan her bir yanı kasla doluydu. Lafayette seksi erkekleriyle mi ünlüydü? Buraya ilk geldiğinde, her yerde bataklıkta çalışan insanlar ve tatlı su ıstakoz olacağını hayal etmişti. Bu gerçeği daha çok sevmiştir.

London çantasını kaptı. "Siz...?"

"Özel dedektif Nick Navarro. Javier beni bekliyor."

"Bay Santiago ofisinde. Geldiğinizi haber vereyim."

Aralarındaki mesafeden kıza doğru uzanarak dirseğinden yakaladı onu.

"Bekle. Ayık mı?"

Kız yeniden sandalyesine oturdu. Kafası zehir gibi çalışıyordu. Yeni patronu ne zamandır alkolikti?

"Tamamen. Saat birde döneceğim ben."

"Asistanısın, öyle mi?" Kızın, onu onaylayarak başını salladığını görünce iç geçirdi. "Yenisin, değil mi? Bak, öğle yemeği için uzak bir yere gitme. Ayrıldığımda, ona sunabileceğin bütün yardıma ihtiyacı olacak."

Bir an için London'ın aklından yanında getirdiği yemeği masasında yeme fikri geçti. Tam öyle yapmaya karar vermişti ki Javier ofisinden çıktı.

"Selam, Nick. Geldiğin için teşekkür ederim. London gidebilirsin. Hoşça kal."

İçeri girerek Nick'i ofisine buyur etti. Kapı bir kez daha arkalarından kapandı. Yapmama... Ama acıyla Javier'in sözlerini hatırladı. Adamın özel işleri onu ilgilendirmezdi ama yine de onu tamamen görmezden gelmesinden rahatsızlık duymuştu. İzin verse ona yardımcı olur, onu anlayışla dinlerdi. O da zor zamanlardan geçmişti.

Ama doğru düzgün tanımadığı bir kıza açılması için bir neden yoktu ki! Muhtemelen az önce öz güveni konusunda cesaretlenmesini söylerken onu azarlıyordu. Onu, sokakta birinin elinden tutmadan yürüyemeyecek kadar beceriksiz bulmuş olmalıydı. Beş haftalığına geçici olarak telefonlarına cevap vermesi için işe alınan birinden fazlası değildi.

Onu yanıltacaktı.

Başını sallayarak ayakta durdu ve sonra kapiya yöneldi. Sokağın sonunda bir eczane-süpermarket vardı. Javier'in bu öğleden sonra muhtemelen birkaç ilaca ihtiyacı olacaktı. Oradan alışveriş yapıp sandviçini yerken belki Alyssa ile konuşup durum güncellemesi yapardı.

Sorun şuydu ki; tüm bunları yapması yirmi beş dakikasını almıştı. Kendini yüzde doksan beş oranında neme sahip yüz derecelik bir sıcaklığın altında elinde otuz dakikayla baş başa buldu. Ofise yavaş yürümesine rağmen hâlâ otuz dakikası vardı. Javier bundan memnun kalmayacaktı ama umurunda değildi. Rahat bir nefes alarak klimalı ofisin rahat ortamına adımını attı.

"Bir daha söylesene!" diye bağırdığını duydu Javier'in.

"Duydun beni, dostum." Diğer adam tereddüt etti. "Pekâlâ. Kendine işkence etmeye devam et... Ölen karının katilinin kiralık katil olduğunu tespit ettim. Otelin güvenlik kamerasındaki resimlerle bu suçlunun profili örtüşüyor. Polis asıl adını bilmiyor, sadece yüzü biliniyor."

"Katil mi? Kesinlikle emin misin?"

"Evet. Fransız vatandaşı. Tutuklanmadan Avrupa ya da Amerikan topraklarına kaçmaya çalışıyor. Kılık değiştirme, bugünkü yüz tanıma programları sayesinde çok işe yaramıyor. Yılın büyük bir kısmını Küba'da geçiriyor. Yazları, çalıştığı zamanlar hariç elbette, Laos'ta geçiriyor."

"İki büyük bok çukuru. Bu adam Fran'le nasıl ve ne zaman tanışmış?"

"Topladığım bilgilere bakılırsa onu öldürmeden birkaç hafta önce bir barda tanışmışlar. O Mayıs ayında Aruba'da kiralık bir eve çıkmış ve kadın çoktan mimlendiği için muhtemelen buluşmalarını önceden tasarlamıştı. Tanıştıkları gece âşık olmuşlar. Kadın bir süre sonra eve dönmüş ama Facebook üzerinden iletişime başlamışlar. Sonra e-postalar ve Skype. Aruba'ya gerçekleştirdiği bir sonraki ziyaretinde onu yeniden görme bahanesi olarak orada yazlık bir ev bakmaya ve kız arkadaşlarıyla birlikte vakit geçirmeye gittiğini göstermiş."

Javier nefesini tutup sanki Nick ona vurmuş gibi geri-lerken London onları küçük pencereden izliyordu. Çantasını sımsıkı tuttu. Javier'in ölü eşi onu aldatmış mıydı? Javier bunu önceden biliyor muydu? Kadın neden onu aldatmıştı? O, yeryüzündeki en görkemli erkeklerden biri olmalıydı. Kibar ama buyurgan. Zengin, eğitilmiş... O kadın, bir koca- başka ne arıyordu?

"Katil, Jacques Valjean takma adını kullanmış." dedi Nick.

"Sefiller'deki başkahramanın soyadındaki Valjean gibi mi?"

Nick'in suratına buruk bir gülümseme yerleşti.

"Evet, o. Zekice, değil mi?"

London, ofisin içinde volta atan Javier'i görmek için yeni- den camdan içeri baktı. Sarsılmış ve öfkelenmiş görünüyordu. Bir şişe Ciroc'ı eline geçirdi. Üçte birini çoktan içmişti.

"Başka?" diye emretti.

"Ölüm saatini geçen yılın dört haziran gecesinin, ikisi ile üçü arası bir zaman dilimi olduğunu tespit ettik. Bildiğin üzere ölüm nedeni iple boğulma. Elimize geçen delillerden anladığımız kadarıyla katili, onun bedenini büyük bir valizin içinde aşağı indirerek kiralık arabasına taşıyıp okyanusa atmış."

"Peki, sonrasında ortalıktan nasıl kaybolmuş?"

Diğer adam omuzlarını silkti.

"Çok zor olmamış. Çok önceden ortalıktan kaybolmuş. Bir şüpheli olarak aranmadan önce kira sözleşmesi bitmiş. Aruba'lı dedektifler... Hızlı, kaliteli işleriyle anılmazlar."

Javier yumruklarını sıktağında London ona acıdı. Bu kadını seviyordu. Birlikte paylaşacakları bir cennet yuvası aradığını sanırken kadın ona ihanet mi etmişti? Profesyonel bir katil tarafından boğularak bir çöp gibi kenara mı atılmıştı? İhanetinin şoku yetmezmiş gibi başından beri onu öldürme niyetiyle hareket eden dostu tarafından katledildiğini bilmek... Javier nasıl bir ıstıraba katlanıyordu?

“Bunların hiçbirisi benim asıl sorumu yanıtlamıyor: Neden? Neden Fran bir kiralık katilin hedefi oldu? Bir yöneticinin kızı ve bir diğzerinin karısıydı. Kayda değzer hiçbir şeyi bilmiyordu. Eğer onun katledilmesi şirket casusluğu ile alakalıysa neden doğrudan ben hedef alınmadım? Katili tutan her kimse, onun Versace çantasında gözü olduğunu zannetmiyorum. Peki, ne istemiş olabilir?”

“Hâlâ mantıklı bir açıklama arıyorum. Tüm bildiğim bu katilin tır yükü bir para karşılığında ve gizlilik içinde çalıştığı. Geçmişte bazı yüksek profilli diktatörlerin ve ordu mensuplarının işini bitirmesi için bazı itibarsız hükümetlerce tutulmuş. Ancak karının işini bitirmek için onu kimin tuttuğuna dair bir fikrim yok. Aruba’daki ev sahibiyle birlikte yaptığı bütün yazışmaları gizlice inceleyerek değzer bir isme ya da kalıcı bir adrese rastlayıp rastlayamayacağımı araştırıyorum. Onu harekete geçirmek ya da ona, benim üzerimden sana ulaşmasını sağlayacak bir neden vermek istemiyorum.”

Kesinlikle olmaz. Javier’in bu soğukkanlı katille baş etmesi fikri London’ın midesinin korkudan düğümlemesine neden oldu. Patronunu çok tanımiyordu ama şimdiden, belki olması gerekenden fazla, ona bağlanmıştı. Onun tehlikede olduğu düşüncesi elinin ayağını boşaltıyor, onu kaygılandırıyor. Bir yanı bu soruşturmayı hepten sonlandırmalarını istiyordu. Eğer Nick, onu kimin tuttuğunu bulmak için katilin hayatını kazırsa katil bunu fark edebilirdi. Ya Javier’in peşinden gelirse?

“Bir şey daha var,” dedi sesindeki yoğun gerilim hissedilen Nick. “Otur.”

"Kötü haberle ayakta da yüzleşebilirim, teşekkürler." Votkadan bir yudum daha aldı.

"Yanılıyorsun bence."

"Tavsiyeni isteseydim sorardım." Javier suratını asarak, "Söyle." dedi.

"Aruba'lı sorgu yargıcı, karının dört haftalık hamile olduğunu saklamak için rüşvet almış."

London iniltisini bastırmak için dudaklarını ısırdı. Karısı ile bir de çocuğunu mu kaybetmişti? Tanrım, bu adamın altüst olmasına şaşmamak gerek. Tüm varlığıyla patronunu teskin etmek, yanında durarak, ayağa kalkmasına yardım etmek için ne olursa olsun yardım edeceğini söylemek istiyordu.

Elbette adamın umurunda bile olmayacaktı. Onun ne kız arkadaşı ne de sevgilisiydi; yalnızca asistanıydı. Yine de adam iş hayatında ona rehberlik ederken, onu bizzat kendine getireceğinin sözünü verdi içinden kendi kendine.

Javier'in masasının arkasına geçerek şişesinde kalan içkinin neredeyse yarısını bir dikişte bitirdiğini görünce sözünü yerine getirmede daha kararlı olmaya karar verdi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Nick'e. Adamın sesi sakın çıkıyordu ama ağzını büzüşündeki ve yumruklarını sıkışındaki belirgin zorlanmayı gördü kız.

"Şimdilik yok. Katilin ya da onu tutan kişinin kimliğini belirlemede aşama kaydedersen ilk bilen sen olacaksın."

"Bu işi gizli yürüttüğüne inanıyorum."

"Fare bile benden daha çok gürültü çıkartıyordur emin olabilirsiniz."

Javier başını salladı.

"Teşekkürler. London sana dışarıya kadar eşlik edecek."

Nick onun olduğu tarafa dönünce sandalyesini masasına döndürmek için çırpındı. Javier'in sabah ona verdiği aşırı girişlerle ilgili şikâyetlerin yazılı olduğu dosyayı açarak üzerinde çalışıyormuş gibi yaptı.

Nick, Javier'in ofisinden çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, "Artık kulak misafirliğine son verebilirsin." dedi.

Kız suçlu bir şekilde yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Onun sırları benimle güvende."

"Umarım." diye mırıldandı özel dedektif. "Yanında olacak birine ihtiyacı var."

London adamı inceledi. Uzun ve kabarık siyah saçlar, rengi solmuş bir tişört ve hafiften pespaye kot pantolon... Bu haliyle birinci sınıf bir dedektife benzemiyordu ama elindeki dosyada acı verici bir gelişim gösteriyordu. Javier'e bir nebze olsun değer veriyordu. London buna saygı duymalıydı.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Beş yıla yakındır. Beni yalnızca olaylar içinden çıkılmaz bir durumdaysa arar. Geçen on bir aydır Francesca'nın ölümünün ardında bürokratik oyunların döndüğünden dem vuruyordu. Olaya birkaç hafta önce dâhil oldum."

"Her zaman böyle sarhoş muydu?"

"Asla."

London bunun iyiye mi kötüye mi işaret ettiğini bilmiyordu. Titrek bir soluk koyverdi.

"Ona alaka gösterecek birine ihtiyacı var. Sırf o kişi olduğunu umduğumdan sorularını yanıtlıyorum. Ona ihanet edersen seni küçük parçalara ayırırım ve dünyanın dört bir yanına gömerim. Kimse başına ne geldiğini öğrenemez."

Nick gülümsemeyince, London bunun bir şaka olmadığını kavradı.

"Merak etme. Beni işe alarak bana bir şans tanıdı. Zaten ona ödeyemeyeceğim bir borcum var." Endişeyle yumruğunu bir sıkıp bir gevşetti sonra ya hep ya hiç diyerek,

"Neden kardeşiyle konuşmuyor?" diye sordu.

Nick omuzlarını silkerek başını salladı.

"Xander'la olan ilişkisini çok bilmiyorum. Javier'in tembelliğe ve taşkınlığa tahammül edemediğini biliyorum. Bu

sırayla olmasa da, Xander'ın hayatını şaraba, kadınlara ve şarkılara adadığını söyleyebilirim."

Belki aralarının açılmasına bu sebep olmuştur ama daha derin bir ayrımın olduğunu hissediyordu. "Teşekkürler."

Nick, Javier'in ofisini işaret ederek,

"Ona dikkat et. Ben bu olayı çözmeden işlerin çirkinleşeceğine dair içimde bir his var ve daha şimdiden votkaya düşmüş."

Ehliyeti olmadığı için onu eve arabayla götüremezdi ama bir yolunu bulacaktı.

"Göz kulak olacağım."

Bunu duyan Nick ofisten ayrıldı. London kararsızca sandalyesine çivilendi. Burada oturup hiçbir şey duymamış gibi mi davranmalıydı yoksa kapıyı çalıp ona kulak verip kucak mı açmalıydı?

Javier bu kararı onun elinden çekip aldı. Masasından kalkarak bir eliyle kapıyı açtı. Diğer elinde bir şişe tutuyordu. Ayakları üzerinde sallanıyordu. Kıza suçlayıcı bakışlarla baktı.

"Erken geldin."

"Gide... Gidecek başka bir yerim yoktu. Ben..."

"Sana direktifleri verirken bir nedenden veriyorum." Yüzü öfkeden kudurmuş bir halde yumruğunu masaya vurdu ama London yüzünün ardında yatan acıyı görüyordu.

Kız önce geri çekildi ama sonra tepesi attı.

"Ben senin asistanım. Beni sen seçtin. Bırak da yardım edeyim, lanet olsun."

"Lanet okumak yok, ufaklık. Sen benim işteki sağ kolumsun. Sana kişisel hayatımda ihtiyacım yok."

Haklı da olsa birazcık yaralayıcıydı. London hâlâ tereddüt ederek dilinin ucuna gelen kelimeleri çıkartıp çıkartmamak noktasındaydı. Kendi kışını kurtarmak istiyorsa susması hayrınaydı. Onun kışını kurtarmak istiyorsa cesur olmalıydı.

"Emin misin? Bir şeylere ihtiyacın var. Öteki türlü saat daha bir olmamışken bir şişe votkayı kafaya dikmezdin."

Senden özür dilememi mi istiyorsun? Peki. Kulak misafiri olduğum için özür dilerim. Sevdiğin kadını ve karnındaki çocuğunu kaybettiğin için üzgünüm. Durumun tamamen kontrolünden çıktığını hissediyorsan, üzgünsen ya da utanıyorsan üzgünüm. Seni içki sofrasından kaldıracak kişi olarak kardeşine ya da dostlarına değil de ciddi bir şekilde içine kapanıp yeni asistanına güveniyorsan üzgünüm. Seni daha fazla üzüyorsam üzgünüm. Ama sana yardım etmeye çalıştığım için asla özür dilemeyeceğim." Çantasına uzanıp içinde bir kutu eşya çıkartıp onları masaya fırlattı.

"Burada ibuprofen ve okuma gözlüğü var."

Javier lanet okuyarak elindeki şişeyi çöp kutusuna fırlattı.

"Nereden çıktın geldin sen? On yıldır maaşlı çalışanlarım içinde bana değer veren ve karşı çıkma cesaretini gösteren ilk kişisin. Bebekten hallice bir yaşam deneyimin olmasına rağmen hem de." Başını salladı. "Duyduğun her şey bir sır olarak kalacak."

Herkese anlatacakmış iması ağrına gitmişti.

"Elbette."

Adam ayakta sallanıyordu. Kız yerinden kalkarak onu sandalyesine oturttu. Adam sandalyenin üstüne yığılınca kocaman mobilyanın plastik matı içe göçtü. Ellerini kızın kalçalarına doladı.

London yanıyordu. Javier Santiago ona dokunuyordu. Nefesi kesildi... Tıpkı kardeşinin günahkârca ağzını onun vajinasına dayayıp, çılgık attıracak bir orgazm olmasını sağladığında olduğu gibi... Javier'in, birkaç gün önce Xander ile aralarında yaşananları bilse böyle memnun olmayacağı düşüncesinden bir türlü kendini alamıyordu.

"Efendim."

"Lanet olsun, evet." diye inledi adam adeta. "O kelime dudaklarına çok yakışıyor."

Bacakları arasında bir şey çarpıyordu. London bunun arzu olmasından korkuyordu. Adamın profesyonel "efendim"

saygı hitabından aldığı zevki neden çoğunlukla cinsellikle alakalıydı. Anlayamıyordu ama anlamak istiyordu.

“Beni bıraksanız iyi olur.” Bu London istediği son şeydi ama onun pişmanlıklarına bir yenisini eklemek istemiyordu. Daha fazla pişmanlık duymasına gerek yoktu adamın.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı. Kızın beline asılarak ondan güç almayı denedi. Tanrım, adamın vücudunun her yerine dokunuyordu. London kendini ona bastırmamak için elinden geleni yaptı. Bir kardeşten zevk alırken diğerini arzulayan, nasıl bir insandı? Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Adamın bir eli omuzlarına uzanırken göğüslerine sürtündü. Adamın dokunuşunun ateşi altında bu düşünce ortalıktan kayboldu.

Javier onu kendine çekerek gözlerine baktı.

“Haklısın. Bırakmalıyım.” Şimdi ağzındaki kelimeleri yuvarlıyordu. “Çok güzelsin, London. Görüşmenin büyük bir kısmında seni delicesine becermeyi aklımdan geçirdiğimi biliyor muydun?”

Kız kavruluyordu. Çenesini sarkıttı. Adamın söylediğini sindirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırptı. Onu... “Vay be!” Bu duruma uyacak biçimde aşağılanmış, telaşlanmış ya da korkmuş gibi yapmalıydı. Fakat tüm hissettiği belayı müjdeleyen, zonklayan klitorisinin arkasındaki karıncalanmaydı.

“Efendim, ben...”

“Bir gün dizlerinin üstüne benim için çöktüğünde bana gerçekten bu şekilde sesleneceksin, ufaklık.”

Dizleri üstüne çökmek mi? Tıpkı dua ediyormuş gibi?

“Anlamadım.”

Titrek bir gülümsemeyle kıza bakarak vücudunu onun vücuduna sürttü. Suratını boynuna gömerek sivri bir şekilde emdi. Üstünden içki kokusu yayılıyordu ama bu arzusunu dindirmeye yetmedi. Adamın gücünün, misk kokusunun ve ona olan ihtiyacının kokusunu alıyordu. Aklını kaçırma noktasındayken onu arzulamak çok da akıllıca değildi. Onu “dü-

zeltmek" istemesi muhtemelen kendisini tamamen aptal bir sınıfa sokuyordu... Ama hislerine hâkim olamıyordu.

"Biliyorum. Ama yöntemimi görseydin anlardın."

Javier gözlerini kapatıp başını dikerek dudağını onun dudaklarına doğru yanaştırdı sallanarak. Onu öpmeye mi niyetlenmişti? Sabah karşılaştığı adam şu anda kendini bu halde görse dehşete düşerdi. Öpüşerek onu teskin edip edemeyeceğini bilmeyi istediği kadar, yarın bu öpüşme yüzünden adamın daha fazla acı çekeceğine dair bir his de taşıyordu içinde.

"Yapa..." Aralarına biraz mesafe koymak için adamı ittirdi.

Ancak adam küt diye sandalyeye düştü. Daha kıcı sandalyenin minderine değmeden, Javier uykuya daldı.

Birkaç saniye sonra horultusu duyulmaya başladı. Başını sallayarak adama baktı. Muhtemelen bugünlük işinin sonuna gelmişti ama onu yalnız bırakamazdı.

İç çekerek çantasından cep telefonunu çıkartıp Alyssa'nın numarasını çevirdi.

"Selam. Şey, yardımına ihtiyacım var. Daha doğrusu Javier'in ihtiyacı var. Gelip bizi alabilir misin? Bu geceyi yalnız geçirmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Yedinci Bölüm

Xander, otel odasına göz gezdirdi. Ritz değildi. Her şey baygınlık getirircesine küf gibi kokuyordu ama onu rahatsız eden bu değildi. Telefonunu parmakları arasında neredeyse parçalayacakmış gibi sıktı. Telefonu duvara fırlatmasının tek yolu buydu.

London. Geçen birkaç günü onu düşünmeden geçiremedi. Solgun saçlarının birbirine karışması. Hevesi. Dolgun, mükemmel göğüsleri. Kesif kirpikleri arasından uzanan utangaç, kur bakışlarının, seksi striptizi ile keskin bir zıtlık oluşturması. Bekâretini rahatça ona sunarken, ardından masumane görünüp ona geçersiz bir telefon numarası vermesi.

Son kırk sekiz saattir hem ona ulaşmaya hem de aklını ondan uzaklaştıracak birini bulmaya çalışıyordu. İkisi de sonuçsuz kalmıştı. Yetti artık, noktasına gelmişti.

Bilmediği bir nedenden bu kıza takılıp kalmıştı. Anlıktı. Muhtemelen. Bir veya iki kez birlikte olduğu diğer tüm kadınlar gibi onun da üstesinden gelecekti değil mi? Onun bekâretini alan olmak istememişti. Onu incitmek ve sorumluluk hissetmek istememişti. En azından aklına yatacak şekilde. Derinlerde, duygusal olarak hiç hissetmediği bir duyguyu yaşıyor; ona imzasını atmayı, onda kalıcı bir iz bırakmayı ve kendisine ait olduğunu bilmeyi istiyordu.

Nesi vardı böyle?

Hiçbir fikri yoktu ama her neyse, anahtarlarını alıp odasını terk etmesine ve kendini akışkan öğle trafiğinde bulmasına neden olmuştu. Tara'ya telefon açtıktan sonra Alyssa ile Luc'un adreslerini öğrenmiş, on dakika sonra kendini kapı zilini çalarken bulmuştu.

Kucağında küçük kızı Chloe'yi sallayan Luc kapıyı açtı.

"Xander! Naber, adamım. İçeri gel."

Luc içeri girmesi için kenara çekilince Xander eve girdi. Alyssa'nın mutfakta harıl harıl koşuşturduğunu duydu.

"Teşekkür ederim. Karınla konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum. Sadece onun yanıtlayacağını düşündüğüm bir sorum var. Sirenler'de karşılaştığım biri hakkında."

Luc'un karanlık suratına, onu anladığını belli eden bir ifade yerleşti. Adam gözlerini kırparak, "Kulüpteki kızlara, onlar izin verdiği müddetçe, aileden biriymiş gibi davrandığını belli etmeye çalışıyor. Muhtemelen hepsi hakkında bir şeyler biliyordur. 'Anaç tavuk' nutkunu çekerse şaşırma. Tyler'ın eleman kadrosunu sıradan geçirmesinin etkisini atlatabildiğini sanmıyorum. Delaney'e şükürler olsun bunun için," dedi.

Luc kakhaha attı. Adam onu mutfığa doğru götürürken Xander onu taklit etmeye çalıştı. Başını uzatıp gülümsediği sırada Alyssa eti terbiyeliyor ve ocağın altındaki çekmecede bir tencere aranıyordu.

"Selam! Seni arayıp ağabeyinin burada olduğunu söyleyecektim."

Tüm konular içinde tartışmak istediği son meseleydi. Javier "Siktir git"lerini defalarca tekrar ederek kendini anlaşılır kılan, insanın keyfini kursağında bırakan pisliğin tekiydi. Javier hem iş ortağı olarak hem de kardeş olarak onu ne istiyor ne de ona ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden...

"O zaman çok kalmayacağım. Önceki gün Sirenler'deydim ve London isimli bir kızla tanıştım. Senin için mi çalışıyor?"

Önce duraksayıp ardından suratını asarak Luc'a kaçamak bir bakış fırlatan Alyssa sonunda iç geçirerek,

"London benim için çalışmıyor. Kuzenim, benim." dedi.

"Onun..." Soluklandı. "Ha siktir." "Bilmiyordum."

Alyssa gözlerini süzerek ona baktı. "Karşılaştığınızı söyledim. Öğle yemeğine davet etmişsin?"

Diğer davetlerinin arasında bu da vardı. Kızardığını fark etmediklerini umuyordu ama suratının alev alev yandığını hissediyordu.

"Onunla konuşmak istiyorum."

İlk yapmak istediği şey, ona bakmasını sağladıktan sonra ardından çoktan kapanmış bir video dükkânının telefon numarasını bırakmasının altında yatan nedeni açıklamaktı. İkinci şeyse, bugün üzerinde artık hangi iğrenç pantolon varsa onu soyduktan sonra kucasına yatırarak kıcı kızarana kadar onu tokatlamaktı. Sonra onu, becermesi için yalvarmaya ve akıl sağlığının sınırlarına vardırıncaya kadar tahrik edecekti. Ya sonra? Ah, evet. Ona istediği her şeyi ve dahasını verecekti.

"Önce ağabeyin hakkında konuşmalıyız. Sarhoş olmanın çok ötesinde bir halde. Özel bir dedektif onu görmeye gelmiş ve ona..."

"Javier benim sorunum değil. Hayatından çıkmamı istiyor; ben de salça olmuyorum. Onu başından savuşturacak ve evine götürecek birini tutarım. Buraya yalnızca London için geldim."

Alyssa'nın soluklanışında bir çileden çıkmışlık sezinleniyordu ama kadın omuzlarını silktilti. "Pekâlâ. Beni takip et."

Kadının arkasına takıldı. Mutfaktan çıkıp koridoru geçtikten sonra soldaki küçük, dekoratif odaya saparken topuklu ayakkabıları mozaik kaplama zeminin üstünde tak tak sesler çıkartıyordu. Bir duvar boydan boya kaliteli deri, büyük, çikolata rengi kanepıyla kaplanmıştı. Javier gözleri kapalı, yarı baygın, kanepenin üzerine boylu boyunca uzanmıştı. Yanına, kanepenin köşesine, elini tutan London tünemişti.

Bir an nefes alamıyormuş gibi tıkanıp kızı görünce. Güneş pencereden içeri süzülüyor kızın yumuşakça sırtına dökülmüş solgun saçlarının etrafında bir hale oluşturunuyordu. Açık

renkli, sahillerde giyilecek türden, sırtı açık, kolsuz ve yakasız elbisesinin üstüne küçük bir süveter almıştı. Suratının yandan görünüşünde endişe okunuyordu. Javier ile ne zaman tanışmıştı da onun için kaygılanacak hale gelmişti?

Duyamayacağı şekilde fısıldayarak yumuşak bir tonla ağa-beyiyle konuşuyordu. Aklına ilk gelen şey, onu Javier'den kopartıp nefessiz kalıncaya dek öpmekti. Bir tarafıysa, Javier'in bir başkasının ona alaka gösteriyor oluşuna izin vermesinden hoşnuttu.

"Tatlım," diye seslendi Alyssa. "Misafirin var."

London başını kaldırıp ondan yana baktı. Kıza gücendiğini ima eden bir bakış attı. Kızın iniltisi sevindiriciydi.

"Xander."

Gülümsedi ama kibar bir gülümseyiş değildi bu.

"Seni aramaya çalıştım."

London, parmaklarını Javier'in parmaklarından kurtarıp ayağa kalktıktan sonra ve ona yaklaşırken çekingendi.

"Nasılsın?"

"Gerçeği mi istiyorsun? Biraz kızgınum. Neden böyle bir şey yaptın?"

Kız bakışlarını indirerek omzunu silkti.

"Bir önemi olmayacağını düşünmüştüm."

"Arayacağımı sanmamıştın çünkü." Xander soru sormadı; biliyordu.

Bu öfkesini katladı. Aslında diğer tüm kadınlarda, ne onların varlıklarını ne de numaralarını önemsememişti. Peki, London neden farklıydı?

"Bir video dükkânını arayıp onların piyasadan çekilmeleri hakkındaki boş konuşmalarını çekeceğimi düşünmemiştim."

"Özür dilerim." Onun kaşlarını çatıldığını görünce aceleyle ekledi. "Gerçekten. Seni yeniden görmenin iyi bir fikir olmadığını yüzüne söyleyecek cesarete sahip olmam gerekirdi sanırım."

"Sadece öğle yemeği teklif etmiştim."

London kararsız kaldı. Onları yarı kapalı, kızarık gözlerle izleyen Javier'e dönüp baktı. Ağabeyi yine kör kütük sarhoştu. Mükemmel.

Alyssa, bir kıza, bir ona rahatsız edici bir şekilde duraksayarak baktı ve gülümsedi.

"Ben... Mutfaktaki işlerimi bitireyim."

Kadın tüyünce Xander, London'a sokuldu.

"O gün, öğle yemeğinden fazlasını istiyordun. Bunu sana vermeye hazırım. Hatta can atıyorum."

Kelimeler ağzından dökülmüştü. Onun ilk deneyiminin sorumluluğunu sırtlanma konusunda hâlâ kararsızdı. Fakat ondan iyi kim vardı? Hayatta çok az hedefi vardı ama bir kadına kendini yatakta nasıl iyi hissettireceğini biliyordu. Onu beceriksiz ellere bırakmak... Hayır, bunu yapamazdı. Bir türlü özümseyemediği nedenlerden bunca zaman beklemişti. İlk deneyiminden keyif almasını istiyordu. Başka hiçbir erkeğin sahip olamayacağı bir yanını elde etmeye kararlıydı.

London ağzını araladı ve yeniden Javier'e baktı. Xander onun yüzünü görebilmek için öne doğru eğildi. Kızın yüzündeki ifade onu paramparça etti. Javier'e endişeyle bakıyor, uysallığı şefkatle yönlülüyordu. Ağabeyine ayrıca, bir tanrıymış, onun yanına kıvrılarak üzerindeki bütün elbiselerini çıkartıp bütün varlığını ona sunmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Lanet olsun."

Evet, arkasını dönüp gidebilirdi. Dünyada, hatta bu kervan geçmez kasabada bile yığınla kadın vardı. İsteddiği yerde, istediği an hemen hemen istediği herkesle birlikte olabilirdi. Ama onu istiyordu.

Xander, neden bu bakireye takılı kaldığını bilmemenin verdiği şaşkınlıkla bir elini saçları arasında gezdirdi. Onu ikide bir kıza doğru çeken neydi?

Gerçekti. Hayır demişti. Uzun bir zaman sonra ilk defa, bir kadını görüşünün ve performansının ötesinde tanımak istiyordu.

"Duymak istediklerimi söylemek zorunda değilsin, Xander." dedi kız yeniden ona dönerek. "Duruşunu açık ettin. Gerçekten ilgilenmediğini kabul..."

"Hayır. Buna *sen* karar verdin. Ben öyle bir şey söylemedim." diyerek kızın konuşmasını yarıda kesti. Öfkeli ve sürpriz bir şekilde kıskançlıktan patlamak üzereydi. "Beni şaşırttın. Seninle daha çok konuşmak, sana geri veremeyeceğim bir şeyi almadan önce, gerçekten seks yapmak isteyip istemediğini bilmek istiyordum. London, üstüme geldin. Seninle birlikte olmak istediğimi kanıtlamak için daha ne yapmamı istersin?"

Kız kızardı. Uykulu gözlerle onları seyreden Javier'e asabi bir bakış fırlattı. Konuştuklarının çoğunu duymuyor olmalıydı ve bu, Xander'ın işine geliyordu.

"Bu konuyu açmak zorunda mısın?" London tatlı bir şekilde kızardı.

"Ben yokmuşum gibi davranacaksan, evet. Bir kez daha benden kolayca kurtulma fırsatı vermeyeceğim sana. Seni istiyorum, London."

"Birçok kızı, en güzellerini istiyorsun. Daha tecrübeli birini tercih etmez miydin? Sanırım kendi hızımda birisine ihtiyacım var."

"Ne? Kütüphanede ya da kilise grubunda gördüğün 'iyi' oğlanlardan mı?"

"Evet. Belki."

Keşke bu sahne gözlerinin önünde canlanmasaydı.

"Saçmalık. Öyle bir erkeğin kan akışını hızlandıracığını mı sanıyorsun, *belleza*?"

"Senin istediğin o olabilir ama ben daha... Anlamli bir şeyin peşindeyim."

"Anlamli mı? Kuzeninin yatağında, ondan kurtulmak için can atıyormuş gibi bana bekâretini sundun." Başını dikleştirdi. Tahmin ettiği gibi kız cevap vermedi. "Korkuyorsun."

"Biraz." Kabul etmesi zormuş gibi dudağını ısırdı.

Xander yumuşadı. Kız kendini koruyordu. Namını duyduğu belliydi. Gerçekten onu suçlamıyordu. Onun yerinde

olsaydı o da gönülsüz olurdu. Fakat bu canının sikkinliğini gidermedi.

"Anlıyorum. Benimle öğle yemeğine çık. Konuşuruz." Kız onu reddetmeye hazırlanırken çabucak ekledi. "Sadece konuşacağız. Aklındaki şüpheleri gidereceğim. Hâlâ emin değilsen ya da hazır değilsen basıp giderim. Ne sorun çıkacak ne de bir zarar göreceksin."

Sözünü tutup tutamayacağı konusunda kendinden emin olmadığından, onu ikna etmek için elinden gelenin en iyisi yapmak zorundaydı çünkü kızı bir daha asla görememe fikri, şaşırtıcı bir şekilde onu delirtiyordu. Nedenin, daha önce hiç tatmadığı bir kovalamacanın heyecanından mı yoksa onun sayesinde hayatı taze bir bakış açısıyla görmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Uzun zamandır farklı ve ilgi çekici olmayan seks, onunla alışılmışın dışında bir hâl almıştı çünkü seks kız için alışılmışın dışındaydı.

Xander pes etmeyecekti.

"Şansını kullan." Daha da yaklaşarak bir kolunu kızın beline atıp onu kendine çekti.

"Yeterli bir kadın olamayacak kadar deneyimsiz olduğunu düşündüğünden ya da benzer bir saçmalık yüzünden endişeleniyorsan, sil bu fikri kafandan. Günlerdir seni düşünmekten kendimi alıkoyamadım."

Kızın tatlı, pembe dudakları aralandı. Gözlerini kırptı. Sevimli, mavi gözleri arzuyla doldu. Xander'ın buna karşı koymasının imkânı yoktu. Kendini tutmaya kalkışmadı bile.

Başını eğerek dudaklarını London'un dudaklarına daldırdı. Tanrım, hatırladığı ve daha fazlasıydı. Kızın şeker pamuğuna banılmış dudakları onun dudakları içinde çözülürken, o limoni çiçek kokusu her tarafını sardı. Kızın ipeksi dudakları içinde kayboldu. Ellerini saçlarına dolayarak onu kendine çekti. Bir öpücük artık onu kolay kolay sertleştirmiyordu ama şimdi penisi dimdik bir şekilde uzamış onu selamlıyordu. Tanrım, London'ı içine çekmek istiyordu. Şirinliği... Zihninde kendini alamıyordu bundan. Kız aklına nüfuz ederken Xan-

der, onun bulutsu yumuşaklıktaki bedeninin vücuduna yapıştığını ve ballandırılmış tadını hayal edip etmediğini düşünüyordu. Yıllardır, ağaç dalından hallice dişileri beceriyordu. Kadın değillerdi, kızlardı. London onu ıslah etmişti. Bundan sonra, göğüslerle kalçalar, olmazsa olmazlardı.

London dudaklarını iyice araladı. Xander kızın ona sunduğu her bir parçasına açgözlülükle saldırdı. Aç bir iniltiyle, sinsice fırsat kollayıp hak iddia edencesine dudaklarını kızın dudaklarına daldırdı. Kızın kendini ona teslim edişinden hiç bıkmayacak mıydı? Öpücüğün açlık şiddeti ne kadar büyük olursa olsun onun itaati kayıtsız şartsızdı. Onunla, boyunun on metre uzadığını hissediyordu. London'ın kahrolası bir mükemmelliği vardı ve inanılmaz derece sertleşmesine neden olmuştu.

Ayakta işini göremezdi ve Javier odadaki tek kanepeyi işgal etmişti. Xander bir duvara yanaşarak London'ı duvara yasladı ve öpüşmenin kontrolünü tamamen eline aldı. Sonra kızın boynunu emerek dudaklarını kulağında sabitledi.

"Beni delirtiyorsun, *belleza*. Geçen hafta tereddüt ederek ahmaklık ettim. Seni unutmadım. Kimseyi bu kadar isteme..."

London ondan uzaklaşarak,

"Yeter!" dedi.

Yeniden soluklanmaya çalışıyormuş gibi ellerini göğüslerinin arasına koyarak hızlı hızlı soluklandı. Bu bile inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Kızın ellerini koyduğu yere kendi ellerini koyabilmek için her şeyini verirdi. Aklına harika fikirler geldi.

Kızın bel çukurunu avuçlayıp onu ne kadar arzuladığını hissetmesine olanak vererek, kadifemsi karnına doğru eğildi.

"Hiç de yetmez. Hiç yetinebilir miyim, bilmiyorum. Sana dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Bana ikinci bir şans ver ve bu sefer her şeyi senin için daha iyi yapayım."

Avucunu yukarı doğru uzatırken kızı cevap verme şansını tanımadı. Göğsünü avuçlayarak memesinin ucunu sıktı. Kız,

hafifçe sallanarak yumuşak bir sesle inledi. Gözlerini kapadı. Vücudu, onun vücuduna doğru iyice eğilip büküldü.

"Xander..." Savunmasız ve içini eriten seksilikteki mavi gözlerini araladı.

Memesinin ucunu yeniden ağır bir okşayışla ellerken nefesini içine çekti. Kızın suratı tutkuyla yumuşamış, hafif bir şaşkınlıkla şekillenmişti. Ona dokunuşuyla böyle tahrik olmayı beklemiyordu. Arzuyu yeni tanıyordu ve Xander, kız bir daha asla onun yatağını terk etmek istemeyeceği şekilde ateşler içinde kalana dek bu ateşi körüklemek istiyordu.

"Belleza, sana büyük bir tatmin yaşatacağım."

Sertleşmiş meme ucunu yavaşça parmaklamaya devam ederken, kızın pembeleşen yüzü karşısında hayretler içinde kalıyordu. Şimdi sırası değildi ama onun başka yerlerine de sahip olmalıydı. O göz kamaştırıcı göğüsleri yeniden görmeli, yalamalı, tatmalıydı. Onu nasıl mutlu edeceğini hatırlatmalıydı.

Tek tek elbisesinin düğmelerini çözdü ve elbiseyi yanlarına sarkıttı. Bir eliyle sütyenini açmak için sırtına uzandı. Sütyen kızın bedeninden ayrılınca göğüsleri özgürce elinde kaldı. Sütyen hâlâ meme uçlarını kapatıyordu, kıza yakın olmasının yanında duvar da onu engelliyordu. Kahretsin. Onu çınlıçplak görmek istiyordu. Güneş ışığının pencereden onun çıplak tenine vurarak, dudaklarının arasına almadan önce o pembe meme uçlarını aydınlatsın istiyordu. Elbiselerini paramparça ederek onu dizlerinin üstüne çöktürmek ve o küçük, tatlı dudakları kendi penisıyla beslemek istiyordu.

London, "Xander," diye hızlı hızlı soludu. Sesi hırıltılı ve karanlıktı.

Duyduğu en güzel sestti. Dudaklarını kızın teninde gezdirerek takdirini gösterdi. Boynunu öptüğü sırada kızın adını anarken ufak bir inilti koyverdi ve sonra dudaklarını köprücük kemiğine ve oradan da göğüslerinin arasına dokundurdu. Sütyeni kolundan sarkıtarak meme ucuna asıldı. Dudakları arasındaki sertliği hissediyordu. Ne tatlı. Kız ellerini, saçları-

na dolayarak kendine çekti onu. Evet, mükemmel. Neredeyse istediği kıvama gelmişti. Yatakta sırt üstü yatmış, ardına kadar açılmış bacakları arasında o, daha iyi olurdu. Yakında, diye söz verdi kendine. Çok yakında.

Sütyeni biraz daha aşağı çekti ama elbisesinin kolları çıkartmasını imkânsız kılıyordu. Olsun, böyle de işini görürdü.

"Belleza, ne istersen, onu sana vermek istiyorum. Açıl bana. Bunu asla unutamayacağın bir deneyim haline getirmek için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum."

Deri gıcırdadı ve Xander odanın öteki tarafından bir kükreme sesi duydu.

"Siktiğimin ellerini asistanımın üzerinden çek!"

"Javier." Xander, ağabeyinin sesini tanıdı.

London, Javier'in asistanı mıydı? Bu ne zaman olmuştu?

Javier ikisinin arasına girerek onu tişörtünün yakasından tutup yüzü duvara dönük bir halde şiddetle duvara mıhladı. Xander karşı koydu ama ağabeyi sarhoş bir adam için hayret verici bir şekilde güçlü ve atikti.

"Bırak beni." Xander dirseğiyle Javier'e vurdu. Adam böğürerek kavrayışını gevşetti.

Döndüğünde nefesi leş gibi votka kokan Javier'in şehvetli bakışlarını London'ın neredeyse çıırılçıplak göğüslerine diktiğini gördü. Ağabeyi mest olmuşa benziyordu. Javier, sanki hareket etmesi ya da konuşması büyüü bozacakmış gibi nefesini tuttu. Bu durumdan hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmış gibi görünen, tir tir titreyen London'ın bakışlarının ağabeyinin bakışlarıyla buluştuğunu gördü. Kız kaskatı kesilmişti. Kalp atışları boynunda atıyordu sanki. Xander, saniyeler içerisinde ağabeyinin ellerini, yalnızca onun dokunduğu göğüslere geçireceğinden emindi.

"Hay sikeyim." Xander, Javier'in bu işe burnunu sokmasına izin vermeyecekti. Hem patron; seks ve işçi kelimelerini aynı cümle içinde bile düşünmemeliydi.

Fakat Javier kesinlikle düşünüyordu. Kıza doğru elini kaldırıp dosdoğru, her düzensiz nefes alıp vermeyle inip kalkan,

biraz önce onun ağzıyla ıslanan sertleşmiş meme uçlarının olduğu dolgun göğüslere yönelmişti.

"Yapma!" diye gürledi Xander.

Onun emri büyüğü bozmuştu. London bir inilti kopartarak çabucak sütyenini üstüne çekip kapatabilmek için arkasına uzanmaya çalıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu durum, Xander'ın tepesini attırdı.

"Onu utandırdın." diyerek kızın sütyenini takmasına yardım etmek için ona uzanan Javier'i suçladı.

Ağabeyi hırlayarak ikisinin arasına girdi ve elini itti.

"Bir daha sakın ona dokunma."

London'ın ona bekâretini sunduğunu söylemek dilinin ucuna gelmişti ama bu kızı daha fazla üzeceği gibi ona saygısızlık etmek olurdu.

"Konuşuyorduk ve sen bu konuşmaya davetli değildin."

"Konuşma değil, becermekti o. Ona hangi konularda iyilik yapacağını bilecek kadar, senin kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorum." Javier'in karanlık suratında şimşek çakıyordu. "London'ı becerecek sonra tuvalet köşelerinde sana otuz bir çekmeye hevesli beş kuruş etmez bir fahişe için onu terk edeceksin. Yanılıyorsam, söyle. Sabahın ikisinde Santa Monica otobanında hız limitinin iki katı süratle yol alırken, penisini bir kadının boğazına köklemediğini söyle."

Xander bunlardan hiçbirini yapmadığını söyleyemezdi. Kırmızı görmüş bir boğa gibiydi. Çenesini birbirine kenetleyerek Javier'in suratına yaklaştırdı suratını.

"Kes sesini. Bu, London'la benim aramda. Sen onun patronusun; erkek arkadaşı, dostu ya da efendisi değilsin. Etrafındaki her şeyi ve herkesi kontrol etmek istediğini biliyorum. Ama tahmin et bakalım? Bana sökmez. *Titanik*'ten farkın yok Javier. Batacaksın ve kimsenin sana yardım etmesine izin vermeyeceksin. London'ı da beraberinde götürmene izin vermeyeceğim."

Dudaklarına çoktan yerleşmiş bir homurtuyla Javier, ağzını açtı. Küçük bir hıçkırık bu gergin anı bozdu. Xander, başı-

nı London'a çevirmiş, ağabeyinin arkasına baktı. Kızın mavi gözleri yaşlarla dolmuş ve burnu kızarmıştı. Çenesi sarsılıyordu. İyi bir ağlayıcı değildi. Göğsü hıçkırıqlarla inip inip kalkıyordu. Gözleri kızarmıştı. Xander'ın kalbi parçalandı.

"Kesin, ikiniz de." Kelimeleri güçlkle çıkartabilmişti.

Javier'le ikisi birbirlerinin boğazlarına sarılmışken o, süt-yenini giymiş, elbisesinin neredeyse bütün düğmelerini ilik-lemişti. Gösterişsiz pamuğun arkasındaki son göğüs dekolte-si de kaybolunca ağabeyinin geriliminin bir kısmının gittiğini hissetti. Javier onu istiyor, hem de çok istiyordu. London da ona karşı boş değildi. Bunu beklemiyordu. "Sikeyim."

"Özür dilerim." Kızı kendine çekip sakinleştirmek için ağabeyinin etrafından dolaşmaya kalktı.

Javier ikisi arasına bir duvar gibi gerilmişti ve cüssesini oy-natmaya hevesli görünmüyordu.

"İyi misin, ufaklık?"

Bakışlarını yere indiren kız, kızardı. Bedeni gevşedi. Edil-gen duruşu Xander'ın gözünden kaçmadı. Javier'in de kaçır-dığını sanmıyordu. Javier'in bir bakışı, şüphe götürmeksizin ona, Javier'in kızın muhtemelen kendini teslim etmekten hoş-lanabileceğini ve hoşlanacağını bildiğini söylüyordu.

"İyiyim." diye fısıldadı. "Ben..."

London, Javier'den özür dilemek istiyor ama hor gördüğü kardeşinin kucaklamasında, sarmalandığı için patronundan özür dilemeyi tuhaf buluyormuş gibi duruyordu. Javier başı-nı ani bir şekilde sallayarak o konuşmaya son verdi.

Javier, katiyen Xander'dan yana bakmadan,

"Eve gitmek istiyorum. Beni götürebilir misin?" diye sor-du London'a.

Xander bu durumun kendisini incitmesini istemiyordu ama bu, ağabeyinin hayatının hiçbir bölümünde onu isteme-diğinin ya da ona ihtiyaç duymadığının bir başka sağlamasıydı. London, bir ya da iki günden fazla onun asistanı olamazdı. Neden sırtını kendi soyundan birine değil de ona yaslamaya

hevesliydi? Bu gizem bir yana, bu kadar sarhoş ve abazayken London'ı onunla yalnız bırakmasının imkânı yoktu.

"Ben sürerim arabayı." Bir teklif sunuyormuş gibi telaffuz etmişti ama saf ve basit bir talepti bu.

Javier bakışlarını ona dikti.

"Hâlâ 'siktir git'in anlamını çözemedin mi?"

"Bu haldeyken seni onunla yalnız bırakamam."

"Piç." Ağabeyinin suratı öfkeyle çarpılmıştı. "Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" diye meydan okudu Xander. "Whitney'e ne demeli?"

Javier kıpkırmızı oldu. "Ben... O gün kriz geçiriyordum."

"Bundan sonraki on dakika içerisinde de geçirebilirsin. London'ın seninle gelmesini istiyorsan arabayı ben süreceğim."

Javier karşı çıkmak üzere ağzını açmıştı ki London aralarına girerek her iki elini onların göğsüne koydu. Xander, kızın hafif ellerinin bütün bedeninde yankılandığını hissetti. Damarlarında şehvet akıyordu. Onunla geçirdiği küçücük bir zamanda bile ona dokunmak, onu öpmek için yanıp tutuşuyordu. Genellikle şirin bulduğu kızları becermek için havaya girmesi gerekirdi ama London oyunu tamamen değiştirmişti.

"En iyisi bu, efendim. Siz araba sürececek halde değilsiniz. Ben de araba kullanamam. Bırakın Xander sürsün."

"Kullanamam derken ne kast ediyorsun?" Javier kaşlarını havaya dikti.

London kollarını indirip bakışlarını yere eğdiğinde yüzünde utanç belirdi.

"Tıbbi olarak iyileşmedim ve araba kullanamam."

Javier'in yüzü gevşedi ve kızın omuzlarını avuçladı.

"Reçetelerinin sebebi bu mu, ufaklık?"

Xander'ın bakışları ağabeyinin okşayışına takıldı. Suratını astı. Kızın ilaç aldığını Javier nereden biliyordu? O, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiç sormamıştı ki.

"Evet." diye fısıldadı kız.

“Hasta mısın?” Xander kızı sorguya çekiyormuş gibi konuşmak istememişti ama buyurgan tonundan pişman olmuştu.

“Hayır. Kast ettiğin gibi değil.” Fakat onunla göz göze gelemedi.

Bir parmağını kızın çenesinin altına bastırarak, ona bakması için havaya kaldırdı.

“Seni soyduğumda sırtını görmemi istememenle bunun bir ilgisi var mı?”

London’ın yüzü kırmızının başka, daha koyu bir tonunu aldı ve gözleri kocaman açılmış Javier’e bakmayı göze aldı. Cinleri tepesine çıkmışa benziyordu.

“Seni pislik, göt herif!” diyerek üzerine atıldı Xander’ın. “Ne yaptın ona?”

“Durun!” diye bağırdı London. “İkiniz de. Efendim.” Javier’e döndü.

“Xander’la, iş görüşmesinin hemen öncesinde tanıştım. İlişkimiz kişisel ve katiyen iş performansımı etkilemeyecek. Eve iş getirmememi söylediniz; ben de özel hayatımı işe yansıtmayacağım.”

Daha Xander sessizce onun, ağabeyinin baskısına boyun eğerek ilişkilerini kesmemesini kutlamaya vakit bulamadan London, ona döndü. Mavi gözleri yaralı ve azarlayıcı bir şekilde ona bakıyordu.

“Neden fikrini değiştirdiğini neden beni ikna etmeye çalıştığını ya da ikimizin de açıkça ağabeyinin patronum olduğunu ve senin daha çarşafklar soğumadan toz olacağını bildiğimiz halde neden bana sahip olmaya çalıştığını bilmiyorum. Lütfen beni tartışmalarınızın dışında tutun. İkiniz arasına giren bir başka şey olmak istemiyorum. Luc’a nereye gideceğimi söyleyeceğim. Sizinle ön kapıda görüşürüz.”

London odadan çıktı. İkinin de onun çıkışını seyrettiği, Xander’ın gözünden kaçmadı. Sessiz gerilim, odanın havasını kaplamıştı. İkisi de çuvallamıştı. Xander onu ilk gördüğünde o tatlı tabiatının altında yoğun bir şeyler gizlediğinden şüphelendi.

lenmişti. Kız şimdi, zorlayabileceği sınırlar olduğunu, yürekli olduğunu ispatlamıştı. Bu, hoşuna gitmişti.

Yanında Javier bir elini saçlarına götürerek kızın biraz önce kapladığı boş alana bakarak bir lanet okudu.

“Seni onun yakınında görmek istemiyorum.”

Xander sertleşti.

“Ben de seni onun yakınlarında görmek istemiyorum. Ama ben bir yolunu bulacağım. Ve eminim ki sen de.”

Yeniden tartışmaya tutuşacaklarının farkında olarak ve London’ın iyi olduğundan emin olmanın, Javier’in kıcını kaşıdıran şeyin ne olduğunu bilmekten daha önemli olduğu bilinciyle Xander kızı aramak için odadan çıktı. Arkasından Javier’in dekoratif banyoya geçip kapıyı çarptığını duydu. “Güzel.” Belki London’la baş başa birkaç dakika elde edebilirdi.

Bunun yerine onu gördüğünde kaşlarını çatan Luc’un yanına gitti.

“Şunu çabucak halledelim. London yatak odasında birkaç eşyasını topluyor ve ağabeyinin işemesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama bir dakikadan fazla süreceğini sanmam. Çabuk; üçünüz arasında neler yaşanıyor ve karımın kuzeni neden ağlıyor?”

Xander Luc’a, bir işe yarayacağını bilse, bunun, onu ilgilendirmeyeceğini söylerdi. Adam bunu Alyssa’ya yetiştirecek o da tepesi atmış bir halde London ile aralarına girecekti. Dürrüslükte aşırılığa kaçmanın tam sırası.

“Javier araba kullanamayacak kadar çok içmiş ve London’da araba süreme... Neden süremediğini söyler misin?”

“Hayır. Bu, onun sırrı. Bilmeni isterse kendi söyler.”

Xander’ın aklında çoğu korkunç binlerce ihtimal sıralandı. Ne olmuştu? Böyle şirin birine kim zarar vermek isterdi? Öfkesi ona acı çektiriyordu ama şefin inatçı ifadesi Xander’a, adamın ötmeyeceğini söylüyordu.

"Pekâlâ." diyerek kabullendi. "Araba süremediği için biri arabayı sürmeli. Ben gönüllü oldum. Ağabeyimin London'la yalnız kalmasını istemiyorum."

"Ben, onun *seninle* yalnız kalmasını neden isteyeyim? Tek gecelik ilişkilerin şahı olduğunu hepimiz biliyoruz." Luc kollarını göğsünde birleştirdi.

"London yetişkin bir kadın."

"Henüz tam bir kadın değil ve sen bunu bilecek kadar zekisin."

Elbette biliyordu.

"Ona biraz yetişkin gibi davran. En deneyimli kadın olmayabilir belki ama kendi kararlarını alacak kadar zeki."

"Belki ama şunu açıklığa kavuşturalım ki, bazıları çok keskin, büyük bir bıçak koleksiyonum var. Diğerleri... Pek keskin değil." Luc, önemsizmiş gibi omuzlarını silkti ama gerilim omuzlarının kasılmasına neden olmuştu. "Onlarla bir şeyleri kesmek biraz zaman alabilir."

Xander gözlerini süzerek haykırmamaya çalıştı.

"Luc, hadi ama adamım..."

"Gerçekten, sana şaka ediyormuşum gibi mi geliyor?"

Hiç de değil. "*Siktir.*"

"London'ı korumaya çalışıyorum. Javi doğuştan dominant. İçgüdülerini işin, suçluluk duygusunun ve içkinin altına gömdü. Odaklanamıyor. Biz buraya gelmeden önce onu Dallas'ta, Thorpe'un kulübünde bir edilgenle bir araya getirdim. Çekti gitti. Öylece bıraktı kızı. Orada olmasaydım kızı zindanın ortasında tokatlama masasına bağlı bir halde bırakıp gitmiş olacaktı. Farkına varamıyorsan Logan, Hunter ve Jack bunun *kötü* olduğunu söylerler sana."

"Bana açıklama yapmak zorunda değiller ama London bu gece, ağabeyinin, üzerine çıkıp üstünde kürek çekmesine izin verecek değil."

Yakıcı, kavrayıcı bir şey yandı göğsünün üzerinde. *Kıskaçlık*. Mü-kem-mel.

"Javi'nin ona bakışına bakılırsa kızı ikna edebilir. Ya da en azından bacaklarının arasına girebilmek için onu tahrik edebilir."

Luc kaşlarını çatarak ona baktı.

"Önce izin vermesi gerekecek. London gerçekten şirin bir kız."

Evet, öyleydi ama bekâretinden de kurtulmak istiyordu ve Xander ağabeyinin ona nasıl baktığını görmüştü. Ona seve seve evet derdi.

"Ağabeyime bu şansı tanımak istemiyorum. O benim. Daha ben onunla bir randevuya çıkmadan Javier'in onu benden çalmasına izin vermeyeceğim." Kızı kendi ele geçirmeden önce buna izin vermeyecekti.

"London'ın Javier'le yalnız kalması ancak onun da ağabeyinle ilgilendiğinden şüpheleniyorsan, seni rahatsız eder."

Duvarın öte tarafından sifon sesi geldi. Javier yakında banyodan çıkacaktı. Luc'la bu işi bir an önce halletmeliydi.

"Önemli değil." Xander başını salladı. "Onu ilk ben gördüm."

"Çok olgun bir yaklaşım."

"Onu bırakmaya hazır değilim, hele Javi'ye. Kendinde değil!"

"Belki ama senin tek kadınla takılan bir erkek olmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Onu yalnız bırakman, London'ın iyiliğine olur."

Duvarın öte tarafındaki banyoda musluk suyu akmaya başlayınca Xander'ın içindeki her şey ayaklandı.

"Onun için iyi olabilirim."

"Seninle başa çıkacak tecrübesi yok." diyerek itiraz etti Luc.

"Onu dikkatlice idare ederim."

"Ama yine de bir gün, muhtemelen yakında, terk edeceksin onu."

Normalde adama hak verirdi ama şimdi?

“Bunu bilemezsin. Her halükârda onu terk etmeyeceğim. Ona unutamayacağı bir deneyim tattırabilirim.”

Luc düşünceli bir şekilde başını kaldırarak bir yana çevirdi.

“Orgazmı geçtiğinde onun yanında kim olacak?”

“Ne diye sen baba, o da senin genç kızınmış gibi davranıyorsun? Ona iyi davranacağıma yemin ettim. Onunla ilgili söylediğim söyledi sana. Daha fazlasını vaat edemem. Onu yalnızca üç gün önce tanıdım.”

Başını eğen Luc bu nokta üzerine düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonra birden yöntemini tamamen değiştirdi.

“Ağabeyinin sana gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

Xander bundan rahatsız oldu.

“Bunu ona söylediğini duymayayım.”

“Dediğin gibi öfkesinin, suçluluk duygusunun ve içkinin ardına gizleniyor. Ne biliyor ki? Hayatında ona güç verecek sabit birine ihtiyacı var. Kendini ağabeyine adamaya bile gönülsüzken, London’la daha iyi bir ilişkin olabileceğini sana düşündürten nedir?”

“Gönülsüz mü? Kendini toparlaması için Javi’yi buraya getirdim. O beni tekmeledi. Şimdi Alyssa’nın kuzenine bir can simidi gibi sarılıyor ama London’ı ona yar etmem.”

“Javier’in de pes edeceğinden şüpheliyim.” dedi Luc. “Bunun çözümünü biliyorsun değil mi?”

Banyodaki musluktan akan su sesi kayboldu. Javier-saniler içinde çıkmış olacaktı.

“Ne?” diye sordu Xander.

“Paylaş onu.”

Xander’ın suratı asıldı. Logan’dan sarhoşken, Deke ile Luc’ın bir zamanlar kız kardeşi Kimber’ı paylaştıklarını işitimişti. İki adamın icabına baktığı bir bakire... Ta ki sonunda Deke’yi seçip onunla evlenene dek.

“İki dakika önce ona dokunmamamı istiyordun.”

"Hâlâ istemiyorum. Ama pes etmeyeceksin. Bütün öğle boyunca ağabeyinin ona nasıl baktığını gördüm. O da pes etmeyecek. London, sizin tartışmanızın ortasında kalmamalı. Kendi dertleri var. Paylaş onu. Terk etmeye hazırlandığında Javier hâlâ yanında olur." Omuzlarını silktilti. "Kimse zarar görmemiş olur."

Nefesini içine çekerken onlarca fikir döndü kafasının içinde. Ölüm onları ayıracaya kadar London'la birlikte olmak için savaşmak istiyor muydu? Muhtemelen hayır. Bir kadını birkaç saatten fazla tuttuğu görülmemişti. Bugünden öleceği güne kadar uzun bir zaman olmalıydı önünde. Şimdilik kızıdan keyif alabilirdi... Ama onu paylaşmak? Javier'e bırakmak?

Banyonun kapı kilidi yerinden oynadı. Javier kapıyı açarken düşüncelerini toplamaya çalışıp sabırsızca parmaklarını şaklattı.

"Delisin," diye mırıldandı Luc'a ve abisiyle London'ın hakkından gelmeye kararlı bir şekilde ön kapıya yöneldi.

Sekizinci Bölüm

Xander, ağabeyinin karanlık evinin kapısını anahtarıyla açtı. Javier dengesini sağlamak için ona yaslanırken, London kollarını adamın kaslı cüssesine attı. Ona bu kadar yakın olmaktan gizlice keyif alıyordu. Votkanın etkisinin altında söylediklerine rağmen Javier, asistanıyla ihtiraslı bir ilişkiye girmeyecek kadar ince zevk sahibi bir adamdı. İş dünyasında onun çapında bir adam zehir gibi, zeki birini isterdi. Dengini isterdi. London o kişi değildi. Ona yardım edebileceğini ve karşılığında adamın da onu arzulayacağı fikrini kafasından atmalıydı.

İçeri girdiklerinde Xander ışıkları yaktı. Koridor oturma odasına uzanıyordu. Koridor da oturma odası da şaşalı bir şekilde döşenmiş, pırıl pırıldı. Beyaz, mermer zemin ve pahalı kilim, evin arkasında uzanan devasa, dikkati çeken pencerelerle birlikte eve zarif bir hava katıyorlardı. Pencereleler, avluda parlayan havuza bakıyordu. Tavanda bir avize asılıydı. İçerisi Javier'in kendisi gibi sofistikeydi.

"Buradan." Xander onu oturma odasından geçirerek küçük koridora yönlendirdi. Bir odaya girerek içerisinin ışığını yakıp kenara çekildi.

London inledi. Yatak odası kocamandı. Çağdaş, temiz örtüleri ve koyu ahşap direkleriyle dört direkli bir karyola odayı domine ediyordu. Grimsi beyazlıktaki yorgan yumuşak, dokuma kumaşıyla üstünde örtülü duruyordu. Yatağın

bozulmamış yüzeyi yeşil, altın rengi ve paslanmış metal rengi yastıklarla kaplıydı. Yanlardan iki büyük pencereyle tutturulan Fransız kapıları, gün batımının son ışıklarının aydınlattığı bahçe avlusuna açılıyordu. Tam yanında, bir kitaplığın bulunduğu, bir kitap alıp kıvrılarak ya da sevdiğin biriyle oturup gecenin tadını çıkartarak oturulabilecek rahat bir oturma alanı vardı. Odanın öteki ucunda çift kanatlı kapı açık duruyor, ışıktan gölgelenen banyoya uzanıyordu. Genişlik ve lüks görüyordu her yerde. Duş kabini yakında, karanlığın içinde parılıyordu.

"Onu ben alırım. Yatağı aç. Uzanması lazım." diyerek emir verdi Xander.

Ağabeyini omuzlamaya geldiğinde Javier ayak diredi.

"Uzanmaya ihtiyacım yok. Toz ol." dedi Xander'a. "Sen kalabilirsin, ufaklık."

London dudağını kemirdi. Kulağa ne kadar kışkırtıcı gelse de bu iyi bir fikir değildi. Xander'ın gelmek için neden ısrarcı olduğunu bilmiyordu ama geldiğine memnun olduğu kadar yaratacağı yeni dalgalanmalar yüzünden de endişeleniyordu.

"Gitmek istersen, benim için sorun değil."

Xander kıza, kafayı mı yedin dercesine baktı suratını asarak.

"Seni burada bırakmıyorum. Onunla bu haldeyken daha önce de uğraştım. Ne yapılması gerektiğini biliyorum."

Ve onun ne yapılması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Acı ama gerçek.

"Teşekkürler." Javier'e döndü. "Benim için uzanın lütfen."

"Duş alıp karnını doyurana kadar baş belası olmaya devam edecek. Sen mutfakta ona hemen bir çorba pişirirsen ben de onu duşa götürürüm."

Kız başını sallayarak arkasını döndü. Javier, sarhoşluğunu atıp midesine daha iyi bir şeyler koyduğunda muhtemelen daha iyi hissedecek ve daha kendisi olacak.

London geldiği yoldan döndü. Işığı açana kadar karanlık mutfağın içinde el yordamıyla düğmeyi arandı. İçeriye aydın-

lattığında modern, koyu ahşap çekmecelerin, malzemesi çelik olan her şeyin ve Carrara mermer tezgâhların güzelliği karşısında nefesi kesildi. Evdeki her şey bir dergi çekimi içinmiş gibi görünüyordu.

Javier'e bir şeyler hazırlaması uzun sürmedi. Fazla seçeneği yoktu. Mikrodalga fırında çorbayı pişirip, ızgarada kızarttığı peynirden bir sandviç hazırlayarak büyük bir bardağa susuzluğunu gidermek için su doldurdu. Hazırladıklarını koymak için çekmecelerde bir tepsisi aradı.

Tepsiyi doldurup evin arka tarafındaki yatak odasına gittiğinde Xander'ı beklerken buldu. Arkadaki duşa kabinden su sesi geliyordu hâlâ.

Kızın elinden tepsiyi alıp komodinın üstüne bıraktı ve kızı kolları arasına aldı. Böylesine emrivaki bir şekilde kaslı vücudunu onun bedenine bastırınca kız dikkatle ona baktı. Dizlerinin bağı çözüldü. Gerçekten göz alıcıydı ve çıldırtırcasına güzel kokuyordu. Kokusu ağabeyininkinden daha keskin, yoğundu. Onu yoğun ve keskin bir şekilde öpmüştü. Yine bu insafsızca odaklanmış haliyle seks yapacağına şüphesi yoktu.

Xander kendini kontrol etti. London içindeki karanlık tarafın onu zorladığını hissedebiliyordu. Odanın öte tarafında bile acı verici bir şekilde onun varlığını hissedebiliyordu ama ona böyle dokunduğunda eriyip gidiyordu.

Xander'ı arzulamamalıydı. Adam onunla kalmayacaktı. Muhtemelen asla âşık olmayacaktı. Ama olsun, ona zevki tattırmış ve ihtimalleri sunmuştu. En fazla bunu umabilirdi.

"Luc'un evinde yaşananlar için özür dilerim. Seni utandırmak ya da üzme istemedim." diye mırıldandı kızın kulağına. Şakağını, yanağını öpüyor, dudaklarına doğru iniyordu.

London hayretler içinde kendini geri çekti. Bir özür beklemiyordu. Logan'ın diğer arkadaşları onu bir yataktan ötekine sıçrayan, sınırlarda yaşamayı sevdiği için kankalarını tehlike anında ipten alan bir çapkın olarak resmetmişlerdi. Fakat karışındaki adam öyle sık ve heyecan peşinde koşan birine benzemiyordu. Dudaklarını onun dudaklarına sürttü. Öpücüğü

kalp atışlarını hızlandırıyor, göğsünde bir şeylerin açılmasına neden oluyordu. Üzüntüsünü belli eden bir iç geçirile du-daklarını çekti.

"Biliyorum." London parmaklarını yumuşak, mürekkep gibi siyah saçlarının arasına sokmaktan kendini alamadı.

"Kar... Karışık. Daha bugün ağabeyin için çalışmaya başladım. Muhtemelen bunu söylediğim için bile beni işten atabilir. Seni işten uzak tutma konusunda son derece kararlıydı."

Xander dişlerini sıktı. Bir şey ona acı veriyor, yüzünün gerilmesine yol açıyordu.

"Seni işten atmayacak. Öyle der ama şimdi kafası karışmış halde."

London başını salladı.

"İşe ilgi duyuyor musun?"

"Kesinlikle. MBA almak zorunda değildim ama ağabeyime ve yönetim kuruluna faydamın dokunacağı düşüncesiyle aldım."

Xander daha fazla konuşmadı ama London, Javier'in çok uzun zaman önce kardeşinin yoluna taş koyduğunu tahmin edebiliyordu. Tanıdığı patronun o olmadığına inanmak istemesine rağmen, Javier'in güzelliğinden kendini alabildiğinde, adamda gördüğü ilk şey, onun ofisteki her şeyin kontrolünü elinde tutma çabasıydı. Yatakta da mı böyleydi? Alyssa, Xander'ın bir dominant olduğunu söylemiş o da Google'da bunun ne anlama geldiğini anlamasına yardımcı olacak birkaç araştırma yapmıştı. Javier de tarife uygun duruyordu. Her iki adamın da insafına kalmış olmak dizlerini titretti.

"Konuyla alakası yok. Odaklan!"

Dudağını kemiren London ne kadar konuşması gerektiğine karar vermeye çalışarak yeniden konuya döndü. Javier, Xander'ın işe dâhil olmasını istemiyordu ama kardeşine ihtiyacı olabilirdi. Sevgisi ve desteğiyle aile, bir insanı kurtarabilirdi. Bunu bizzat tecrübe etmişti. Ailesi kazanın ardından hep yanındaydı. Gün aşırı, yıl aşırı bitimsiz destekleri ve varlıkları olmasa dayanamazdı.

Kardeşler birbirleriyle iletişim kurmadıklarına göre... Belki o yardımcı olabilirdi.

"Javier muhtemelen sana şu anda açacağım mesele yüzünden beni işten atabilir ama benim bu işe duyduğum ihtiyaçtan çok onun sana ihtiyacı var. Onun iyileşmesini istiyorum."

Xander kızın yüzünü ellerinin arasına alarak onun gözlerine, ruhuna baktı.

"Söyle bana. Ona yardım etmeme yardımcı ol. Kendini işe ve votkaya gömmeden, yeniden yaşamasını isteyeceği bir şeyi ya da birini bulmak umuduyla, iradesine karşı çıkarak onu buraya, Lafayette'te sürükledim. Çıkamaz sokaktayım, *belleza*."

Xander'ın endişelerini, yüreğini gören London başını salladı ve Nick Navarro'nun gündüz yaptığı ziyaretinden ve Javier'in nasıl sarhoş olduğundan bahsetti. Xander katıksız bir sessizlik içinde onu dinledi ama vücuduna yayılan şok dalgalarını hissedebiliyordu. Gerilmiş, yüzü değişime uğrayıp kaşlarını çatmıştı.

"Tanrım! Bir suikastçı mı? Navarro'nun da bu piçi, Francesca'yı öldürmesi için kimin tuttuğuna dair bir fikri yok, öyle mi?"

"Varsa bile ben duymadım ama onun hamile olduğunu biliyor muydun?"

Yüzü acıdan taşlaşan Xander bir kez daha dişlerini sıktı.

"Hayır."

"Ağabeyin, aynı anda sevdiği karısını ve bir çocuğunu kaybetti. Tüm bunlardan sonra bir de onu aldattığını ve..."

"Javier'in sana anlattığı hikâye bu mu?" diye sordu, suratı asılan Xander. "O hikâye tamamen yalan. Bir şirket evliliği yapmışlardı. Şirketlerin birleşmesinin bir koşuluymdu evlilikleri. Francesca güzel ama sinir bozucu bir kadındı. Javier onunla Prada ya da Tiffany hakkında konuşmak istemediği sürece Javier'le ilgilenmezdi. Altı yıl evli kaldılar ama daha çok iki yabancı gibilerdi."

"Onu hiç sevmeydim. O da bunu biliyordu ve umursamıyordu." Beline sardığı havlu ve parmaklarıyla arkaya doğru

yattırıldığı mürekkep karası saçlarıyla duşa kabinin kapısında belirdi Javier.

London ağzının tamamen kuruduğunu hissetti. Kaslı, geniş omuzlar. Siyah kıllar şişkin göğüs kaslarından karın kaslarına kadar iniyor, orada ikiye ayrılıp kar beyazı havlunun içinde kayboluyordu. Havlunun altında neyin yattığını bilmek için yanıp tutuşuyordu kız.

O düşünce aklına üşüşür üşüşmez London bakışlarını adamdan aldı. Patronu ona önemli bir şey söylüyordu ve o ise, onu süzüyordu. Bakışlarını adamın bakışlarıyla buluşturmak için başını kaldırdı. Derin, mavi gözlerinde bir neşe pırıltısı vardı ama katı ifadesi kıza bunu hayal edip etmediğini düşündürttü.

Şimdi adamın sözlerinin anlamını idrak edebiliyordu. Karısını hiç sevmemişti. "Vay be."

"Be... Ben bilmiyordum." Başını salladı. "Çok üzgün olduğunu görünce... Onu delicesine sev..."

"Hayır." Javier duşa kabini kapatarak banyoya geçerken kaşlarını çattı. "İkinizi hakkımda dedikodu yaparken dinlemenin akıllıca olduğunu düşündüm. Arkamdan neler söylediğini harfiyen biliyorum."

Adamın sözleri onu yerin dibine geçirdi.

"Özür dilerim, efendim."

Kız utanç içinde bakışlarını yere indirdi. Xander'la hiçbir şeyi konuşmamasını açıkça söylemişti ama daha ilk günden onun güvenini boşa çıkartmıştı. Ondan kendi yargılarını uygulamasını değil, yalnızca emirlerine uymasını istemişti.

"İstifamı isterseniz, anlarım."

"Neden ona söyledin, ufaklık?"

"Çünkü senin için endişeleniyor, budala." diyerek araya girdi Xander.

"İzin verirsen bunu ondan duymak istiyorum." dedi Javier sert bir şekilde ve kıza döndü.

"Doğru mu?"

Hâlâ tam olarak adamın gözlerinin içine bakamıyordu.

"Evet. Bay Navarro ayrıldıktan sonra çok üzgündünüz. Zor zamanlarda, ailenin her zaman yardımı dokunduğuna bütün içtenliğimle inanıyorum. Sizi iyi tanımıyorum ama anladığım kadarıyla kolay kolay yardım isteyemiyorsunuz. İzin verdiğiniz takdirde Xander'ın hep yanınızda olacağına inanıyorum."

"Onu hiç tanımıyorsun, ufaklık. Kendini kolla."

"Sakin o konuyu açmaya *cüret etme*. Francesca'yı kurtarmazdım!" diye kükredi Xander. "Biliyorsun."

London donmuş halde gözlerini kırpan Javier'in kükreyip kardeşinin üzerine atılarak göğüs göğse çarpışmalarını seyretti. Xander'ın kadını kurtarmasını nasıl umuyordu? Neden ikisi de çok öfkeliydi? London hiçbir şey anlamıyordu ama meselenin can alıcı noktasına vardıklarını hissediyordu.

Javier dişlerini gösterdi.

"Deneyebilirdin."

"Mantıksız davranıyorsun çünkü kendi suçunla uğraşmaktansa bu işle böyle başa çıkman daha kolay. Onu sevmiyordun ve onunla uğraşmak istemiyordun. Fran'dan boşanmak yerine, onu bana yutturmayı denedin. Esaslı bir dominant olabilirim ama onun bir *efendiye* değil bir yüreğe ihtiyacı vardı."

London sessiz bir iniltiyle ağzını açtı. Javier karısını kardeşine mi *vermişti*? Niçin? Seks için mi?

Bunu reddediyormuş gibi görünmeyen patronuna baktı. Yumruklarını sıkarak kardeşine yanan gözlerle bakıyordu.

"Bana öyle bakma!" diyerek kükredi Xander. "Fran kendini yok etti. Senin hatan değil. Benim hatam değil. Bunun nasıl bir evlilik olduğunu bile bile kabullendi bu evliliği. Kötü tercihler yaptı ve bedelini ödedi. Onun pisliğinin suçunu üstlenemezsin kardeşim. Ben de üstlenmeyeceğim."

"Defol git." diye karşılık verdi Javier.

"Peki." Xander dişlerini sıktı. "Hayatında ne bok yapmak istiyorsan onu yap. Seni kurtarmayı, sana yardım etmeyi denedim. Seninle çalışmaya, seni dinlemeye, sırtını vereceğin

kişi olmaya gönüllü oldum. Hepsini yüzüme çarptın. İçkiden ölmek mi istiyorsun? Seni durduramayacağımı gösterdin. Ben de denemekten vazgeçiyorum.”

Xander arkasını dönerek hışımla yatak odasının kapısına yöneldi. London, iki kardeşin böyle ayrılmalarına izin verirse sonsuza dek birbirlerinin yüzüne bakmayacaklarını biliyordu. Biliyordu işte. Bunun gerçekleşmesi için bile, önce Javier’in düşüncesizce kendi hayatına son vermemesi gerekiyordu. London parasını, adamın kendini öldüreceği bahsi üzerine yatırmıştı.

“İkiniz de, durun! Çocuklar gibi davranıyorsunuz!”

İkisi de benzer bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktı. Bu bakışların altında ezilmemek imkânsızdı ama London dik durdu. İkisi de farkında olmadan, birkaç gün içinde ona çok şey vermişlerdi. Eğer onların yeniden birbirlerini bulacağı bir yolu açarsa borcunu ödenmiş sayacaktı.

“Benim kardeşim yok.” dedi sesine sakın bir ton vermeye çalışarak. “Hep kardeşlerim olsun istedim. Kardeşlerim olsaydı onları ne pahasına olursa olsun severdim. Birbirinizin canı kanısını. Ailenizden kim kaldı geriye?”

İkisi de yanıt vermedi. Sessizlikleri onlar adına konuşuyordu

“Aynen. Tek kardeşine yabancılaşacak kadar önemli mi gururun Javier? Küçük yüreğinle düşünmesini öğrenmelisin. Francesca’yı tanımıyordum ama kadınları tanıyorum. Onu sevmemiş ve başka bir erkeğe vermeye çalış... Her neyse, ben de incinir ve korkunç şeyler yapardım.”

“Düşündüğün gibi değil. Seksle alakası yok.”

Kız bir kaşını havaya dikti.

“Xander’ı onun dominantı yapmaya kalkıştıysan... Onun bedenini kardeşinin emrine verdiği anlamına gelmiyor mu bu?”

Xander iç geçirmeden önce iki kardeş birbirlerine baktılar.

“BDSM halkasında dominantların hiç seks yapmadan edilgen sahibi olmaları duyulmamış şey değil. Bazı edilgenlerin

sınırlara ihtiyacı vardır, sınırları isterler. Francesca kesinlikle bunlardan yararlanabilirdi.”

“Besbelli.” London’ın buna itirazı yoktu.

“Katledilmeden birkaç ay önce iyice kontrolden çıktığı sırada Javier benden, Fran’ın dominantı olmamı istedi. Onunla neler yapıp yapmayacağımın yer aldığı bir sözleşme hazırlamıştı. Seks, sözleşmeye dâhil değildi. Duruma göre ona cezalar ve ödüller vererek onun davranışlarını değiştirmeye çalışmaktan fazlasını yapamazdım.”

Bu, bir çocuğa annelik ya da babalık etmeye benziyordu.

“Yaramazlık ettiğinde onu cezalandıracak mıydın? Kredi kartlarına el mi koyacaktın?”

“Bir süreliğine dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim kessindi. Uslu durmadığında kesinlikle kredi kartlarını elinden alırdım. Ağzını bozduğunda kızı kızarıncaya kadar tokatladım.”

London gözleri kocaman açılmış, bakakaldı.

“Tokatlamak derken, elinle poposunu tokatlamak mı?”

“Başlangıç için. Bu tür davranış düzenlemeleri ancak dominantı isteyen kişinin ona gerçekten boyun eğmesiyle mümkün. Bir güç alışverişi gibi düşün. Edilgen bütün iradesini ve güvenini dominata vermeyi *kabulleniyor*. Bir güvenlik parolasıyla, dayanamayacağı ya da fazla acı verici olan bir şeyi durdurabilir ama başka türlü bedeni üzerindeki bütün yetkisini ve iradesini dominantına verir. Kaşlarını çatma. Edilgenler, değer verilmek hatta sahiplenilmek için can atarlar. İyi bir efendi, edilgenini güven içinde tutmak ve hem bedenini hem de ruhunu beslemek için yeri göğü birbirine katar.”

Bunun tam olarak nasıl işlediğini anlamadı. Ama Xander’ın sözlerini içinde hissedebiliyordu. Evet, hırpalanmış bedeninin kabuğunu kırmak, annesinin yuvasını terk etmek ve yeni bir hayata başlamak için çok uğraşmıştı. Annesi onu seviyordu... Ama on yıldır kadının onun için sırtında korkunç bir yük taşıdığını biliyordu. İkisi için de kendi yollarına gitmenin zamanı gelmişti. Xander’ın tarif ettiği şey kulağa değişik geliyordu.

"Dominant bu sorumluluğu istiyor mu?"

"Kesinlikle. Her şeyi doğru yaparsa kadının öğrenip serpilmesini ve büyümesini seyrediyor. İçini dışını öğreniyor, gerçekten mutlu olmasının önüne geçen korkuları ve engelleri aşmasına yardım ediyor. Karşılığında kadın ona daha fazla itaat ediyor. Efendilerle edilgenler arasındaki bağ son derece derin bir hâl alabilir."

"Ve sen bunu deneyimledin?" London aslında bilmek istemiyordu. Birini kanatları altına alıp ona derin bir alaka gösterdiğini bilmek acı verecekti ama merakı üstün gelmişti.

"Hayır. *Yapıldığımı gördüm diyelim* ama Javier'in teklif ettiği türden bir güç değişimi kuramsal. Yedi/yirmi dört süren, ilk elden bir ilişki deneyimim olmadı. Ama en büyük endişem bu değildi. Fran edilgen değildi. Gücünü bana kendi isteğiyle vermeseydi onu elinden almış olacaktım. Bu da beni it herifin teki kılacaktı." Ağabeyine baktı. "Javi, onu kurtarmamın hiçbir yolu yoktu."

Javier tek kelime bile etmeden kardeşine baktı.

Kafasında Xander'ın anlattığı baş döndürücü ihtimaller dönerken London yeniden araya girdi. "Belki Fran'ı kurtaramazdın Xander ama birinin, en azından bir arkadaşının ona değer verdiğine inansaydı bu bir fark yaratırdı."

"Aynen!" diyerek ekledi Javier.

"O *senin* karındı." dedi Xander. "Önce sen ona değer vermiydin."

London, Xander'ın sunduğu şeye karşı çıkamazdı ama Javier'in yüzündeki üzgün ifade çaresizce konuşmasını sürdürmesine neden oldu.

"Belki ama şimdi köprünün altından çok sular aktı. O artık yok. İkiniz kaldınız ve birbirinizden başka kimseniz yok. Birbirinizi parçalamanıza göz yummayacağım. Javier şu andan itibaren, hayatının bir parçası olması gereken birini hayatında istemediğinde, bu durumun yol açacağı felaketi anlamalısın. Ya kardeşinle iyi geçinmeye bakarsın çünkü haklı olduğumu biliyorsun ya da Luc'u arayıp gelip beni almasını isterim."

Peşinden bir ölüm sessizliği geldi. İkisi de çarpılmış bir sessizlikle ona bakakaldı. Evet, bir kurabiye kadar şirin olmakla bilinirdi ama inatçı bir huyu vardı. Gerektiğinde ona başvurmaktan çekinmezdi.

“Kalıyor muyum, gidiyor muyum?” Kollarını göğsünde birleştirdi.

Kardeşler birbirlerine baktı. Uzun saniyeler süren, sessiz bir iletişimin içindelermiş gibilerdi.

Sonunda Javier başını salladı.

“Kal.”

Kulağa bir emir gibi gelse de London bir rica da sezdi bu seslenişte. Gülümsememek için kendisini zor tuttu.

“Lütfen, *belleza*.” Xander sesindeki yalvaran tonu gizlemeye bile kalkışmadı. “İkimiz de seni burada istiyoruz.”

“Son şansınız, o zaman.” diyerek onları uyardı. “İkiniz de uslu durun.”

İkisi de başını salladı ama sessizlik devam etti. Aralarındaki düşmanlık odayı terk etmiş gibi duruyordu ama buzları nasıl kıracaklarını bilmiyorlardı. Şu ana kadar kavgaya tutuşmamaları bile bir mucizeydi.

“Francesca’nın hamile olduğunu öğrendiğinde şaşırdın mı?” diye sordu kız Javier’e.

Xander araya girdi.

“İkiniz her zaman iyi anlaşılamazdınız ama oğlunu ya da kızını kaybetmen kolaylıkla üstesinden gelebileceğin bir şey değil. Neden bana söylemedin? Çocuk sahibi olmak istediğini biliyordum.”

Javier iç geçirerek yorgun elini yüzüne gömdü.

“İlk defa bugün öğrendim. Çocuk istiyordu ama Francesca’yı hamile bırakmaya razı olamadım. Birini, kendini sevdiğinden daha fazla sevebileceğine ikna olamadım. Her zaman dikkatli davrandım. Nick, soruşturmayı yürüten memurun onun dört haftalık hamile olduğunu düşündüğünü söyledi.” Derin bir nefes aldı. “En az üç aydır Fran’a dokunmuyordum.”

London inledi. Bebek onun değil miydi? Ağzı açık, nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışarak ona bakakaldı. Bir anlayış ifadesi mi takınsaydı? Yoksa onun adına öfkelenildiğini mi gösterseydi? Muhtemelen bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Bu korkunç." Kelimeler ağzından dökülürken kötü hissetmiyordu. Samimi kelimelerdi. "Ve sen onun hamile olduğunu bile bilmiyordun?"

Javier başını salladı.

"Onun da bildiğinden şüpheliyim."

"Francesca hep hormonlarına uyan, zor biriydi." diye ekledi Xander. "Herhangi bir hareketinden bir şey anlaşılmazdı."

"Ondan hiç hoşlanmadın." Javier soru sormamış, görüşünü bildirmişti.

"Sen sevdin mi?" diye karşılık verdi Xander.

Javier omuzlarını silktilti.

"London'ın dediği gibi artık bir önemi yok." Adam ona hürmet etti.

"Ne pişirdiysen mükemmel kokuyor."

Adamın çıplak göğüsleri ve bilgi bombardımanı karşısında yemeği tamamen unutmuştu. "Konserve çorbayla kızarmış peynir. Yatağına getireyim mi?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kızardı. Niyetlendiğinden daha cinsel içerikli bir anlam kazanmıştı sözcükler. Javier'in dudaklarında küçük bir gülümseme oynadı.

Xander canı sıkılmış gibi ufladı.

"Üstüne bir şeyler giy, Javi. Arabaya gidip London'ın çantasını ve gelirken ofisinden aldığı eşyaları getireyim."

Rahatlamıştı. Bir yolculuktan kurtulmuştu. Patronuyla birkaç dakika yalnız kalabilecekti.

Arkasını döndüğünde adamın yeniden banyonun içinde kaybolduğunu gördü. Gardırobun ışığı yanmış, bir dakika sonra altında kömür karasına çalan gri, pamuklu bir eşofmanla dönmüştü. Üzerinde başka bir şey yoktu. Eşofman,

baldırlarının keskin ve dar hatlarını göstermeyecek kadar oldu. Arkasında iç çamaşırının izi de belli olmuyordu.

Her iki kardeş de iyi parçalardı ve ikisi de ona farklı hisler yaşatıyordu. Onun için Javier güvenliği ve korumayı simgeliyordu. Güvence demekti. Ama bir şeyler de öğretmişti. Bir günün içinde ona profesyonelliği göstermişti. Ailesi onu boğarak öldürürcesine üzerine düşerken Javier onun serpilip başarılı olmasını istiyordu. Xander... Onu ateşlendirmiş, pervasız yapmıştı. Onunlayken elbiselerinden sıyrılıp onun üzerine sıçramasını ve kadın olmanın bütün zevklerini ona tattırmasını istiyordu. London kazadan önceki erkek arkadaşlarının, on beş yaşındaki yüreğini hoplattığını anımsadı ama hiçbirini, bedeninin her bir zerresinde karşısındakinin vücudunu arzulamasını ve onun dokunuşuna açlık beslemesini sağlamamıştı. Bedenini ve iradesini bu iki adamdan birine teslim etme fikri gerçekten ilginç bölgelerinde sancıya ve ağrıya neden oldu.

Javier yatağa doğru yürürken peşinden gidip, komodinin üstündeki tepsiyi alarak ona götürdü. "Soğuduysa başka bir şey hazırlarım."

Adam belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. Tepsiyi adamın kucığına koyarak doğrulttu. Çok yakındı. Neredeyse nefes alamıyordu. Geri çekilmeye çalıştığında Javier bileğinden tutup kaçmasını engelleyecek şekilde sıkıca tuttu.

"Neden kardeşim?"

"Affedersin?"

Tam olarak neyi öğrenmek istiyordu.

"Dünyadaki bütün erkekler, şu kasabadaki onca erkek içinde neden kardeşimi seçtin?"

Kız ağzını açtı ama konuşamadı.

"Be... Ben... Şey, ilkin o beni seçti."

"Bundan eminim." Javier'in sesinde acı vardı.

"Neden bu kadar kızgınsın? Biz, şey... Yatmadık."

"Henüz."

"Sen benim patronumsun." Ama kimyaları uyuşmuştu. Saf olabilirdi ama aptal değildi. Javier de onu arzuladığını birden fazla kez belli etmişti.

Bu ihtimal bir lav parçası gibi başından aşağı döküldü. Hararetle bir tepki göstermemeye çalışıyordu. Onu arzulasa bile bu *onu* gerçekten istediğinden miydi... Yoksa sırf kardeşi onu istediği için miydi?

"Soruma cevap ver." diye buyurdu Javier. "Neden Xander?"

"Çekici. Kendimle barışık olmamı sağlıyor ve uzun zamandır böyle hissetmiyordum. Onunlayken kendimi güzel hissediyorum ve kendimi başkasının yoluna çıkmış ya da daha iyi olmak zorundaymışım gibi hissetmiyorum."

"Bu sadece senin için geçerli değil biliyorsun. Bir taktik bu. Senin güzel ve özel hissetmeni sağlayıp elbiselerini çıkartmak için bir yöntem. Seni becermek istiyor."

Sözleri tokat gibiydi.

"Aptal gibi hissetmeme neden olduğun için teşekkür ederim. Hangi adam benden olduğum biri gibi olduğum için hoşlanır ya da beni ister."

Bileğini, onun kavrayışından kurtarmayı denedi ama Javier izin vermedi.

"Özür dilerim. Söylemek istediğim o değildi, ufaklık. Lütfen... Bence sen harika, güzel ve özelsin. Gerçekten. Xander için bu kelimeler bir replikten ibaret. Xander samimiyeti ya da derinliğiyle bilinmez."

London somurttu.

"Kardeşin yırtıcı bir seks makinesiymiş gibi konuşuyorsun. Karşılaştığımız gün... Biliyorsun, fırsat eline geçmişti. Yataktaydık ve soyunuktum. Ondan yapmasını istedim ama yapmadı."

Bunun Javier'i şaşırttığını görebiliyordu ama adam sonunda omuzlarını silkti.

"Muhtemelen bir başka taktik. Muhtemelen beş bine yakın kadınla yatmış bir adamdan bahsediyoruz. Kafanda oyunlar kurmadan onca kadını baştan çıkartamazsın."

"Beş bin mi?" London'ın midesi bulandı. İlk defa Javier'in haklı olup olamayacağını düşündü.

"Ah benim... O zaman neden ben?"

Adam atıldı.

"Şaka mı yapıyorsun? Her adamın aradığı kadınsın. Her adamın, kadın bir daha başka bir erkeğe bakmayıncaya dek tekrar tekrar en yumuşak derinliklerinde kaybolmaktan başka bir şey istemeyeceği bir kadınsın."

Vücudundaki şok dalgası artıyordu.

"Sen... Düşünmedin ama."

Javier onun bileğine asılarak kızı kendine yaklaştırdı.

"Ah evet, düşündüm. Seni ilk gördüğüm andan itibaren. Kendime, uzak durmam gerektiğini söyledim. Altüst olmuş bir adama ihtiyacın yok. Benim de cinsel taciz davasına. Şu an söylediğin ya da yaptığın hiçbir şeyin işle bir alakası yok. Bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Beni reddedersen hâlâ bir işin olacak."

"Teşekkürler." dedi otomatik olarak. Başka türlü nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Her şey çok çabuk gerçekleşiyordu.

"Bir konu hakkında düşünmeni istiyorum. Xander'ın kaç tane kadını yatağa attığını biliyorsun. Peki, son yedi yılda benim kaç tane kadınla birlikte olduğumu biliyor musun? Bir."

Bir başka şok daha. Javier hepsini bir bir ona enjekte ediyordu.

"Yani... Francesca'yı sevmemene rağmen..."

"Öldüğü güne dek ona sadık kaldım." Acı bir şekilde gülmüşü. "Hatta öldüğünden sonra bile."

"Neden?"

Sandviçten bir ısırık kopardı. London'a, söyleyeceklerini geciktirmek için oyalanacak, düşüncelerini toplaması için fırsat sunacak bir hareket gibi geldi bu.

"Babamız tam bir kadın avcısıydı. On yaşına bastığımda karısına, çocuklarına ve S.I. Endüstri'ye vakfetmesi gereken enerjiden daha fazlasını sekreterini becermeye ayırdığını fark ettim. Ağzımda acı bir tat kaldı. Francesca'ya verebileceğim her şeyi veremedim ama ona sadakatimi verdim."

London şimdi gerçekten nefes alamıyordu. Javier çorbadan bir yudum aldı. Hareket çok basitti: Önünde oturan karmaşık adama doğrudan zıtlık oluşturunuyordu.

"Sevmediğin, ölü bir kadına neden sadık kalıyorsun? Ke-faretini mi ödüyorsun?"

"Muhtemelen." Omuzlarını silktilti. "Başlangıçta ölmesi ve aldatması karşısında şok geçirmiştım. Birkaç hafta sonra hem ona hem de kendime kızdım. Öfkeye ve votkaya öyle batmış-tım ki seksi düşünecek zamanım olmuyordu. Sonra... Günler birbirini kovaladı. Son zamanlarımı CEO olmak, bu şirketi yeniden ayağa kaldırmakla boğuşmak ve içimdeki iblisleri iç-kiyle bastırmakla geçiriyordum. İkisi de birbirinden bağımsız meselelerdi. İkiye bölünmüş gibi hissediyordum."

Adamın yanına, yatağın köşesine çöktü. Kollarını ona sa-rabilmek için tepsiyi itti. Adam belki onun rahatlatmasına ih-tiyaç duymuyordu ama rahatlatılmaya ihtiyacı vardı.

"Her türlü yardımı yapmak için buradayım. İş konusunda seni dinleyip destek olacağım. Canın içki çektiğinde seninle konuşacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Öp beni."

Emir beklemediği bir anda gelmişti. Adamın söylediğini yapma arzusu bütün benliğini ele geçirdi. Onu hissetmek istediğini, iyileştirmek istediğini, onun dokunuşuyla erimek istediğini inkâr etmiyordu. Yenik bir adamdı ama yine de onun birçok niteliğini beğeniyordu London. Gözü pekti. Ona inatçı diyebilirlerdi ama bir şeye inandığında kendini o olaya adı-yordu. Sadıktı.

Xander'ın hiçbir zaman sadık olamayacağını düşündü. Onca cinsel özgürlüğe sahip olduktan sonra o özgürlüğü ara-

yacaktı değil mi? London, güzellik abidesi olmadığını biliyordu ama onun da Xander'da beğendiği özellikler vardı. Israrcı, komik, sezgileriyle hareket eden, onun için değerli olan insanlar uğruna boynunu vermeye hazırdı. Belki... Gerçekten kıymet verebileceği bir kadına hiç denk gelmemişti.

Tanrım, bu düşünce yüreği için hayırlı değildi.

Gerçek şu ki, ikisini de beğeniyor, istiyordu. İkisi için de duygular besliyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

İkiye bölünmüş bir halde, düşünceleri birbirleriyle yarışırken boynunu eğip adama doğru eğildi ve... Onu yanağından öptü. Xander'la, ona zevki tattıracak seksi bir adamla, tamamen bekâretini kaybetmek üzere bir şeyler başlatmıştı. Gurur duyabileceği profesyonel ve üretken birine dönüşme fikriyle, Javier için çalışmaya başlamıştı. Ama ikisini birden arzulamaya niyetlenmemişti asla. Daha kötüsü bir gün içinde bu arzu kök salıp inatçı, istemeyen bir ot gibi yeşermişti. İkisi de kalbini çalmışken ve hiç o kasıtlı olmasa bile kalbini kıracaklarken nasıl seçim yapabilirdi?

"London..." diye fısıldadı adam hırçınca ve omuzlarından tutarak bakışlarını kendisine çevirmeye zorladı.

"Bazı sorunlar yaşıyorsun. Sanırım Xander da. Onun beş bin, seninse bir avuç sevgilin olmuş." Titreyen nefesini içine çekerek cesaretini topladı. "Benim hiç olmadı."

Javier yatakta doğruldu. Yüzü şoktan dönüşüm geçiriyordu.

"Sen... Bakire misin?"

"Evet. Uzun hikâye. Birçok nedeni var. Değişmeye hazırım ama kendi hızımda."

Adam başını salladı.

"Sana iyi davranacağım. Sabırlı olacağım."

"Beni kardeşinden çalmaya mı çalışıyorsun?"

Javier yüzünde bir acı ifadesiyle sandviçinden bir lokma daha alıp suyla birlikte yuttu.

“Kadınlar, Xander için ihtiyaç molasıdır. Birini bulduğunda üzerine atlar, kendini rahatlatır ve bir başkasını bulmak için yeniden yola koyulur. Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

İlginç bir mecaz. “Bağlanma değil, seks yapmak istiyordum. Ama sen hâlâ benim patronumsun. İşle cilveleşmeyi karıştırmak... İyi bir fikir değil.”

“Klişe. Herkes farklıdır. Önce Xander’ı gördüğünü biliyorum ve onun...” Javier acı bir düşünceyi sindirmeye çalışıyormuş gibi yutkundu. “Sana dokunduğunu biliyorum. O yarın yeni kız bulur. Ya ben? Yıllar sonra değer verdiğim ilk kadınsın.”

Dokuzuncu Bölüm

London kapıyı arkasından kapatarak, Javier'in yatak odasından solgun ve gergin bir halde çıktı. Xander, kızın bavulunu ve ağabeyinin evrak çantasını olduğu yere bırakarak ona doğru koştu.

"Ne oldu?" Kızı omuzlarından yakaladı. "Sorun nedir?"

Kız başını salladı ama ona bakamadı. "Hiçbir şey."

İçindeki dominant, yalan söylediği için onu cezalandırmak istiyordu ama kız ona boyun eğmeyi ya da onunla yatmayı hatta onunla yemeğe çıkmayı bile kabul etmemişti. Bu, acısını arttırdı. Yine de onu hüznüyle baş başa bırakamazdı.

"Gerçekle başa çıkabilirim."

"İyiym."

Kız onun yanından geçip giderek bavulunu kaptığı gibi önce mutfaka oradan küçük odaya yollandı. Koridoru geçip diğer iki yatak odasının olduğu tarafa vardı. Doğal olarak daha kadınsı, aynalar ve kristallerle döşeli, krem rengiyle pembe arası bir renge boyalı, zarif bir inceliğin işaretlerini taşıyan odayı seçti. Xander peşinden gitti.

"Sana yardım edebilirim." diyerek ısrar etti. "Seni rahatsız eden yükü bırak omuzlarından alayım."

Durdu. Omuzları sertliğini yitiriyordu.

"Zihnimde çözmem gereken bir şey. Teşekkürler, yine de. Güzel haberse, Javier nihayet uyudu."

Besbelli onunla paylaşmayacaktı. Xander kızın ona karşı güven eksikliğini kişisel algılamamaya uğraştı ama odadaki bir diğer kişi o olduğundan, bunda başarılı olamadı. Ama onu zorlamak bir şey kazandırmayacaktı.

“Acıktın mı, *belleza*? Bir şeyler yemen için seni bir yerlere götürebilir miyim?” Belki orada konuşuruz. Bir bardak hoş şarapla gevşer ve havayı temizleyebiliriz. “Güzel bir Fransız mekânı...”

“Ağabeyini bırakamayız. Pizza sipariş etsek? Javier’in masasına serptiği her şeye göz atmam ve hangilerinin önemli olduğunu ve hangilerinin acilen yetiştirilmesi gerektiğini kontrol etmem gerekiyor.”

Aklındaki tahrik yöntemi bu değildi. Luc ile Alyssa’nın evine, kafasında sürüyle planla gitmişti. London’ın ne kadar güzel olduğunu duymaya ihtiyacı vardı. Arzulandığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Ama her şey Javier’in elini tuttuğunu gördüğünün saniyesinde boka sarmıştı.

London’ın, ağabeyine yardım etmek için yapılması doğru olan her şeyi yaptığını söyleyebilirdi. Navarro’nun ziyareti ve Cîroc’un ardından Javier’i ofisten uzaklaştırma kararı Tanrı’nın bir lütfuydu. London olmasaydı neler olurdu? Ağabeyi bir şişeyi daha devirip geberene dek içer miydi?

London haklıydı: Javier yalnız bırakılmamalıydı. Bir zamanlar Xander ağabeyinin kendine ve diğer her şeye yetsin diye onu memnuniyetle terk ederdi. Genelde öyle de yapıyordu ama Javi bugün büyük bir darbe yemişti. Suçluluk duygusu onu diri diri yiyordu ve Xander, ağabeyinin Fran’ın mezarında ölümle kucaklaşan yaşam formu için, kendisini daha fazla suçlu hissedeceğini biliyordu.

Ancak bunun zamanlaması Xander’ı kudurtuyordu. Günlerce süren aramaları sonunda nihayet London’ı bulmuştu. Ona yakınlaşmaya ve yavaş yavaş onu kazanmaya başlıyordu. Javier yoluna dikilmişti. Ağabeyi ne ara kafasını kıcıncından çekip kızın peşine düşmüştü? Tahmini, uzun bir süre olmadığı yönündeydi. Javier, en basitinden kendini London’ın ko-

ruması sayıyordu. Nihayetinde kız çalışanıydı ama Xander ağabeyinin alakasının temelini bu olduğunu sanmıyordu.

Tüm bu durum bir kör talihin eseri idi. Hızlı düşünmeliydi yoksa daha ona sahip olmadan London'ı kaybedecekti. Birden Luc'ın tavsiyesi çınladı kulağında.

"Paylaş onu."

"Yardım edeyim." Elini evrak çantasına attı.

London, olur demek istiyormuş gibi baktı ama çantayı alırken başını salladı ve yanından geçip mutfığa doğru hareketlendi.

"Beni öldürür."

Xander peşinden gitti. "Alınma ama sen işe başlayalı daha birkaç saat oldu. Ben bütün bir ömrüm boyunca bu şirketteydim. Şirketin yarısı benim üstüme bu yüzden senin gizlilik antlaşman beni kapsamıyor. Javier'in düşündüğünün aksine yararsız biri değilim."

"Öylesin demek istemedim."

Kız, onun böyle düşünmüş olma ihtimalinden dehşete düşmüştü. Yine de tereddüt etti. Artıları ve eksileri tartıyordu. Sonunda evrak çantasını masaya sürükleyip masanın ortasına bıraktı.

"Kasabada harika pizza yapan bir yer biliyorum. Sen onları ararken ben de bunları masaya dökeyim. Sonra da işe koyuluruz."

Xander elini yumruk yapıp bir zafer işaretiyle bu anı kutlamak istedi. Hem London ile vakit geçirecek hem de aile işlerini inceleyecekti. İlki için heyecanlanması makuldü. Onun *bellezası* göz kamaştırıcıydı ve onun tadına baktığı o ilk an yalnızca iştahını daha da kabartmıştı. Bir kez daha ağzını ona değdirmek için sabırsızlanıyordu. Ona yarı yarıya bir şans tanıdığı anda bile, kızı mutfak masasına yatırıp o alımlı, bayan-masum elbisesini üzerinden çekip göz açıp kapayıncaya kadar onun bedeninden bir ziyafet çekecekti kendine.

Ayrıca, iki nesildir ailesinin inşa ettiği işe sonunda dâhil olma fırsatı yakaladığı için de yerinde duramıyordu. İşe uzak

ve işe yaramaz biri gibi hissetmekten nefret ediyordu. Javier'e sinirlenmek canını sıkıyordu. Eğer içki ağabeyini esir aldıysa Javier kendine gelene kadar işlere müdahil olmaktan büyük mutluluk duyacaktı Xander.

London eve servis yapan yerel İtalyan pizzacının telefon numarasını söyledi. Xander numarayı telefonuna yazıp aramayı gerçekleştirirken pizzanın içinde en çok sevdikleri malzemeler üzerine konuştular. Siparişi verirken kızın evrak çantasındaki her şeyi masaya yığana dek ikide bir dudaklarını kemirip gıdıklama sesi çıkartarak düzenli desteler halinde kâğıtları masaya yerleştirmişti.

"Bugün öğle yemeğinden önce yaptığım son iş Doug Maynard ile konuşmaktı..."

Xander hırladı. "Pisliğin tekidir."

"Bende de öyle bir izlenim bıraktı." dedi kız. "Ama geçerli noktalara işaret etti."

"Nasıl bir baş belası olunacağına dair mi?"

London gözlerini süzerek ona azarlayıcı bir bakış attı. "Ciddi ol."

Ciddiydi ama kendini tekrar etmenin ona puan kazandırmayacağını fark etti.

"Ne gibi geçerli noktalardan bahsetti sana?"

"Ar-Ge'nin söylediğine göre dışarıdan deneyenlerin ve anlaşmalı tarafların girişleri... Bütün dünya bunları kullanıyor. Gerçekten tanımadığımız insanlar, S.I. Endüstri'nin bütün veri tabanına hatta sıradaki gizli projelerinin dosyalarına bile erişebiliyorlar. Bu normal mi? Yani, dışarıdan girenler henüz prototipi tamamlanmamış şeyler hakkında bilgi almaya neden ihtiyaç duysun ki?"

"Duymazlar." Xander'ı bir endişedir aldı. "Bakayım." Eli ni uzattı. London çabucak bir dosyayı avucuna tutuşturdu.

"Dosyada özellikle üç tane girişin dökümü var. Bir tanesinin girişi çeşitli kereler Hindistan, Birleşik Krallık ve Dubai'den sağlanmış. Birleşik Devletler hükümeti deniz aşırı ülkelerdeki insanların gelecek sırlarını bilmelerini onaylar mı?"

“Neye eriştiklerine ve duruma göre değişir. Ama muhtemelen onaylamaz.”

London aradığı dökümü bulana kadar kâğıt yığınına karıştırdı. Dökümü çabucak gözden geçirdi. Xander bu durumdan etkilendiğini inkâr edemezdi. Navarro ortalığa çıkmadan önce Javier’in ona gösterdikleri ve sağduyusuyla birkaç saat içinde işi kapmıştı London.

“Bu dokümana bakarak,” diye başladı, “En çok erişim sağladıkları yerin Toparlanma Projesi’yle ilgili olduğunu söyleyebilirim. Javier bir kere bahsetti. Bu projeyle ilgili onun için bazı dosyalamalar yaptım. Ne yazık ki, projeyle ilgili henüz fazla bir bilğim yok.”

Javier onu görüp sessizliğe gömülmeden önce Xander da ancak ufak tefek şeyler duymuştu proje hakkında. Projenin, şirketi boynuna geçirilen düğümden kurtarmak için tasarlandığını biliyordu. Steriodler üzerinde bir çeşit Hummer aracı tasarımı olduğunu biliyordu ama tüm bildiği bununla sınırlıydı.

“Birlikte okuyabileceğimiz bir şeyler toplayabilme imkânın oldu mu?”

Kız başını salladı. “O tür şeyleri kilit altında tutuyor sanırım. Haklı da.”

Anlaşılır bir hamle. Xander giriş dökümlerini ve erişilen dosya isimlerini, erişim tarihlerini ve erişimin sağlandığı IP adreslerini taradı.

“Javier’in diz üstü bilgisayarını getirdin mi?”

Onun ne düşündüğünü anlamış gibi London heyecanlı başını sallayarak çantadan bilgisayarı çıkarttı. Bilgisayar çabuk açıldı ve Xander ikinci denemesinde şifreyi bildi.

“Nasıl yaptın bunu?” London büyülenmiş gibiydi. Onu etkilemekten hoşlanıyordu.

“Çok konuşmuyor olabiliriz ama ağabeyimi iyi tanırım.” Sırıtarak öne eğildi ve göz kırptı. “Başka yeteneklerim de var. Görmek ister misin?”

London gözlerini devirdi.

“Kesin vardır. İşe odaklanalım olur mu? Önemli bir şeyle uğraştığımızı düşünüyorum.”

Xander itiraz ederek inledi ve bu iniltisinde yarı yarıya samimiydi.

“Buradan başlamalıyız.” Masadaki, güvenlikten aldığı, tüm girişlerin ve şifrelerinin yanına soru işareti konulmuş kâğıdı gösterdi.

Javier’in bilgisayar aralarında uğuldarken Xander hesaplardan biriyle sisteme erişim sağlayarak girişin veri tabanındaki arama geçmişine baktı. Önceki kullanıcının açtığı son on sayfayı kaydederek hepsini bir bir açmaya başladı.

Üçüncü dosyayı açarken ensesinde hiç hoşuna gitmeyen bir karıncalanma duydu.

“Boku yedik. Kafayı sıyırmadıysam biri casusluk yapıyor.”

London ona doğru eğilerek ekrana baktı. Şu ana kadar Toparlanma Projesi’yle ilgili şemalar, birebir uyuşan ölçümler ve materyaller kullanılmıştı. Geçmişteki bilgisayar simülasyon testinin sonuçları ve aracın özellikleriyle ilgili tasarımlar, son yapılan hesaplar ve yenilemelerle birlikte ekranda gözüküyordu. Bir sonraki açtığı dosyaya göre prototip, eylül ayına kadar test edilmeyecekti. Neden denetçiler ya da diğer ortaklar aylar önceden bu bilgilere sahip olmak istesin?

“Doug Maynard ne kadar can sıkıcı bir insansa o kadar da haklı.” London beklenti içinde ona baktı.

“Derhal harekete geçmeliyiz.” Şu ana kadar S.I. Endüstri’nin bu proje için muhtemelen on milyon doları aşan yatırımları ve çalışmalarının biri tarafından çalınıyor olduğunu düşündükçe öfkesi katlanıyordu.

“Maynard o emri benden almaz.” diyerek onun dikkatini çekti London.

“Javier’in uyanıp ayılmasını beklememeliyiz bence. Saatler sürer bu.”

Xander saatine baktı. “Batı Yakası’nda saat henüz beş olmadı. Hâlâ onu ofiste yakalayabilirim.”

Gerçek şu ki, Doug muhtemelen onu da dinlemeyecekti ama teknik olarak Xander onun maaş çekinin yarısına imzasını attığından, geri zekâlı herif söylediklerini çabucak yerine getirse iyi ederdi.

Derin bir nefes aldı, şirketin çevrim içi servisine bağlanarak Doug'ın ofis numarasını buldu. Adamın asistanı telefonu açarak onun toplantıda olduğunu bildirdi. Not almaktan memnun olacaktı.

Xander'ın bunun için harcayacak zamanı da sabrı da yoktu. Maynard'ın başkanla konuşması ya da erkekler tuvaletinde otuz bir çekiyor oluşu umurunda değildi. İşinde kalmak istiyorsa... O toplantı bölünmeliydi.

"Ben Bay Santiago. Acil. Telefona ver onu. Hemen."

Sesi on iki yaşındaki bir kız çocuğu gibi çıkan asistan inledi.

"Evet, efendim. Hemen, efendim. Onu size bağlıyorum, efendim."

Xander zoraki gülümseyerek başını salladı. Bu tür bir saygıdan zindanda önünde diz çökmüş bir kızı görünce hoşnut oluyordu. Hele telefonda ondan korktuğu için altına işlemek üzere olan bir kadından gelince bu saygı... İş olmazdı.

"Seni ağabeyin sanıyor." dedi London ağzının içinde.

Xander telefonu sessize alarak, "Niyetim de bu. Benim Javier olduğumu düşünmesini sağlamasaydım; çıkmaz ayın son çarşambası okunacak bir mesaj bırakmak zorunda kalırdım." Omuzlarını silktilti. "Baksana, iş hallediyorum."

London tereddüt etti. "Ben karşı çıkmam ama Javier çıkabilir."

"Daha az strese ve zırvalığa ihtiyacı var. İzin verse bunu onun için mümkün kılabilirim."

Bir süre sonra tanıdık bir erkek sesi hatta geldi.

"Santiago?"

Xander telefonu sessiz modundan çıkartarak,

"Selam, Doug. Ben Xander." dedi.

Xander'ın kulakları öfkeli bir uflamayla doldu. "Patronum sandım seni. Senin telefonunu yanıtlamak için bir toplantıyı terk ettim. Ne için peki? Becermek istediğin bir ya da iki strip-tizci için güvenlik takımından birinin, onların öz geçmişini araştırması için mi?"

Öfkesi boğazını düğümlemiş, damarları sinirden kasılıyordu. Xander telefondan uzanıp o orospu çocuğunun boğazını sıkmak istiyordu.

"Şaklabanlığına son verdin mi, Doug? Maaş almaya devam etmek istiyor musun?"

"Beni yetkili bir ağız olarak mı arıyorsun?" Doug içten bir kahkaha koyverdi. Soluklandıktan sonra kahkaha atmaya devam etti. "Cidden? Ağabeyin sonunda içerek öteki dünyayı mı boyladı?"

"Kaba bir yorum, beni gücendirecek bir nefes daha alırsan kovuldun. Anlatabildim mi?"

Doug gülmeyi kesti.

"Böyle bir yetkin yok."

"Denemek ister misin?"

Uzun bir duraksamadan sonra Xander, Doug'ın bunun bir şaka olmadığını kavradığını anladı. "Hayır."

"Doğru cevap. Senin departmanının şüpheli eylemler olarak mimlediği şu girişler var ya? Dinle..."

"Onları kapatmamıza izin vermelisin."

"Onun için arıyorum. Bu işte bir iş var. Bu girişlerden dosyalarımıza kim erişim sağlıyorsa bizi pazara çıkartmış muhtemelen. Bu girişlerin açılması yetkisi kimdeydi?"

"Sanırım Ar-Ge'den Sheppard. Bu hesaplara ortaklar için ve geçici çalışanlar için açılmış "Yedeklemeler" diyor. Fasa fiso."

"Kesinlikle. Bu hesaplar tamamen boş. Sheppard bu oturum izinlerinin yetkisini ne zaman verdi?"

"Sanırım on beş ay önce ama yetki izi yok. Bir yıldan kısa bir süre önce güvenlik duvarımıza geniş çaplı bir virüs saldırısı oldu. Bu girişlere ilişkin evraklar taranıp depolandı ve

ardından kâğıtlar yok edildi. Şirket politikası. Fakat virüs dosyalarla birlikte depo sistemimizdeki yedeklemeleri de ele geçirdi. Bütün bölümlerdeki girişleri yavaş yavaş doğruluyoruz ama Sheppard, onun ve çalışanlarının bizim bu gereksiz egzersizimiz için zamanları olmadığını söyleyip duruyor.”

Sheppard da aynı şekilde kıcını öpebilirdi. “Demek bilgilerimize kimin ve neden eriştiğini bilmiyoruz? Hesapları şimdi kapatırsak bunu asla öğrenemeyiz.”

“Haklısın.” diyerek kabullendi Maynard ağır ağır. “Lanet olsun.”

Xander bu hakikatin üzerinde durdu. Hırsızların sistemlerine ve hissedarların bilgilerine erişimini engellemek istiyordu ama... Ayrıca onları yakalayıp kışkırtarak duvara çivilemek istiyordu.

“Onları bir süre yanlış yönlendiremez misin? Belki Toparlanma Projesi’ne ait her şeyi birkaç haftalığına müşterek veri tabanından kaldırabilirsin?” Ağa ulaşımın sağlandığı tarihlerin ve giriş sayılarının olduğu listeye baktı. Aşağılık herifler son zamanlarda sistemde cirit atıyorlardı. “Ar-Ge’den gerçekten güvendiğin birinin bazı sahte bilgileri hazırlayıp sisteme yerleştirmene yardım etmesini ya da ne gerekiyorsa yapmasını sağlayamaz mısın? Dosyaların izini de sürersin. Bakalım, köstebeği yakalayabilecek miyiz?”

Doug tereddüt etmeksizin, “Sinsice. Hoşuma gitti. Ağabe-yin bunu onaylamazdı.”

Muhtemelen onaylamazdı. Javier açıktan harekete geçmişti ama Xander düzenbazlarla uğraştığında en az onlar kadar üçkâğıtçı olması gerektiğine kesinkes inanıyordu.

“Bu projenin sorumluluğunu ben üstleniyorum.”

London’a baktı. Kız, daha önce... Hiç kimsenin ona bakmadığı biçimde gururla onu süzüyordu. Fakat bir miktar da pişmanlık okunuyordu yüzünde.

“Bir saniye bekle, Doug.”

Diğer adamın onayını beklemeden telefonu sessize aldı ve boştaki eliyle London'ı tuttu. "Javier'in sana verdiği proje bu değil mi?"

"Evet." Kız başını sallamaya başladı. Sesinde boyun eğme vardı. "Sorun değil. Neler olduğunun farkındasın. İş hallediceksin. Önemli olan bu."

"Ama sen de önemlisin. Javier seni işe aldıysa bu, zekân yüzünden."

Kız acıyla, "Tam olarak söylediği bu değildi." dedi.

Xander hayretler içinde ona baktı.

"Javier seninle yatmak istediğini kabul etti mi?"

London'ın suratı sevimli bir pembelik kazandı ve başını salladı.

"Bu yüzden projeyi tamamlamazsam üzüleceğini sanmam."

"Üzülebilir ama benim endişelendiğim kişi o değil, *belleza*. Bu işe dâhil olmak istiyor musun? Öğrenmek istiyor musun?"

Kızın ifadesi ona cevap vermeye gerçekten isteksiz olduğunu söylüyordu. İçinden beşe kadar sayarak bilinçli bir şekilde omuzlarını dikleştirip sesini alçalttı.

"Sana bir soru sordum, London."

"Evet, efendim."

Kahretsin. İnsanların şehvetlerinin, aşklarının ve takıntılarının muhataplarını bayıla bayıla tarif edişlerine hiç anlam verememişti. Ancak şimdi anlıyordu. Zeki, dürüst ve son derece edilgen. London birçok yönden onu ele geçirmişti. Yatağa attığı son yirmi kızı çabucak zihninde tahlil ettiğinde hepsinde birkaç ortak nokta olduğunu fark etti: Hemen hemen hepsi kendileri dışında hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı. Hepsi onun hünerlerini ve parasını seviyordu. Köşe başı bir estetik ameliyat olmuşlardı. Hayatta yükselmek ya da hayattan kaçmak için sevişiyorlardı; sevişmenin bir anlamı olduğu için değil.

O an, hiçbir kadını, onun için değerli olduğundan yatağına almadığını fark etti. Seks dinlenceydi. Hayır, kaçış. Taşaklarına kadar bir kadından ötekine gömülerek hayatındaki hiç kimsenin, ona değer vermesi gerekirken, değer vermediği

gerçeğini düşünmek zorunda kalmıyordu. Ailesi, ağabeyi... Lisedeki ilk yılında, iki öğretmenini yatağa atmıştı. Onlar bile, bir insan ya da bir öğrenci olarak kim olduğundan çok nasıl görüldüğüne ve onlara neler hissettirdiğine kıymet vermişlerdi.

London tamamen farklı olabilirdi. Belki birinin bekâretini almasını istiyor olabilirdi ama kelimenin tam manasıyla onun sevgilisi olmayan bir adama dokunamazdı.

“O zaman bu projede birlikte çalışalım, *belleza*.” diye teklifte bulundu. “Ne dersin?”

Kız ona utanarak baktı. Mavi gözleri umutla parlıyordu. Lanet olsun, yüzündeki o umut ifadesini yitirmemesi için her şeyi yapabiliirdi.

“İsterim.” diye mırıldandı.

“Tek yapman gereken bunu söylemekti.”

Gülümsemesi artan bir güvenle ısıldadı. İçi içine sığmıyordu. Ayrıca bu görüntü karşısında tahrik olmuş, penisini sertleşmiş fermuarını dürtüyor, kızın ilgisi için yalvarıyordu. Onunla birkaç dakikalık kaçamak yapıp şöminenin önündeki kilimin üzerine uzanmak için neler vermezdi. Aylardan haziran olması ya da dışarıda sıcaklığın yüz dereceye göz kırpması önemli değildi. Elbiselerini tek tek soyarken ateş tenini ısıldatacak, araladığı her bir zerresini sevgiyle dolduracaktı. Dudaklarını, meme uçlarını ve vajinasını taparcasına yalayacaktı. Karnını okşayacak, kalçalarını avuçlayacak ve onu iyice içine alacak şekilde kendini açana dek penisini derine, iyice derine sokacaktı. Bedeninin kimi bölgelerinin ona ait olduğunu ve her zaman ait olacağını öğrenene dek derine inecekti.

“İyi misin?” diye sordu kız aniden.

“*Ha siktir. İş. Doug Maynard hattın diğer ucunda. Aklını başına toplu.*”

Telefonu sessiz modundan alarak nefesini içine çekti.

“Pekâlâ, Doug. Bu planı uygulayalım. Gizli sürücülerdeki bilgilerin bazılarını sahte bilgilerle değiştirmene yardım etmesi için kime güvenebiliriz?”

"Damadıma. Sağlamdır."

"Tamam. Senin seçimine güveniyorum. Beni sakın ortada bırakma. O hesapları takip edebilecek gerçekten iyi IP avcıları bulmaya çalış. İçeriye biraz daha eşele, neler buluyorsun bak. Damadın da iş arkadaşlarından bilgi toplansın. Ekonomik sıkıntı çeken ya da şikâyet eden, bizi satmaya hevesli birini işaret edecek herhangi bir şeye rastlıyor mu, bakınsın."

"Tamamdır. Bence doğru hamle bu."

"Toparlanma Projesi ile alakalı her şeyi saklı tut. Bir numaralı görevin bu, anladın mı?"

"Kesinlikle."

Telefonları kapattılar ve pizza geldi.

"Evde şarap var mı?" diye sordu mutfağı araştıran London. Tabaklar, çatallar ve hatta salata hazırlamak için birkaç sebze bile buldu.

Xander pizza kutusunu açtığı anda cennet burnuna, fesleğen ve soğan gibi koktu o anda.

"Hayır. Sadece votka var ama onu da lavaboya boşalttım. Javier bunun için beni öpecek."

London kederli bir şekilde başını sallayarak ona hak verdi. Birlikte mutfak masasına oturdular ve Javier'in evrak çantasındaki belgeler üzerinde çalışırken iştahla yemeye koyuldular. London peyniri bol bir dilimi ısırdığında inledi. Bu, Xander'ın libidosuna pek iyi gelmedi. Eğer Javier tüm gece derin bir uykuda kalırsa, London'ın odasına girip onu baştan çıkartmak için en iyi numarasını yapmak için kendine nasıl hâkim olabilirdi? Belki de olmamalıydı.

Kız bir yudum suyu midesine indirirken ona baktı. Yüzüne kararsız bir ifade yerleşmişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette. Ne istersen." Özellikle bu soru kızı ona daha yakınlaştıracaksa.

Kız duraksadı. Söyleyeceklerini toparlamaktan çok cesaretini kazanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Ağabeyin sordu bu soruyu bana ve cevaplayamadım. Bence... Çünkü bir yanıtı yok.” Kendini aştığının farkına varmış gibi başını salladı. “Neden ben? Google’la aram iyi. Mükemmel mankenlerle, sosyeteyle hatta porno yıldızlarıyla fotoğraflarını gördüm. Javier, beş bine yakın kadınla yattığını düşünüyor. Abartıyor mu?”

Normalde Xander onun gurunun okşayan ve soruyu yanıtsız bırakan kurnaz bir cevap sunardı. Hiçbir şeyi kabul etmeyerek o an kendini özel hissetmesini sağlardı. Ama London’a her zaman yaptığını yapmak istemiyordu çünkü onun için London diğer kadınlara benzemiyordu.

“Muhtemelen.” diyerek kendini kabule zorladı. “Yıllar önce saymayı kestim ama...” İçinden çabuk bir hesap yaptı. Son on altı yılda haftada en az altı kadınla birlikte olmuştu ve bu sayıyı gerçekten arttırıyordu. Hatta bazı haftalar, tıpkı bu evden ayrılmadan önceki gece yaptığı gibi ikili üçlü birlikte-likler yaşadığında altının çok çok üstüne çıktığını biliyordu. “Yaklaşmış.”

London sessizce bir hayret nidası koy verdi. Xander acı çektiğini belli etmemek için kendini zorladı.

Şimdi kız ondan tamamen uzaktaydı.

“O zaman muhtemelen senin istediğin hiçbir şeye sahip değilimdir. Sanırım aklımı seninle bozdum. Bana güleceksin ve şapşal, şişman bir bakire...”

“O cümleyi tamamlarsan kışını öyle bir kızartırım ki bir hafta üstüne oturamazsın.”

Kız bir an için ağzı açık bir şekilde şaşkınlıkla inledi. “Sana gücümü vermeyi kabul etmedim.”

Doğru ama... Bir bakışıyla onu sandalyesine çivileyen en etkili dominant bakışını attı. Kızın nutku tutuldu. Ama Xander ısrar etti. Kız bakışlarını kucağına indirene dek öne doğru eğilip bir kaşını havaya dikti.

“Şimdi verdin. Doğuştan edilgensin.” Bir parmağını kızın çenesine atarak bakışlarını yeniden yukarı kaldırdı. Bakışlarıyla pembeleşen yanaklarını okşadı.

"Henüz aklını benimle bozmadın. Seni asla şapşal biri olarak görmeyeceğim. Seni olduğun gibi beğeniyorum, *belleza*. Kıvrımlı, kadınsı ve *gerçeksin*. Bakire olmana gelirse onu senden alıp karşılığında sana zevki tattırma şerefi bana ait. Hatta bunun için sabırsızlanıyorum." Kıza sırtıarak baktı. "Ama bu tamamen sana kalmış. Normalde bekâret kartını kaybetmende sana yardımcı olmak için beni seçmen gerekiyordu ama sen bana gerçekten yardım ediyorsun." Açıklamaya çalışarak başını salladı. "Benim için bir şeyler değişti ve sanırım bu sensin."

"Repliklerini benim üzerimde boşa harcama, lütfen."

Bu onu irkiltti. Muhtemelen hak etmişti.

"Tamamen ciddiym. Beni daha iyi tanısaydın bunun seni tahrik etmek için soyunduğum bir kılık olmadığını bilirdin. Başka hiçbir kadına söylemek istemediğim ya da söyleme ihtiyacı hissetmediğim bir şeyi sana söylemeye çalışsan, seninle konuşan benim."

London kızarak başını çevirdi. "Benimle ilgili değil. Ağabeyin ve..."

"Ben bütün bir hayatımı onunla geçirdim. Hayır."

"Demek istediğim Javier'le olan durum."

Xander söylediklerini zihninde işledi.

"Hayır. O durum farklı, kabul ediyorum. Ona elini uzatıp yardım etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığın için sana borçluyum. Bunca zamandır onun için en doğru şeyi yapmaya çalışıyorum ama çoğunlukla kendim 'normal'e döneğim diye yapıyorum bunu. Şimdi görüyorum ki bokun içine saplanmışım. Sırf kendin olarak bunu düşünmemi sağladın." Duraksadı. Havayı ciğerlerine çekerken konuşmanın nasıl ağır bir tona büründüğünü fark etti. Garip bir şekilde bundan rahatsız olmuyordu. "Sana layık olabilmek için daha iyi bir adam olmayı istememi sağladın."

Kız itiraz edercesine baktı... Ama soluk alıp vermesi düzensizleşmiş, sığlaşmıştı.

"Çılgınlık bu. Daha beni tanımıyorsun bile."

“Küçük şeyleri, mizacını ve huylarını, yumurtayı nasıl sevdiğini, duş almayı mı banyo etmeyi mi tercih ettiğini bilmiyorum, evet. Haklısın. Ama burada ne olduğuna dair gayet iyi bir fikrim olduğunu sanıyorum.” Elini göğüslerinin üstünde sürterek kalbine doğru götürdü. Normalden biraz daha hızlı atıyordu. Öne doğru eğildiğinde çarpıntısı daha da kuvvetlendi.

Gülümsedi.

“Sana karşı koymak gerçekten zormuş gibi yapıyorsun. Muhtemelen bunun farkındasın.”

“Deneme, demek kolay olurdu. Ama emin ve hazır olmanı istiyorum. Kuzenin kulübünde seni ne kadar arzuladıysam, durduğum için de bir o kadar memnunum. İlk deneyiminin özel olmasını hak ediyorsun.”

London mavi gözleri yuvalarından olmuştusuna uzun uzun onu inceledi. Sonunda bakışlarını pizzasından bir dilim daha almak için indirdi.

“Sana inanmak istiyorum.”

Bu oyunu daha önce de oynamıştı. Yalanlar söylemişti. Kadınlar da onun samimiyetine inanmak istedikleri yalanını söylemişlerdi. Böyle söyleyerek onunla birlikte olurken kendilerini iyi hissediyorlar ve işleri bittiğinde pislik rolünü ona biçebiliyorlardı. Ama London için bu bir oyun değildi. Gerçekten farklı bir yanı olduğuna ya da yatağa attığı diğer binlerce kadından daha özel olduğuna inanmak için gerçekten çabalıyordu. Xander bunu kelimelere dökemilmeyi ya da ona gösterebilmeyi delicesine istiyordu. Evet, bunu en çok o istiyordu.

“Samimiyetimin ölçüsünü anlamana yetecek harika kelimelerim yok ama dilediğin kadar konuşmaya gönüllüyüm. Sonuna kadar beklemeye razıyım. Her şey bir yana, şirketi su üstüne çıkartmak ve Javier’i düzeltmek için birlikte çalışacağız. Aramızda hiçbir şey yaşanmayacak bile olsa hayatımdaki her şeyi sorgulamamı sağladığın için sonsuza dek sana minnet duyacağım.”

London dudaklarını birbirine bastırarak kasılmış bedeniy-
le ona doğru eğildi. Aniden kendini ona attı ve dudaklarını
onun dudaklarına kenetledi. Dudaklarını mükemmel bir bi-
çimde kaplayan, yumuşacık dudaklar. Xander fırsattan isti-
fade her zamankinden daha fazla sertleşmiş penisine, kendi
bedenine doğru çekti onu. Kız sessizce inleyerek kendini ona
bıraktı, deliler gibi onun dudaklarına asıldı. London her yön-
den onu heyecanlandırıyordu. Kızı emiyor, keşfediyor, tadını
öğreniyordu. Hayatına yeni girmiş olabilirdi ama... Çok tanı-
dıktı. Neredeyse evine dönmüş gibi hissediyordu.

Bütün evli dostları karılarını bir dayanak noktası, geri dö-
nülecek bir şey, uğruna yaşanılacak biri olarak tanımlıyorlar,
tıpkı böyle konuşuyorlardı. Bu ödünü patlatacağına kan akı-
şını hızlandırdı. Kızı, onu otuz saniye içinde soyup ona sahip
olup olamayacağını düşünerek kendine iyice çekti.

Telefonun tiz sesi aralarında öttü. Xander telefonu hepten
yok saydı ama London telefonun sesiyle kendine gelerek geri
çekilmeye başladı.

“Çok utanıyorum.” Arkasını döndü.

Xander bir eliyle onun dirseğini bir eliyle de telefonu tu-
tarak, “Utanma. Bana bırak. Sonra daha çok konuşacağız.”
dedi.

Kızın başını sallaması üzerine telefona cevap verdi. Tele-
fondaki, veri tabanındaki bilgiler konusu üzerine damadını
tam olarak nasıl yönlendirdiğini ve kişisel olarak kendisinin
girişlerle bağlantılı IP adreslerinin izini nasıl süreceğini tar-
tışmak için geri arayan Maynard’dı. Kırk dakikadan fazla sü-
ren konuşma sonunda telefonu kapattığında etrafına bakınan
Xander, London’ı kendi dizüstü bilgisayarının başında, uzun,
soluk saçlarını dümdüz, küçük bir kuyruk şeklinde salmış,
üzerine biçimsiz, gri eşofman altı ve göğüslerini sarkıtan
pembe, kısa ve kolsuz bir bluz giyinip oturur halde buldu. Bu
manzara penisini dikleştirmişti; penisi aşk yaşıyordu.

“Takıldın kaldın.” Endişelenmiş olduğu belliydi.

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim.” dedi sırtarak.

"Tahmin edebiliyorum ve bu, bu yılın raporunun ilk taslağını yakın zamanda tamamlamama yardımcı olmayacak."

"Geçen yılın raporu berbattı."

"O kadarını Javier de söyledi. Karısının öldüğünü öğrendiğinde neden raporu hazırlamaya yardım etmene izin vermedi?"

Basit bir soru. Mantıklı bir soru.

"Gerçekten bilmiyorum. İkimiz de uzun zaman önce rollerimizi benimsedik. Doğrusu, sanırım ben kendi rolümden gayet memnundum. Ya da kendime öyle olduğumu salık veriyordum. Sanırım... Sonunda hepsinin anlamsız bir hale gelmesi için onlarca parti yapıp, her şeyi savurman gerekiyormuş. Otuz yaşındayım. Bu konuda gösteriş yapabileceğim hiçbir şey yok."

Kızın yüz ifadesi istediğinden daha fazla acıma taşıyordu.

Xander sert sert baktı. "Anlayış beklemiyorum. Zavallı, küçük zengin oğlan, biliyorum. Hey!"

"İstediğin tüm paraya, paranın satın alabileceği her şeye sahiptin." Kız omuzlarını silkti. "Peki, seni kim sevdi?"

Acı veren, lanetli bir soruydu. Yanıt beyninde bir uyarı atışı gibi parlıyor, ruhuna doğru her yerini cayır cayır yakıyordu.

"İyiym."

"İyi olduğunu sanmıyorum. Javier'in de iyi olmadığını biliyorum. Bu durum ikinizi de tutup sıkıca kucaklamak istememe neden oluyor."

Öfke Xander'ın bedenini sardı. Böylesi savunmacı duygulardan nefret ediyordu ama dilini tutamadı.

"Senin acımana ihtiyacım yok."

Kız sandalyesine yaslandı ve ona bakarak başını salladı.

"Hepsi bu değil. Sizin için üzülmiyorum. Sadece ikinizin de sevmenin ve sevilmenin doğuracağı neşeyi görmenizi istiyorum. Ailem beni karşılıksız sevdi. İmkânlarımız kısıtlıydı ama benim için her şeyi yapmaya hazırlardı. Harika arkadaşlarım vardı. Merlin adında, beni her yere takip eden bir Siyam kedim bile vardı. Kendimi zengin hissetmek için tasarım

kıyafetlerine ya da bir çanta dolusu elmasa ihtiyacım yoktu. Sizin bir yere ait olma duygusunu tatmanızı gerçekten istiyorum çünkü etrafınızdaki insanlar için kıymetlisiniz.”

Tanrım, bıçağı iyice derine batırıyordu. Buna hiç sahip olmamıştı ve o, sevginin vermiş olduğu aidiyet duygusunu ve sıcaklığı anlattıkça bu duygulara sahip olmayı daha fazla istiyordu. Çaresizce istiyordu. *Bir damla uyuşturucu için kıvranan bir bağımlı gibi..*

Birden her şey yerli yerine oturdu. Yalnızca birkaç gündür tanıdığı, yatmadığı, hem saf hem de zeki bu kıza âşık oluyordu çünkü kıızı merkeze koyuyordu. Ona baktı ve neyin eksik olduğunu anladı aniden; ne olmadan yaşayamayacağını.

Xander, yetmiş iki saat içinde bütün dünyasının yörüngesinden nasıl saptığını merak ederek donakaldı. Kahretsin. Önemli olan bu değildi. Önemli olan ona daha fazla nasıl yakınlaşacağını, kızın onu nasıl arzulayacağını, ona nasıl güveneceğinin, onu asla terk etmek istemeyeceğini sağlamanın bir yolunu bulmaktı. Kız, şefkat ve gün ışığıydı. Hayatında ilk defa şefkatle dolup taşmak istiyordu.

“Ben de isterim.” diye fısıldadı.

Onuncu Bölüm

Gece, saat üç civarında Xander, London'a, dizüstü bilgisayar kapatarak uyumaya gitmesini söyledi. Yatakta onun yanına uzanmaktan ve ılık kıvrımlarının vücuduna değmesinden memnun olurdu ama kız bitkin görünüyordu. Son altı saat boyunca, yönetim kurulu ve çalışanlar, şirketin ne durumda ve London'ın ne kadar zeki olduğunu kusursuzca kavrasınlar diye kızın sebatla ve sezgisel bir çabayla çalışmasına yardım ettikten sonra London'ın dinlenmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Evet, onun sorularını yanıtlamış ve neler söyleyeceklerini, nasıl söyleyeceklerini tartışmışlardı ama o, doğru kelimelerle bir zanaatkâr gibi ve anlatmak istediklerini tam gediğine sokacak görselleri yaratmıştı. Ondan etkilenmişti. Bunu, yüzüne de söyledi.

Xander bir saati daha London'ın halkla ilişkiler bölümünden aldığı birkaç istatistiği ve sonuçları inceleyerek geçirdi. İşler, kasvet vericiydi. Siparişler, ellerindeki askeri teçhizatın yüzde yirmi oranında altındaydı. Javier acısı ve suçluluk duygusu içinde boğulurken rakipler bayağı bir mesafe kat etmişlerdi. Şükür ki, gelişmiş taktik lazer teknolojisinin satışları istikrarını koruyarak onları su üstünde tutmaya devam ediyordu. Ama bu gecedен sonra birkaç konu açıklığa kavuşmuştu. Ağabeyiyle konuşacaktı.

Sabahın dördünde yatağa girdiğinde saat yedide, önce kapının vurulma sesini, ardından kimse kapıyı açmayınca vakit

kaybetmeden zilin çalınmasını duyduğuna hiç de sevinmemişti. "Ne sikim iş bu?"

Xander sendeleyerek yatağından kalkıp koridordan ön kapıya ulaştı. Kapıdaki pisliğin kapıyı iç çamaşırıyla açmasına gücenmeyeceğini umdu ama bu saatten sonra umurunda bile değildi.

Kilidi açtıktan sonra somurtarak kapının koluna asıldı. Kapının öteki tarafında meraklı bir komşuyu mu, gazeteci çocuğu mu yoksa bir şirket casusunu mu beklediğinden emin değildi ama tüm beklentilerinin dışında biriyle karşılaşmıştı.

"Logan!" Somurtuşunun yerini gülümseme aldı. "Adamım, seni görmek ne güzel."

Logan Edgington içeri girdi. İki arkadaş el sıkıştı. Omuzlarını birbirlerine yaklaştırdıklarında bu selamlaşma birden kucaklaşmaya dönüştü.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Logan'ın içeri girmesi için geri çekilip arkasından kapıyı kapatan Xander.

"Dün gece. Evde olmak harika. Tara, Lafayette'e geldiğini söyleyince heyecanlandım."

"Hangi rüzgâr attı seni buraya? Umarım sadece eski dostunu görmek için uğramamışsındır?"

"Çok beklersin." Logan gözlerini süzdü. "Tyler'a onun yerine Javier'in özel koçluğunu yapabileceğimi söyledim çünkü Del'in işe erken gitmesi gerekti ve çocukları ona bıraktı. Ağabeyin nasıl?"

"Sana son gönderdiğim e-postada anlattığım gibi hemen hemen." Omuzlarını silktilti. "Yavaş yavaş biliyorsun."

Logan başını salladı. "Kesinlikle. Sen de pek kendinde değilsin."

"Üç saat uykuylayım, seni sadist piç. Geç yatmanın nasıl olduğunu bilmez misin?"

Dostu kahkaha atarken Xander gözlerini süzdü.

"İyi biri olsaydım git yatağına yat, sonra gelirim derdim. Ama hayır. Benimle şimdi başa çıkmak zorundasın. Neden

üstüne bir şeyler almıyorsun dostum? Ben de kahve hazırlayayım.”

Normalde Xander, Logan’a sabah kuşu ve baş belasının teki olduğunu bildiren bir nutuk çekerdi ama aylardır arkadaşını görmemişti. En iyi arkadaşını görmek için biraz yorgunlukla başa çıkmak üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

“Tamamdır.” Logan’ın teklifini yerine getirmek için çabucak odasına geçti. Dün geceki pantolonunu üzerine geçirmeden önce dişlerini fırçaladı. Sonra yeniden mutfığa geçti.

“Vay canına, seni görmek harika. Ne zaman dönüyorsun?” diye sordu Xander mutfakta gezinirken.

“Teknik olarak iki hafta sonra.” Logan duraksadı. “Ama takımdan ayrılmayı düşünüyorum.”

“Ne?” Xander gözleri açılmıştı. Arkadaşlıkları boyunca Logan hep bir Donanma Kaplanı’ydı. Logan iki yıl önce evlenene dek donanmada yer, içer, yaşar, nefes alırdı. Eksiksiz bir Donanma Kaplanı’ydı.

“Yumuşamaya başladığını söyleme,” diye şaka yaptı Xander. Logan’ın aklından nelerin geçtiğini bilmiyordu.

“Tara hamile.”

Xander şok geçirdi. Muhtemelen bu kadar şaşırmaması gerekiyordu. Logan liseden beri kızıl saçlı, alımlı karısına kara sevdıyla tutulmuştu. Tara zeki ve eğlenceliydi ve Logan için her yönden doğru isimdi. Çocuklarının olmasının eli kulağındaydı.

Şaşkınlığının ardında Xander’ı en çok hayrete düşüren, çabucak ve yakıcı bir şekilde kıskançlığın damarlarında akmaya başlamasıydı. Logan bir erkeğin isteyeceği her şeye sahipti; aşk, adanmışlık, yardımsever bir aile, iyi arkadaşlar ve şimdi de yolda bir bebek. Logan’ın tonlarca parası olmayabilirdi ama Xander milyonların, hayattaki en değerli şeyleri satın alamayacağını yaşayan kanıtıydı.

“Tebrikler, adamım!” Logan’ın sırtına şaplağı indirdi. “İçin içine sığmıyordur.”

Adam coşkuyla başını salladı ama düşünceli bir ifadesi vardı. "Evet. Tara, takımdan ayrılmamla ilgili tek kelime etmedi ama çocuklarımızı tek başına yetiştirmesini istemiyorum. Annem bunu yaptı ve perişan oldu. Eve bir tabutun içinde dönmek istemiyorum. Şimdi bana ihtiyacı var. Otuz yaşına geldim, adamım. Bu oyun için ihtiyarlıyorum artık."

Logan'a sessizce hak vererek başını salladı.

"İş değiştirme konusunda nasıl hissediyorsun? Ömrün boyunca donanmada kalırsın sanıyordum."

Logan derin bir nefes aldı. Belli ki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Biraz üzülüyorum ama bir gün sonlanacağını biliyordum. Ülkeme hizmet etmekten büyük bir keyif aldım. Her zaman gurur duyacağım bir şey olacak. Fakat belki bu en iyisi. Zamanlamam doğru. Tara'nın yanına dönmeden önce son görevimi iki yıl daha uzattılar. Kim Afganistan'ın cennet olmadığını düşünür ki, değil mi?" Gözlerini süzdü. "Teknik olarak bir iki hafta içinde özgür olacağım ve sivil hayatta bir iş bulacağım."

Sesi heyecanlanmış gibi durmuyordu.

"Sen aksiyon için yaratılmışsın."

Güçlü bir iç çekti. "Yaptığım şeyi seviyorum ama Tara'yı daha fazla seviyorum. Gelecek ocakta baba olacağım." Buruk bir şekilde sırttı. "Bunun da kendine has bir macera olacağına dair bir his var içimde."

"Ona ne şüphe." Bugünlerde kendi de dâhil herkes yaşamını bir maceraya dönüştürüyordu.

"Eee, ağabeyin nerede? Ona esaslı bir idman yaptırayım. Sonra döndüğümüzde biraz takılırız."

"Yatakta. Akşamdan kalma bir adama idman yaptırmada bol şans dilerim."

Logan bir kaşını havaya kaldırdı.

"Hâlâ çok içiyor mu yani?"

"Evet." dedi Xander esefle. "Onu nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum."

Soluk saçları omuzlarına dökülüp sırtına doğru inmiş London, tatlı bir mahmurlukla önce koridorda göründü ve ardından mutfığa geldi. Üzerindeki pembe, kolsuz, kısa bluz sabah ereksiyonunu harekete geçirmişti. Yüzünde bir parça bile makyaj ve üzerinde uzaktan yakından seksi olmakla alakası olmayan hiçbir şey yokken bile Xander, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Logan'la onun, oturmuş kahvelerini içtiklerini görünce duraksadı.

"Günaydın. Selam, Logan."

Yanaklarına hücum eden o tatlı, küçük kızarıklık bile onu tahrik ediyordu.

Onun kızarmasına neden olacak bir şeyler vermeye can atıyordu. Dün gece yatak odasına sızıp onu baştan çıkartarak elbiselerini soymamak ve onu altına almamak için otuz bir çekmek zorunda kaldığını öğrenseydi kızın ne diyeceğini merak ediyordu.

"Selam London." diyerek karşılık verdi Logan.

Adamı zayıf bir gülümsemeyle selamladı.

"Seni görmek güzel."

"Seni de. Nasılsın, tatlım?"

"İyiyim. Daha iyiyim doğrusu. Ya sen?"

"Harika."

"Eve dönmem güzel." Kahve makinesine doğru gitmeden önce yumuşak sesi odada hafifçe yankı yaptı.

Logan bir kaşını havaya dikip Xander'a keskin bir bakış fırlattı. Bakışları dolaysız bir şekilde, onunla yatıp yatmadığını soruyordu.

Kız hemen bir fincan kahve doldurdu kendine. Saçlarını bir omzunun üstüne atarak utangaç bir şekilde ikisine bakıp gülümsedi.

"Javier uyanmış mı gidip bakayım. Dün gece neler olduğunu bilmeli."

Bunu söyledikten sonra mutfaktan çıktı. Logan ona ikinci kez, sorgulayan bakışlarla baktığında London daha odadan çıkmamıştı bile.

"Dün gece ne oldu? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadı Logan öfkeyle. "Alyssa'nın kuzeni mi? Dostum, bu olmadı. Daha masum o. Senin oyunlarına ayak uyduramaz."

Gerçeğin uygun bir kısmını söyleyerek Logan'ı susturmak kolay olacaktı.

"Sakin ol. Onunla yatmadım. Denemediğimden değil."

"Bakiredir. Bahse girerim öyledir."

Xander başını salladı.

"Ona istediği kadar zaman ve alan tanıdım."

"Mesafeni korumalısın. Seni bir kardeş gibi sevdiğimi biliyorsun ama ona değer verecek, uzun vadede yanında duracak birine ihtiyacı var ve..."

"Sanırım ona âşık oldum."

"Şaka mı bu? Vay be." Logan iskemlesinde kıpırdandı. "Hayatın boyunca bir kadın için böyle bir duygu besledin mi hiç?"

"Hayır." Xander yutkundu. Boşa harcadığı hayatının, büyük bir top pişmanlığı yutmaya benzediğini fark etti. "Bana tam olarak güvenmiyor. Javier, onun benim 'numaramı' öğrenmesi gerektiğine karar verdi."

"Ah!" diye inledi Logan acıyla. "Numaranın ne olduğunu sen biliyor musun ki?"

"Tam olarak değil. Yüzlerce var." Omuzlarını silktilti. "Ama London farklı. Geniş bir yüreği var. Hayatındaki insanlara önem veriyor. Her şeyiyle samimi. Benden hoşlanıyor. Ama..." Bu söyleyeceklerini nasıl itiraf edebilirdi? Nadiren reddedilen bir adamın, onsuz yaşayamayacağına inandığı kadına sonunda rast geldiğinde, o kadının kendi ağabeyine vurulduğuna kim inanırdı? "Sanırım Javier için derin duygular besliyorum. Bu çok acı veriyor. Ona yol verirsem yaşamaya devam edeceğimi biliyorum ama sanırım hayal bile etmek isteyeceğimden daha çok koyacak bana."

"Vay be. Yani mesele gerçekten onun göğüsleri değil?"

"Hayır." Zoraki sırtıttı. "Ama kabul etmek gerekir ki müt-hişler."

"Abaza it."

Xander omuzlarını silkti.

"Onu gördüğümünden beri kimseyle yatmadım. Tamam, sa-dece birkaç gün oldu ama."

"Ama bu da bir marifet senin için."

"Aynen. Bu ne kadar ciddi olduğumu söylüyordur sana."

Logan kahvesinden bir yudum aldı. Durumu değerlendi-riyordu.

"Yani... Javier'i seçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle."

Gözlerini kahvesinin kara derinliğine dikti. Kahvenin zengin hoş bir kokusu vardı ve damağında kül tadı bırakı-yordu. Sonra bakışlarını büyük yatak odasına dikti ama kapı kapalıydı. Önce ağabeyine gittiğini, o kapının ardına kendini ağabeyiyle birlikte kasıtlı kilitletiğini bilmek yüreğini dağlı-yordu.

"Ne yapacaksın?"

Xander omuzlarını silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Luc, onu paylaşmam gerektiğini dü-şünüyor."

"Alyssa kocasının bu fikri önerdiğini biliyor mu?"

Kendini tutamadı, güldü.

"Hayır. Bilse, eminim onu topuklu ayakkabılarından biriy-le döverdi."

"Muhtemelen." Logan başını kaldırıp ona düşünceli bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun peki? Onu Javier'le paylaşabilir misin? Sesinde inanılmaz bir kıskançlık var."

Bir anlamda, kıskanıyordu. London'ın yalnızca Javier'e âşık olması fikri, kalbine bir bıçak saplanıp da içinde çev-rilmiş gibi acı duymasına neden oluyordu. Ama London, ağabeyine iyi gelecekti. Morgan, Javier'in ona değer verecek birine ihtiyacı olduğunu söylemişti ve London pekâlâ o isim

olabilirdi. Xander yalnızca onu tamamen ağabeyine bırakmalı mı bırakmamalı mı, bilmiyordu. Kendini, önce Javier kızı öperken onları seyrettiği bir anın içinde... Sonra kızın kıcını avuçlayıp boynunu öptüğü ve kulağına fısıldadığı anın içinde hayal etti. Fantezisinde kız da onu öpüyordu.

Penisi patlamak üzereydi.

“Olabilir belki. Hoşuma bile gidebilir.” Sonra gerçeğe döndü ve iç geçirdi. “Ama bir bakireden iki farklı adamla birlikte olmasını istemek mi? O, London’a kalmış bir şey elbette. Aynı anda biri çapkın ve diğeri alkolik iki adamı kabul etmek isteyecek mi? Kaldırabileceğinden fazlası olabilir bu.”

“İkiniz için de duygular besliyorsa, işlemesine çalışacaktır. Asıl soru; bunun için yeterince güçlü mü?”

“Evet.” dedi Xander tereddüt etmeden. Bu konuda hiçbir şüphesi yoktu. London doğuştan edilgen olabilirdi ama ihtiyaçları olduğunda ikisine de haddini bildirmişti. Yamandı.

Birkaç dakikalık sessizlikleri sırasında Logan’ın aklından birçok şeyin geçtiğini görebiliyordu. Elbette akıllı yoğun olacaktı. Yaşamının en büyük lütfu gelecek yıl yine yaşamının en büyük kariyer değişimiyle birlikte geliyordu. Bir şey yapmadan önce her şeyi ince eleyip sık dokumak zorundaydı Logan.

London yeniden odaya girdiğinde bakışları onun bakışlarına doğru kaydı. Mavi gözleri, gözleriyle birleştğinde tıpkı bir şimşegin çakması gibi tenini yakarak onu sarstı. Yanından geçip kahve makinesine giderken bakışlarını onun üzerinden almadan önce uzun uzun çıplak göğsüne baktı kız.

Xander onu kolundan tutarak yüzüne bakması için kendine çevirdi. Kızın karşı koyacak vakti olmamıştı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Kız gerildi ama tepki vermedi. Göz kamaştırıcı, masmavi gözlerine bakmasına izin verdi.

“Dün gece iyi uyudun mu, *belleza*?”

Kız rahatladı. “Evet. Çok yorgundum. Daha da uyuyabilirdim.” Önce Logan’a sonra yeniden Xander’a baktı. “Sen?”

“İyi uyuyamadım ama sorun olmayacak.”

Kızın suratı düştü ve kaygılı, ufak somurtuşu soluk kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Daha yakınına gelerek,

“Javier için endişeleniyor musun?” diye sordu.

İyi uyuyamamasına neden olarak tabii ki diğer şeylerin yanında o da vardı.

“Biraz. Ama iyi uyumuş değil mi?”

Kız başını salladı. “Bir fincan kahveyle uyandırdım onu. Birazdan bize katılır. Maynard ve diğer meseleler hakkında konuşuruz.”

Xander az daha beklemesini dilerdi ama onun patronuna ve özel duygular beslediği adama karşı dürüst olma arzusu-
nu anlıyordu.

“Güzel plan. Birlikte açıklarız.”

“Sevinmeyebilir ama bence doğru olanı yapıyoruz. Teşekkürler.” diyerek gülümsedi.

Kızın alnına bir öpücük kondurup sonra hayıflanarak iç geçirdi ve onu bıraktı. Şimdilik. Kız çok uzağa gitmemiştii ve onun doğal kokusunun, limoni çiçek kokusunun duyularını sarmaladığını hissedebiliyordu. Bugün daha baskın olan yasemin notası penisinin taş gibi sertleşmesine neden oldu. Kahvesini inceliyormuş gibi yaparak tezgâha dayandı.

London koridoru işaret etti. “Duş alacağım. Döndüğümde burada olmazsan Tara’ya sevgilerimi ilet.”

“Elbette.” Logan ona müşfik bir gülümseme attı.

Koridoru geçip yatak odasından birkaç şey aldıktan sonra koridorun karşısındaki banyonun içinde kayboldu. Suyun sesini duyduğu an Xander gözlerini kapattı. London’ı çıplak ve sırlıslıkla bir halde, soluk tenini suyun altına sokup başını arkaya doğru iterken kendini ıslatışını ve elleriyle vücudunu okşayışını hayal edebiliyordu.

“Fena çarpılmışsın.” diye gözlemini belirtti Logan.

Xander iç geçirdi. Neden yalan söylesindi.

“Evet. Ama Javier de öyle.”

“London’ı gerçekten onunla paylaşabileceğini düşünüyor musun?”

“‘Yapabilirim...’ Muhtemelen, özellikle London buna ihtiyaç duyuyorsa. Sorun şu ki, ağabeyim buna razı olur mu? Hiçbir zaman paylaşmayı bilemedi, özellikle S.I. Endüstri’yi. İkimizin mirası o iş. Her yıl Noel partisine katılabilirsem kendimi şanslı sayıyorum.”

“Biliyorum.” Logan kararsızca duraksadıktan sonra ona kaygılı bir bakış attı.

“Ama küçükken Javier’le aynı yatak odasını paylaştığınızı söylediğini hatırlıyorum. O zamanlar birbirinize yakındınız. Hatırlıyorsun değil mi?”

Hatırlıyordu. Çoğu zaman yatma saatleri geldiğinde uyuyor gibi yapıp Hot Wheels oyuncaklarını ve damperli kamyonlarını çıkartarak saatlerce oynarlardı. Kreşte çocukların kısa bir süre kestirmekten hoşlanmaları dadılarını şaşırtıyordu. Babaları, dinlenme saatlerinde oyun oynadıklarını keşfettiğinde onları ayırmıştı. Javier’i sorumlu ve uslu davranmadığı için feci şekilde haşlamıştı. Ağabeyi artık on yaşında, ciddi bir çocuk olmuştu. Ondan sonra ağırbaşlı bir insan kesildi. İlişkileri bir daha asla düzelmedi.

“Tabii. Ne oldu?”

“Hayatının en mutlu zamanı olduğunu söylemiştin bir keresinde.”

Javier o zamanlar ona değer veriyordu. Ortak bir tutkuyu, bir sırrı paylaşan, aynı tarafta yer alan iki kardeştiler.

Xander, Logan’ın nereye varmak istediğini çabucak gördü.

“Öyleydi. Ben... Javier’in nasıl hissettiğini bilmiyorum. Yani onu arzuluyor. Hatta ona ihtiyacı bile olabilir. Muhtemelen London’da umursayacak ve yeniden hayata sarılacak bir şey buldu sonunda.”

“Bunda senin aleyhine bir şey görmüyorum.”

Xander en büyük korkusunun dillendirilmiş olmasından büyük bir korku duydu ama yılmadı. Logan iyi yankı yapan bir ses tahtasıydı ve Xander ağabeyi ile London arasında bir şeyler yaşanmadan önce zamanının azaldığını düşünüyordu. Aralarında ne gerçekleşiyorsa uzun süredir kaynamaktaydı.

Bunun bir parçası olmak istiyorsa kendi kaderini tayin etmeliydi.

"En büyük dezavantaj, London onu severse ve bana âşık olmazsa..."

"Dışarıda kalacaksın ve canın yanacak."

Kaşlarını çatarak kahvesine baktı.

"Evet."

"Ama hiçbir şey yapmazsan, muhtemelen Javier'i seçecek. Senden daha çok sorunu var ama birçok açıdan daha güvenilirdir. London senden korkuyor."

"Korkuyor mu?" Bunu duyunca ters yüz oldu adeta. "Ona asla zarar vermedim!"

"Öyle değil." Logan gözlerini süzdü. "Düşünsene, adamım. Sana, elde edemeyeceği güzel bir şey olarak bakıyor. Seni muhakkak istiyor ama sanırım senin hatırı sayılır deneyimin, hele onun hiç tecrübesi olmadığı hesaba katıldığında onu korkutuyor. İnsanı yıldırان bir durum olsa gerek."

Bunları London da söylemişti. Xander onu gerçekten dinlememişti. Asla bu pencereden bakmamıştı. Doğrusu, o da endişeliydi. Bir bakire onun için yeni bir şeydi. Hatta ona ilgi alaka göstermek daha sıra dışıydı. "Siktiğimin sikişi..." Tüm gece bunu yapabilirdi ve yapmıştı da. Ama London'a, onun kendisi için farklı biri olduğunu söylemek için dokunuşunu ve bedenini kullanmanın bir yolunu bulmak mı? Hem de bunu ağabeyini ondan soğutmadan yapmak? Baktan zahmetli bir iş.

Ama tek şansı buydu.

"Güzel noktalara değindin ama sanırım şimdi aklıma birkaç fikir geldi. İyi bir arkadaş olup bir süreliğine toz olmanı söylesem beni affeder misin? Javier bu sabah özel idmana katılmasın."

Logan kahkaha attı. "Terleme yok desene. Tara da sana teşekkür edecektir bunun için. Dün ilk, sabah bulantısını geçirdiğini söyledi. Ben çıkarken uyuyordu. Döndüğüme seviyecektir eminim. Sonra... Uğrarım yanına."

"Teşekkürler. Her şey için. Buna ihtiyacım vardı." Xander kahvesinin kalanını da içti.

Logan sırtına bir şaplak indirerek boş kupasını alıp lava-boya koydu.

"İyi şanslar, adamım. Cidden. Ona karşı takındığın tavır hoşuma gitti. Genelde birçok insan seni tanımadan önce pisliğin teki olduğunu düşünür ama onun sana kanı kaynamış."

"Vay be. Lafını sakınma." Logan'ı kapıya kadar geçirirken gözlerini büzdü.

"Bu yüzden yakın arkadaşız. Sana karşı her zaman dürüst konuşurum. Senin de aynısını yapmanı bekliyorum."

Xander başını salladı. "Haklısın. Tavsiyemi sormadın ama yine de söyleyeyim. Eve dön. Genç ve bekâr olduğunda Donanma Kaplanı olmak harikadır. Çocukken yarışçı ya da astronot olmak istemeye benziyor. Ama büyüdüğünde dezavantajlarını da görüyorsun."

"Evet. Dünya tehlikeli bir yer olabiliyor ve bazen Tara'nın o kadar endişelenmesinden nefret ediyorum. Bana söylemiyor. Yüzüme gülüyor, beni sıkı sıkı sarıyor ve eve dönmemi iple çektiğini söylüyor ama bir görev için ayrıldığımda kapıyı arkamdan kapattıktan sonra duruyorum ve onun hüngür hüngür ağlayışını dinliyorum. Bu yüreğimi parçalıyor ve ailem genişlediğinde bunun iki katı yaşanacak, zor olacak."

"Kararını vermişe benziyorsun."

"Sanırım. Senin gibi. Ben de kardeşim için endişeleniyorum. Hunter kısa bir süre önce sivil hayata karıştı. Gayet iyi idare ediyor ama hâlâ uyum sağlamaya çalıştığını söyleyebilirim." İç geçirdi. "İyi olacak ama sanırım ikimizin de geçiş süreci, bunu birlikte yaparsak daha yumuşak olacak."

Xander anlıyordu. Javier'le birlikte vatanperver bir ülküyle olmasa da bir kadının etrafında birleşmişlerdi. Bir kez daha ağabeyine sırtını ne pahasına olursa olsun dönmeyecekti.

Yakında bira içmek için buluşmak üzere sözleşerek Logan'la ayrıldılar. Xander kapıyı kapatarak derin bir nefes aldı.

Hayatındaki her şeyi değiştirmenin zamanı gelmişti.

Kapının önünden ayrıldığında London'ı ıslanmış saçlarının altına bol, pembe bir tişört ve kot kapri giyinik halde mutfakta buldu. Odaya girdiği an havada London'ın, belirgin şekilde kadınsı kokusunu aldı. Kokusu ve onunla bir alanı paylaşma düşüncesi sertleşmesine neden oldu.

Kız, hazırladığı tost ve meyveyi bir fincan kahve ve bir bardak suyla birlikte tepsiye yerleştirmişti. Tepsinin köşesine Maynard'dan aldıkları bilgilerin yer aldığı dosyayı koymuştu. Kaşlarını çatarak yatak odasına koştu. Döndüğünde eczane-süpermarketten aldığı torba elindeydi. İçini karıştırıp yeni bir şişeden iki ibuprofen ve bir gözlük çıkarttı.

Xander somurttu.

"Kahvaltı mı?"

"Aç olmalı. Akşam yemeğinde çok bir şey yemedi. Onu beslersem aldığımız karar karşısında daha az huysuzluk eder diye düşündüm."

"Ya diğerleri?"

Kız iç geçirdi.

"Dün Bay Navarro geldiğinde Javier, ofisten gitmemi söyledi. Toplantılarına dair bir şey bana bir gerilim havası hissettirdi. Bir terslik olacağı belliydi. Yanımda getirdiğim yemeğimi yiyebileceğim hiçbir yer yoktu ben de eczane-süpermarkete giderek onun kaçınılmaz akşamdan kalma durumu için ibuprofen aldım. Ofisindeki belgeleri okumakta güçlük çekiyor ayrıca. Gözlerini kontrole gitmeyeceğinden ben de bir yardımı dokunur mu görelim diye okuma gözlüğü aldım."

Xander'ın suratına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Ağabeyine abayı yakmıştı ve şimdiden Javier'in hayatını daha kolay hale getirmenin yollarını arıyordu. Xander'ın aklındaki kilerden ise bihaberdi.

"Yine de hala tek bir engeli vardı."

Kıza yavaşça yaklaşarak onun omuzlarını kavradı ve kendine çekti.

"Çok kibarsın, *belleza*. Güzel olmanın yanında anlayışlısın ve mükemmelsin. İkimizi de kendine âşık etmeye mi çalışıyorsun?"

Kız, sanki onu korkunç bir şeyle suçlamış gibi ya da bu fikir onu sarsmış gibi inledi.

"Hayır. Gerçekten ben sadece... Onun bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ama bir arkadaştan fazlası olarak görüyorsun onu." Xander soru sormamıştı. Bu bir soru değildi.

"Hayır." Kızın kelimeleri ikna edici değildi. Kızardı ve bakışlarını çevirdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Javier'e ilgi duyuyorsun. Görebiliyorum." Ondan sıyrılmaya çalışınca daha sıkı kavradı kızı. "Ama benden hoşlanmasaydın tatlı vajinayı yalamama izin verecek bir kız da değilsin."

"Xander!" Omuzuna vurdu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Derin bir kahkaha attı Xander.

"Haksız mıyım?"

"Bu gerçekten... Terbiyesizce."

Muhtemelen öyleydi ama umurunda değildi. Kızı bir kez daha omuzlarından tutarak onu tezgâhla kendi arasında sıkıştırıp, kolları arasında hapsetti. Onun vücuduna doğru eğilirken kızın, penisini ne kadar sertleştirdiğini hissetmesini sağladı. Kızın vücudu, vücudunun içinde eridi. Meme uçları dikleşti. Ama kahroluyormuş gibi bir hali vardı.

Xander elini aralarına daldırarak göğüslerini avuçladı. Kız gözlerini kapayıp inleyene dek yavaşça memesinin ucunu parmakladı. Zafer yakındı. London henüz ona âşık olmamıştı ama arzuyla çalışmayı sürdürecekti.

"Ama gerçek bu, *belleza*. Arzunun içinde güzel görünüyorsun. Beni arzulaman beni heyecanlandırdı."

Kız omuzlarını kamburlaştırarak açıkça utanmış bir şekilde yüzünü çevirdi.

"Neyim var benim?"

“Kesinlikle hiçbir şeyin yok. Git ağabeyime yatağında kahvaltısını ver. Hemen geliyorum.”

London ona kafası karışmış bir şekilde baktı. Ama cezası ertelenmişcesine, tepsiyi kapıldığı gibi büyük yatak odasına koşturdu.

Xander ıslık çala çala arabasından birkaç gerekli şeyi almaya gitti. Sonra duşa girip temizlendi. Havlusunu beline sarıp cüzdanından birkaç tane kondom aldı. Sonunda hayatındaki en önemli iki insanı bulmak için evi boydan boya kat etti.

LONDON titreyen ellerindeki tepsinin dengesini sağlayarak Javier’in yatak odasına açılan kapıyı kalçasıyla araladı. Aklı Xander’la karşılaşmalarında kalmıştı. İkisine karşı da bir şeyler beslediğini biliyordu Xander. Tanrım, ne yapması gerektiğine karar vermesi bir yana, bu gerçekle yüzleşmemişti bile. Zekiyse kendini bu durumdan kurtarırdı. İşe ihtiyacı vardı, bu yüzden Javier’le arasındaki şeyleri iş ilişkisi seviyesinde tutmalıydı. Ama Xander’ı görmeyi de toptan kesmeliydi. Muhtemelen bu tepsiyi bırakıp eşyalarını topladıktan sonra, gelip onu alması için Luc’u arayarak hayatına kaldığı yerden devam etmeliydi.

Ama normal hayatı onu mutlu etmiyordu. Yaşamak ya da büyümek denemezdi ona. Santiago biraderleri de öylece terk edemezdi. İkisi de incinmiş, ikisi de onun sağlayacağı yardıma ihtiyaç duyuyordu. Onun hakemliği olmadan ilişkilerinin daha fazla tartışmanın yaşandığı bir mecraya çevrilmesi gayet olasıydı. Gururları, aralarına bir beton duvar gibi dikilmişti. Onları terk ederse, birbirlerinin iyileşmesine katkıda bulunacaklarını anlamalarını nasıl sağlayabilirdi?

Onu gören Javier gülümseyerek yatağın içinde doğruldu. Duş almış, siyah bir tişörtle gri bir eşofman altı giyerek yatakta tembellik ediyordu.

“Mutfığa gelebilirdim.”

Tepsiyi onun kucağına bırakarak yavaşça yatağa, onun yanına oturdu. Gülümsediğini, yediğini ve düne göre daha

az bakıma muhtaç olduğunu görmek güzeldi. Kendini dibe çökertmeye ve mahvetmeye çalışmasından başka bir şey yaptığını görmek güzeldi.

"Kaygılı görünüyorsun. Ne yaptın?"

Adam onunla şakalaşıyor olsa bile London yüzünün sıkıntılı bir şekilde buruşmasına engel olamadı.

"Kızma ama..."

"Böyle başladığında kızacağımdan eminim."

London iç geçirdi. Tanrım, batıracaktı işi.

"Dün gece Xander, verdiğin projelerde bana yardım etti. İstediklerinin bu olmadığını biliyorum..."

"Sonra da üstünü çıkartmana ve üstüne çıkmaya da yardım etti mi?"

Suratı asıldı.

"Hayır!"

Dün gece kaç defa küçük mutfak masasına bakıp Xander'm ne kadar görkemli olduğunu, onun yanındayken kendini nasıl çekici hissettiğini ve bütün çekiciliğini ona yöneltmiş olmanın muhteşemliğini düşünmüşse de Xander ve o, görevlerinden sapmamışlardı. Birçok kez, çalışmayı kesip öpüşmeye başlasalar neler olacağını merak etmişti...

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." diyerek karşılık verdi sert sert. "Xander, Maynard'la başa çıkma ve girişlerle ilgili durumu değerlendirmede bana yardım etti. Bir karşı saldırı planı yaptık ve bence zekice hamleler yapmama faydası oldu. Daha az alaycı olduğunda sana bu hamlelerden bahsederim."

Ayağa kalkıp adama baktı. "Gerçek bir beyefendiydi. Açıkçası efendim, benim kişisel hayatım sizi ilgilendirmez. Patronumsunuz, babam değil."

Bir hışımla kapıya vardı. Bazen Javier öyle inatçı oluyordu ki bağırısı geliyordu.

"Dur!" diye kükredti Javier.

London hazır ola geçti. Aslında onun emirlerini takip etmeye niyetlenmemişti ama o tek notalık haykırış önce dosdoğru beynine ardından cinsel organına kadar nüfus etmişti. Adamın tepsiyi komodine koyduğunu duyunca gözlerini kapadı. Klitorisi yavaş yavaş zonklamaya başladı.

Bu iki adamdaki neydi de her şeyiyle onlara teslim olmak istiyordu? Neden birini seçemiyordu? Belki Xander; hem işini de tehlikeye atmamış olurdu. Ama sonra... Javier'i düşünmekten kendini nasıl alıkoyacaktı? Birinin ona ilgi göstermesine ihtiyacı vardı ve London, onu arzulamadan bunu nasıl yapacağını bilmiyor gibiydi. Xander'a da karşı koyamıyordu. Onun numaralarına, seksapeline ve onu güzel, özel biri gibi hissettirmesine.

Çenesi öfkeden titrerken ökçeleri üstünde patronuyla yüzleşmek üzere arkasını döndüğünde zihni hâlâ bunlarla meşguldü.

"Ne var?"

Javier onun ses tonuna karşılık bir kaşını havaya dikti. London yutkundu. Onun sinirlenmesinden hoşlanmadığı belliydi. Aman ne kötü. Adamın keskin bakışı ve yataktan ağır ve vakur bir şekilde yürüyüşü onun telaşlandırırsa da istifini bozmadı. Kule gibi karşısında dikilmesi uzun sürmedi. London'ın kalbi öfkeyle atıyordu. Göğsü heyecandan kavru-luyordu. Klitorisindeki zonklama artmıştı.

"Dikkatli ol, ufaklık."

"Sana gerçeği söylemeye çalışıyorum. Duymak istemiyorsan üzgünüm. Xander, tek başıma nasıl yapacağımı bilmediğim bir şeyi başarmama yardım etti. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım diye beni kovacaksan, kabulüm. Ama senin için ve iş için en iyisini istediğim konusunda samimi olduğumu sana gösterebilmek adına her şeyi yaptığımı düşünüyorum."

Javier arzu dolu bakışlarıyla onu süzdü ve bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. London kıpırdamamak için çı-

pındı. Sonunda adam tepsiye baktı ve bir kaşı havada gözlükleri aldı.

"Nedir bunlar?"

Söylerse adam inatlaşacaktı.

"Koy onları yerine."

Javier kollarını göğsünde kavuşturarak ona haddini aşmaya başladığını belli eden bir ifadeyle baktı. Javier, o pes edene dek diretecekti. Bu durum, onu ne kadar öfkelenдіrdiyse bir o kadar da çılgınca tahrik etti.

"Lütfen onları yerine bırakın efendim." Sesinin tonunu yumuşatmıştı. "Göstereceğim."

"Daha iyi." Javier hâlâ, her an onu ısırabilirmiş gibi gözlüğü elinde tutuyordu ama onları gözüne geçirerek etrafına bakındı ve yüzünü ekşiterek kaşlarını çatı.

Gözlüklerden kurtulmasına imkân vermeden London, Maynard'ın gönderdiği listenin de içinde bulunduğuş dosyayı kapmış gibi Javier'in burnunun dibine soktu. Adam gözleriyle sayfayı tarayarak bakındı.

"Her şeyi görebiliyorum." Gözlüğü çıkarttı ve kıza baktı. "Yazılar biraz büyük ama kayda değeri bir gelişme var."

"Bunlar okuma gözlükleri, efendim. Gazeteleri, telefon rehberlerini, faksları vb. okuyabilesiniz diye yazıları büyütüyorlar. Annem evde her odada, bir tane bulundurur."

Yüzü korkunç bir hâl aldı Javier'in.

"Anne baban olacak kadar yaşlı olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır." London iç geçirdi. "Bu gözlükler yalnızca yaşlanan insanlar için değil, efendim. Yani, biliyorum kırkının üstündeki insanlar kullanıyor bunları daha çok ama bunlar görme sıkıntısı yaşayan herkes için. Bu da birçok kişi demek. Ben bile kullandım." dedi. "Bir göz doktorundan randevu almama izin verirseniz doktor sizin için doğru reçeteyi yazacaktır."

Adamın başını yavaşça sallaması ve yüzündeki düşünceli ifade içini pek rahatlatmadı. Kâğıtların içinde bulunduğu dosyayı bir kenara itip gözlüğü komodinin üstüne bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Javier gözlerini kısarak ona baktı. Adamın kafasından bir şeylerin geçtiğini söyleyebilirdi.

“Henüz benim için çalışmaya başlayalı yirmi dört saat bile olmamışken beni sağ salim eve ulaştırdın, yatağa yatırdın ve düzgün görmemi sağladın.” Tepsiye baktı. “Baş ağrım olur diye hap getirdin. Hatta kardeşimle dargınlıkları gidermek için beni dürtüyorsun gibi geliyor bana. Neden?”

London ona ışıldayan gözlerle baktı. Bir soruyla mesele-
nin kalbine inmek gibisi yoktu.

“Çünkü bu benim doğamda var, efendim. Bir yanlışı gördüğümde onu düzeltmek isterim. Bir yarayı gördüğümde onu iyileştirmek isterim.”

“Yumuşak bir kalbin var ama beni düzeltmek için tosttan, güzel bir gözlükten ve birkaç haptan fazlası gerekecek, ufaklık.”

“Biliyorum ama hayatınızdaki insanlara izin verirseniz iyileşmenize yardım edeceklerdir. Siz kendi kendinizi mahvediyorsunuz, efendim. Size layık olmayan bir kadın yüzünden kendinizi paralamayı sürdürmenizi görmek istemiyorum. O gitti. Trajik evet ama siz hâlâ buradasınız ve yalnız değilsiniz.”

Javier elini uzatıp onu kolundan tuttu ve kendine çekti. Adamın ifadesinden canı mı sıkıldı, neşelendi mi yoksa duygulandı mı, söyleyemiyordu.

“Benim kurtarıcım mı olmaya çalışıyorsun?”

“Eğer olması gereken buysa, evet.”

Javier öne iyice eğildiğinde bedeninin ateşi, kızın tenine yayıldı. Kokusu onu sarhoş etti. Bakışları ruhuna işledi.

"İyi bir çalışan olduğun ve işine çok değer verdiğin için mi?"

Javier kızın kolunu bırakıp omuzlarını, onun omuzlarına sürterek etrafında yarım daire döndü. Sonra kızın arkasında durdu. Elleriyle kalçalarını kavrayıp onu kendine çekti. London'ın ilk hissettiği şey onun dikleşmiş penisinin küçük kalçalarına değdiğiydi. Arzusu, bütün savunma sistemini çöktürdü. Gözlerini kapatıp hırıltılı bir solukla başını onun omuzuna yasladı.

"Bu... Bunun bir parçası da o."

Şimdi kızı kuşatmış, sırtını örtmüştü. Kirli sakalını kızın yanağına sürüyordu. Elleriyle karnını kavramış, ellerini yavaş yavaş göğüslerine doğru götürüyordu. London dokunması için kıvranıyordu.

"Ama hepsi değil?"

Ne hakkında konuşuyorlardı? Tanrım, güçlkle düşünüyordu. London hayal meyal ne hakkında konuştuklarını hatırladı ve sorunun ana fikrini kavradı.

"Hayır, tek değer verdiğim şey o değil."

Adamın bütün bedeni kasıldı. Kızı daha sıkı kavradı.

"Yani seni öpersem..."

"Lütfen." Kelime daha çok bir inilti gibi çıkmıştı ağzından.

Bu kelimeyi, Javier onu kendine döndürüp parmaklarını saçlarında gezdirip saçlarını arkaya doğru çekmesinden hemen önce güçlkle söyleyebilmişti. Adam, dudaklarını onun dudaklarına değdirerek tutkulu bir öpücükle kapladı dudaklarını. London kendini tamamen ona açarak onun kolları arasında kayboldu. İçinde büyüyen ağrıyı dindirecek kadar hızlı yapamazdı bunu. Adamın hükmettiği ağzının her bir noktası ona daha fazlasını sunma isteğine yol açıyordu. Javier dudaklarını memnuniyetle ele geçirdi. Sonra daha çarpıcı ve buyurgan bir şekilde hükmetti dudaklarına. Kız inleyerek ona sarıldı. Aklının başından gittiğini hissederken parmaklarıyla

ona tutunmaya çabaladı. London, ona yakınlaşmayı ve daha fazlasını istiyordu.

Fakat Javier dudaklarını onun dudakları üstünde sarkıtarak bir anlığına öpüşmeye ara verdi. Kız ısııl ısııl gözlerle ona baktı. Javier de ona sahip olmak istercesine gözlerine baktı. Hissettiğı son direnç de kaybolup gitmişti.

Adam sonunda kızın tişörtünün kenarına ulaşarak onu çıkartmaya koyuldu. Ona her şeyi vermeye hazır kollarını kaldırdığı sırada, içinde bir yangın patlak verdi.

London ancak adamın omzunu öpmek için öne doğru hareket ettiğinde, tek bir havluya sarılmış Xander'm, elinden sarkan siyah deri bir çantayla kapıda durmuş, cayır cayır yanmasına neden olan bir aklıkla onları seyrettiğini gördü.

On Birinci Bölüm

London inleyerek Javier'in kolları arasında kaskatı kesildi. Javier, şokun kızın suratının betini benzini attırdığını gördü. "Kahretsin neler oluyor?"

Arkasını döndüğünde kardeşinin onları seyrettiğini gördü. Suçluluk duygusu bir iğne gibi bütün vücuduna batarak onu tokatladı. "Kahretsin." Yerini bilmeliydi. London onun için çalışıyordu ve kardeşiyle bir şeyler yaşıyordu. Ama bu gayet geçerli iki neden, penisiyle düşünmesine ve kızın bütün tatlığını yalayıp yutmak için onu baştan çıkartma dürtüsüne engel olmamıştı.

"Xander, ben..." Her şey ortadayken ne söyleyebilirdi? London'ı istiyordu. Onun sıcaklığına, alakasına muhtaçtı. O diri göğüsler aklını başından alıyordu.

"Özür dilerim gerçekten. Beni kötü biri olarak düşünüyor olmalısın." diye mırıldandı kız büzülerek.

Xander başını sallayarak elinde tuttuğu sırt çantasını yere bıraktı ve duvara yaslandı. Yüzündeki ifadeyi okuyabilmek güçtü.

"Hayır. Seksi olduğunu düşünüyorum. Devam et."

Javier'in yüzü sarktı. London'ı bırakmak istemiyordu ama...

"Onun sana ait olduğunu düşünmüyor musun? Daha dün ondan uzak durmamı söylemiyor muydun?"

“O, hâlâ benim. Bir daha öp.” Önüne çadır dikmiş, üzerinde yalnızca havlu olan Xander ağabeyine kurnazca gülümsedi.

Kardeşi onları seyredip tahrik mi olmuştu? Öyle görünüyordu ama bu, o sırt çantasına artık hangi silahı zulaladıysa, o silahla onu öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu.

London’ın yüzüne bir kez bakması, onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu anlamasına yetti. Bir anlık şaşkınlık onu durdurmuyacaktı. Kardeşinin, sebebini bilmeden, olurunu almıştı ve bu kadının tadına yeniden bakmak için can atıyordu. Sadece bir kez daha. Sonra belki bu açlığını bastırmanın ya da bir şekilde gidermenin yolunu bulabilirdi. Kıza bu kadar ihtiyacı olmasa her şey daha kolay olabilirdi.

Kızın yanaklarını ellerinin arasına alarak dudaklarını bir kez daha onun dudaklarına yapıştırdı. O dudaklara dokunmak sıcak, tatlı bal havuzunun içinde boğulmaya benziyordu. Kızın isteği onu iyice ayarttı. Kız, ustalıkla öpüşmüyordu. Bakire olduğu düşünüldüğünde makuldü bu. Ancak... Xander neden hâlâ onlara müdahale etmemişti? Kardeşi, sıradan bir sürtükten daha fazla istiyordu onu.

Bu soru, London’ın doğal cazibesinin baş döndürücü saldırısı altında eriyip gitti. Kız onun kolları arasında yalpalayıp utanarak dudaklarını onun dudaklarına kenetledi. Tanrım, penisi acı duymanın ötesinde bir sertliğe kavuşmuştu. Seks yapmadan geçen on beş ayın acısını çıkarttığını hissetti. Kız, yumuşacık ve şeker gibi bedenini onun bedenine bastırarak, tek vücut oldu onunla. Kızı yatakta bacakları aralanmış, çıırılçıplak istiyordu. Lanet olsun, onu yatağa bağlayıp kendi mutlak merhametine almak için kıvranıyordu.

Şimdilik Javier onu kendine iyice çekip kollarını dolayarak her bir zerresini kendi tenine değdirmekle yetindi. Onu becerme hakkının kendisinde olmadığını biliyordu ama belki bir iz bırakabilirdi. Bir nevi damga. En azından tadını hatırlatacak bir şey.

Yüzüne aniden bir gölge düştü. Gözünü açtığında Xander’in, London’ın arkasına geçmiş olduğunu ve solgun om-

zunu ortaya çıkartacak şekilde tişörtünün bir kolunu aşağı indirdiğini gördü. Kulaklarını dişlemeye geçmeden önce dudaklarını ağır ağır boynunda gezdirdi.

"İşte bu, *belleza*," diye fısıldadı Xander. "Öp onu. Evet, sahip olduğunu bildiğim bütün tutkunla öp onu. Onu ne kadar istediğini, ona ne kadar kıymet verdiğini göster. Zevke geldiğinde büyüleyici görünüyorsun. İkimizi de deli divaneye çeviriyorsun."

Şok Javier'in benliğini sarmalamıştı ama dudaklarını London'ın dudaklarından çekmesine yetecek derecede değil. Muhtemelen yeryüzünde şu an bunu yapmasını sağlayacak hiçbir güç yoktu. Kardeşinin ne halt çevirdiğini merak etti ama sonra kafasına takmamaya karar verdi. İkisinin de izin verdiği kadar bu kızıdan elde edebileceğini alacaktı. Sefilane bir bencillik olduğunu biliyordu bunun. Fakat yıllar sonra başına gelen ilk iyi şeydi bu kız. Xander onu bir kenara itip ağzından burnunda kan getirene dek döverek bir köşeye fırlatıncaya kadar, içinde kıza karşı büyüyen arzuyu giderecekti.

Onu daha çok şaşkınlığa uğratan, Xander'ın dudaklarının London'ın ipeksi yumuşaklıktaki teni üzerinde gezinişini izlediği her an harareti katlanan arzusunun kabarmasıydı. İki adamın arasında kızın titreyen görüntüsü penisinin daha da dikleşmesine neden oluyor ve içindeki canavarın sabırsızca kızın uğultusunu kırıp geçirme isteği doğuruyordu. Hiç bu kadar tahrik olmuş muydu?

"Asla."

Javier bir an için, kardeşinin dudaklarının London'ın yumuşacık teni üzerinde dolaşmasını tekrar seyretmek için geri çekildi. Nefes alıp vermesi o kadar ağırlaştı ki, göğsü havaya kalkıp kulakları çınladı.

"Durma!" diye ısrar etti elâ gözleri ışıldayan Xander.

Birden anladı. Xander, kardeşinin London'a dokunmasında duyduğu hazzın aynısını, o London'a dokunduğunda alıyordu.

Bu farkındalık kafasında bir bomba gibi infilak etti. Javier yavaş yavaş kendine geliyordu. Birçok ihtimal ortaya çıkıyordu. Xander kıza hangi noktaya kadar sahip olmasına izin verecekti? Memelerinin uçlarını emebilir miydi? Xander'ı, bu şirin kızın, penisini yalaması konusunda ikna edebilir miydi? Ya da Kutsal Kâse aşkına dua edip kızı becerme şansına sahip olacağını umabilir miydi?

Bu arzu onu ele geçirdiğinde London'a baktı, onu inceledi. Gözleri kapalı, yanakları kızarmış, dudakları sessiz bir iniltiyle ayrılmıştı. Asla unutamayacağı bir tutkunun çarpıcı bir resmiydi.

"İkimizin de sana dokunmasından hoşlanıyor musun, London?" Javier, kızın kabullenmesini duymanın acı vereceğini bilse de, öğrenmeliydi. Hiç kimseyle bir kadını paylaşmamıştı. Xander'ın paylaştığından şüphesi yoktu ama eğer London bu deneyimi yaşamayı istediye onu tarumar etmeden bu odadan ayrılmasına izin vermeyecekti.

"Görüyorsun, bu London'ın küçük sırrı, kardeşim. İkimizi de istiyor. Birkaç dakika önce mutfakta itiraf etti bana."

Javier bir kez daha şaşkınlık içinde dalgalandı. Sabah şaşkınlıklarla geçiyordu ama şaşkınlıkların ona müdahale etmesine izin vermeyecekti. London'a yakın durmasına ve ona dokunmasına engel olmadığı müddetçe öğrendiği her yeni şeyi sindirmeye azimliydi.

Fakat bunu onun dolgun, şişkin dudaklarından duymalıydı.

"Xander bana doğruyu mu söylüyor, ufaklık? İkimizi de mi istiyorsun?" diye mırıldandı dudakları onun dudakları üzerinde sallanıp dururken.

"Evet." Kelime bir inilti gibi çıkmıştı ama kız onun bakışlarını yakaladı. Kızın dürüstlüğünü takdir etti. Bir şekilde bu, onu becermeyi daha fazla istemesine neden oldu.

"Tıpkı söylediğim gibi." dedi Xander zevkle. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsun değil mi, kardeşim?"

"Asla. İstedini elde etmeyi hak ediyor."

Kızın çıplak omzu üstünden Xander gülümsedi.

"Aynen. İÇeri girdiğim sırada tişörtünü çıkartmak üzerey-
din sanırım. Bekliyorum."

Ateşli bir şehvet dalgası Javier'in kan akışını hızlandırdı. Tereddüt etmeden London'ın ince tişörtünü kavradı ve karnı-
nın üstünden yukarı çekti. Göğüslerine ulaştığında tişörtünün
kolunu tutarak kollarından aşağı çekti. Onları gördüğünde,
onlara dokunduğunda duramayacağını bilmesi gerekiyordu.
Onun içine girecek olan, zonklayan penisini, sokabilmek için
vajinasını girecek ve Xander'ın izin verdiği kadar ona sahip
olacaktı.

Şimdilik kavradığı tişörtten ellerini gevşetti.

"Korkuyor musun, ufaklık?"

"Hayır." diye fısıldadı. "Ama sırtıma bakmayacağına söz
ver. İkiniz de."

Xander'la birbirlerine baktılar. Kardeşi şaşırmışa benzemi-
yordu.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa pekâlâ."

Kız başını evet anlamında salladı.

Javier bunun, kızın kararsızlığının son noktası olduğunu
umut etti ama yine de kontrol etmek istiyordu.

"Bizim için hazır değilsen, hayır diyebilirsin."

London ağırlaşmış göz kapaklarını kaldırdı. Mavi gözle-
rinde hafif bir baygınlık vardı. Hızlı ve ağır nefes alıp veri-
yordu. Xander arkasından uzanıp dudaklarıyla yeniden onun
boynunda otlanırken bir parmağını sertleşmiş meme ucuna
götürünce London inledi. Sonra kendi tişörtünü tutup onlara
bakabilmek için geri çekilerek, tişörtü başının üstünden çı-
karttığı gibi yere fırlattı.

Sırt üstü yatağa uzanıp dirseklerinin üstünde durdu. Al-
tın sarısı saçları, soluk renk yatak örtüsünün üstüne döküldü.
Lanet olsun, tam bir tanrıça gibi gözüküyordu.

"Hazırım. İstiyorum. Evet diyorum."

"O zaman durmayacağız, *belleza*." diyerek ant içti Xander
ve kızın peşinden yatağa uzanıp yanına doğru kayarak sırtını

ona yaslamasını sağladı. “İkimiz de becereceğiz seni. Derine inip acımasızca becereceğiz. Tekrar tekrar becereceğiz.”

London’ın tüyleri diken diken oldu ve yalvaran gözlerle ona baktı. Javier, Xander’ın bunu gerçekten kastetmiş olmasını diledi. Yumuşak, dantelli sütyeninden sarkan yumuşacık ete karşı koyabildiğinden daha fazla direnemeyecekti ona. Yatağa çöreklenerek kızın göğsünün yarısını kendi göğsüyle perdeledi.

Xander onun memelerinin uçlarını yalarken Luc ve Alyssa’nın evindeki göğüslerinin görüntüsü onu akıl almaz bir şekilde tahrik etti. Artık o pembe tepelere dudaklarını değdirme fırsatını yakaladığına göre bu doyumsuz etin tadını dilinde duymak istiyordu ve... Kardeşi de diğer memesinin ucunu alarak birlikte onu emzirip ayaklarının bağlarını çözeceklerdi. Onu yalvartabileceklerdi. Sırf bu düşünce bile kendisini de yalvarmaya hazır hale getirmişti.

London, sersemlemiş vücuduna kelimeler fazla geliyormuş gibi başını salladı. Javier’e sarıldı ve Xander da bir yandan boynunu ısırırken sütyeninin kopçalarına saldırdı. Kardeşi iç çamaşırını arkadan çözer çözmez Javier memeleri tutan ağır sütyene asılarak kollarından aşağı çekti. Gözlerini ondan ayırmadan belli belirsiz bir şekilde eteğine doğru indirdi.

Xander arkadan ellerini uzatarak onun sarkan göğüslerini elleriyle kaldırdı.

“Belleza, eğil ve Javier’e meme uçlarını sun. Aynen böyle. Şimdi uslu bir kız ol ve onları yalamasına ses çıkartma.”

Kız rüyadaymış gibi başını salladı ve Xander’ın emrettiği gibi yaptı. Hep London’ın doğal bir edilgen olduğunu biliyordu ama bunun alıştırtmasını görmek... Lanet olsun, onun içinde olmak, onu zevkten uçurmak için kavruluyordu.

Şimdilik öne eğilip yalvaran, aralanmış dudaklarını öpüp oradan, önce çenesine ardından göğüslerine götürdü dudaklarını. Kalçalarını avuçlayarak dilini meme uçlarından birinde döndürmeye başladı.

Kızın iniltisi Javier'i iliklerine dek titretti. Kız ellerini kaldırdı ve onun kısa saçlarının arasında sıkıp, Javier'i kendine doğru çekti. Ona kendini nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordu ama bunu öğrenmek için bir türlü tatlı meme ucunun cömertliğinden kopamıyordu. Sonunda bir önemi kalmadı çünkü Xander yardımına geldi.

"İyi hissettiriyor mu, *belleza*? Dudaklarının asılmasını vajinanda hissediyor musun? Acı çekiyor musun? Vajinanın suyu akıyor mu bizim için?"

"Evet. Ben asla... Böyle hisset..." Hızlı hızlı soludu. "Yanıyorum. İhtiyacım..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyoruz." diye mırıldandı Javier onun göğüslerine doğru.

Kızın memesinin ucunu bir kez daha ağzına alıp yalamaya, soğurmaya koyuldu. Zevkle birlikte biraz acıdan da hoşlanacağı teorisini uygulamak için hafifçe ısırды. Kızın iniltisi odada yankılandı ve bütün bedeninde ateşli bir arzu dalgalanması yarattı. Lanet olsun, evet. Tam tahmin ettiği gibi. Javier onun yaptığını tekrar etti. Kız ona doğru daha çok eğilerek göğsünü iyice ağzının içine soktu. Bağırarak bacağına adamın bacaklarının arasına soktu, vajinasını ona sürttü.

"Biraz acıdı mı, *belleza*? Javier mi yaptı? Hoşuna gitti mi?"

London deli gibi başını salladı.

"Her yerimi acıttı."

"Güzel." Xander'ın sesinden memnuniyet akıyordu. "Mandallara ihtiyacı olacak."

"Evet." Javier, London'ı sırtından tutup kendine çekti ve yakınındaki cömert göğsü inleyerek, avuçlayarak emdi.

Xander diğerini parmaklayıp sıktı ama bu yeterli değildi.

"Yala o meme ucunu Xander. Çok hassaslar. London bunu istiyor."

Xander sırtarak onun göğüslerine eğildi ve ateşli bir şekilde soluklandı. Vahşi bir hayvan gibi sıçramaya hazır kızın, her bir hareketini seyretti. Dudaklarını, şişik tepeye yapıştırdı. Javier, diğer meme ucunun daha sert olduğunu görünce

şaşırdı. Vücudundaki bütün tüyler kabardı. Javier inledi. Bu tatlı, büyüleyici kadın, uyumuyla tekrar tekrar onu hayrete düşürüyordu. Onu nasıl bırakabilirdi ki?

Şu an bunun için endişelenme vakti değildi. Ona sunulan hediyenin tadını çıkartmalıydı.

London acıyla inledi. Doğrudan göğsünden gelen, yalvaran bir ses çıktı.

“Lütfen... Ah, lütfen. Ben...”

Xander’a ışıldayan gözlerle baktı. Kardeşine bakışı ve sonra aynı yalvaran ifadeyle dönüp yalnızca ikisi onu coşturup kendinden geçirebilirmiş gibi bakışı kızın kot kaprisinin fermuarını indirmek için ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Dili, kızın göğsünün bir köşesiyle oynamak için dışarı sarkan Xander, şeytansı bir şekilde güldü. Kıza henüz istediğini vermemiştii.

“Yardım et ona. Kaprini çıkart. Seni ödüllendireceğim. İç çamaşırını giydin mi?”

Kahretsin, bazen kardeşi çok zeki oluyordu. London çabucak kot kaprisini çıkarttı. Gri renk, pamuklu bir külot gözük-tü. Keskin bir hayal kırıklığıyla çarpıldı Javier. Onun vajinasını görmek istiyordu. Dokunmak, koklamak, tadına bakmak istiyordu. Onun derinlerine inip gergin etinin, zonklayan penisini kuşatmasına izin vermeden önce, incelemek istiyordu.

“Ah, olmadı bu.” Xander kızın külodunun kopçalarına dokunarak onun düşüncelerini yankılanıyordu. “Bunlar hiç güzel değil.”

“Kimsenin görmesini beklemiyordum...”

“Şu andan itibaren bekle.”

Xander’ın sesindeki katı ton bunun bir tavsiye olmadığını belli ediyordu. London, kardeşinin tonundaki bu buyurgan havayı ayırt edemediyse yakında öğrenecekti.

“Pekâlâ.” Kız sevimli bir şekilde kızardı. Javier meme uçla-rını çimdiklemekten kendini alıkoyamadı.

London kıvranıp inledi ve bilinçsizce bacaklarını iyice araladı. Bunu gören Javier’in sabrı tükendi.

Javier kızın küçük, pamuktan, tam ortasında bir şerit uzanan külodunu avuçladı. Külot yumuşacıktı ve defalarca yıkanmışa benziyordu. Kararlığının önüne geçebilecek hiçbir şey yoktu. Külotu yırttı attı. Xander kahkaha atarak kızın kalçasını örten şeritle ağabeyinin yaptığını tekrarladı ve bir köşeye attı.

“Çıkartabilirdim!” diye itiraz etti kız. “En sevdiğim çamaşırım o.”

“Sevdiğindi.” diyerek düzeltti, parmaklarını karnından vajinasına doğru indiren Xander.

“Artık çöpü boylayacak bunlar.” diyerek gülümsedi Javier. Kardeşine tatminkâr bir bakışla baktıktan sonra yeniden London’a, vajinasına odaklandı.

Seyrek, sarı kıllarla kaplıydı. Bir bakışla kızın artık ıslanmayı geçtiğini, arzuyla parıldadığını söyledi. Xander parmaklarıyla kızın kabarmış dudaklarını aralayıp klitorisine elini bastırarak yavaşça elini üzerinde döndürmeye başladı. Kız nefesini tuttu, titredi. Ama Xander ıslanmış parmaklarını çekti. Parmaklarını dudagına götürüp sesli bir biçimde yalamaya başladığında kızın mis gibi kokusu havayı doldurdu.

“Hmm. Tıpkı hatırladığım gibi.”

“Xander!” London utanarak ona baktı.

“Ne? Çok tatlısın. Dayanamadım. Sen karşı koyabilir misin, Javi?”

Ergenliklerinde ağabey kardeş birlikte yaptıkları birkaç şey vardı. Çocukken Xander’la çok yakınlardı ve paylaştıkları birçok ortak tutkuları vardı: Hot Wheels oyuncakları, dondurma ve yastıklarla yorganlardan kaleler yapmak. Bu uyumun sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştü. Ama şimdi? Söz konusu London olunca ikisinin aynı frekansta olmaları şaşırtıcıydı.

“Hayır.” diyebilirdi güç bela. “Ağzımı onun vajinasına daldırmak istiyorum.”

"Yakında." diye söz verdi Xander. "Önce London'ın birkaç kuralı öğrenmesi gerekiyor. Bütün iç çamaşırların çöpe gidecek, *belleva*. Artık onları giymeyeceksin. Hiçbir zaman."

Kızın suratı asıldı.

"Ama onları seviyorum. Bunu yapamazsın. Dımdızlak dolaşamam. Bu... Hiçbir kadına yakışmaz. Etek giydiğimde..."

"Ah, o günler harika günler olacak. Doğrudan vajinana ulaşım." Xander ona sinsi bir bakış atıp Javier'e döndü. "Kulağa bundan daha hoş gelen bir şey var mı, Javier?"

"Hayır. İşe gitmeyi dört gözle bekliyorum."

Javier, Xander'ın kadınına iç çamaşırları olmadan ofisine göndermeye, sekiz saatten fazla yanında çalıştırmaya izin vermeye gerçekten niyet edip etmediğini bilmiyordu. Xander onun kendinden geçip kızı düzmeyeceğini mi sanıyordu? Ya da kardeşi orada bulunmayı mı aklından geçiriyordu? Neler döndüğünden emin değildi ama işi bitmemişi henüz.

London'ın gözleri kocaman kocaman açıldı.

"Ofiste de mi?"

"Kesinlikle." diyerek başını salladı Xander. "Fantezilerini anlat, kardeşim. Emimin fantezilerin vardır."

Xander sanki aklından geçenleri okumuştı ve Javier bundan nefret etmemişi. Birbirlerini, en azından London'ı baştan çıkartma meselesinde anlamaları esrarengizdi.

"Seni masaya yatırıp eteğini kaldırarak o güzel, çıplak kıcını okşamak sonra sen iyice ıslanıp seni becermemi isteyecek kıvama gelene kadar parmaklarımı vajinana sokmak istiyorum, ufaklık."

"Tıpkı şimdi olduğu gibi." diyerek ekledi yeniden göğüslerini avuçlayıp ellerini göğüslerinin arasında gezdiren Xander.

Kardeşi klitorisine yaklaştığı her seferinde kız sarsılıyordu. Javier ona dokunmak, onun tadına bakmak, içine girip kendini kaybetmek için sabırsızlanıyordu.

"Aynen." dedi boğularak, sesi pütürlüydü. "Boşalmaya hazır hale gelinceye dek seni tahrik etmeyi düşünüyorum sü-

rekli. Sonra da penisimi, senin küçük, sıkı vajinana sokmayı. Telefonların çalması ya da bir randevuya geç kalmamız umurumda olmazdı. Eğer seni düzüyorsam, önceliğin bana izin vermek olmalı. O an endişelenmen gereken tek şey penisim olmalı.”

“Ben ofisteki koltuğuna kurulmuş seyrederken, şu şirin, küçük kıızı becerdiğini düşünsene Javi.”

Javier’in penisi, eşofmanından fırlamak üzereydi.. Eşofmanını parçalayıp London’ın körpe bedenine atılmamak için kendini zor zapt etti. Onu incitmek istemiyordu, onu korumak için her şeyi yapardı ama tahrik olmasına neden olan bu sahne bütün kontrolünü elinden alıyordu.

“Ya da sen onu düzerken, penisimi yaladığını hayal etse-ne.”

O sahne gözünün önünde canlanınca Javier inledi. Dizginleyemiyordu kendini. Duramazdı. Bekleyemezdi. Tişörtünü çıkartıp, onu öptüğünde kızın sızlayarak inlemesine neden olacak şekilde kırıp geçiren bir tutkuyla yeniden London’ın dudaklarına asıldı. Sonra eşofmanını indirip çıkarttı. Kızın gözleri büyüdü ama Javier cennetine dokunmak için bir saniye daha bekleyemedi. Parmaklarını vücudunun üstünde gezdirip vajinasına doğru indirdi. Parmakları Xander’ın parmaklarıyla iç içe girdi. Kardeşi onları tutup bir parmağını kızın içine sokacak şekilde daha aşağı indirdi. Javier onun klitorisine odaklandı. Yumuşak haleler şeklinde yavaşça okşuyordu. London bir bebek gibi haykırdı.

“Olağanüstü.” Tutkuyla yutkundu. “Yapmak zorundayız. Onun geldiğini gördün mü?”

Xander başını salladı.

“Bu muhteşem.” Bütün bedeni kızarıyor ve kokusu havayı kaplıyor. Tadı çok güzel.”

Javier bunu bizzat deneyimlemek istiyordu. Onu yalayıp yutmak, bedeninin dokunulmamış her bir köşesini keşfetmek ve zevke geldiğinde adını haykırmasını duymak istiyordu.

“Ofise gitmeyi bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

"Merak etme. Onu şimdi düzeceğiz." diyerek rahatlattı onu Xander. "İstiyorsun değil mi, *belleza*?"

Kız, koca göğüslerini onlara sunuyormuş gibi öne eğildi. Meme uçları şişmiş ve kıvama gelmişti. Javier dayanamayıp o lezzetli boncuk tanesini yeniden ağzına almak için başını göğüslerine gömdü.

Xander inledi. Javier başını kaldırdığında onları seyrettiğini gördü.

"Hoşuna mı gitti? Evet mi diyorsun? O zaman aynısını diğer memene de yapacağım."

"Evet!" diye inledi kız ve bir kolunu Javier'in kafasına dolayarak onu kendine çekti.

Xander gülümseyerek eğildi. Kızın göğsünün tepesindeki küçük, kırmızı yemişini ağzına götürdü. Yanaklarını göçertecek şekilde emdi. Javier de aynısı yaptı.

London hızlı hızlı soluyup bir bebek gibi haykırdı. Parmaklarının altında klitorisi sertleşti.

"Memelerinin ucunu her yaladığımızda parmağımı içine alacak şekilde geriliyor, kardeşim."

Tanrım, aralarındaki her şey ölümüne seksiydi. Javier kendini, London'ın bacak aralarına doğru penisini sürterken buldu. Ne zaman onun içine girebileceğini merak ediyordu.

"Çok yakın..." diye sızlandı kız.

"Öylesin." diyerek hak verdi kıza Xander. Fısıltısı boğuk geliyordu. "Ama henüz boşalmana müsaade etmedik."

Kız, panikle dalgınlık arasında bir yerlerden onlara baktı.

"Müsaade mi?"

"Evet, *belleza*. Penislerimize birçok defa yön vereceğinden kuşku yok ama iki dominantla konuşuyorsun. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsan seve seve öğretiriz ama şu anda orgazmının kontrolü bizde. Orgazmını sağlamak ve sonra onu bağışlamak ya da esirgemek bizim elimizde. Uslu uslu yalvar."

Javier dondu. Xander bir dominant olarak yılların tecrübesine sahipti. Her sahilde, birçok kıtada hatta bazen bir kerede

iki ya da üç kadına birden efendilik etmişti. Javier ürktü. Son kez birine efendilik yapma girişimi Xander'ın yardımına rağmen tam bir felakete dönüşmüştü. Bugün ise aklıyla vücudu arasında benzer bir temassızlık hissetmiyordu. O panikten eser yoktu. Ama bazı kaygıları olduğunu itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu. Evet, bondajdan hoşlanıyordu ve kadınlar keyif aldığı sürece onlara biraz acı tattırmaktan da rahatsız değildi ama BDSM'nin akıl oyunları... Beyin, erojen bölgelerinin en büyüğüydü ve boğazına kadar boka batmış haldeydi. Başkasının beyniyle oynamaya başlamadan önce muhtemelen kendi kafasını toplaması gerekiyordu.

"Lütfen..." diye fısıldadı bacaklarını birbirlerine sıkıştırıp öne doğru eğilen London.

Javier neredeyse kendini kaybetmiş bir halde, kızın kıpkırmızı kesildiğini fark etti. Xander'ın bir diğer parmağını daha kızın sıkı aralığına sokuşunu seyretti. London hafifçe acı içinde inleyip nefesini tuttu. Sonra uzun bir inilti koy verdi.

"Günaydın, G noktası." Xander büyük ihtimalle kızın parmaklarını daha içeri ittirerek kolunu hareket ettirdi.

London çarşafı kavradı. Gözleri irileşti. Javier bunu bir işaret olarak algıladı ve son bir kez klitorisini nazıkçe okşamadan önce bacak arasındaki nemi hissetti.

"Duramam. İhtiyacım..." diyerek inledi London. "Lütfen izin verin. Her şeyi. Ne isterseniz yapacağım."

"Yapmaya mecbursun zaten." diye hırıldadı Xander. "Çünkü yapacağımız her şey kendini iyi hissetmeni sağlayacak. Sana verdiğimiz şey için can atmaya başlayacaksın. Bacaklarını aralamayı istediğimiz her an, herhangi bir vakitte, herhangi bir yerde, sorgusuz sualsiz açacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kızın nefes alıp vermesi hızlandı. Klitorisi Javier'in parmakları altında iyice sertleşti.

"Boşalacak." dedi Javier kardeşine.

Xander ona baktı.

"Sence izin vermeli miyiz?"

Bir taraftan kızın başını geri itip bağırmasını işitmek istiyordu diğer taraftan kıvranıp yalvarmasına bayılıyordu. Daha tatlı bir orgazm için onu bundan mahrum etmek gerekiyordu şimdilik.

"Henüz değil." Javier kendini gülümserken buldu.

Son on iki ayda özellikle gülebileceği çok şey olmamıştı ama bu sırtış ruhunun derinlerinden geliyordu. London'ı zevke getirmek için kardeşiyle birlikte çalışmak, içinde bir şeyleri yerine oturtmuştu. Whitney'le paniklemiş ve zihni bulanmıştı. Şimdi çakı gibi ve odaklanmış hissediyordu. Tuhaf bir beklenti duygusu göğsünde yer etmişti. Hevesle beklese de sadece London ile seks yapmak değil, bir şişeyi kafaya dikmenin ötesinde, daha derin bir rahatlama sunan bir şeyle alakalıydı. Garip bir şekilde gelişme göstermiş gibi hissediyordu.

Kardeşi başını salladı.

"Güzel tercih. Tam da benim düşündüğüm şey. *Belleza*," diye seslendi London'a.

"Ne? Hayır! Lütfen bırakın..." Şimdi daha fazla kıvranıyor, kendini zirveden bırakmak için doğru anı bulmaya çalışıyordu.

Javier anında parmaklarını klitoristen çekerken kardeşinin de parmaklarını vajinasından çektiğini görmekten memnun oldu. Tamamen kaybolduğunu düşündüğü, küçüklüklerinde oyuncaklarıyla oynarlarken sahip oldukları sessiz iletişim sanki hep oradaymış gibi yeniden ortaya çıkmıştı. İkisi de aynı düşünceleri paylaşıyorlardı, London'ın feryat figan yalvararak biraz daha acı çekmesini seyretmeye hazırlardı.

Xander eliyle şişmiş vajinasını tokatladı. Kardeşine yalvaran bakışlarla bakan London inledi. Javier, Xander'ın asistanını biraz disipline etmesini seyretmenin onu neden tahrik ettiğini bilmiyordu ama inkâr edecek hali yoktu.

"Sana verdiğimizi a." diye homurdandı memelerine karşı, yeniden memesinin ucunu ağzına alırken.

London'da sabitlediği ateşli bakışlarıyla, Xander da aynı-sını yaptı. Memelerinin uçlarını birlikte çekip yaladılar, tutup çimdiklediler. London şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bir yakarış ötekini takip ediyor, kelimeler çaresiz ağıtına karışıyordu. Kızın orgazmı yaklaşıp dek Javier ellerini sıırsıklam olup kabarmış vajinasından ve parmaklarını içine sokup çıkartmaktan kendini alıkoyamıyordu. Sonra ellerini çektiğinde meme uçlarına odaklandı ve... Ellerin yeniden aralanmış baldırlarında kaydığını gördü. Döngü kendini o kadar tekrar etmişti ki, sayamıyordu. London tutarsız bir hâl almış, yalvar yakar kıvranırlar sergiler ve ağıtlar yakar olmuştı. Teni kızarmış, gözleri kararmıştı. Tahammülünün ötesinde, sallandır-dıkları zevke ulaşmak için her şeyi yapardı.

"Tanrım, ne kadar güzel." Javier okkalı tutkusunu yut-kundu.

"Öyle. Onu ne kadar çok istiyorsun?"

Xander'ın sorusu karşısında kaşlarını çattı.

"Lanet olsun. Her şeyden çok."

"Onu ne kadar çok istediğini açıkla. Tarif et. Seni duyabi-leceğinden emin ol."

Javier titrek bir soluğu içine çekti. Xander'ın niyetini an-lamamıştı ama London'ın, onu ne kadar arzuladığını bilmesi fikrine bayıldı.

"İçim dışım yanıyor, ufaklık. Tenim cayır cayır yanıyor. Penisim alevler içinde. Senin için. Seni bütün benliğimde his-setmek için patlamak üzereyim. Her yerine dokunmak istiyorum. Seni içime çekmek istiyorum. Seni becermek için gebe-riyorum."

London'ın bu gece yatağa girdiğinde aklındaki son insan ve yarın sabah uyandığında aklına gelen ilk insan olmak istiyordu.

"O zaman yap." dedi Xander ağır ağır konuşarak.

Xander'a baktı. Xander'ın yüzündeki ifade tamamen ciddi olduğunu söylüyordu.

"Senin o. İsterim ama..."

"Paylaşıyorum."

"Bekâretini paylaşamayız."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

London yataktan kalkmaya çalıştı.

"Lütfen bunu sorma. İkinizi de istiyorum. İkinizle de olmaya can atıyorum ve gerisi önemli..."

"Değil mi?" diyerek araya girdi Xander ve Javier'e döndü.

"Hayır, önemli. Soruma cevap ver."

Tanrım, şehvet adını bile bilemeyeceği kadar fena bir şekilde mantığını gölgelerken kardeşi onu çapraz sorguya tutuyordu. Ama eğer London'ı istiyorsa... "Evet." Dağılmış yatağına yayılmış kıza baktı. Masum mavi gözleri kadınsı bir bilgiyi ele veriyor, pembeleşmiş yanakları ve dolgun dudakları onu tekrar tekrar kıza çekiyordu. Ama en çok onun yüreğine sahip olmak istiyordu.

"Sende, olmak istediğim insanı görüyorum. Kontrolü sağlayabilmek ve zayıflığımı giderebilmek adına elde edebileceğim bütün keskin öfkemi toplamaya çalışarak uzun bir süre karanlıkta kaldım. Kendimi işe ve votkaya hapsederek hayat-taki bütün değerli şeylerden uzaklaştım. Sonra tüm sevecenliğini bana açmış bir halde sen geldin ve..."

Tanrım, ona aşık mı olmuştu? İmkânsız değil miydi? Onu sadece birkaç gündür tanıyordu. Ama bu sürede onun gerçekten kim olduğunu görmüş ve ondan hangi sebeple olursa olsun uzaklaşırsa, harap olacağını biliyordu.

London uzanıp onu kendine çekti ve çok hassas bir an dudakları birbirine yapıştı. Ona bakmak için başını kaldırdığında kalbinin gözlerine yansıdığını gördü. Javier kızın içini gördüğüne ve bütün duyguları ortaya serildiğine yemin edebilirdi.

"Seni ilk gördüğümde beni ayarttın... Daha sen beni görmemiştin. Xander'ın seni Lafayette'e getirdiği sabah, sen uyanmadan önce Kata'nın evinde gördüm seni. Yataktan can-hıraş fırladın ve ben yeniden yatağa girmene yardım ettim. Bana bakıp, güzelim dedin."

Şirin bir kızarıklık bir kez daha yanaklarını ele geçirdi ve Javier avucuyla onun yumuşak tenini okşadı. Olayı hatırlamadı ama gülümsemesine yetti.

“Daha beni tanımadan bana baktın.”

Tam olarak öyle biriydi.

London başını salladı. “Ve seni istedim. Seni ilk gördüğümde aklımdaki düşünce buydu.” Sonra Xander’a döndü. “Sen kulübe gelmeden önce senin gibi birinin beni izlediğini hayal ediyordum. Sonra sen sanki seni ben yaratmışım gibi orada belirdin. Bir fantezinin gerçekleşmesiydin.”

“O gün kulüpte ne yapmamı istiyordun?”

Kız yutkundtu. “Beni seyretmeni, beni arzulamanı.”

“Arzuladım. Hâlâ da arzuluyorum. Ama sen de, benim seni becermemi istedin. Şimdi bunu yapacağız. Javier?”

Kardeşi, London’ın ilk aşkı olmasını teklif ediyordu. Arzu-su onu sıkıp iyi niyetlerini boğdu. Taşakları ağırlamış, penisi infilak etmek üzereydi. Ama London’ı düşünmeliydi.

Yavaşça bir kez daha dudaklarını kızın dudaklarına götürüp dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kızın dudakları onu soluksuz bir hoş geldin ile karşıladı.

“Benim için boşal ufaklık.”

Kız, kafası karışmış bir halde başını kaldırdı... Ta ki ellerini doygun kıvrımlarının arasında dolaştırıp bütün ıslaklığını alarak klitorisinde yayana dek. Şoka uğramış gibi soluklanan London kaskatı kesildi. Bacaklarını iyice açıp inledi.

Klitorisini okşamaya başladığı anda, Xander’la birlikte dakikalardır ona yükledikleri heyecan kızı ele geçirdi. Kardeşi burnunu ensesine ve göğüslerine sürüyordu. Kokusunu içine çekip Javier’in güçlükle duyabildiği edepsiz teklifleri kulağına fısıldayarak ona yardım etti. Kalbi gürültüyle kulaklarında atıyordu. London daha çok inledikçe, klitorisi sertleştiğe ve vücudu acıdan kıvrandıkça, Javier’e daha çok, sanki o, kızı bir uçuruma iteleyip onu tutmayacakmış gibi bakıyordu. Böyle bakınca Javier, ona tam bir zevki yaşatmak için daha kararlı bir hâl aldı.

Kız sessiz bir çığlıkla ağzını açtı. Javier, tüm bedeninin sarsıldığını hissedebiliyordu. Vücudu titriyor, bükülüyordu. Vajinasının sıcak ve tatlı kokusu havayı kapladı. Soluk teni baştan ayağa pespembe kesildi. Kendini bırakarak, Javier'in camların çatlayacağını düşündüğü bir ana kadar çığlık attı. Duyduğu en güzel seslerden biriydi.

"Lanet olsun." diyerek Xander'ın onun kulağına hırıldadığını duydu. "Kendini böyle görkemli bir şekilde teslim ediş yok. Kendini tutmamana bayılıyorum."

Javier kızın çenesini yumuşak bir şekilde öperek dudaklarına uzandı. Kız hızlı hızlı soluklandı ve Javier dudaklarını hafifçe onun dudaklarına sürttü.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Harikaydı."

Bu sözcükler ağzından öylesine dökülen kelimeler değildi. Kızın kendini bırakışı, vücudunu tamamen ona teslim edışı onu mütevazı kılmıştı. London hıçkırarak kollarını boynuna doladı ve yanan suratını omuzlarına gömüp onu kendine yaklaştırdı. Vücudu sarsılıyordu. Aynı anda göğsüne düşen gözyaşlarını hissetti Javier. İçi acıdı.

Gözlerine bakabilmek için nazikçe kızı kendinden uzaklaştırdı.

"Ufaklık? Seni üzdüm mü? Korkuyor musun?"

Başını sallayan London kelimelerle boğuşuyormuş gibiydi.

"Beni kendimden aldınız. Bugüne kadar orgazmlarımı hep parmaklarımla ya da oyuncaklarla gerçekleştiriyordum. Ben... Bana vereceğiniz heyecanın bu kadar güçlü hissettirmesine hazırlıklı değildim."

Utlanmış gibi yüzünü bir kez daha ona gömdü ve Javier eridi. London'ın hiçbir şeyi yapay değildi. Gizlenmek ya da bir maske takınmak aklına bile gelmemişti. Bu, onun için bir oyun değildi. Kendini açıp onlara bırakmıştı.

Javier, Xander'ın bakışlarıyla buluşmak üzere bakışlarını kaldırdı ve sessizce, onu bekleyelim mi diye sordu. Belki iki-isiyle birden birlikte olmak için ya da seks yapmak için henüz

hazır değildi. Penisini buna gürültülü bir şekilde itiraz etmek istiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

"Bir şeyi yok." dedi kardeşi ağzının içinde.

London'ın sarılmaya ihtiyacı olduğunu fark etti ve kızın vücudunu kendine çekti. Xander da ona öteki taraftan sarıldı ve London da onun boynuna kolunu doladı. Kardeşi onu öpmeye başlamış, dudaklarını nazikçe onun dudaklarının üstüne götürmüştü. London, Xander'ın bu hareketini karşılıksız bırakmamış ona açılmış ve o öpücükle ağzının, kalbinin derinliklerine uzanmasına izin vermişti.

Sonra yavaşça Xander ondan uzaklaştı.

"Sana iyi davranacak, *belleza*. Bunu biliyorsun değil mi?"

London başını salladı ve irileşmiş, güven duyan gözlerle ona baktı. Xander, Javier'e bir kondom uzattı.

Javier başını sallayarak küçük, alüminyum paketi almayı reddetti.

"O, senin. Yeterince paylaştın."

Xander bileğine asıldı ve küçük, kare paketi eline tutuşturdu.

"Ona ihtiyacın var ve seni istiyor. Devam et."

"Senin de ona ihtiyacın var. Ayrıca, boşalmak üzereyim. Seks olmadan bu..." London'ın alnını öptü. "Dünyada son istediğim şey onu incitmek çünkü kendimi dizginleyemem. Sen çok daha deneyimlisin. Ben sadece bir şahmerdan olacağım. Ona doğru muameleyi sen yaparsın."

"Emin misin?" Xander'ın kaşları çatıldı.

"Kendime güvenmiyorum." Javier bütün gözeneklerinden pişmanlık aktığını hissedebiliyordu. "Hem onu istediğini biliyorum."

Xander başını çevirdi.

"*Belleza?*"

Javier, Xander'ın bu tek sevgi sözcüğüyle ne sorduğunu biliyordu. Hazır mıydı? Onu istiyor muydu? Ona güveniyor muydu? Xander onun için bir şey ifade ediyor muydu? Soruları yüzünden okunuyordu. Daha önce kardeşinin hiçbir ka-

dına bu kadar değer verdiğini görmediğinin ayırdına vardı. Javier kendi dramasının içine hapsediğinde, Xander'ın içinde bir şeyler değişmişti ve yine bencilliğinden kardeşinin zihinsel olarak yetişkin bir erkeğe dönüştüğünü fark etmemişti.

London bir parmağıyla Xander'ın yüzüne dökülen bir tutam saçı uzaklaştırdı.

"Onur duyuyum. Yani, hâlâ beni istiyorsan."

Xander beline sarılı havluyu çekti ve yere fırlattı. Çırlıçıplaktı. Penisi dümdüz, sertti. Ucunda bir damlayla parıldıyordu.

Xander son kez ona doğru bakarak, Javier'in bu kararla bir sorunu olup olmadığını kontrol etti. Yıllardır doğru düzgün iletişim kuramayan ikisinin, söz konusu bu kız olunca tamamen uyum içinde hareket etmeleri komikti. Javier ona doğru başını salladı.

"Elbette, seni istiyorum," diyerek güven aşıladı kızı. "Kü-lodunun arasına girebileyim diye beni fark etmen için bildiğim her numarayı deniyordum." Gözünü kırparak kızın çıplak bedenine baktı. "Ah, baksana. Üstünde külot yok."

Rahatlama gözyaşlarının arasından kıkırdadı London. Tatlı, hafif ses Javier'in içini ısıttı. Xander'ın kızı ele geçirmek için harekete geçmiş olan arzusu bütün yüzüne, gerilmiş omuzlarına yayılmıştı. Tanrı biliyor ya, kardeşinin penisi salıverilmek için en az kendi penisi kadar gürültüyle bağırıyor olmalıydı. Ama Xander, London'ın kendini rahat hissetmesi için ona zaman tanıdı. Kızın zevki tatması için onu rahatlatması gerekiyordu.

Javier, London'm suratına dökülen bir tutam soluk saçı çekip alını, burnunu ve sonra kısa bir anlığına dudaklarını öptü.

"Emin ellerdesin." Kardeşine baktı. "Yalnız kalmak ister misin?"

Xander, aklını mı kaybetti dercesine ona baktı.

"Hayır. Kal. Konuş onunla. Onu mutlu etmeme, teslim olmasına ve tahrik etmeme yardım et."

Her ne sebeple olursa olsun Xander, onun bu deneyimin bir parçası olmasını istiyor, onun kendini kızın hatıralarına kazınmasına izin veriyordu. Böylelikle London o zevki hatırladığında ikisini birden anacaktı. Kardeşinin bazen dâhiyane fikirleri oluyordu. Hâlâ, Xander'ın kadını paylaşıp kendinden neden ödün verdiğinden emin değildi. Ayrıca, İnsan Kaynakları'nın asistanına bir orgazm yaşattığını ve yakında onu becermeyi umduğunu öğrendiğinde yapacağı değişimlerden endişelenmesi gerekiyordu. Fakat şimdilik tüm bu düşünceleri bir kenara atarak yalnızca onun tadını çıkartacaktı.

"Kal." London hassas, yumuşak eliyle onun elini tuttu. "Lütfen."

On İkinci Bölüm

London heyecanla, beklentiyle ve hafif bir korkuyla titredi. İçinde bulunduğu âna dair her şey aklını alıyordu. Sersemlemiş bir halde iki kardeşi seyretti. İkisinin de onu arzulaması, birbirleriyle uyum içinde olmaları ve hem kendilerinin hem de onun çıkarına bir arada hareket etmeleri, hayal gibiydi. Tek başlarına dokunduklarında ona hükmediyorlar, baygınlık geçiriyorlar ve acıyla kıvrandırıyorlardı. Ama beraber... Hissettiği, çarpıcı bir ihtiyaç ve arzu kavramı üzerine sahip olduğu tüm ön yargıların yerle bir oluşuydu. Onunla oynayıp şekilleri, birinin ötekinin kaldığı yerden devam etmesi, birbirlerini bir işaretle anlamaları onu afallattı ve vücudunu hoşnut etti. Onları ta derinlerinde hissetmek için hazır olmanın ötesine geçmişti.

Fakat bu an etraflarında asılı kalmış, duruyordu. Kız nefesini tuttu. Javier kalacak mıydı? London, Xander'ın ilkin anlayışlı bir âşık olacağından emindi. Sonra o fena sırtışın altında yatan, yaramaz, vahşi yanını ortaya çıkartacaktı. Fakat bir şekilde Javier orada bulunmayınca, seyretmeyince... Sırasını almaya hazır halde beklemeyince mükemmele ulaşamayacaktı. Belki de ikisinin de ona tapmalarını istediği fantezisi yüzünden gerçekleşmeyecekti bu. Belki de, ikisi içinde duygular beslediğinden ve Javier ayrılırsa, bunun yalnızca ona karşı aynı duyguları paylaşmadığı anlamına gelecek olmasından endişelendiğindendi. Sebep ne idiye an, itidalini yok etmişti.

Sırtını gizlemeye dikkat ederek London kollarını onun ensesine sarmasına yetecek kadar yataktan öne doğru eğildi. Adamı sakınmadan, tahammül edemeyeceği bir çaresizlikle öptü. Javier karşılık vermekte tereddüt etmedi. Yüzünü, sanki o kıymetli bir hazineymiş gibi, ellerinin arasına alıp dudaklarını, onlara sahipçesine kızın dudaklarına götürdü ve dilini onun diline doladı.

Arzu, London'ı uçuran ve onu sersemletmeye devam eden bir uyuşturucu halini aldı. Saf bir zevkin içinde yüzüyordu. Teni karıncalandı. Akli şaşmış kalbi davul gibi atıyordu. O orgazmdan sonra tatmin olmuş olmalıydı ama hayır. Üzerine salıverebilecekleri her bir cinsel ve dominant eylemin fazlasını istiyordu. Kendini her yoldan onlara verme ihtiyacıyla sarsıldı.

Tutku bulutunun içinde yakınlardaki yırtma sesini duydu. Javier titredi ve London arkasını döndü. İkisi de gözlerini Xander'a dikti. Komodinin üstündeki kondomu yırtıp kalın, dikleşmiş penisine geçirirken onu seyrettiler. Kız yutkundu. Adamın uzun, kalın, -aman tanrım bunu alabilecek miyimdedirten penisi, gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Damarları şişmiş, sapında zonkluyordu. Dudakları aralanmış, nefesi tutulmuş, ona dokunmak için uzandı.

Parmakları aletin çıplak dibini kavradı. Adamın ateşi nutkunu kesti, tıpkı penisinin büyüklüğünü gördüğünde olduğu gibi. Kalın et sütunun etrafında parmaklarını birleştiremiyordu ama onu en çok, yumuşacık teni büyüledi.

Klitorisi zonklarken merakla parmaklarını önce kondomla örtülü aletin başına sonra bir tutam siyah kılın içinden büyüyen çıplak köküne götürdü. Xander böğürdü ve başını geriye atarak gırtlğından bir lanet savurdu.

"Kondom yokken daha mı duyarlısın?" diye sordu kız.

Adamın bedeni kasıldı, omuzları dikleşti. Kıza bu şekilde dokunması için izin vermesi öz denetimine mal oluyordu ama bunu, onu rahatlatmak için yapıyordu. Sonunda başını salladı.

Javier daha yakına sokuldu. Kızın kulağına,

“Tenin tenle buluşması her zaman en çok zevki tattıran dokunuştur. Bedeninin tüm zerrelerinin tadını kondomla bile çıkartacak. Seni koruyor, ufaklık.”

Bunu biliyordu ama yine de Xander’ın jesti ona bir şekilde dokunaklı geldi. İlk bakışta, başkası uğruna kendi keyfinden ve mutluluğundan fedakârlık yapacak bir adama benzemiyordu ama Javier’i kurtarabilmek adına, onunla ilişkisini tehlikeye atarak ağabeyini Lafayette’e getirmişti. İşittiğine göre birkaç sıyrıkla atlattığı hatta bazen kendi hayatını riske ettiği birçok kez, yardımında bulunmuştu arkadaşlarına. Xander açıkça onu istiyordu ama ağabeyini sevdiğinden, onu önce Javier’e sunmuştu. Şimdi de onu tehlikeye düşürmemek adına kendini, kendi zevkinden alıkoyuyordu. London onun arabaları, evleri, jilet gibi elbiseleri ve süslü kadınları olduğunu ayırmıyordu ama kalbi hakikaten ihtiyaç duyduğu şeye sahip miydi? London, Xander’ın onunla ve ağabeyi ile bu durumu yarattığını çünkü içinde, derinlerde bir yerde kuşatılmayı ve kabullenilmeyi istediğini düşünüyordu. Xander bunun bilincinde olduğundan değil. Bilincinde değildi. Ama merak ediyordu... Kim onun için herhangi bir şey yapmıştı?

Çok bir şey sayılmazdı ama ona bekâretini ve şefkatinin yarısını verebilirdi. Muhtemelen kalbini de kazanacaktı, ağabeyi gibi. Ama bu, London’ın sorunuydu. Genç ve deneyimsiz olmanın muhtemelen aşırı iyimserlik ve âşık olduğunu düşünmesi anlamına geldiğini biliyordu. London, onlardan zevkten gayri hiçbir şey beklemediği konusunda kendine söz verdi.

Tüm içtenliğiyle kendini Xander’a sunarak bacaklarını açtı ve Javier’in başını kavradı. Kardeşi, kızın bedeni üstünde emeklemeye başlayıp dudakları üzerinde yakıcı nefesiyle hızlı hızlı soluklanırken Javier de onu sıktı. Xander kondomu köküne kadar çeken penisini onun vajinasını sürterken kıza doğru eğildi.

“Başta bir acı verecek. Bu, kaçınılmaz.” dedi üzüntüyle.

“Sorun değil.”

“Nazik davranacak, ufaklık yoksa bana hesap verecek.” diyerek söz verdi, yanaklarına sürtünerek bir öpücük kondu-ran Javier.

“Çok nazik olacağım.” diye ant içti Xander. Ama kendi-ni dizginlemekten boğulacakmış gibi görünüyordu. Kendini sıkı bir tasmaya bağlamış, kontrolünü korumak için çaresizce çırpınıyordu.

“Soluklan ve odaklan.” dedi Javier kardeşine.

Xander belli belirsiz başını salladı. Tüm vücudu gerilim-den kaskatı kesilmişti. Bacaklarıyla kızın baldırlarını iyice açarak hafifçe penisini kızın vajinasına sokmaya başladı. Yal-nızca başını bir parça içeri sokup sonra geri çekiyordu.

Xander’ın bir belirip bir çekilen hoş hissiyle heyecan ona sataşıyordu. Fakat adamın onu çevreleyen teninin yakıcılı-ğı, onun suratını parçalamak için duyduğu gergin istek ve damarlarında akan beklenti kalp atışlarını hızlandırıyordu. London kendine titremesinin önünü alabilmek için derin bir nefes alarak Xander’a gülümsedi.

“Camdan yapılmadım. Hadi.”

Adam yutkundu ve sonra sessizce iletişime geçmiş gibi görüldüğü Javier’e baktı. Ağabeyi gülümsedi. Güven verici bir şekilde, evet ama aynı zamanda birlikte bir suikasta imza atmışlar gibi hafif bir haylazlıkla.

London, kafalarının içinde ne tilkiler döndüğünü düşün-medten Javier parmaklarını ensesine doladı ve başını kendi-sine çevirdi. Tutkulu dudakları onunkileri buldu. Ayak par-maklarını kıvrmasına neden olacak şekilde yakıp kül eden bir öpücükle dudaklarına sahip olurken London inledi.

Aynı anda Xander öne atılarak bedenine ulaşan ince bari-yeri deldi geçti. Javier’in öpücükleri içine doğru bağırırken o, Xander derine, daha, daha derine indi. Acı uzun, yakıcı kesik bir oluk halindeydi. Dudaklarını Javier’inkilerden çekip ka-tılaştırmış canhıraş bir halde, şok geçirerek nefesini içine çekti.

“Dur!” diyerek hıçkırdı.

Xander onu yatağa yatırdı. Bir süre yatıştırıcı seslerle ve özürlü fısıldayarak onu sınıksız tuttu birkaç nefes boyu. Dudaklarını kızın yanağı, kulağına değdirdi. Yavaşça acı önce sönmekte olan bir ağrıya dönüştü ardından kayboldu.

Düzensiz bir şekilde soluklanırken London rahatlamıştı. Olmuştu. Bekâretini kaybetmek tatmin edici, tam bir hayatı yaşamının tek anahtarı değildi ama bir başlangıçtı.

Xander aniden baldırlarını bir kez daha oynattı, vajinasının daha derinine her bir zerresine ağıtı zerk ederek indi. Javier yeniden dudaklarına asıldı.

“Acıttığı için üzgünüm, *belleza*.” Sesi, bedeniyle beraber titredi. “Daha fazla ne kadar direnebilirim bilmiyorum. Dapdar. Tamamen... Benim.”

Bu kaba sözler, sırtından aşağı boşaldı. Bedeni hafifledi. Bu sefer, Xander kendini çekip yeniden yüklendiğinde, kısa süreli acı, sinirlerinin çarpılmasına dönüştü. Aletin başı London’ın içinde, onu inletecek şekilde bir noktayı dürttü. Vajinası zonkluyor, kavruluyordu. Konuşmayı denedi ama Javier’in dudakları onunkileri terk etmedi. Bunun yerine haykırışını içine attı.

Birlikte ona daha fazla heyecan yaşıyorlardı. Xander’ın sokuşlarının süresi arttıkça içindeki tüm hassas noktaları cınlattıyordu. Javier şimdi memelerinin uçlarıyla oynuyor, bir teki bir ötekini çimdikliyor, kibarca büküyordu. London hassas göğüslerinden aldığı her bir zevk darbesini ta klitorisinde duyuyordu.

Sonunda güçlükle nefes alan Javier başını kaldırdı. Kardeşinin, onun içine girip çıkışını izledikten sonra yeniden önüne eğildi. Xander’ın penisi onun suyuyla parıldıyordu... Kondoma bir parça kan bulaşmıştı. London titreyen bir iç geçirmeyle kendini zevkin akıntısına bıraktı.

“Nasıl hissettiriyor?” diye sordu Javier kardeşine.

“İnanılmaz güzel. Kaybetmemek için boğuşuyorum. Harikası, *belleza*. Benimle birlikte hareket et.” Xander hızlı hızlı soluklanıp kızın baldırlarını kavradı. Şimdi daha hızlı ve

sert bir şekilde içine girip çıkarken vücudunu sallamak için sessizce ona yol gösterdi. "Yardım et, Javi." diye soludu. "Yeniden boşalmadan önce onu bulutların üstüne çıkartmak istiyorum."

"Memnuniyetle." Javier kıza gülümsedi.

Xander dizleri üstünde dengesini sağlayarak baldırlarına yapıştı. Baldırlarını yatağın üstünden çekerek var gücüyle asıldı. Javier kızın parmaklarını yalıyordu. Klitorisini yeniden okşamak için karnından aşağı doğru indirdi parmaklarını. Kızın midesi ters döndü. Hiç olmadığı kadar duyarlı hale gelmişti. Kan bütün bedenine hücum etmiş, vajinasının kıvrımlarını kabartmıştı. Xander içine girdiği her seferde klitorisine vuruyordu. Kalan zamanda da Javier onu okşuyordu. Bütün bedeni kasılana, nefes alamayınca dek teni kan ter içinde kalmıştı.

"İşte, *belleza*. Çok güzel. Artık yakınsın..."

Javier burnunu göğsüne sürttü.

"Tenin, kor haline geldi. Aç gözlerini, ufaklık. Bana bak."

Kız yavaşça başını ona çevirip onun mavi bakışları içinde boğuldu. Bu bakışlar yakıcıydı. Vücudunun her bir hattının belli ettiği bir umutsuzlukla onu istiyordu.

"Lütfen, Javier..." London, tam olarak ne istediğini bilmiyordu. Rahatlamak mı? Salıverilmek mi? "Xander!"

Fakat ufukta rahatlamak yok, onu sanki bataklığa çekermiş gibi duran daha fazla, bitimsiz zevk vardı.

Javier bir eliyle klitorisini okşamaya devam etti. Diğer eliyle kalın penisini kavrayıp öne aşağı oynatmaya başladı. Bu manzara bacaklarının arasına bir ağrı sapladı. Bakışlarını sertleşmiş, ihtiyaç içindeki eti kavramış olan elden ayıramıyordu.

"O da becerecek seni." diyerek söz verdi Xander boğuk bir sesle. Seninle işimi gördüğüm anda seni sarmalayıp o küçük, dar, ağrı içindeki vajinaya dalacak. Onu içine alabilir misin?"

"Evet!" diye bağırdı London, ağrı içinde ve çırpınarak.

“Güzel. Ben de seyredeceğim ve seni yeniden arzulamam uzun sürmeyecek.”

Rahatlama orada duruyor, onunla dalga geçiyor, vaatkâr bir biçimde klitorisinde zonkluyordu. Her an devrileceğinden emin nefesini tuttu. Bunun yerine kan, ağır, mahvedici girişler boyunca orgazmını arttırmak üzere çılgın gibi vücuduna hücum etmeyi sürdürdü. Kalçaları arasındaki sinirleri dans ediyor, onu kavuruyordu. Bir bebek gibi haykırdı ve çarşafı yapıştı. Javier’e yalvaran bakışlar gönderdi Xander’ı, onu göklere çıkartsın diye, zorlamak için elinden gelenin en iyisini yaparak.

“Daha hızlı!”

“İsteğini böyle talep etmen hoş değil.” diyerek azarladı onu, Xander.

London acıyana dek dudağını ısırdı ve sonra daha büyük bir acıyla bağırdı.

“Lütfen. Dahasına ihtiyacım var. Dayana... Dayanamıyorum.”

“Dayanabilirsin. Biraz daha bekle. Yalvarmadan keyif alıyorum. İhtiyacın olduğunu söyle yeniden.” Bir kez daha köklerken, kızın kanalının hassas duvarlarını kazıdı.

“Evet.” Artık iki kelimeyi yan yana getiremiyordu. “Lütfen. Daha. Şimdi. Ağlıyor.”

“İnanılmaz tatlı ama henüz boşalmıyorsun.” Ağabeyine döndü. “Bahse girerim ki küçük London hiç penis yalamamıştır. Öğrenmesine yardım etmek ister misin?”

Xander’ın hırıltılı sözleri karşısında rahminde bir başka arzu gümbürtüsü koptu. Ne olduğunu anlayamadan Javier de üzerine çökerek bir eliyle başını kaldırdı ve diğer eliyle taşlaşmış aletiyle onu besledi. Ağzı açık ve merakla onu ağırladı. Bu deneyim farklı, beklediğinden daha iyiydi. Adam aletini içeri uzatırken London da onu alabilmek için dudaklarını iyice araladı Adamın tuzlu, erkeksi kokusu inlemesine neden oldu. Kokusu, şiddetle onu göklere çıkarttı ve başını döndürdü. Sıcak ve tatlı kokusu baldırlarının eteklerine ve penisinin

etrafına yayılmış, iktidar ve testosteron doluydu. London penis daha derine doğru yavaşça yalarken inledi.

Karşılık olarak Javier üzerinde dengesini sağladı ve tıslayarak soluklandıktan sonra boğazına kadar kökledi. Kız acı içinde bakışlarını onun bakışlarıyla buluşturdu.

"Lanet olsun, çok seksi." Xander'ın hırıltılı açıklaması tenini kazıdı, daracık kanalına köklerken onu sarstı.

"Burnundan nefes al, *belleza*. Boğazını rahatlat. Javier'in sana daha penisinden verecekleri var. Hepsini istiyorsun değil mi?"

London titreyerek başını salladı. İstiyordu. Ona verebilecekleri her şeyi istiyordu. Bu ilişkinin bugünü aşıp aşmayacağını bilmiyordu. Onu yarın unutup unutmayacaklarını bilmiyordu. Ancak şimdi tüm kuşkulardan arınmış bir şekilde biliyordu ki onlar kendisini memnun ederken o da kendini memnun etmek için her şeyi verecekti.

Xander'ın emrettiği gibi yaptı. Burnundan nefes alarak boğazındaki kasları gevşetti. Javier penisini yeniden dudaklarına yaklaştıırken dilini Javier'in yanan aletine sarmaladı.

"Kahretsin!" diye tısladı adam ve onu tuttu. Adam, öncekinden daha derine köklerken, penisinin kafa derisi tuhaf bir acı/zevk içinde sızladı.

Javier kendini geri çektiğinde tam dudaklarından çıkarken başını yaladı ve dilini tıpkı bir dondurmayı yalar gibi yalayarak, tadını çıkartarak ve tapınarak yumuşacık kafaya doladı.

Javier uzun süren bir öğürtüyle başını geri yasladı.

"Lanet olsun!"

Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. London daha sıkı bir şekilde yalayıp onunla daha fazla oynadı. Dilinin üstünde taş kesildi aleti.

"Ufaklık." diye soludu hızlı hızlı Javier. "Bebeğim..."

Adamın çakıllı sesi onu heyecanlandırdı.

Xander bir kez daha onun vücudunun üstüne eğilerek baldırlarını avuçladı ve içindeki hassas noktayı elektrikleştirmek için onu kucakladı. Javier'in penisine doğru inleyen

kızın bu durumunu fırsat bilen Javier aletinin tamamını ağzına sokup boğazına kökledi. Kız sakinleşip onu içine almaya çalıştı. Javier kıza baktı. Burun deliklerinden ateş püskürtüyordu. İçine girdiği anda onu paramparça edeceğinin sözünü veren karanlık bir ifade vardı suratında. Klitorisi cayır cayır zonkladı ve vajinası arzuyla gerildi.

“İnanılmaz görünüyorsun, *belleza*.” Xander’ın sesi saf ipek gibi vücudunu yalayıp tüylerini diken diken etti. “Onu zevkten uçuruyorsun. Beni zevkten dört köşe ediyorsun. Buraya odaklan şimdi. Javier, çekil.”

Javier homurdanarak penisini dudaklarından çekti. London itiraz ederek haykırdı. Şimdiden onun tadını özlüyordu. Sadece ona bakmanın yakınlığını ya da ona dokunmanın hazzını değil, teninin *tadına bakmayı*, dilinde onun için duyduğu arzunun ölçüsünü almayı özlüyordu.

Sımsıkı yumruk yaptığı eliyle penisıyla oynamaya devam etti ve Xander’a baktı.

“Çabuk.”

Gülümseyen Xander bir bakışıyla London’ı delip geçti. Kalçalarını avuçlamak için ellerini baldırlarından çekip onu havaya kaldırdı. Şimdi kızın içine girip çıktığından beri sakladığı bütün hiddetini gözler önüne sermişti. Yalvarmasına ve ağrısının artmasına neden olacak şekilde düzenli ve uzun girişlerle ona asıldı Xander. London, hem ilgileri başka bir kadına kaydığında kaçınılmaz anı bir süreliğine geciktirmek için hem de mümkün olduğunca zihnine fazladan anı kazımak için kendini tutmuştu. Ama şimdi tahripkâr arzu onu çözmüş, parçalamıştı. Vajinası, Xander’ın derine saplanan ve en hassas noktaları tutuşturan darbesinde kavruluyor, sıkışıyordu.

Elini Xander’a fırlattı. “Xander!”

“Şimdi, *belleza*. Boşal!”

Kelimeleri bir şekilde sihirli bir hâl almış, içinde hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yavaş hazırlanma evresinin, tüm duyularının çalkalanarak tavan yapmasına ve üzerine çörekle-

nip ve aklını başından alan son haline ulaşmasını sağlamıştı. Boşalmadan saniyeler önce bunun onu afallatacağını, çözeceğini ve değiştireceğini biliyordu.

Ve bunu her şeyden çok istiyordu.

Patlama, hiç tanımadığı bir âleme gönderdi onu. Sırtını eğdi ve duvarda yankılanan çılgınlıklarının eşliğinde vajinası kasılıp bir nabız gibi atmaya başladı. Xander'ın penisi içine girdiğinden kendini onun kollarına bıraktı tamamen. Xander dişlerini sıktı. Boynundaki damarlar belirginleşti. Yüzü kızardı ve ilkel bir memnuniyetle uzun ve sessiz bir inilti koyverdi.

Darbeleri aniden yavaşladı. Yeniden düzenli bir şekilde nefes almaya çalışırken London'ın bariyerleri Xander'ın penisi etrafından birkaç saniyede bir yavaşça atmaya devam etti. Teninin her zerresi tere bulanmıştı. Ağır nefes alıp verişleri birbirine karışmıştı. London ne gözlerini açabileceğinden ne de bir kasını dahi hareket ettirebileceğinden emin değildi. İki muazzam orgazm ki ikincisi ilkinden daha tahrip ediciydi, onu altüst etti. Damarlarından rehavet akıyordu. Bir hafta uyumak istiyordu.

Xander alnını onun alınına bastırarak yüzündeki saçları çekti ve daha sıkı sarıldı ona.

"Nasıl hissediyorsun, *belleza*."

"Vay be" diye fısıldadı. "Bu... Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu."

Xander başını kaldırıp ona baktı. London kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Alt dudağına başparmağını değdirdiğinde dudağı hissizleşinceye dek aynı şeyi duyumsadı yeniden. Sonra Xander onu yavaşça öptü.

"Genellikle bir kadının ilk deneyimi zevk veremeyecek kadar acılı olur demişlerdi bana. Bana özel bir şey verdin, *belleza*. Tüm bu süreçte kendini iyi hissetmeni sağlamak istedim."

Kız başını salladı.

"Bir anını bile değiştirmezdim."

"İşimiz bitmedi, değil mi?"

Javier'in keskin tonu onu ürküttü. Bedeninin yay kirişi gibi gergin olduğunu fark edince huzursuzlandı. Javier'in suratı asılmış, kısılmış gözlerle ona bakıyordu. Yüzünün iki tarafında da kızarmış elmacık kemikleri birer bıçak gibi duruyordu. Elini sıkı, titreyen bir kavrayışla penisinin üstünde ileri geri götürüp getiriyordu.

İnanılmaz bir şekilde vajinası yeniden gerildi. Javier'e bir bakış ve... Şimdi onu da arzuluyordu. Çoğuna bu tuhaf görünürdü en azından. Hatta muhtemelen yanlış ve günahkâr bir tutumdur. İkisi de kendilerince onun kendisini özel hissetmesini sağlıyorlardı. Onları birbirlerinden ayırt etmiyordu. İkisi de onu arzuluyorsa neden karşılık olarak o da onları istediğini göstermesindi?

"Hiç de bile, ağabey." Xander'i yavaşça onun dar yolundan çekilip kondomundan kurtuldu. "Tak. Sıra sende."

Bedeni yeniden Xander içine almayı denedi ama adam uzaklaştığında garip bir şekilde kendini boşlukta hissederek havada asılı kaldı. Bazı yerleri ağrı içindeydi. Bacak araları sanki yıllardır ayırık kalmış gibi ağrıyordu ama bu klitorisinde bir kez daha bir ağrının peyda olmasının, özellikle Javier kondomu geçirdikten sonra bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi onun bedenine hücum ederken, önünü almadı.

Javier ona sarılırken elleri titriyordu. Ağırlığını dirseklerine verirken aletin kafasını vajinasına sürttü. Şimdiden onun, Xander'dan biraz daha vahşi olduğunu söyleyebilirdi. Belki daha uzun sürmeyecekti ama onu içine almak sancılı olacaktı.

"Çok mu ağrın var?" diye sordu.

"Benim için endişelenme."

Adamın dudağı kızgın bir şekilde büzüldü. Kıza sert sert baktı.

"Acı çoksa seni daha fazla incitmeyi reddediyorum."

Biraz acı çekiyor olabilirdi ama bu onu en derinlerinde hissetmesine engel olmaya yeterli değildi. London, onu kardeşinden ne daha az arzuladığını ne de ona daha az değer ver-

diğini bilmesini istiyordu. Javier'e beslediği hisler Xander'a duyduğu hisler kadar güçlüydü.

"Sorun değil." diye mırıldandı. "Seni istiyorum."

Onu eritip bitiren, çabuk çabuk öpücükleriyle dudağına asıldı adam. Arzusu yeniden dirilmişti ve London ağzına tamamiyle erişebilmesi için başını eğdiği gibi, onu içine almak üzere dizlerini kırıp, başını eğdi.

Adam kalçalarını hafifçe öne iterek ısrar etti.

"Sorumun cevabını vermedin, ufaklık."

"İyiyim. Söz veriyorum."

"Ama ağrın var, değil mi?"

"Kırılacak halim yok. İnsan bedeni seks için ayarlanmış. Hissettiğim azıcık rahatsızlığa değdi."

Xander aralarına bir elini sokarak klitorisini akıl durduran bir dokunuşla sıvadı. Parmakları arasındaki derin hassaslıktaki goncaları döktükçe London haykırdı. Erkeksi bir tatminle gülümsemekle yetiniyor, onu yeniden yeniden ağırlara sevk ediyor, parmaklarını ıslak vajinasından içeriye sokuyordu.

"O sulandı." dedi ağabeyine.

"Hâlâ kanaması var mı?" Bu olasılık, görülen o ki Javier'i endişelendiriyordu.

Xander elini çekip parmaklarını havaya kaldırdı. Parlak ama temiz.

Javier tekrar tereddüt içinde baktı. Yine de bakışlarında onu unutuluşun içine ötelemek için çaresizce bir çırpınış vardı.

"Seni becermesini söyle ona, *belleza*." diye fısıldadı Xander. "Güvence peşinde koşuyormuş gibi davranıyor ama asıl derdinin, o tatlı, daracık vajinanı penisıyla doldurup sana sunacağı her şeyi içine almaya hevesli olduğunu duyma şansını yakalamak olduğuna adım gibi eminim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı kız. Gerçekten *bunu* sormak mı istiyordu. Aslında mantıklıydı. Erkekler porno izlerdi. İşin ehli değildi ama orgazm sırasında o oyuncu kadınların hiçbirinin yüzlerinin onun suratının aldığı hali almadığından ve onun çıkarttığı içten sesleri çıkartmadıklarından kesinkes

emindi. Porno yıldızlarının çoğu, güzelce inlemenin yanında, arsızlardı ve seksin her formunda yer almaya bayılıyorlardı. Oyuncular, gençliğinde köpeğine bakıcılık ederken bir komşularının porno koleksiyonuna gizli gizli göz attığı zamanlardan hatırlattığı kadarıyla, eğlenceli bir şekilde deneyimli ve dibine kadar sıkkın görünüyorlardı. Bu, kazanın hemen öncesinde olmuştu ve yalnızca beş dakika izleyebilmişti. Karşılaştırıldığında bir kadının adamdan onu becermesini istemek heyecan verici değildi. Belki Javier'in hoşuna giderdi.

"Kahretsin!" Javier'in suratı asıldı. Kardeşine sersemlemiş ve canı sıkkın bir halde baktı. "Siktiğimin beynimden geçenleri nasıl okudun?"

"Ben de geçtim o yollardan." Xander kahkaha attı.

Ciddilerdi. İki adam da ilk deneyimini unutulmaz ve iyi kılmak için ellerinden geleni yapıyordu. Javier'e, ondan istediğini vermesini istemekle bir sorunu yoktu. Doğruya doğru.

"Beni becerir misin?" diye mırıldandı utanarak. Yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Lütfen."

Bu kelimeyi hayatında çok nadiren kullanmıştı. En azından yüksek sesle. Bir ilkokul müdürü ve kiliselerindeki pazar günü okulunun daimi öğretmeni annesi, London'ın bunu söylediğini duysaydı isteri krizi geçirirdi. Fakat şimdi nasıl hissettiğini onlara söylemek için yanıp tutuşurken ve iki seksi kardeşin arasında sandviç olmuşken bu kelimeler kulağa sevimli geliyordu.

Xander böğürdü.

"Bunu söylemeni duymak iç gıcıklayıcı."

"Öyle." dedi Javier boğulurcasına. Teslim oluşun yakın olduğunu biliyor olmalıydı ama yine de nefesini çekti. Saçından bir tutamı kavrayıp dudaklarını önce boğazına ardından kulağına yapıştırmasına yer açacak kadar geriye çekti.

"Emin misin, ufaklık? Benim için uzun zaman oldu. Kendimi dizginleyebileceğimi sanmıyorum."

Karanlık suratı, dominant bir homurtuyla gerilmişti. Israrıcı kelimeleri klitorisini zonklatıyordu. Henüz ona sunamayacağı

bir şeyi soracak olmasından endişeye düşmesi gerekiyordu. Birlikte çalışacakları için, en azından gelecek birkaç haftalığına, patronuna bacaklarını açıp içine girmesine izin vermemesi gerekiyordu muhtemelen. Alakasının ve şefkatinin onun kendini bir şişenin dibinde yeniden kaybetmesini önleyeceğini ummasının aptalca olduğunu biliyordu. Fakat bunların hiçbirisi onu durdurmadı. Javier'i çılgınlar gibi arzuluyordu. Javier'in de az da olsa ona ihtiyacı var gibi duruyordu.

"Olur."

Javier bir karşını havaya dikti.

"Olur mu? Ne istersem almama müsaade mi edeceksin öylece?"

London tereddüt etmedi. Muhtemelen etmeliydi ama...

"Yapabilirsem, evet."

"Kabul etmeden önce aklımdan geçen bütün sapıkça pislikleri öğrenmek istemiyor musun?"

"Söylemek istersen söyle ama sana güveniyorum." dedi dürüstçe. "Neye ihtiyacın varsa ben buradayım."

Javier çarpılmış gibi nefesini ciğerlerine çekti. Sonra bir elini kısa saçlarının arasında dolaştırarak geriye çekildi.

"Harika."

Fısıltı bir övgü gibi geldi. London memnun oldu, parıl parıl parıldadı. Ona güldü.

Adam elini yumruk yaptı. Burun deliklerinden alevler fışkırıyordu. Sonra bir kez daha öne eğilip bakışlarıyla onu delip geçti.

"Bana ne kadar güveniyorsun?"

Bunun hesabını nasıl yapabilirdi ki?

"Şey... Senin için çalışmaya başladığımdan beri bana iyi davranmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Sağlığımı, ilaçlarımı sordun. Daha yeni, Xander'a yavaş olmasını söyledin. Beni inciteceğine inanmak için hiçbir nedenim yok. Ne istiyorsan onu al."

"Sen ne istiyorsun, ufaklık?" Kızın yanaklarını avuçladı ama kısıtlanma onu ele geçiriyordu.

O anda bir şey istiyordu. "Seni memnun etmek."

Javier yutkundu. Bütün bedeni bastırıldığı şehvetiyle zangırdıyordu. Artık pamuk ipliğine bağılmış gibi görünüyordu.

"Ne kadar şirince bir edilgenlik..."

"Değil mi? Yüzünden okunuyordu adeta." dedi Xander.

London kaşlarını çatı. Doğru muydu? Eğer edilgen olmak, onun övgüsüne mazhar olmak için gerekli olan her şeyi yapmak ve onun mutlu olacağını bilmekse, evet. Eğer edilgenlik, kendini tamamen onun ellerine bıraktığını belli etmek için neden bu tuhaf, önünde diz çöküp başını eğmekse o zaman bir edilgen olmalıydı. Bu fikirden rahatsız olmamıştı. Bu tarz seksi bilmiyordu ama onların elinden bunu öğrenmek keyifli olacaktı.

Sonunda Javier kardeşine döndü.

"Ayrılırken her şeyi aldın mı? Denemem lazım."

Xander kararsız kaldı.

"Emin misin? Geçen sefer Dominion'da..."

"Geçen sefer aklım başımda değildi. Şimdi sağlamım. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sen de ikimiz için burada olacaksın zaten."

London tam olarak ne hakkında konuştuklarından emin değildi ama izleyip dinlemekle yetindi. Xander sanki kafasının içinde Javier'e yardım etmenin erdemini tartıyormuş gibiydi. Sonunda zoraki gülümsedi.

"Sırt çantasında birkaç temel araç gereç var."

Xander'ın yere bıraktığı deri sırt çantasına bakışını seydetti. Javier'in bakışları da oraya yöneldi. Sonra gülümseyip talepkâr bir şekilde dudaklarını bastırarak onu öpüp içine girmek için ağzını sıktı. Adamın omuzlarına yapışıp kendini ona bıraktı.

Adamın altındaki kız sanki bir buluta batmış gibiydi. Kafası deryalardaydı. Sabırsızlık kemiriyordu içini. İçindeki korkunç boşluğu şimdi doldurmasını istiyordu.

Bunun yerine ondan uzaklaştı.

"Başını yastığa koy. Kollarını ve bacaklarını uzatıp aç."

London, buyurgan tonu karşısında gözlerini kırptı. Bir titremedir aldı onu ama itaatsizlik edemezdi.

"Peki." Sırtını dikkatle sakınarak yatağın başına doğru uzandı çabucak.

Javier tek kelime etmeden kaşlarını çatarak memnuniyet-sizliğini belli etti.

"Bana işte nasıl sesleniyordun, ufaklık?"

"Efendim?"

"Aynen. Yatak odasında da ben oyum. Anlıyor musun?"

İçindeki dominanttı bu; London içgüdüsel olarak biliyordu ve hoşuna gitmişti. Bugün, ona çok iş yükleyecekti ve London onu memnun etmek için çok çalışmak zorunda kalacaktı ama kararlıydı.

"Anladın mı?" diye tekrar etti kızın sessizliğine cevap olarak. Sesi biraz daha derinlik kazanmıştı.

"Evet, Efendim."

London çabucak kafasını yastığa koydu. Sıcak, tatlı ve gizemli kokuyordu tıpkı Javier gibi. Dikkatinin dağılmasına izin vermeden vücudunu kral boy yatağa yaydı. Savunmasız ve korunmasız hissediyordu. Birden kararsız kalmıştı ama onu övmesini deliler gibi istiyordu.

"Ne güzel." Bir parmağını baldırlarına dek vücudunda gezdirdi. Göğüslerini yalayıp memelerini parmaklayabilmek için yaklaşırken penisi kesik kesik atıyordu.

Kız inledi ve Xander sırt çantasını açtı. Bir elinde, siyah, deri çantayı, diğerinde ince, uzun, naylon bir sicimi tutuyordu. Durdu ve ona baktı. Penisi yeniden çılgınca dikildi.

"Kahretsin. Seni bu pozisyona almalıydım. Fevkaladesin. Şu vajinaya bak."

İkisi de ona, *oraya* baktılar. Bakışları amansızdı. O an kendini gerçekten güzel hissetti. Vajinası ıslandı.

"Ne güzel görüntü. Tüm gece seyredebilirim." diye kabul etti Javier ve kardeşinin elindeki sicimi gördü.

"Mükemmel. Başka ne var?"

Javier sicimi Xander'ın elinden alıp ona göz attığında London sicimin uzunluğuna baktı. Yutkundu. Kalbi zangırdayıp tıngırdıyordu göğsünün içinde.

"Kollarını başının üstüne kaldır, ufaklık." Javier'in hırıltılı buyruğu gücünü koruyordu.

Anında itaat etti. Adam hafifçe ellerini tutup çaprazladı ve sicimi çaprazlamasına bileklerine doladı. Başını hayır anlamında sallayan kardeşine baktı.

"Bana bırak." Xander sırt çantasını bırakıp hovarda bir sırışla kıza yaklaştı.

"Seni yeniden becermek istememe neden oluyorsun, *bel-leza*."

"Benim sıram." diye homurdandı Javier.

Xander kahrkaha atarak dikkatini yeniden sicime verdi.

"Sana Batı tarzı bağlama yöntemi göstereceğim. Sicimlerin tansiyonunu daha iyi ölçebiliriz. Bileklerin içinde aşırı baskıdan kaçınmak, derinin altındaki sinir uçlarını korumayı sağlar. Ayrıca şimdilik ışıkları açık tutmaması en doğrusu muhtemelen. London'ın tahammül sınırlarını bilmiyoruz."

Javier özenle dinledi. Odaklanmıştı.

"Tabii."

İkisinin onun dominasyonu ve zevki için ortak hareket etmeleri çok seksi gelmişti. Bu yalnızca ikisinin de o anda görkemli ve kendilerini ona adanmış olmalarından kaynaklanmıyor, aralarındaki ahenkten geliyordu. Birbirlerinin enerjisi ve bilgisiyle besleniyorlardı. Birkaç gün önce ikisiyle tanıştığında, konuşmuyorlardı. Bu, bir utançtı. Aynı soydan geliyorlar ve birçok ortak çocukluk anıları paylaşıyorlardı. Yaşam boyu sürecek ve onları destekleyecek bir kardeşliği paylaşmalılardı. İkisini bir araya getirenin kendisi olacağı düşüncesi saçma bir fanteziydi. Saçma... Ama bunu gerçekleştirme duygusunun içini acıtmasına engel olamıyordu.

"Şimdi sicimi ikiye katla ve bir düğüm oluştur. Sicimi bileklerine bir kere dola ve kalanını uzat." diyerek gösterdi

Xander ve London sicimin yayık bir şekilde bileklerine geçirilişini hissetti.

“Gördün mü, hareketli düğüm gibi duruyor? Gerisini sen tamamla. Evet, aynen öyle. Şimdi iki ucu zıt taraflara doğru bileğine dola ama bilekleri arasında mesafe bırak çünkü kırıl-gan noktasına çok baskı uygulamış olursun.” Kızın damarların-
nın üstündeki yumuşacık teni okşadı.

“Mantıklı. Peki, şimdi?” diye sordu Javier.

“Sicimi birkaç defa bileklerine dola sonra uçlarını uzat ve ortadaki düğümün içinden geçir. Tam...” diye işaret etti Xan-
der. “Aynen öyle. Mükemmel. Şimdi beni seyrete.” Sicimi içeri-
ye sardı ve iki ucunu karşılıklı köşelere ayırdı. “Şimdi bir ucu
al ve diğer uçtaki yatay düğümün içinde geçir. Güzel. Bağla
ama bilekleri arasında sarılı sicimlerin arasında yeterince boş-
luk olduğunu kontrol etmek için işaret parmağını kullan. Çok
sıkıysa karıncalanma hissi yaşar ki bu da yapmaman gereken
şekilde ipleri sıkıdığını gösterir. Aralıklarla onun ellerine do-
kun. Teni çok soğuksa kan dolaşımını bozulmuş demektir.”

“Tamamdır. London’ına tattırmak istediği acı o tarz bir acı
değil.”

Xander kızın bileklerinin ardında sicimi bağlarken ağabe-
yine, çarpık bir gülümseme gönderdi.

Javier iki ucu aldı ve sağlam bir düğümle naylon sicimi
kesif oduna bağladı. Bastırdığı şehvetini onun üstüne salma-
sının an meselesi olduğunu gösteren karanlık bir vaatle kıza
baktı.

Xander, ağabeyinin el işini kontrol etmek için ipe asıldı.
London bileklerini deneysel olarak kaldırdı. Hiçbir yere git-
miyordu.

“Başlayabilirsin.” Javier’e baktı. Bir an için ciddileşti.
“Odaklanmanı sağlayacağım.”

Javier sert bir şekilde başını salladı. Sonra yeniden kıızı in-
celemek için ona döndü. London bakışlarını bütün bedenin-
de hissetti. Memelerinin uçları dikleşti, beli düğümlendi ve
bacakları arasındaki her şey kasıldı. Bu kadar zevkin ardına

nasıl doyuma ulaşmamıştı? Cevabını bilmiyordu ama Javier'i üzerinde, içinde hissetmek için bekleyemeyeceğini inkâr edemezdi.

"Onu yüz üstü bırakmayacağım." diye ant içti Javier.

"Lütfen becer beni."

Xander kaşını kaldırıp gülümsedi ona.

"Usullere de dikkat et. Bundan daha iyisi olmaz, kardeşim."

Javier gözlerini kıstı.

"Yeterince sıkı bağlanmadı. Başka sicimin var mı?"

"Daha iyileri var." dedi Xander ve sırt çantasına uzandı.

Adamın sesi, bir şeyler için hevesli olduğunu belli eder şekilde çıkınca London hazırlıklı olması gerektiğini düşündü. Her ne olursa olsun onu deneyeceğini biliyordu ama kalın metalik zincirlerin sesi ve görüntüsü onu etkilemeye yetmişti.

Gözleri irileşen London inledi.

"Şimdi onun dikkatini çektin." diyerek gülümsedi Xander.

Javier'in amansız bakışları keskinleşti. Vahşi bir hayvan gibi gülümseyerek zinciri kardeşinin elinden aldı.

"Mükemmel."

"Sorun olur mu, *belleza*? Korkuyor musun?"

London gözlerini kırparak Xander'a baktı.

"Belki biraz."

Tamam, birazdan fazla korkmuştu ama bunu itiraf edecek değildi. Javier'e güveniyordu. Korkusu tamamen bilinmezlikten kaynaklanıyordu ama yeni deneyimleri tatmazsa yaşadım diyemezdi. Güzel cinsel heyecanın içini kaplamasına izin verdi.

Onu bağlaması ne kadar sürecekti? Yakında cevabını alacaktı.

Javier bir ayak bileğini kavradı ve daha önce farkına varmadığı bir deri kelepçeyi bileğine geçirdi. Sonra yatağın ayağına bağladı ve göremediği bir çeşit kilitle kancayı kapattı. Yaptığı işe bakınmak için geri çekildi. Kıza, onu ürperten uzun ve sessiz bir gülümseme gönderdi. Sıradaki yapacağı şeyle, eksiksiz olacaktı.

“Diğerini de kilitle.”

Xander hemen uydu. Bileğini büyük yatağın diğer ayağına bağlamak için kızın bacaklarını iyice açtı. Kasları gerilimden yandı ve ıslak kıvrımları şimdi tamamen ortadaydı. İkisi de bakışlarını vajinasına sıfırlayarak ona benzer, kurnaz birer gülümseme fırlattılar. Vajinası zonkladı.

“Acele et!”

Javier yatağa çıkıp üzerinde dolaştı. Bakışları derine işliyordu.

“Zamanı ya da kuralları sen belirlemiyorsun, ufaklık. Dominant belirliyor.” Kendini işaret etti. “Sevimli edilgen.” Elini kızın göğsüne koyarak memesini avuçladı.

“Sana söylediğimizi yapacaksın.” diye ekledi, bir elini kızın kasığında gezdiren Xander.

“Sık sık yalvarmanı işitmekten keyif alacağımı hissediyorum.” diye böğürdü Javier.

Söyledikleri her kelime onu daha fazla tahrik etti. Acıyla inleyip kıvrandı. Kasıklarını havaya kaldırıp yalvaran gözlerle onlara baktı.

“Evet, Efendim. Sadece... Lütfen.”

“Tanrım, kulaklarım bayram ediyor.” diyerek inledi Javier ve ondan uzaklaştı.

Aradığı şeyi bulana kadar kendi etrafında döndü. Zemine, elbise dolabına ve sandalyeye baktı. Kalın, yuvarlak başlıklı, çikolata pası rengindeki yastığı aldı ve ona doğru döndü.

“Kaldır sırtını.”

Kız başını geri atarak onun dediğini yaptı. Javier yastığı sırtının ortasına yerleştirdi. Vücudunu daha yukarıya kaldırması için bilekleri arasına dolanan sicimde yeterince gevşeklik yoktu. Olduğu gibi kalmak zorundaydı. Göğüsleri tavana doğru kendini sunar gibi duruyordu.

“Sevimli görünüyor.” diyerek beğenisini dile getirdi Xander. “Güzel tercih. Bir parolaya ihtiyacın var, *belleza*.”

“Bir neye?”

Javier sırt çantasını kaldırdı ve fermuarını açarak içeri karıştırdı.

"Bize zihinsel ya da fiziksel sınırına ulaştığını söyleyen bir kelime. Sık kullanmadığın bir kelime." Kardeşine döndü.

"Kelepçeler?"

Meme uçları için mi? Acıtacak mıydı? Yoksa sadece hassas tomurcuklarına baskı mı uygulayacaklardı? Ya da ağızlarının bıraktığı etkiye benzer bir hissi ta klitorisine kadar duyumsayacak mıydı? Bir an önce öğrenmeyi dileyerek şehvetle yutkundu.

"Kusura bakma. Bir dahaki sefere." dedi Xander kardeşine, üzgün bir şekilde ve sonra kıza odaklandı.

"Şimdi bir kelime düşün. Seks yaparken normalde kullanmayacağın bir kelime."

Seks sırasında ne söyleyip ne söylemeyeceğini gerçekten bilmediğinden cevap vermedi.

Xander ona gülümsedi. "'Lütfen', 'evet' ya da 'daha hızlı'dan başka herhangi bir şey."

Javier çantadan bir şey çıkartarak kıkırdayarak avcunun içine aldı. "'Çabuk ol' ya da 'becer beni'yi de önermem. Seçeceğin kelime her neyse bizi anında durduracak."

"'Hayır' veya 'dur' kelimelerini de seçmemelisin," diye öneride bulundu Xander.

"O kelimelere uymayacağınız için mi?" Bu konuda neler hissettiğinden emin değildi. Korkmuş, heyecanlanmış ve biraz da endişelenmişti. Hiçbir mantığı yoktu hissettiklerinin. Her şey çok çabuk geliyordu ve tüm bu mesele hakkında neler hissettiğinden kesin olarak emin değildi. Emin olduğu tek husus, bu iki adamı istediğiydi. Bu konuda açık ve netti.

Adam başını salladı.

"İtiraz ediyormuş gibi davranmak ve benim de dinlemiyormuş gibi davranmamı istiyorsan, bana uyar."

"Bana da." Javier komodine uzandı, göremeyeceği şekilde bir şey bıraktı üzerine.

"Sakin 'çoğunlukla yanardağlarda bulunan çok ince silis tozunun solunmasıyla oluşan hastalık' gibi cinliklere de başvurma. Bir keresinde bunu deneyen bir edilgenim olmuştu." Gergin bir şekilde güldü. "Bu yüzden kıcını kıpkırmızı kestim ve orgazm olmasına izin vermedim. Parolalar ciddi şeylerdir, *belleza*. Bir tane seç." Xander vurgulayarak konuşmuştu.

"Şimdi." Javier'in sesi sabırsız çıkmıştı.

Komodinin üstüne bıraktığı her neyse avucunun içine aldı. Adamın sıkılı yumruğuna bakarak ne tuttuğunu hayal etmeye çalıştı. London'ın aklından vahşi şeyler geçti ama gerçekten hiçbir fikri yoktu.

"Şey..." İkisinin de onu seyretmesi elini ayağını birbirine dolaştırdı. Evet, tahrik de olmuştu gerçekten. Aklına ilk gelen kelimeyi söyleyiverdi.

"Ford."

"Araba Ford mu?" diye sordu şaşırmış görünen Xander.

Tanrım, bu meseleyi açmaması gerekirdi. Zincirlenmemiş olsaydı bunu onlara yazarak açıklayabilirdi. Ancak yirmi beş yaşında seksin doyumsuz keyfini tatmasının nedeni, bir Ford'la yapmış olduğu yolculuktu.

"Evet. Sorun olur mu?"

Xander'la ağabeyi birbirlerine baktılar. Javier, "Ford. Tamamdır. Unutma." diye homurdandı.

Unutabilirmiş gibi. "Peki, Efendim."

Javier'in Xander'a baktı. "Pazarlığı sonlandırdık mı?"

"Evet."

Daha kelimeler Xander'ın ağzından doğru düzgün çıkmamıştı ki, Javier yatağa, onun ayrılmış bacaklarının arasına daldı. Dizlerini burup elindeki küçük şişeyi açtı ve içindeki sıvıdan bir damla klitorisine akıttı. Ateşten kabaran bakışlarla yavaş halelerle sıvıyı yaydı. Konuşurlarken kendini yatıştırabilmişti ya? Bu durum yeniden kaybolmuştu.

Elindeki şişeyle işi biten Javier kapağı yerine koyup şişeyi Xander'a fırlattı. Şişeyi yakalayan Xander kurnaz bir gülümsemeyle şişeye baktı.

"N... Nedir o?" Sormaktan kendini alıkoyamadı.

"Biraz tatlı badem yağı, biraz tarçın, biberiye esansı ve telaffuz edemediğim bir bok..." Xander şeytansı bir sırıtişla omuzlarını silktilti.

"Bir dakika bekle, hissedeceksin, ufaklık." Javier vücudunu onun vücudunun üstüne yığıdı. Penisini, vajinasında harekete hazırdı.

"Tanrım, bekleyiş beni öldürüyor ama benimle aynı anda boşalmanda kararlıyım."

Dudaklarını onun dudaklarına gömdü ve dilini bir hareketiyle kavrayarak ağzının daha derinlerine indi. Öpüşmede açıklıktan ve çaresizlikten fazlası vardı. Javier ona, asla bırakmak istemeyeceği bir can simidi gibi sarılmıştı. Teni tenine yapışmış London, bağların izin verdiği ölçüde onun altında kıvranıyordu. Üstünde, tam vajinasının girişinde hazır, bekliyordu. Ama niçin?

Aniden bacaklarının arasında, klitorisinin tam altında sıcak bir şeyin varlığını hissetti. Sıcaklığın, inlemesine yol açacak şekilde yavaş bir yanmaya dönüşmesi çok sürmedi.

"Şimdi hissediyor." Xander'ın hırıltılı mırıltısı kulağının hemen yakınındaydı. Her nasılsa her yerini, özellikle de vajinasını dağlıyordu.

Kasıklarını Javier'e doğru kaldıran London inledi. Javier yavaş yavaş hareket ederek meme uçlarından tekini ağzının içine alıp dişleriyle ısırıdı. Birkaç saniye sonra aynı işlemi diğerinde de gerçekleştirdi. Sırtında bir yastıkla ona doğru yay gibi gerilen kızın istediğinden değil ama onu durdurmasının yolu yoktu. Dudağıyla emerek meme uçlarını çekerken hassas meme uçları karıncalanıp zonklu oluyor, vajinası arzuyla atıyordu. Tutuşan vajinası şimdi cehenneme dönüşmüş, öpücükleri ve okşayışlarıyla, kalın pensini kasıklarına bastırmasıyla Javier'in onunla bir dakika daha oynamasına dayanamayacaktı.

"Becer beni, lanet olsun."

Javier dişlerini sıkarak,

“Talepte bulunduğun için seni daha sonra cezalandıracağım.”

Bir an sonra öne doğru atılıp tek, güçlü bir darbeye penisini tamamen içine gömdü. Onu içine almak için vajinası gerilirken London uzun bir inilti kopardı. Göğsünden kopup gelen alçak sesli feryatlarıyla haykırışları birbirine karıştı.

Kollarını ona dolamak istiyordu ama ne kollarını ne bacaklarını hareket ettirebiliyor, yalnızca onun merhametine kalmış bir şekilde altında yatabiliyordu. Sırtındaki destek yastık bile vücudunun hareketin alanını kısıtlıyordu. Yalnızca kasıklarını özgürce kullanabiliyordu ve Javier, kasıklarını kavrayıp sert, azgın darbeleriyle onları hava kaldırdığında o özgürlüğünü de elinden aldı.

Her bir darbesi, öfkeli hızıyla yanan klitorisini hoplatmasına neden oluyordu. Arzu içinde gürüldüyordu ve hareket edemese bile akıntıya kapılmış, uçuyormuş gibi hissediyordu. Zevk, aklını almış, yer çekimine meydan okuyordu. Orgazm olmak için duyduğu kızgın ihtiyaç arttıkça zevk yerleşiyor, ağrıyor ve çılglık atıyordu.

“Tanrım, bir cennetsin, ufaklık.” diye homurdandı kulağına kızın. “Dapdar. Çok dayanamayacağım. Boşalmaya hazır ol.”

Xander da diğer kulağına fısıldamak için, dudakları kulağının altındaki hassas noktaya sürtünerek, eğildi.

“Seni doldurdu mu, *belleza*? İhtiyaç duymanı sağladı mı?”

“Evet!”

Duyuları aşırı yüklü hale geldiğinden gözlerini kapadı. Bu iki adam bütün cinsel maharetlerini onun üzerinde sergiliyorlardı ve o da çözülmek üzereydi. Javier’in her bir güçlü darbesiyle masumiyetini oyup deneyimsiz bir kızın yerine bir kadın yerleştiriyorlardı. Bugün daha ilk defa doyumunu yaşamıştı ama şimdiden doyumsuz nasıl kalabileceğinin derindeydi.

Javier’in nefesi göğsünden testereyle bir şey biçiyormuş gibi geliyordu. Darbeleri bir yavaşlıyor bir süratleniyordu ve gözlerini irileştiren, tek bir bölgeye odaklanmıştı. Tepesinde

dikilen Xander'a sersemlemiş bir bakış attı. Adamın suratına bir gülümseme yayıldı.

"Bingo!" dedi kardeşine. "Doğru noktayı buldun."

Penisinin başıyla yarım düzine darbeyle bölgeyi aşındırmış, kızın hassas kanalındaki tüm sinir uçları yeniden çığlıklar ata ata uyanmıştı. Baskı ve yanma iki katına çıkmıştı. Bu sefer öncekinden farklı hislerle boşalması nasıl mümkün oluyordu?

"Üstüme kapanıyorsun, ufaklık. Lanet olsun."

İnanılmaz bir şekilde adamın penisi içinde daha çok büyümüşü. Darbelerini bir kez daha yavaşlatmış ve boyunu uzatmıştı. Penisinin başını içindeki o bölgeden çekip, rahmindeki başka bir bölgeyi tutuşturdu. Yanma iyice büyüyüp karınca- lanmaya dönüşüne kadar aklını başından alan darbeyi tekrar tekrar yineledi. Aklının ucundan bile geçmemiş olan bir şey onu şaşkına çevirdi. Onu sonsuza dek içinde tutmaya niyetliymiş gibi penisini sıkarken, onu ciğerlerinden kopup gelen bir çığlık atmaya zorlayan bir güçle haykırıyor, kavruluyordu. Hâlâ bu acı verici zevki işleme koymaktan mahrumdu...

"İnanılmaz bir güzellik." diye mırıldandı Xander. "İşte. Çözüldü. Her şeyini ver bize."

"London!" diye bağırdı, öfkeli bir şekilde sahiplenici görünen Javier. Javier onun içine bir kez daha girip boşalma bütün bedenini dondururken kızın gözlerinin içine baktı ve sonsuza dek onun ruhunu mimledi.

On Üçüncü Bölüm

London duştayken, Xander ne söyleyeceğini bilmeden Mutfaktaki Javier'e katıldı. Hayatında, birçok alanda kendinden emin olabilirdi ama ağabeyinin onu reddetmesi her zaman öz güvenini yok ediyordu. Sonunda bugün aralarında bir şeyler değişmiş olabilir miydi?

Mutfağa girdiğinde, Javier tostları yakmakla meşguldü. Bunlar belli ki tost makinesine koyduğu ilk dilimler değildi. Havada keskin bir koku vardı. Demlikte pişen kahve katran karasıydı. Xander yüzünü buruşturdu ama ne yapabilirdi ki? Mutfakta Javier'den daha yetenekli değildi.

"Selam." diyerek seslendi Xander.

Javier arkasını döndü. Tereddüt etti. Acemi bir sessizlik oldu.

"Selam."

Vay be sanki bir fil Olimpiyat madalyasına koşan bir yüz metre kadar hızlı bir şekilde odaya dalmıştı. Xander ummuştu ki... Evet, ama umutlar faydasızdı. Yalnızca konuşmaya ihtiyaçları vardı.

"Bence London, olayların sabahki gelişme şeklinden mutlu."

Javier bakışlarını keserek yavaşça başını salladı.

"Sanırım. Sen ve ben, biz... İyi ikili olduk."

Fark etmiş miydi? Xander rahatlayarak soluklandı.

"Evet. Uzun zaman sonra ilk kez."

Şimdi söylemek istediği şeyi nasıl söylemeliydi? Bundan sonra birçok şeyde partner olmak istediğini öylece ağzından atırmeli miydi? Xander, ağabeyini hiçbir zaman, hatta Fran meselesinde bile yalnız bırakmadığını söylese mi söylemese mi merak etti. Muhtemelen bütün yaraları yeniden deşmiş olur ve sahte ateşkeslerini sonlandırırđı.

Javier'in ilk defa rahatlamış, hatta neredeyse mutlu olduğu gözünden kaçmamıştı. Gün, öğleye yaklaşırken ağabeyi bir içki şişesi arama derdine düşmemiş görünüyordu. Javier'in şu anki rahatlamış görüntüsüne London'ı onunla paylaşmış olmasının yardımı dokunduyorsa, ne âlâ. Ağabeyini ve kızı beraber seyretmek ona sıra dışı bir şeyler yapmıştı. Daha önce de toplu birlikteliklerde bulunmuştu ama hepsi eğlence adınaydı. Herkes işine bakar ve kimse, hiçbir şeyi ciddiye almazdı. Bugünkü tamamen farklı bir deneyimdi. Paylaştıkları, hepsi için bir şeyler ifade ediyordu. London'ın ilk deneyimi olduğu için, Javier... London ile birlikte olduğunda içindeki dominant gen yerini bulduğu için, özel olduğunu düşündü. Xander ağabeyinin bu gene sahip olduğunu biliyordu ama bugün sonunda ete kemiğe bürünmüştü.

Xander bir döngüye saplandığını fark etti. Binlerce kadınla birlikte olmuş ve gerçekten birinin diğerinden hemen hemen hiç farkı olmadığına inanmaya başlamıştı. Sonra London'la karşılaşmıştı. Kabuğundan yeni çıkan, geniş bir yüreği olan bir bakirenin, onu altına aldığı an, Xander'ı kendinden geçirebileceğini kim bilebilirdi? Her şey yerli yerindeydi. Onun, London'ın ilk aşığı olması; Javier'in orada bulunup kızın orgazma ulaşmasına yardım edişi, üçünün, gerçekten algılayamadığı bir çember oluşturmaları.

Şimdiye dönmeliydi. Xander tedirginlikle yutkundu. Ağabeyiyle olan bu konuşmayı uygun şekilde yürütemezse bu sabah paylaştıkları her şeyi devam ettirme olasılığını tehlikeye atmış olacaktı.

Tost makinesinden fırlayan tostlar kavrulmuş bir koku yayıyor, granit tezgâh gibi kapkara görünüyordu.

"Lanet olsun!" Javier dilimleri aldı ve yanma çektiği, yarısına kadar yanık ekmek parçalarıyla dolu olan çöp kutusuna attı.

"Bu zimbirtı bozuk."

"Boş ver. İkimiz bir tost makinesinin üstesinden bile gele-meyiz," dedi Xander başını sallayarak.

"Kahretsin." diyerek iç geçirdi Javier ve yüzünü buruşturarak kahvesinden bir yudum aldı. "Kahve de berbat."

"London'ı dışarı götürelim, bir şeyler yemeğe. Yoksa onu zehirleyebiliriz."

İşte Javier yine, bir anlık tereddüt göstermişti. Ağabeyinin aklında bir şeyler fırdönüyordu.

"Olabilir."

Javier kahveyi lavaboya boşaltıp fincanı tezgâha bıraktı ve gözlerini kapattı. Arkasını döndüğünde derin bir nefes aldı.

"Bu sabah olanlar, şimdi hepsi sona mı erdi?"

Xander anlamıyormuş gibi yapmadı.

"Ben de senin gibi bu konunun üzerinden geçiyorum ama sanmıyorum. London için gerçekten iyi bir ikili olduk."

"Kahretsin, onu bırakmaya hazır değilim."

Xander için yeni bir haber değildi bu.

"Şaşırabilirsin ama ben de hazır değilim."

"Biliyorum. Onu becermeni seyrettim. Yüzünü gördüm. Tutulmuşsun."

Bu gerçeğin insan sarrafı olan Javier'in gözünden kaçmamış olması şaşırtıcı değildi.

"Evet."

"Neden onu benimle paylaştın? Fran konusunda yardım etmemenin kefaretni ödemek için mi?"

Xander suratını ekşitti. Tanrım, bütün kapılar bu konuya açılıyor...

"Hayır. İnanmayabilirsin ama Francesca'yı kurtarmak için gerçekten hiçbir şey yapamazdım." Javier'in suratı asılınca Xander'ın tepesi attı ama bu iletişim kanalının çaba sarf etmeden kapanmasını reddetti.

"Güne, London'ın bana ait olduğunu düşünerek başladım, değil mi?"

"Evet." dedi Javier dişlerini gıcırdatarak. Bunu kabullenmekten nefret ettiği belliydi.

"Senden hoşlanmamasına rağmen sana boyun eğmesini emretmiş olsaydım, neler olabilirdi bir hayal et."

Javier düşünürken odada volta attı.

"Çirkin bir durum olurdu."

"Evet. Bunun, onu mutlu etmiş olacağını düşünüyor musun?"

"Hayır." Javier gözlerini sıktı.

"Ona seks yapmak zorunda olmadığımı, sadece boyun eğmesini söylemiş olsaydım bile mi? O zaman hoşuna gider miydi?"

Bu sefer daha uzun bir süre duraksadı. Sonunda iç geçirerek,

"Duygularına tecavüz etmek olurdu bu." dedi.

Xander içten içe şenlenmek istiyordu ama haklı olduğunu gerçeğinden keyif aldığını kesinlikle belli etmek istemiyordu.

"Aynen. Fran edilgen değildi ve benden tiksiniyordu. Sana bunu neden açıklamadığımı sorma çünkü denedim."

Javier ellerini yüzüne götürdü. Avuçlarıyla gözlerini ufaladı. Ellerini çektiğinde yüzüne bir özür ifadesi yerleşmişti.

"Kahretsin, üzgünüm. Pisliğin teki gibi davranıyordum. Nasıl oldu da bana öfkelenmedin?" Kaşlarını çatı. "Neden London'ı benimle paylaştın?"

Gerçek, Xander'ın ağabeyine ve ağabeyinin de London'a ihtiyaç duyması ve kızın da ikisini birden istiyor oluşuydu. Onun da kıza hızla âşık olmaya başladığını söylemeye bile gerek yoktu.

Xander ağzını araladığı sırada, enerjik ve ışıldayan görüntüsüyle, saçlarını dümdüz bir şekilde atkuyruğu yapmış London içeri girdi.

"İnanılmaz derecede ciddi görünüyorsunuz. Neler oluyor?"

Javier, kardeşine baktı. Bu konuşma henüz tamamlanmamıştı ve günün geriye kalanının, özellikle ağabeyi CEO şapkasını kafasına geçirdikten sonra, neler getireceğini görmek ilginç olacaktı. Xander omuzlarını silkip sırtlamakla yetindi.

"Javier'in mutfaktaki beceriksizliğinin yasını tutuyorduk."

London havayı koklayıp çöpteki yanmış tostlara baktı.

"Anlıyorum. Denediğin için teşekkürler."

"Daha iyisini yapamadığım için üzgünüm. Aç mısın?" diye sordu Javier.

Kız evet anlamında başını salladı.

"Midem kazanıyor."

Xander sabahki aktivitelerinden gayet memnundu. Yüzündeki ifadenin ağabeyinin ifadesine denk bir gülümseme olduğunu fark etti.

"Demek iştahını açtık?"

Kızın surati kızardı ve yalandan adamın omzunu yumrukladı.

"Beni utandırmayı kes."

Javier bile gülümsemişti.

"Ofise giderken atıştırmak için yolda harika bir yer var. Seni oraya götürebilir miyiz?"

İkisine de tatlı bir gülümsemeyle baktı.

"Hoş olur."

Xander rahat bir nefes aldı. Ne de olsa bu kız, ona başka bir numara vermişti. Gerçekten onunla yalnızca seks yapmak istiyor olmasından ve asıl değer verdiği adamın Javier olmasından endişeleniyordu belki de Xander. Ağabeyine baktığında, onun da London'ın onu etrafta görmek istemeyeceğinden endişelenmiş olduğunu anladı. Fran dışında, bir kadının kalmak ya da gitmek istemesi konusunda her ikisi de daha önce hiç endişe duymamışlardı. Bu an, inanılmaz derecede gerçek üstüydü.

Yalnızca arabası olduğu için davet edilmiş olabileceğini fark etti Xander. Her neyse. Bu durumda hepsi adına en iyi sonucun alınmasını sağlamaya çalışacaktı.

Bir yere gitmek ve az da olsa saygı görmek istiyorlarsa önce duşa ihtiyaçları vardı. İkisinin de hemen hemen aynı ölçülerdeki elbiseleri giyiyor olmaları bir şanstı. Ağabeyi ondan belki bir iki santim daha uzun olabilirdi ama gardırobundaki çoğu şey üstüne tam oturuyordu. Eline bir iki elbise alıp çabucak koridordaki banyoda duş aldı. Birkaç dakika sonra London mutfakta kaşlarını çatmış, bir mesaja cevap yazarken kızın yanında bitti.

Javier de evin öteki tarafından mutfığa geldi.

"Her şey yolunda mı?"

Kız başını kaldırdı. Yüzünde pişmanlık okunuyordu.

"Alyssa. Telefonumu titreşime almıştım. Sizinle kaldığımı haber vermeyi unuttum. Endişelenmiş."

"Kahvaltıdan sonra yanma uğrayıp görelim mi onu?" diye sordu Javier.

"Hayır. Sorun yok. Milyonlarca soru sorar şimdi. Sorular, başka zamana. Kahvaltımızı yapıp işe koyulmalıyız, değil mi?"

Javier başını salladı. "Kesinlikle."

Xander bir kez daha bu planda yeri olup olmadığını merak etti.

Louisiana'nın bunaltıcı yazının içine çıktılar. Javier böğürdü.

"Bu kahrolası neme asla alışamayacağım. Bütün kasabalı gevşek ve sevimsiz. Nedenini de biliyorum. Hava böylesine boğucuyken insan nasıl mutlu olabilir ki?"

"Logan'ın burada isteyerek yaşadığını hatırlat da, onunla dalga geçeyim. Geri zekâlı."

Birlikte arabaya atlayıp yirmi dört saat açık, küçük bir lokantaya gittiler. Teknik olarak öğle yemeği saatiydi ve mekân biraz kalabalıktı. Birkaç dakika içinde kendilerine bir köşede yer buldular. Xander, otururken bilinçsiz bir şekilde London'ı ortalarına aldıklarını fark etti. Bu düzenlemeden kimse rahatsız olmamışa benziyordu.

Sipariş verdiler. İçecekleri geldiği sırada Javier, London'ın elini tuttu ve votka içmediğinin farkında olarak, kızın parmaklarını öpmekle meşguldü. Ağabeyi kızın kulağına fısıldadı. Kızın yüzü kızardı ve Javier dudaklarını, onun parlak dudaklarına sürttü. Xander da tadına bakmak istiyordu. Kızın yanına sokularak kasişini avuçladı ve sonra suratını kendine çevirdi. Kızı öpmek için bir parmağını çenesinin altına koydu. Dudaklarının kenetlenişi uzun bir kalp atışı süresince devam etti. Öpüşmeyi yineleme isteğine karşı koyamıyordu. Yataktan çıkalı daha az bir zaman olmasına rağmen şimdiden onu yeniden yatağa çekmek istiyordu.

London aniden ağzının içine doğru inledi.

Xander isteksizce başını kaldırdı ve anında lokantanın müşterilerinin birçoğunun üçüne baktığını fark etti anında.

"Uzayalım." diye mırıldandı Xander. "Burası İncil Kuşağı'nın mekânı."

Ağabeyi muazzam bir öfkeyle mekânı gözden geçirdi ama başını sarsak bir şekilde salladı. Kızdan uzaklaştı ama Xander, onun masanın altında hâlâ elini kızın eteğinin içinde gezdirdiğini gördü. Bu görüntünün neden onu böylesine tahrik ettiğini bilmiyordu ama kahrolası...

"Başka bir sorunumuz daha var." diye homurdandı Javier alçak sesle. "Bizi ciddiye almadı. Değil mi, ufaklık?" Ağabeyinin kolu hareket etti ve Xander elastik kumaşın şaklamasını işitti. "Külot giyiyor."

Xander kıza kaşlarını çatarak baktı.

"Belleza?"

Kız kirpiklerini kırıştırdı, nefes alıp vermesi hızlandı. Xander'ın penisi onun için zonkluyordu.

"O anın hararetiyle söylenmiş bir şey sandım. Çıkartması zor değil. Sadece..."

"Masanın altında gizlenmiş dururken eteğinin içine uzanacak ve kimse fark etmeden çıkartacak mısın?" diyerek atıldı Xander. "Bunu nasıl başaracağını düşünüyorsun?"

London bir iki kez ağzını açtı kapadı. Sonra ağzını büzüştürerek,

"Topluluk içindeyiz. Düşünmedim..." dedi.

"Biz düşündük ve sen bunu imkânsız hale getiriyorsun."

"Burada seks yapacak halimiz yok ya..." diyerek karşılık verdi. "Tutuklanırsınız."

"Haklısın ama külodunun vajinana değmesi masanın altında işimizi zorlaştırıyor. Bu da bizi mutsuz ediyor."

"Mutsuz olmamız, senin orgazm olmanı daha da güçleştireceğiz demek, ufaklık." diyerek araya girdi Javier.

Fakat parmakları hâlâ eteğinin altındaydı. London kaskatı kesilip dudaklarını ısırdı ve yerinde kıvrandı.

"Hareket etme." diyerek uyardı Xander.

"Ama... O..."

"Parmaklarını klitorisinin üstüne mi koydu?"

Kız kıpkırmızı kesildi ve onları duyan var mı diye etrafına bakındı.

"Evet."

"Çünkü onların orada olmasını istiyor. İki seçeneğin var, *belleza*. Parolanı kullanabilirsin. Kullanırsan, her şeyi keseriz ve güven üzerine uzun bir sohbete gireriz. Ya da uslu bir kız olup sana söylendiği gibi vajinayı açarsın."

Kızı zorladığının farkındaydı. Kız hâlâ olması gerekenden fazla masumdu. Onu yormuşlardı. London hızlı hızlı nefes alıp veriyor, meme uçları gömleğine değiyordu. Zihninden kurtulup kendini onlara teslim etmekte güçlük yaşıyordu.

"Başını derde sokacak bir durumda bırakmayız seni asla, ufaklık. Üçümüz dışında masanın altında ne olduğunu bilen yok, değil mi?"

London mekâna göz gezdirdi.

"E...Evet."

"Güzel. Şimdi bacaklarını iyice aç." Xander, kızı baldırından tutup kendine çekerek ona yardımcı oldu.

Javier, kardeşini selamlamak üzere masanın üstüne eğildi.

"Teşekkürler."

"Memnun olmuşsundur, eminim." dedi çatlak bir gülümsemeyle.

Ağabeyiyle paylaştığı bu rahat vakitlere... Daha fazla ihtiyaçları vardı. London'ın ikisinin de değer vereceği bir kızıdan fazlası olduğunu fark etti. Aralarındaki, yirmi beş yıla yaklaşan ayrılığı yavaş yavaş kapatan birine dönüşüyordu. O, burada yanlarındayken sinirlerini, birbirlerine duydukları kin ve kırgınlık kontrol etmiyordu. Ona zevki tattırma ve onu mutlu kılma ortak paydasında birleşmişlerdi. Bazılarına bu mantıklı gelmeyebilirdi. Her şey için kavga eden bu ikili neden bir kız için kavga etmesindi? Ancak London'ın ikisine de yetecek kadar geniş bir yüreği vardı.

"Bana bak!" diye emretti Xander.

Kız, cam gibi gözlerini ona çevirdi. Belki başka hiç kimse Javier'in masanın altında ne yaptığını görmüyordu ama muhtemelen tahmin ediyorlardı. London, pembeleşmiş yanaklarıyla ve aralanmış dudaklarının arasından aldığı güç bela soluklanmayla zevke geldiğini belli ediyordu. Bu görüntüsü Xander'ın penisini sertleştirdi.

Gözleri kapalı London aniden sessiz, küçük bir inilti koy-verdi ona doğru.

"Javier'in vajinadaki parmakları sana kendini iyi hissettiriyor mu?"

London başını evet anlamına gelecek şekilde salladı.

"Uslu bir kız olup boşalacak mısın?"

Kızın gözleri panikle irileşti.

"Topluluk içinde olmaz."

Xander bir kaşını kaldırdı ve ağabeyine baktı.

"Javier, senin düşüncen nedir?"

"İstemiyorsa ve hak etmediyse..." Omuzlarını silkti. "Sanırım, oynamaya devam edeceğim."

Kız titreyerek soludu. "Ama yanıyorum."

"Öyle olduğundan eminim." dedi Javier. "Benim için herhangi bir vakitte, herhangi bir yerde boşalmaya hazır olduğunda, vaktini harcadığına değecek. O zamana kadar..."

Onları böldüğünü fark etmiş gibi masaya yaklaşmaya isteksiz görünen garson kız siparişlerini getirdi. Xander seven bir şekilde kıza gülümsedi. Garson kız, üstünde dumanı tüten yumurtalarını, jambonlarını ve tostlarını önlerine koydu. Javier ve Xander için masaya Tabasco sosu bırakıp, ve onları mutluluklarıyla baş başa bıraktı.

Javier elini London'ın vajinasından çekip parmaklarını yaladı. Onun yumuşak ve sıcak kokusunu alan Xander'ın penisi taş kesildi. Tabağını tuttu. Ya tabağını sıkı sıkı tutacaktı ya da herkesin gözü önünde onu soyup masanın üstünde düzecekti. Ofise girer girmez... Xander bu düşüncesine bir son verdi. Ya kardeşi ona yeniden kapının yolunu gösterirse? London'ın Javier'le yalnız kalmasına izin verirse, ağabeyi bütün gününü London'ın tatlı, daracık vajinasında geçirirdi ve London'ın buna hayır demesi için hiçbir sebebi yoktu.

Xander bu durumun onu, en çok değer verdiği iki insandan ayrı düşürüp düşürmeyeceğini merak etti.

Javier tabağına abandı ama bir eli çatalındayken diğerini yeniden kızın eteğinin altına sokması uzun sürmedi. London gönülsüzce yemeğiyle oynuyordu. Yerinde kıvranıyor, açık bir şekilde inlememek için dudaklarını ısıırıyordu. Yalvarmamak için kendisini zor tutuyordu. Xander yumurtasına Tabasco sosu boca etti. Buna rağmen yemeğin hiç tadı yoktu.

Kız pespembe kesilene dek sertleşmiş penisiyle London'ı ve ağabeyini seyretti. Üst dudaklarının üzerinde ter benekleri oluşmuştu. Yemeğini yemeğe çalışmaktan vazgeçti ve ağabeyinin kızı topluluk içinde orgazm edip etmeyeceğini merak ederek onları izlemeye koyuldu.

London kesik kesik soluklanıyordu. Gözleri kapalı bir şekilde masayı kavradı. Kaşları yay gibi gerilmiş, dudakları birbirine kenetlenmişti. Yüzüne şehvetli bir odaklanma ifadesi yerleşmişti.

Javier birden parmaklarını çekip onları bir kez daha yaladı.

"Bu külot yolumu engelliyor, ufaklık. Bir dahaki sefere emirlere uyacaksın, değil mi?"

Gözlerini açan London itiraz etmeye hazır görünüyordu. Xander onun elini elinin içine alarak elinin ayasında hafifçe yuvarlaklar çizdi.

“İtiraz etme. Evet de ve arabaya bindiğimizde o külottan kurtul. O zaman onu memnun etmiş olursun.”

Kız hâlâ karşı çıkmak istiyormuş gibi bakışlarını Xander’ın üstünde gezdirdi.

“İkiniz de acelecisiniz.”

“Bunun değişeceği yok. Yatağın dışında sana bir prenses gibi muamele edeceğiz.” diyerek söz verdi Javier. “Seni şımartacağız ama vajinana engel olmaksızın, itiraz olmaksızın, beklemeden ulaşacağız.”

“Biz.” Demek... London’la bu tuhaf ilişkide ikisi birlikte-lerdi. Bu ilişkinin nereye gideceğini ya da nasıl sonlanacağını bilmiyordu ama uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu olduğundan adı gibi emindi.

Xander başını salladı. “İyi dedin, kardeşim.”

Kahvaltılarını bitirdiler. London’a baktığında tabağındakilerin yarısını yemediğini gördü. Oturduğu yerde kıvranmasına bakılırsa akli hâlâ başka şeylerle meşguldü ve yemeği bir kenara bırakmıştı.

Hesabı ödeyip çıktılar. Javier, London’la birlikte arabanın arkasına atladı. Xander ve ağabeyi beklenti içinde bakışlarını kıza çevirdiler. Javier elini uzatarak sabırsız hareketler yaptı parmaklarıyla.

Kız iç geçirdi. “Ciddi misiniz?”

Javier yalnızca bir kaşını havaya dikmekle yetindi. Hoşnutsuz dominant suratını takınmıştı. Xander neredeyse onunla gurur duydu.

“Anlamıyorum.”

“Güvenle alakalı bu.” dedi Xander. “Seni incitecek miyiz? Hayır. Sana dokunacak mıyız? Kesinlikle. Sana dokunduğumuzda bize güveniyor musun?”

“Evet, ama bu biraz... Sıra dışı gözüküyor.”

London kendini korumuştı hep ve Xander çok şey istediklerini biliyordu ama onun ikisinin arasında bulunması, ağabeyiyle kurduğu uyum üzerinde sihirli bir etkiye sahipti sanki. Xander'ın yeniden onun içine girmek için yanıp tutuştuğu da ayrı bir gerçektir.

London uflayarak gözlerini süzdü ve mümkün olduğunca belli etmemeye çalışarak elini eteğinin altına soktu. Onca homurdanma, asılma ve mücadele sonrası eteğini yeterince kaldırıp külodunu çıkartmayı başardı. Pembe ipek, narin, beyaz dantelin üzerine işlenmişti. Dikiz aynasından kızın titreyen parmaklarla Javier'in avucunu oraya yerleştirmesini seyretti. Ağabeyi aç bir kurt gibi gülümsüyor, burnuna yaklaştırdığı iç çamaşırını derin bir nefesle içine çekerek kokluyordu.

Şaşkınlıkla zevke gelme arası bir çizgideki London inledi.

Ofise yolculuk kısa sürdü. Sadece, yolculuk daha uzun sürse Javier'in arka koltukla London'la neler yapacağını merak etmekle kalmamış aynı zamanda korku yeniden boğazına düğümlemişti. Ofise vardıklarına göre Javier onu postalayacak mıydı?

Park ettikten sonra arabanın motorunu susturdu. Louisiana yazının bunaltıcı sıcağında havalandırma sistemi olmadan ağabeyinin, siyah arabada çok kalmayacağını biliyordu. Javier dışarı çıkarken elini London'a uzattı. Xander temiz havayı içine çekerek peşleri sıra arabadan indi.

Kimse konuşmaya fırsat bulamadan Javier'in telefonu çaldı. Küfürler savurarak telefonun ekranına baktı.

"Selam, Doug."

Maynard. Xander yüzünü ekşitti. Dün gece London'la aldıkları kararlardan Javier'e bahsetme şansı bulamamıştı. London'ın da bu şansı yakalayamadığını tahmin ediyordu.

Ofisin olduğu binaya girerlerken telefonun öteki ucundaki adam Javier'in kulağına konuşmayı sürdürdü. London anahatlarını çıkarttı ve sessizce asansöre bindiler.

Asansörde hattın kesilmesi şaşırtıcı değildi.

Javier, Xander'a döndü.

"Maynard neden bahsediyor? Siz ikiniz, girişler hakkında nasıl bir karara vardınız?"

"Üçümüz," diyerek araya girdi London. "Xander ve Doug'a ben de yardım ettim."

Ağabeyinin ifadesi değişmemişti.

"Açıkla."

Javier'in telefonu yeniden çalarken London kapıyı açtı.

"Seni arayacağım." dedi Javier ve ikisini ofise buyur etti.

Xander yutkunarak içeri girdi. Bunun bir anlamı yoktu. Daha bir hafta önce, boğazına kadar S.I. Endüstri sırlarına batmak istemiyordu. En azından bunu yüksek sesle dile getirmeye hevesli değildi. Fakat bir şekilde ağabeyi ile daha fazla vakit geçirdikçe her şey değişmişti. Javier'in suçluluk duygusuna ve içkiye kendini ne kadar kaptırdığını biliyordu. İşlerinin içine düştüğü tehlikenin farkındaydı ve ilk defa amaçsızca yaşamının ne kadar acı verici olduğunu hissetmişti. London, tüm bu acıyı dindiren bir teselli gibiydi.

Işıkları yaktılar. London hemen çalışma masasına giderek bilgisayarını açtı. Javier odasının kapısını açtı ve ağır adımlarla içeri girdi. Sabırsız bir bakışla dönerek,

"İkiniz de, içeri. Hemen." dedi.

Xander ağabeyinin ona emirler yağdırmasından hoşlanmıyordu ama Javier onu doğrudan kapının önüne koyabileceğinden ses etmeden onu takip etti. London'ın eteğinin altında hiçbir şey olmadığını bilmek keyfini yerine getirdi.

Javier'in ofisindeki küçük, yuvarlak konferans masasına oturdular. Xander bu noktadan itibaren en iyi savunmanın saldırı olduğuna karar verdi.

"Dün gece işlerde London'a yardım ettim. Maynard'ın, birilerinin muhtemelen bu girişlerle Toparlanma Projesi'ni ilgilendiren en saklı bilgilerimize, şirket dışından erişim sağlandığına dair değerlendirmesine hak verdim."

"Ve bu hesapları aktif tutmaya karar verdin?" Javier'in ses tonu, onun ahmağın teki olduğunu ima ediyordu.

Xander'ın suratı asıldı.

“Oturumları kapatırsak casusluğun arkasında kimin olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. Açık tutup bir de casusa sahte bilgilere erişim izni tanırsak o zaman suçluyu tespit edebiliriz. Maynard’a Ar-Ge’den güvendiği birine, bu hesaplara görünen bilgileri sahteleriyle değiştirmesini ve en yeni, en heyecan verici bilgiler olarak satmasını söyledim.” Omuzlarını silkti. “Bakalım oltaya kim gelecek.”

Javier duraksadı. Düşünüyordu.

“Bu fikirden hoşlanmadım diyemem.”

Ağabeyinin bu sözü neredeyse bir kutsamaydı.

“Maynard, bilgiler üzerinde çalışması için damadını seçti. Sheppard’ı bu plana dâhil etmemeyi kararlaştırdık.” Ar-Ge’nin başındaki isimden söz ediyordu. “Bu girişlerin açık tutulmasında bu kadar ısrarcı olması beni biraz şüphelendiriyor.”

“Dışarıdakilerin saklı bilgilerimizi elde etmesine yardım ettiğinden mi şüpheleniyorsun?” Xander başını evet anlamında salladığında Javier düşünceli bir hâl aldı. “Olabilir. Bir süre onu bundan haberdar etmeyelim. Sekiz yıldır bana çalışıyor ve zeki piç, paragözün tekidir. Şirketi satılığa çıkartmış olması mümkün.”

“Kafamı kurcalayan şey... Sheppard’ın daha önce de eline fırsatlar geçmişti değil mi? Neden şimdi?” diye sordu Xander.

Javier başını dikleştirerek ona katıldığını belli etti sessizce.

“Yeniden evlendi. Üçüncü karısının pahalı zevkleri olduğunu duydum.”

“Gelecek hafta Fiji’ye gidiyorlar.” dedi London Javier’e. “Sizinle toplantı tarihi ayarlamak için takviminizi öğrenmek isteyen asistanı bana yazdığı e-postada söylemişti.”

“Yeni karısını bir şekilde mutlu etmeli.” dedi Xander.

Javier sıradaki hamlesinin üzerine düşünüyor gibiydi. London döndü.

“Maynard’ı arayıp durum güncellemesi alacağım. Ben bu işle uğraşırken Sheppard’a ulaş ve onunla konuşmak istediğimi söyle.”

"Peki, efendim." London müsaade isteyip odadan çıktı.

Xander ikisinin de aynı anda telefonlara sarılışını seyrederken ağabeyi ile arasını nasıl iyi tutacağını ve altında külotu olmayan London'ın vajinasının ne derece sulandığını merak ediyordu. Kız Javier'in ofisine gelip ağabeyinin omzuna dokunduğunda hangisini seçeceğine karar verme vakti bile olmamıştı.

"Efendim, Sheppard hatta. Çok üzgün."

"Güzel," diyerek gözlerini süzen Javier telefonu avucunun içinde tutarak konuşmasını sessize aldı. "Maynard, son birkaç saat içinde o hesaplardan yapılan bazı şüpheli eylemleri seninle konuşmak istiyor." Ağabeyi önce London'm beklenti içindeki yüzüne ardından elindeki telefona baktı. İç geçirerek telefonu Xander'ın eline tutuşturdu. "Konuş onunla. Ne demeye çalışıyorsa dinle. Sheppard kafayı yiyip sorun çıkartmaya başlamadan önce onu sakinleştirmeliyim."

Xander telefonu aldı. Javier bir hışımla London'ın masasına giderken tuhaf bir zafer hissiyle onu seyretti. İşin içindeydi. Sonunda, ne kadar küçük olursa olsun, S.I. Endüstri'de bir amacı vardı. Elinden geleni yapacak ve Javier'e onun için vazgeçilmez olduğunu ispatlayacaktı.

Derin bir nefes alarak telefonu sessizden alıp Maynard'ı selamladı.

"Ağabeyinin dikkati dağınık. Bütün sabah ona ulaşmaya çalıştım. Dinlemeye hazır olduğunu umuyorum." diye kükredi güvenlik bölümünün başındaki isim. "Hesaplardan biri gece yarısı Meksika, Cancun'daki bir internet kafeden giriş yaptı. Bütün materyalleri indirdiler."

Tatil cennetinde birileri iş başında mıydı? "Ortaklardan ya da araştırmacılardan orada yaşayan var mı?"

"Hayır."

"Tatilde olan?"

"Hayır. Aramadan önce biraz gizlice araştırma yaptım. Kimse yok."

Xander, aşağılık heriflerin onlardan bilgi çaldığını düşünmekten ne kadar nefret etse de, giriş yapmaları ve yerleştirdikleri sahte bilgileri indirmeleri çok iyiydi. Hırsızlara dava açacaklar ve Toparlanma Projesi'ni takvimine uygun işleteceklerdi.

“United Velocity’nin birden bire önemli bir duyuru yapması ihtimali varmış. Üçüncü katta Sheppard’ın ortalığı birbirine kattığını duydum bu yüzden.”

Birleşik Devletler ordusunun parası karşılığında şirketin en büyük rakibinin birden bire basın açıklamasına değer bir şey elde etmesi kulağa iyi gelmiyordu... Ama bu aynı zamanda, son birkaç projesinde S.I’nı sırtından büyük paralar kaldıran United Velocity’nin, S.I’nı araştırmalarının çalınmasıyla bir ilgisi olduğunu ispat eden kesin bir delil değildi.

“Kulaklarını dört aç. Yarın beni tekrar ara, durumu değerlendirelim. Ne olur ne olmaz diye, damadından daha fazla uydurma bilgi hazırlamasını iste.” Xander’ın bir planı vardı. “Daha sonra işimize yarayabilir.”

Maynard ile fikir birliğine vardıkdan sonra telefonu kapatılar. Bu ofisle dışarıdaki ofisin arasındaki küçük, yatay pencereye bir göz atınca Javier’in hâlâ telefonda olduğunu gördü. Kan beynine sıçramış gibi gergin ve kıpkırmızı görünüyordu. London, destek için elini omuzuna atmış yanında duruyordu. Tanıdığı Javier, onu bir kenara iterdi. Xander, ağabeyinin birkaç kez volta attıktan sonra London’ı kendine çekerek, telefon kulağına basılı olduğu halde yüzünü boynuna gömdüğünü görünce sersemledi.

Javier’in daha fazla strese değil, sonuçlara ihtiyacı vardı ve hepsinin bu üçlü doğaçlamanın ne yöne çevrileceğini çözmeleri gerekiyordu.

Xander telefonun rehberine göz attı ve sonuçlara mümkün olan en verimli ve hızlı yoldan ulaşacak, askerlik arkadaşı, eski korumasının numarasını buldu. Yıllar içinde Decker McConnell başkalarının küçük, kirli sırlarını ortaya sermek için insanlığın söküklerini ve döküntülerini araştırmada bece-

rikli bir hale gelmişti. Şimdi, S.I. Endüstri çalışanlarının ruhu bile duymadan bir araştırmaya koyulabilirdi. Decker ilk çağışta telefonu açtı.

“Başını belaya sokmak için yine ne yaptın?”

Xander gülümseyerek Javier’in koltuğuna oturdu.

“Başımın dertte olduğunu sana düşündürten nedir?”

Diğer adam homurtulu bir kahkaha koyverdi.

“Son altı senedeki bütün aramaların.”

Evet, Decker sık sık başına gelen türlü sorundan onu kurtarmıştı.

“Onun dışında.” diyerek şaka yaptı Xander. “Bir sorunum var ve yardımına ihtiyacım var.”

“Lütfen bana bunun da seni öldürmek isteyen bir başka kıskanç kocayla alakalı olmadığını söyle.”

“Hayır.” Xander suratını ekşitti. Bütün hayatı bir karikatüre mi dönmüştü? Herkes, onun varlığını kötü bir şakanın bir repliği gibi görüyordu sanki. Bunun dışında binlerce kadını becermekten başka ne yapmıştı?

London’a baktı ve bir kez daha becermek isteyeceği bir kadını düzdüğünü adama söyleyebilseydi neler olur, diye merak etti. Şaşırtıcı bir şekilde bu düşünce onu irkiltmedi. Bir kadında sabit kalmaya karar vermiş olsaydı, onu anlamaya çalışan, gözü pek ve ona karşı koyabilecek tatlı biri olmasını isterdi. Şımartabileceği ve yanındayken kendisi olabileceği, bıkmadığı biri olsun isterdi. Önce aralarındaki bağı düşünen biri. Komiktir ki, daha önce bir kadında hangi vasıfları istediğini listelememişti ama şimdi... London’ın bu tarife uymaması mümkün müydü?

Görebildiği kadarıyla, hayır.

Xander yutkundu. “Mesele, kadın sorunu değil. Şirket sorunu.”

Xander gizli girişleri, son erişimin IP adresinin Cancun’u işaret ettiğini ve şirketteki şüphelendiği ama ispatlayamadığı casusluk geçmişini anlatırken Decker onu dinledi.

“Vay be, bu mesele kesinlikle seni aşar.” diyerek dokundurdu Decker. “Özellikle odaklanmamı istediğin bir şüpheli var mı? Ayrıca ne kadar vaktimiz var?”

“ASAP’a ihtiyacımız var. United Velocity’nin işçilerine odaklan.” Xander, S.I Endüstri ile kavgalı olan özel birkaç ismi hatırlamak için kafasını patlattı ama yalnızca bir isim aklına geldi. “Ayrıca, Chad Benner isimli bir elemanı da gözden geçir. Bizim bilim adamlarımızdan biriydi. Bize çalışırken gerçekten önemli birkaç teknoloji geliştirmişti. İmzayı attığında Benner, entelektüel birikimini kontratla bize bırakmaktan hoşlanmamıştı. Bizim için çalışırken yaptığı her şey bize aitti, çünkü bizim paramızla yapıyordu onları. Bizi mahkemeye verdi ama kaybetti. İki yıl geçti ama hâlâ bir yarası olabilir. Bilmiyorum. Muhtemelen bir şirket açgözlülüğü bu iş, çünkü geçen yıla kadar United Velocity yerlerde sürünüyordu. Sanırım hâlâ kaygan bir zemin üstündeler. Başka biri aklıma gelmiyor gerçekten.”

“Oradan başlayacağım. Bir şeyler bulur bulmaz dönerim sana. Yeraltı kapitalizmi dediğim konuyla ilgilenen birkaç kişi biliyorum. Araştıracam. Birkaç gün içinde benden haber almazsan, bil ki iz üstündeyim.”

Konuşmalarını sonlandırdılar ve Xander telefonunu cebine attı. Muhtemelen kardeşini durumdan haberdar etmesi gerekiyordu ama küçük candan baktığında Javier’in keyfinin yerine gelmediğini görebiliyordu. Şimdi ofisin içinde volta atıyor, birilerini parçalamamak için kendini çok zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Sonunda telefona haykırdı ve şiddetle çarparak konuşmayı sonlandırdı.

“Sorun ne?” dedi Xander resepsiyon bölümüne gelirken. “Sheppard’dan kötü haberler mi var?”

“United Velocity, tıpkı bizimki gibi yeni, ambulans özellikli hafif bir taktik aracı tanıtıyor. Birkaç dakika önceki basın açıklamalarına göre yeni bir buluşları olduğunu ve bunu ordunun hizmetine sunmaktan memnun olduklarını bildiriyor-

lar. Tam zamanı değil mi? Pazara girmek için yalnızca yirmi altı günümüz var.”

“Eğer daha dün gece uydurma bilgimizi okudularsa, nasıl oluyor da yeni prototipi sunmaya hazır hale geliyorlar?”

“Benzer bir şey üzerinde çalıştıklarını işitmiştim. Ensemizde olduklarını ve bunun pazara ilk önce kimin gireceği üzerine bir yarışa dönüşeceğini duymuştum.”

“Ama biz hemen hemen hazırız değil mi?”

“Üç ay içinde, evet. Ama yirmi altı gün?” Javier bir elini saçlarının arasında dolaştırdı. Yüzüne birden, votkayı özledim ifadesi yerleşti.

“Yemi yuttularsa, sahte bilgi üzerinde çalışacaklardır.”

“Yuttularsa. Ya Maynard’ın damadının girdiği uydurma bilgileri yüklemekten önce indirdikleri bilgiler üzerine çalışıyorlarsa?”

Evet, henüz United Velocity’nin elinde neler olduğunu bilmiyorlardı. Xander’ın midesi altüst oldu. “Siktir.” Çabucak bir şey yapmazlarsa felaket bir haberdı bu.

“O araç üzerinde ne zamandır çalışıyorlar?”

Javier omuzlarını silkti.

“Her kafadan bir ses çıkıyor. Her zaman fısıltılar dönüyor ama pis parmaklarını herkesin pastasına uzatmışlar. Bizim pastamıza nasıl musallat oldular bir türlü anlamıyorum. Bunun peşini bırakamayız, yoksa battık.”

Bir kez daha alt edilmek, en hafif ifadeyle S.I. Endüstri’nin savunma ortaklığı oyununda bir numara olarak ünlerinin sona ermesi demekti. Aynı zamanda bir milyon dolarlık bir kâr kaybı olacaktı. Bilanço, bu kadar eksiyi kaldıramazdı.

Ayrıca ağabeyini, yeniden bir şişenin dibine gömülmeye terk edemezdi.

Xander, London’a uyarıcı bir bakış attı ve kızın hemen sorunu kavradığını gördü. Suratı, endişeyle gerilmişti.

“O zaman tam gaz işe girişip yirmi beş gün içinde kendi aracımızı sunacağız piyasaya.” dedi Xander ağabeyine. “Çalışan bir ürünümüz var. Sahte bilgilerimize baktılsa, onların

çalışan bir ürünü yok. Asıl araştırmaya baktılsa o zaman onları alt etmemiz gerekecek. Bunu tüm dünyaya göstereceğiz.”

Javier’in karşılığı çirkin bir sövgüydü.

El altından Decker’a bir mesaj attı. Sıkışık bir takvimleri olduğundan acele etmesini söyledi. Sonra cebinden arabasının anahtarını çıkarttı ve koridorda London’ın yanından geçerek kapıya vardı.

“Gitmem gerek. Dikkatini başka bir tarafa çek. Sakinleştir onu. Gerekirse tahrik et. Ne yaparsan yap sakın onu içki şişesine yaklaştırma.”

Kızın ciddi bir şekilde başını sallamasından dediklerini harfiyen anladığını çıkarttı.

“İkinizi de yüz üstü bırakmayacağım.”

On Dördüncü Bölüm

London, nereye gittiğini bilmeden Xander'ın ayrılışını Lseyretti. Geri gelecekti. Şimdi kardeşini terk edemezdi. Javier'e endişeli gözlerle baktı. Ofisi arşınlarken koca cüssesinin her bir zerresi kasılmış, yumruklarını sıkıyordu. Patlamaya hazır barut fıçısıydı.

Xander'ın söylediklerini düşündü. *Dikkatini başka tarafa çek. Sakinleştir onu. Gerekirse tahrik et.* London bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama Javier uzun zamandır yalnızdı. Onun yanında ve ne olursa olsun yardımına hazır olduğunu göstermeye çalışmalıydı.

Arkasını dönen adamın terzi işi, kömür karası ceketle kaplanmış geniş sırtının odanın öteki tarafına doğru hareketlenişini seyrederken saçındaki tokayı çabucak çıkarttı. Saçları omuzlarına döküldü. Sonra bluzunun ilk iki düğmesini çözdü. Göğüsleri beyaz, dantelli sütyeninin üstünde kabarmış bir halde duruyor, soluk renk saçları kıvrımlarıyla cilveleşiyor ve soluk göğüslerinin üstüne kıvrılıyordu. Onu baştan çıkartmak için yeterli miydi bu?

Javier, odanın uzak köşesindeki duvarı yumrukladı. London ürkererek yerinden sıçradı. Çirkinliğine ve odayı karartmasına rağmen o duvarı boydan boya kaplayan masif ahşabın varlığına şükretti. Öfkeli bir kararlılıkla onun yanına döndü. Hemen bakışlarını halıdan alıp ona yönlendirdi. Ağır ağır bakışlarını yukarı kaldırdı ve göğüslerinde sabitledi. Durdu.

Bakışları kesişti. Gözlerindeki soğuk öfke, ateşli bir köze dönüştü. Bütün vücudu cızırdadı.

“Bluzunun düğmeleri çözülmüş.”

“Farkındayım, efendim.”

“Düzeltilmezsen seni becereceğim.”

London’ın umduğu tepki buydu ama hâlâ bedeni heyecandan dalgalanıyor, bacakları birbirine yaklaşıyordu. Kızardı.

“Dört gözle bekliyorum, efendim.”

Adam, kızın yanına sokuldu.

“Beni ayartmaya çalışıyorsun, ufaklık.”

Ateş, bedenini sarıp sarmaladı. Saniyeler içinde klitoris zonklamaya başladı. Sabah seksinden sonra şu anda olduğu kadar ona ihtiyacı olmamalıydı ama Javier’e karşı kendine hâkim olamıyordu.

“Çalışıyor mu, efendim?” Pantolonun altındaki sertleşmiş pensinin sırtına atılan bir bakış çalıştığını kanıtlıyordu ama ondan duymak istiyordu.

“Çalışıyor ama seni ilk defa becerdiğimde yaptığın gibi bana patronluk taslıyorsun. Bu sadece patronuna saygısızlık etmek değil aynı zamanda dominantına itaatsizliktir.”

London nedenini bilmiyordu ama cezalandırma iması titremesine ve ona ayak uydurmasına neden olacak bir ağrıya sebep oldu.

“Özür dilerim, efendim ama memelerimin uçları dikleşti ve göğüslerim ağırlaştı. Benim, şey... Bedenim boş sanki.”

“Bedenin değil, vajinan,” dedi Javier kısık bir hırıltıyla.

“Evet.”

“Söyle.”

Suratı kıpkırmızı kesildi ama devam etti.

“Vajinam bomboş. Size tavsiyede bulunmamı istediniz sandım ama dilerseniz kardeşinize söyleyebilirim ya da banyoda işimi görebilirim.”

Adamın gözleri kısıldı. London, okkalı bir cezanın gelmekte olduğunu hissetti. En azından artık Javier ne kadar stresli

olduğunu ya da votkaya gömülmeyi ne kadar çok istediğini düşünmüyordu.

Ofisine dalıp masasının iki adım uzağında durdu. Yeri işaret ederek, "Buraya gel." dedi.

London, normalden biraz daha yavaş yürüyüp dudaklarını sarkıtarak emrettiği gibi yaptı.

"Evet, efendim?"

"Masaya dayan. Eteğini kaldır. Bana kıcını göster."

Kız dondu kaldı. Sonra rahatlamaya çalışarak soluklandı. Eteğini doğru şekilde kaldırırsa yara izini görmezdi adam. Zekâsını kendine saklamalıydı. Bu adamlarla yaşadıklarına inanamıyordu ama onlara izini göstermek... Daha önce bir doktor dışında kimseye gönüllü olarak göstermemişti ve muhtemelen asla da göstermeyecekti.

London dudağını ısırdı ve sonra yüzünü masaya döndü. Omzunun üstünden gözlerini kırparak Javier'e baktı. Yüzünü çevirirken Xander'ın elinde o siyah, deri sırt çantasıyla yeniden kapıda belirmediğini gördü. Titremesini bastırarak masaya yaslandı ve dar eteğine uzandı. İkisini de bekletirken eteğini kalçalarının üzerine doğru ağır ağır kaldırdı. Soğuk havanın kalçalarının üst kısmını okşadığını hissedince durdu ve Xander'a davetkâr bir bakış atacak şekilde açlandı.

"Siktir!" diyerek sövdü Javier ve kız, birkaç saniye sonra fermuarının kulak tırmalayıcı sesini duydu. "Yeterince yukarıda değil eteğin, ufaklık. Kaldır. Şimdi."

Rahmi kasıldı. Kanın vajinasının kıvrımlarına hücum ettiğini, klitorisini taşırdığını hissedebiliyordu ama nefret edilesi, kabuk bağlamış yaraları görmemeleri umuduyla adamın dediği gibi küçük, siyah eteğini kalçalarına kaldırdı.

Xander üzerine çullanıp bileklerini tuttuğu gibi kızı korkutacak biçimde kollarını masanın iki tarafına gerdi. Bir çift kelepçeyi çabucak bir bileğine geçirdi. Diğer elini Javier'in masasının ortasındaki kısa ve kalın çekmece kulpunun altına itip diğer kelepçeyi boştaki bileğine geçirdi. London elini çekti ve metal sesi tıkırdadı. Hiçbir yere gitmiyordu.

“Bacaklarını aç.” buyurdu Xander. “Düzeceği vajinayı görmesine izin ver.”

London yutkundu. Göğsünü ağrıtabilecek kadar hızlı ve sert atıyordu kalbi. Kasıkları titredi ama bacaklarını açmayı başardı. Tam zamanında başını kaldırdı ve Xander’ın çantadan küçük bir tüple pembe bir şey çıkarttığını gördü. Çantayı göremeyeceği bir yere attı ve arkasındaki Javier’e katıldı.

“Lanet olsun, çok güzel.” dedi Xander. “Kondom getirdim.”

“Bir güzel tokatlanmaya ihtiyacı var. Şımarık kız beni tahrik etmeye çalışıyor.”

“İşe de yarıyor.” diyerek güldü Xander. “Cezanı tamamladıktan sonra ona bir sürprizim var.”

London arkasında neler olduğunu görebilmeyi diliyordu ama aniden Javier’in sesi daha sakın bir tona büründü.

“Mükemmel. Güzel fikir.”

Birden kalçasının en etli kısmında kocaman bir şaplak hissetti. Acıyla ciyakladı. Acımişti. Daha fazlasının geleceğini biliyordu.

“Sessiz ol.” diye kükredi Javier. “Uslu uslu cezana katlan. Beni böyle tahrik ettiğinde kıcını kıpkırmızı ederim. Anladığını söyle bana.”

Anın zevkinin bütün vücudunu sarmasına izin vererek gözlerini kapadı.

“Anlıyorum, efendim.”

Diğer kalçasında adamın şaplağını hissettiğinde son kelime ağzından güçlükle çıkmıştı. Acı, haykırmasına ve dizlerinin eğilmesine neden oldu. Sonra Javier kalçalarını kavrayıp sıcak avuç içiyle her iki kalçasını da okşadı. Acı anında sızlatıcı bir acıya dönüştü. Teni canlanmıştı.

Ve vajinası hiç olmadığı gibi yandı.

“Ah!” diye haykırdı.

Aniden iki parmağın, kaygan vajina bariyerlerinin içinden geçip derine indiğini hissetti. İnledi ve ihtiyacını dindirsinler diye parmakları daha derinine almak için eğildi.

"İyice ıslandı, Javi." diyerek bilgi geçti Xander. "Hazır."

"Benim kötü kızım, yaramazlık da mı edermiş?" diye mırıldandı kızın kulağına.

London onun ne zaman bu kadar yakınına geldiğini bilmiyordu ama bakışlarını ona çevirmeye çalıştığında Xander eliyle saçını çekiştirerek bütün hareketini engelledi.

"Hareketsiz dur. Gözlerini öne dik. Cezanın kalanını tamamla."

"Evet." Sesi titredi ve hafifçe inledi.

Xander, yanıp tutuşan kanalından parmaklarını çekti.

Javier, kardeşinin kaldığı yerden devam etti çabucak. Sonraki iki darbe kışının biraz daha aşağısına inerek bütün tenini yaktı. İki kez daha etli kıvrımına vurduktan sonra aynı bölgeye kallavi bir tokat geçirdi. Acı her zaman onu ürpertiyordu. Kendini sıkıyor, ürküyor ve korkuyordu... Ta ki sihirli dokunuşuyla yanmayı bütün bedenine dağıtıp tatlı harareti her yerine yayarak onu sakinleştirene dek.

Adamın dudakları kavrulan sağ yanağının üzerinde dolaşırken London inledi. Kızı ısırmadan önce dilini gizlice bir kıvrımının üzerinde kaydırды. Akıl almaz bir zevk bütün bedenini sarmaladı. Javier'in cezasından neden hoşlandığını bilmiyordu. Acı veriyordu... Ama acı bile güzel bir şeye dönüşmüş, en yumuşak kurdele gibi vücudunun içinden geçiyordu. Kendinden geçmek isterken acı onu bir arada tutuyordu.

Xander, uyaran bir sesle saçını bırakıp ağabeyiyle ayakta dikilecek şekilde arkasına bir yerlere çekildi. Islık çaldı.

"Pembe, güzel bir kış."

"Öyle." diyerek ona katıldı Javier. "Beni pes etmeye çağırдыңın her an ufaklık, yeniden saldırmamı bekle."

"Beni becerebilir misiniz, diye sorma iznim var mı?" diye soludu kız hızlı hızlı.

"Kavruluyor musun?" diye sordu adam. Bu olasılıktan son derece keyif aldığı belliydi.

"Evet, efendim." diyerek inledi sessizce ve kıvrandı.

"İstiyor musun?" diye daha yüksek sesle bağırdı.

“İstiyorum.” Adamın dikkatini dağıtmakla başladığı iş, şimdi onu tüketiyordu. Tüm bedeni canlı bir aleve dönüşmüştü, yalnızca Javier söndürebilirdi onu.

“Unutma, Javi. Önce bir şey eklemem gerekiyor. Sabırla bekle, *belleza*.” dedi Xander.

Aman Tanrım, o da mı tokatlayacaktı onu? Bu düşünce hararetini arttırdı, başını döndürdü ve arzuyla gücünü kırdı.

Fakat arkadaki deliğinden içeri soğuk bir şeyin kaydığını hissetti. İnleyip yanaklarını sıkmaya çalıştı ama Xander, ellerini kullanarak buna engel oldu ve daha önce kimsenin dokunmadığı o deliğe yavaşça bir parmağını soktu.

“Xander?” Sesi panikten çatlak çıkmıştı.

“Şşş. Acıtmayacak. Seni arzulayan iki adam var ve ikimiz de seni aynı anda becereceğiz. İkimizi birden içine alabilmen için seni biraz esnetmemiz gerekiyor.”

Anal seks. Elbette, duymuştu bunu. Söyledikleri mantıklıydı ama kadınlar gerçekten erkeklerinin *oradan* onlara sahip olmasına izin veriyor muydu?

Xander parmağını çekip bu sefer sokuşun yoğunluğunu iki katına çıkartarak yeniden deliğine sokarken aklından birçok soru gelip geçiyordu.

“Lanet olsun, nasıl da istiyorum!” diye böğürdü Javier. Kızın kulağına fısıldamak için arkasına geçti. “Seni becermek ve penisimin her bir zerresiyle yavaşça seni beslerken inlemeni ve acıyla haykırmayı duymak istiyorum. Üstüne oturup kıvrman, bağırmanı ve sırf ben istedim diye yine de beni içine almanı istiyorum.”

Javier böyle söyleyince London da istedi. Başlangıçta en azından biraz acıtacaktı ama Javier hâlâ ilkel bir tutkuyla onu istediğinden yine de bunu yapmak istiyordu. Seksin dışında onun için değerli biri olmuş olmayı diliyordu çaresizce. Bu iki adamla başladığı hiçbir şeyi, âşık olma niyetiyle başlatmamıştı... Ama uçurumdan düşmek üzere olduğundan şüpheleniyordu.

"Bütün mükemmel, güzel deliklerine köküne kadar ve sana çılgık attıracak şekilde sahip olmak istiyorum. Sonra sana birlikte sahip olmadan önce Xander'ın da aynısını yaptığını görmek istiyorum. Seni becerirken aramızda kalmaya dayanabilir misin?"

London emin değildi ama delicesine denemek istiyordu. Miyavlar gibi çıkan sesiyle başını salladı.

"Lütfen..."

"Xander, çabuk ol, lanet olsun." Javier'in derin hırıltısı, tahammülünün kalmadığını söylüyordu London'a.

"Aceleyle getiremem." Xander iki parmağını kık deliğine sokup çıkartarak onu yokluyordu.

Yabancı olduğu, ilkel hisler yaşıyordu. London daha fazla içine alabilmek için eğildi ve Xander kalçalarını okşayıp ona fısıldamak için öne eğildi.

"Bu dar, küçük kıkça, penisimi sokmak için sabırsızlanıyorum. Sen bağırp çağırana dek yavaş ve uzun darbelerle işimi göreceğim. Sonra, kimin penisinin buranın sahibi olduğunu öğrenene dek aynısını Javier yapacak. Bize verebileceğin en itaatkâr hediyedir bu. Hepsini verecek misin bize?"

London tereddüt etmeden deliler gibi başını salladı.

"Evet. Ne isterseniz."

"Uslu kız, *belleza*." diyerek mırıldanan Xander ağabeyine döndü.

"Sıradaki adıma hazır bence. Vajinası sulanmış kesinlikle."

Javier'in parmakları iyice kabaran vajina kıvrımlarının üzerinden geçip hafifçe, iyice şişmiş olan klitorisine dokundu. London arzulu çılgılığını bastırmak için dudaklarını ısırdı.

"Sırılsıklam ve leziz. Yap hadi."

Neye niyetlendiklerini sorgulamaya vakti olmadan Javier, bacaklarını açıp sırtını masaya vererek ağzını vajinasına daldırdı... Kık deliği, yanma ve gerinmeyle birlikte, yabancı olduğu sert ve soğuk bir maddeyle adeta doluyorken, klitorisine hücum eden heyecanla haykırdı. Kıvrılıp kurtulmayı denedi. Bu bir refleksti ama Xander'ın kıkına indirdiği sert

şaplak ve uyaran homurtusu; daha önce hiç dokunulmamış o bakir girişe objenin tamamını sokması için uslu durmasına neden oldu.

Kıvranıp inledi. Kış deliği genişleyip gerilirken dudağını ısırdı ama Xander yumuşak, plastik benzeri aleti ittirmeyi sürdürdü. Var olduğunu bile bilmediği sinir uçları harekete geçmişti. London, zevk-acı karışımıyla bağırarak başını arkaya itti. Javier'in klitorisindeki ısrarcı diliyle bulutların üstüne çıktı.

Zevk damarlarından akıyor, bacakları arasındaki her şeyi kavurmak, germek ve doldurmak için bir araya geliyordu.

"Boşal!" diye bağırarak iki adam aynı anda.

İsrarları, uyumları, ona saldıkları doyum, karşı koymayı imkânsız hale getiriyordu. Javier'in dili onun kavru lan küçük guncasını okşadı. Sersemletici zevkin titreten doyumuna vardığında o kadar yoğun bir duygunun içindeydi ki kendini sarhoş ve zayıflamış hissetti. Javier bir tur daha, ikinci bir bindirme daha yapıp ayağa kalkarak pantolonunu aşağı çektiği sırada Xander geri çekilip çantadan bir şeyler almaya gitmişti. Kardeşi ona jelatinli bir kapak fırlattı. Javier onu açtı ve ayaklarının üstünde durmaya debelenerek arkasına geçti. İki saniye sonra vajinasının içindeydi. Plastik benzeri objenin iyice gerginleştirdiği kabarmış vajina kıvrımlarının arasında iyice derine indi. Bu fazladan baskı daha başka sinir uçlarını uyandırarak London'ı inim inim inetti.

Xander da eyleme geçmek için çok beklemedi. Kızın suratının önünde fermuarını açtı. Taşlaşmış penisini eline alıp sertleşmiş ipeksi kadife başıyla dudaklarını okşadı. Kız dudaklarını açınca, dilinin üstüne penisini yerleştirdi. London'ın ağzı ve burun delikleri ona Xander'ı hatırlatan her şeyle doldu. Sıcak ve yumuşak, erkeksi, baştan çıkartıcı... Pes etmek son çaresi oluncaya kadar Xander nadiren ağzının içine hücum ediyor ama sinsi ve karşı konulamaz bir şeyle yavaş yavaş yaklaşıyordu. Adam bir eliyle yanağını tutup diğer elini saçına dolarken London onu daha içeriye çekmek, diliyle

onu eritip bitirmek için ağzını iyice açtı. Sırf bu duygular bile patlamasına yeterdi ama arkasındaki, içindeki, onu tamamen dolduran bütün hassas sinirlerini gerip aşındıran Javier, dolgun vajinasını sahibiymişçesine avuçlayıp, klitorisini patlayıcı bir yanma noktasında tutuşturarak üzerine biniyordu.

Sessizce yalvaran bakışlarını Xander'ın yüzüne doğrulttu. Adam ona bakıyor, onunla birlikte soluyor, tamamen ona odaklanmış ve onu tüketiyordu. Penis ağzındayken yalvaran bir sesle inliyordu kız. Hatta vajinasının Javier'in kalın ve taş gibi penisini sıkıştığını hissediyordu. Bir kez daha zevke gelmeye hazırlanıyor, zevkin doruk noktası yeniden onu ele geçirmeye başlıyordu.

Bütün kasları gerilip kasılırken London soluğunu tuttu. Zevkinin tam doruk noktasında nefesini bıraktı. Doyum dalgası bütün bedenine, başının üstüne yayıldı. Onu sarsıp inletti. Ruhunun kapısı benliğine açıldı. Xander sövdü. Javier böğürdü. İkisi de hızlandılar. Sonra penislerini çekip onun üstüne boşalırken penisleri vurup atıyordu.

Tuzlu spermier diline doldu. Bütün derisi kan ter içindeydi. Zevk kadar bağımlılık yaratan mutluluk dolu bir çakırke-yifliğe yol açan doyum serpildi içinde.

Xander penisini ağzından çekerken kız masaya kapaklandı. Yanan dudaklarını soğuk ahşaba dayadı ve gözlerini tatmin olmuş bir şekilde kapadı.

"İyi misin?" diye sordu, kızın diğer ateşli yanağını öpmek için eğilen Xander.

Kız tembel tembel gülümseyip başını evet anlamına gelecek şekilde salladı.

Birkaç metal takırtısı çıkartarak bileklerindeki kelepçeleri çözerken kakhaha attı.

"Sanırım asistanın bugünlük mesaisinin sonuna geldi."

Javier yavaşça geri çekildi. Kondomunun çöp kutusuna çarparken çıkarttığı yumuşak sesi işitti London.

"Bugün çok üstüne gitmiş olabiliriz ama ona biraz daha muamele etmek istiyorum."

Sırtına koyduğu narin eliyle kızın doğrulmasına yardımcı oldu. Kız kollarına atıldı. Onun kolları arasında olmanın, özellikle ona güzelim diye seslenip boynunu öperken fısıldayarak hissettirdiği güveni ve rahatlığı duydu. Titredi. Xander kızı aralarında sandviç edecek şekilde yaklaştı ve onu tuttu.

“Seni görmem lazım, ufaklık.” diye mırıldandı Javier. “Benim için soyun.”

“Bizim için.” dedi Xander. “Ben de seni görmek için gebe-riyorum.”

İstekleri buz gibi bir suyun gözlerine çarptığında bıraktığı şok ve acı etkiyi bıraktı üzerinde. Ne olursa olsun bundan kaçınmalıydı. Brian, tıp alanında çalışan bir isim, sırtını görmüş ve onunla çıkmayı sürdürmekten vazgeçmişti. Fakat bu iki milyonerin onun bütün kusurunu görmesi mi?

İkisinin arasından sıyrılıp eteğini indirirken London huy-suzluk çıkartmamaya özen gösterdi. Elleri titriyor, gözyaş-larını tutmaya çalışıyordu. Acemice bluzunun düğmelerini ilikledi.

“Hayır. İsteddiğiniz her şeyi yaparım ama benden bunu istemeyin. Lütfen.”

İki adam birbirinin benzeri çatılmış kaşlarıyla ona baktılar. London ikisinin de şaşkınlığını ve hayal kırıklığını ayan beyan okuyabiliyordu yüzlerinden. Midesi acıyla düğümlendi. Yumruğunu midesine bastırdı. Onları üzme, muhtemelen olması gerekenden daha çok acı vermişti ona. Değiştiremeyeceği yaralarla onların midesini bulandırmak daha çok acı verecekti. Reddedilme duygusunun yarattığı korku bile kal-dırabileceğinden çok fazlaydı.

Bluzunun son düğmesini de ilikledikten sonra gözyaşları içinde odadan çıktı. Çantasını alarak Lafayette’in boğucu ha-vasına attı kendini.

“Ne oldu böyle?” Javier gözlerini kırıştırdı. London’ın gergin, korkmuş ifadesinin midesini altüst etmesi dışında hiçbir şey anlamamıştı.

Xander somurtunca Javier anladı. Hangi duvara tosladıklarını bilmiyorlardı. Bu sabah yatakta, yumuşak karnının üstüne dökülen güzel göğüsleriyle, kadife gibi kasıklarına doğru incelenen çıplak vücudunu ve penisini sıkıca kavrayan ıslanmış kadınlık organını görmüştü. Kendini açmış ve umduğundan fazlasını vermişti... Ta ki şimdiye kadar.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. London iş eteği ve topuklularla bu berbat sıcakta eve kadar yürümemeli."

Xander ona katılırcasına başını salladı.

"Güzel noktaya değindin."

Javier'le kardeşi kapıya yönelip merdivenleri indiler. Lobi de Xander, birkaç saniye önüne geçerek London'ın park alanını geçerek sokağa yöneldiğini gördü.

"London" diye seslendi kıza. Bağırsaklarındaki her bir kas, kızın dönüp onunla yüzleşmesi, yanına gelip ne olduğunu açıklamasını ve onu tutmasına izin vererek onu rahatlatmasına izin vermesi isteğiyle kasılıyordu.

Kız onları duymazdan gelerek yürümeye devam etti.

Aniden duraksadı ve sallanmaya başladı. Dengesini sağlamak için bir şeye uzandı. Yakınında hiçbir araba yok, yalnızca boşluk vardı.

İnleyerek sendeledi. Diz kapakları buruldu. Javier var gücüyle peşinden koştu. Xander da aynını yaptı.

"London!"

Onu kurtarmak için geç kalmışlardı. Asfalta düşüşünü izlemek zorunda kalmışlardı. Tak sesi çıkartarak başı asfalta vururken Javier'in kalbi neredeyse durdu. Damarlarından korku akıyordu. London'la arasındaki birkaç adım aşılabilir bir aralık gibi duruyordu. Ona koştukça mesafe artıyordu sanki.

Söverek yere, kızın yanına çöktü. Xander da aynısını yaparak kızın başını eliyle kaldırdı. London bayılmıştı.

Javier'in damarları içinde bütün bedenini onlarca iğne batırarak kazıyan korku bütün bedenine yayıldı ve Xander'ın suratında yansıdı.

“911’i ara,” diyerek haykırdı Javier.

Javier kızı kollarının arasına alırken Xander onun dediğini yaptı. Bu durumda onu hareket ettirip ettirmemesi gerektiğini düşünüyordu. Onu işe aldığı gün bahsettiği bayılmalardan biri miydi bu?

“Bir dakika içinde burada olacaklar.” Xander telefonunu cebine koydu. “Neyin neden olmuş olabileceğini biliyor musun? Kahvaltıda çok bir şey yemedi.”

“Ara sıra bayıldığını söylemişti ama nedenini bilmiyorum. Bugün onu çok yorduk.” Javier bu yüzden kendini tekmelemek istiyordu. “Belki...”

Devamını getirmeye dili varmadı. Kızı parktan geçirip lobiye taşırken kalbi dehşetle sıkışıyordu. Su sunağının yanında granit bir sıra duruyordu. Kızı oraya yatırdı. Yanına diz çöktüğünde soluk saçları yanlardan sarkıyordu. Uzaktan gelen ambulansın acı çığlığını işitti. Yanaklarını ellerinin arasına alarak sevimli, mavi gözlerini açıp ona bakmasını dileyerek bakışlarını ona dikti.

Sıranın öteki tarafına çöken Xander kızın elini kavradı.

“Belleza, yanındayız, bebeğim. Geri dön bize.”

Etraflarında, asansörün yakınına üşüşmüş küçük bir kalabalık toplandı. Binadan içeri giren bir çiftin bakışları onları yakaladı. Javier onları görmezden geldi. London’a yardımları dokunmayacaksa ona bir faydaları yoktu.

Seyredenlerin görüşünü en iyi biçimde engelleyecek şekilde vücudunu çeviren Javier dudaklarını London’ın kulağına bastırdı.

“Ufaklık, özür dilerim...” Onu zorladığı, aşırı kullandığı, onu ayrılmaya mecbur hissettirdiği için. Her şey için. Francesca, ilişkilerde iyi olmadığını ona ispat etmişti. London’ın iyiliği için muhtemelen aralarına güvenli bir mesafe koyarak onu Xander’a bırakmalıydı. Normalde kardeşinin bir kadında sabit kalmayacak kadar çapkın biri olarak görüyordu ama Xander’ın London’a karşı bütün hareketleri farklıydı. Onun için daha iyi olabilirdi. Daha kolay biri. Hâlâ arzuladığı do-

minant kendisi olabilirdi ama Xander daha az yük, daha az taleple gitmişti ona.

Gözlerini açıp iyileşirse London için en doğrusunu yapmaya çabalayacak ve onu rahat bırakacaktı.

Aniden bir çift ilk yardım görevlisi binadan içeri daldı. Yollarının üstündeki bön bön bakan çifti, geçmelerine müsaade etmeleri için kenara iterek asansöre doğru merakla baktılar.

Javier yana çekilip üniformalı iki adamın London'ın yanına varmasına izin verdi. Korkunç bir dikkatle onları izleyen Xander, yanına geldi. İlk yardım görevlilerin olay hakkında sordukları sorulardan London'ın başını vurduktan sonra beyin sarsıntısı geçirmiş olmasından endişelendikleri belli oldu. Fakat ne o ne de kardeşi bayılmasına neyin neden olduğunu bilmiyordu. Bitkinlik mi? Kan şekerinin düşmesi mi? Bahsettiği gizemli sağlık sorunları mı?

Xander telefonunu çıkartarak rehberden Alyssa'yı buldu. Arama düğmesine basmadan önce ilk yardım görevlileri London'ın burnuna tuz kokan bir parça koydular. London cızırtılı bir öksürükle kendine geldi. Kirpiklerini oynatıp sersemlemiş mavi gözlerini açtı. İyiydi. Adamlar doğrulmasına yardım ederken Javier rahat bir nefes aldı.

Kardeşi, adamlar sorular sorarken onları dinliyor, etraflarında korumacı bir şekilde dolaşıyordu. Kız çantasından bir hap şişesi çıkarttı ve sağlık görevlileriyle bir süre konuştu. Kızın sessiz mırıltısı ve kalp atışlarının çıkarttığı ses yüzünden duyamıyordu onu. Her ne söylediyse Xander'ın çenesi öfkeyle gerilmişti ama telefonunu cebine sokarak başını sallamıştı.

İlk yardım görevlileri toplanıp kapıya doğru yönelirken Javier yollarını kesti.

"İyi mi?"

Biri evet anlamına gelecek şekilde başını salladı.

"İlacını almayı unutmuş ama söylediğine göre ilk defa bayılmıyormuş. Başındaki şişlik için ona buz torbası verdim. Bunun dışında durumu iyi."

Ama onun için iyi değildi. Yanıtlanmamış birçok sorusu vardı. Muhtemelen onu Xander'ın ellerine bırakmalıydı... Ama onu önemsemeden edemiyordu.

İlk yardım görevlileri binayı terk ederlerken, London'la Xander'ın yanına gitti. İkisini birlikte izlemek acı verecekti. Ama her zaman işi ve votkası yanındaydı. Muhtemelen tek hak ettiği de bunlardı.

Kardeşi, kızın ayağa kalkması için bir kolundan tuttu. Javier de ötekini. London sendeledi. Başta biraz dengesiz durdu. Dengesini yeniden sağlamak istiyormuş gibi gözlerini kırıp başını salladı. Sonra onlardan biraz uzaklaştı.

"İyiyim. Oluyor böyle. Önemli değil. Gitmem gerekiyor."

London çıkış kapısını arandı, sonra da kapıya doğru yöneldi. Xander, ancak ölürse kızın tek başına gitmesine izin vereceğini gösteren gözlerini ona çevirdi. Kız, onun olmaya bilirdi ama kardeşine katılıyordu.

"Yukarı gelip açıklama yapman lazım." Javier kendini emrederken buldu.

"Hemen." diye ekledi kızın yolunu kesen Xander.

"Bekâretimi almak sana bütün özel hayatıma ve irademe karışma hakkını vermiyor." diyerek tısladı kız.

Bu konuda kesinlikle haklıydı ama bu cevap hoşuna gitmedi. Her zaman âşık olunan, mücadele etmek zorunda kalmayan Xander, öfkeyle bir şeyi yumruklamaya hazır görünüyordu.

"Vermiyor." diyerek karşılık verdi Javier halim selim bir sesle. "Ama patronun olarak neden bir krizin ortasındayken işi bırakıp gitmeye niyetlendiğin konusunda bir açıklamayı hak ediyorum."

Bu iddiayla sınırı aşıyordu ama umurunda değildi. Kız Xander'a teslim olmadan önce onu koruyup kollaması ve anlayabilmesi için kalmasını sağlayacaksa o zaman temiz bir vicdanla kızı bırakabilirdi.

London dudağını kemirdi.

"Tamam. On dakika."

Küçük bir zafer kazanmıştı ama kutlamaya cesaret edemedi.

“O buzu başına koy.”

Adamlar onu asansöre götürüp yeniden S.I. Endüstri’nin geçici ofisine doğru eşlik ederken söylenerek onun dediğini yaptı. Javier kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi ve Xander’a kızı kendi koltuğuna oturtmasını işaret etti. Kardeşi işaretini görerek kızı deri koltuğa oturttu ve küçük sandalyelerden birini çekerek yüzünü kızın suratına yaklaştırdı. Javier etraflarında dolaşıyordu.

“Gerçekten iyi misin? Cesur olmak zorunda değilsin.” dedi yumuşak bir sesle.

Sonrasının ne olacağından bağımsız olarak onu önemsiyordu ve onun iyi olmasının kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordu.

Kız uzun bir iç geçirdi. Mavi gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Biriken gözyaşları yanaklarından akmaya başladığında gözlerinin altında bir miktar maskara lekesi belirdi. Buna rağmen o kadar güzel görünüyordu ki kalbi buruldu. Boyun eğip onu kardeşine bıraktığında mesafesini nasıl koruyacağını merak etti.

“İyiyim.” diye ısrar etti kız. “Bakın, bu acıklı hikâyeyi size anlatıp da benim için üzülmeyi istemedim. Artık acınmaya ihtiyacım yok. Yıllardır hiçbir şeyin sahibi olamadım ve birinin gerçekten benden, ben olduğum için hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Genellikle bu hikâyeyi anlattığımda insanlar her türlü anlayışı gösteriyorlar ama sonra araya mesafe koyuyorlar. ‘Normal’ insanları işe alıyorlar, onlarla birlikte oluyorlar. İkinizden biri beni tekrar arzulamazsa şaşırmam.”

Umurunda değilmiş gibi omzunu silkti ama Javier, kızın suratından bunun çok önemli olduğunu anlayabiliyordu. Kızın hüznünlü teorisini haklı çıkartmak istemiyordu ama onun güvende ve mutlu olmasını istiyordu. Xander bunları ona sağlayabilirdi.

“Okulda ikinci yılımı bittikten sonra arkadaşım Amber ve onun erkek arkadaşıyla birlikte bir gün plajdan dönüyorduk. Sahildeyken Amber, Josh’ı bir iskelenin altında okuldan başka bir kızla beraberken yakaladı. Sevişiyorlardı ve Amber’ın kafasının tası atmıştı. Josh onu sakinleştirmeye çalışıyor ama Amber gitmekte ısrar ediyordu. Hepimiz arabaya bindik ve Amber arabayı deli gibi sürmeye başladı. Tartışmalarını duymamam için radyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Yağmur yağmaya başladı ve Amber bir kırmızı ışığı pas geçti. Sağdan akan trafikten gelen birkaç araba bize çarpıp ve bizi bir tepeden baş aşağı uçuran bir okul otobüsünün önüne fırlattı. Amber ve Josh orada öldü. Bense kazayı doktorların travmatik beyin sarsıntısı dediği bir rahatsızlıkla atlattım.”

Hikâyeyi anlatırken üzerine çöreklenen öfke kaybolmuş gibi yutkundtu. Geride konuşmasını sürdürebilmesi için acı ve gözü pek bir kararlılık kalmıştı. Javier kaskatı kesilmiş olmasına rağmen daha önce hiç bu kadar dokunmak istemişti ona.

“Çok üzüldüm, *belleza*.” diyerek mırıldandı ellerini tutan Xander. “Devam et.”

Daha fazla ağlamamaya çabalarken çenesi titredi. “Kafatasımda çatlaklar oluştu, hematom geçirdim ve bazı sinir bozuklukları yaşadım. Çenem, dirseğim ve uyluk kemiğim kırıldı. Neredeyse iki yıl komada kaldım. Uyandığımda her şey değişmişti. Savaş başlamıştı. Ailem on yıl yaşlanmıştı. Mezuniyet balosunu kaçırmıştım. Mezuniyet yaklaşmıştı ama ben geride bırakılacaktım. Yürüyemiyor, konuşamıyordum. Doktorlar ikisini de bir daha asla yapamayabileceğimi söylediler. O zaman, birçok ‘arkadaşım’ benden yüz çevirdi. Ama savaşımaya devam ettim. Omurgamın sorunlarımın giderilmesi için sırtımdan üç ameliyat geçirdim. Beyin travması yüzünden bazen bazı şeyleri unutuyorum. Araba süremem çünkü bugünkü gibi bazen bayılıyorum ve bu yüzden asla araba süremeyebilirim. Kendi çocuğumla muhtemelen asla

yalnuz vakit geçiremeyeceğim." Öfkesiyle birlikte yeni göz-yaşlarını akıttı. "Ama kırılğan olmayı *reddediyorum!*"

"Öyle değilsin, ufaklık." diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Javier. Kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu.

Yüreği parçalanmıştı. Fiziksel bir yaralanmanın ötesinde acı çekmişti. Duygusal yaraları daha derindeydi. Bozulmuş ve istenmeyen biri olarak görüyordu kendini. Yine de ofisine gelip bir iş için görüşme yapma cesaretini toplamıştı. Kendini kusurlu görüyor olmasına karşın tamamen ona ve kardeşine adanmıştı. Francesca'nın ölümünden sonra kendi isteğiyle yığılıp ölene kadar suçluluk duygusunun defalarca onu bıçaklamasına izin vermişti. London, kendisine konuşmayı, yürümeyi, yaşamayı, gülmeyi ve yeniden sevmeyi öğretene kadar savaşı ruhuna sarılmıştı. Javier şimdi kendini aşağılık biri gibi hissediyordu. Tanrım, ona layık değildi.

"Şimdi ikiniz de bana bir ucubeymişim gibi bakıyorsunuz." Ayağa kalkarak kızgınlık içinde göz yaşlarını sildi. "Gitmeliyim. Eminim yerime ofiste ve yatakta daha iyisini bulursunuz."

Xander peşinden koştu ama Javier tam zamanında önüne çıktı. Ona layık olmayabilir, onu hak etmiyor olabilirdi ama onu kimsenin doğru bir şekilde sevmeyeceği teorisini kanıtlarsa kendini berbat hissedecekti. Çoktan seviyordu onu. Tam kalbinde, dilinin ucundaydı.

Onu sevdiği gerçeğiyle altüst oldu. Lanet olsun, ne zaman olmuştu bu? İş görüşmesi sırasındaki haylaz şımarıklığı ile yoluna devam etmek için sahip olduğu güçlü iradesinin, öfkeli göz yaşlarının ve kaderin birbirine karıştığı aralarda bir yerde gerçekleşmişti. Fakat şimdi Francesca için hiç hissetmediği, cinsellik yönünde güçlü ve bitmez tükenmez görünen bu tatlı duyguyu anlıyordu. London'ı mutlu edecekse ve tamamlanmış bir insan yapacaksa onun için her şeyi; yalan söylemeyi, öldürmeyi, çalmayı ve ölmeyi göze alırdı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak kıza baktı. Acı veriyordu. Onu sıkıca tutmak istiyordu ama kız bunu bir acıma gös-

tergesi sayacak ve ondan nefret edecekti. Ona neye patlarsa patlasın London için güçlü durmalıydı.

“Gitmiyorsun. Ne ofisimde ne yatağında senin yerini doldurmuyorum, London. Kulaklarını açıp beni dinlemeni istiyorum. Seni o koltukta istiyorum.” Resepsiyon bölgesindeki koltuğu işaret etti. “Ve her gün ve gece penisimi tekrar tekrar içine almanı istiyorum. Kırılmadın. O kadar güzelsin ki bazen talihime inanamıyorum.”

Kız omzunun üstünde ona doğru yaklaşan Xander’a baktı. Adam titreyen elini omuzuna koydu ve onun gözlerine bakacağı şekilde kızı kendine çevirdi. Kardeşi bir yük treni gibi kıza sarılıp sessizce vücudunun tüm gücünü ona sundu. Kor-kunç bir an için kız onu itti ve kaçmaya çalıştı.

“Senin acımana ihtiyacım yok.” diyerek atıldı adama.

“Güzel.” Xander kızm saçlarını çekti. “İnan bana, sana karşı hissettiğim duygu acıma değil. Beni büyülüyorsun.”

“Hayatta hiçbir şey başaramadığım için mi?” diye çemkir-di kız.

Kızın duyguları onu daha da güzelleştiriyordu. Javier daha fazla dayanamayacaktı. Kızın arkasına geçerek onu kardeşiyle arasında sandviç etti. Ağır ellerini kızın omuzlarına koydu.

“Tanıdığım bütün insanlardan daha fazlasını başarmış ve daha fazla mücadele etmişsin. Nasıl ayakta kalınacağını senden öğrenebilirim. Birkaç gün içinde, cevabın belki votkada olmayabileceğini, azmetmekte olduğunu düşündürttün bana. Tıpkı senin gibi. İyi günlerim de kötü günlerim de olacak ama hep dolu dolu yaşayacağım günlerimi. Yatağa mahkûm, çaresizce çürümeyi reddettin. Ayağa kalktın ve üretken olmayı öğrendin, eğitimini tamamladın ve tam bir hayatı yaşama yoluna girdin. Seninle karşılaşana dek ben hayatımı ağır ağır ama kesin bir şekilde bir şişe Cîroc’ın dar boğazına tikiyordum.”

London ona doğru dönmeye başladı. Xander onu yavaşça bıraktı. Islak gözleri meydan okuyor, sıkıyorsa beni terk et dercesine ona bakıyordu. İstese bile, bu onun için iyi olsa

bile Javier onu bırakamayacağını biliyordu. Bırakamazdı. Her geçen saniye üçünün de birbirlerine ait olduklarını daha fazla düşünmeye başlıyordu. Bir kadını paylaşmayı, hele de kardeşiyle, aklından bile geçirmemişti. Uzun vadede bunu kesinlikle tercih etmezdi.

Fakat o anda, bunu seçiyordu. Kalbi onun yerine seçimi yapmıştı.

"Seni terk etmiyorum. Kardeşim de öyle. Güven bize."

Kızın düşünceli yüzünden aklının karıştığı okunabiliyordu. Başını sallarken solgun kaşları buruştu.

"İstediğin herkese sahip olabilirsin. Onun zaten var." Xander'ı işaret etti. "Ben..."

"Kardeşim ve benim için mükemmelsin. Artık sorgulamıyorum. Ya sen, Xander?"

Duraksadı. Bu an onun için, iç sesini dinleme anıydı. Sonunda omuzlarını silktilti.

"Hiç böyle bir duygu yaşamadım ve elimizdekini bırakmaya hazır değilim. Bir şekilde... Yürüyor."

London başını eğdi.

"Daha iyilerine sahip olabilirsin."

"Öyle bir şey yok. Kendini aşağılamaktan vazgeçmezsen kışını mosmor ederim."

Kız kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Uzaklaşırken kendi içine çekiliyormuş gibiydi. Javier onu seyretti. O kapıya yaklaşırsa onu durduracaktı. Fakat biraz boşluğa ihtiyacı varsa bunu ona sağlayacaktı.

"Size inanmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Üzgünüm. Bir gecelik olmayacağım."

Sinir bozucu ama anlaşılabilirdi. Yıllarca, deneyimlerden, olgunlaşmaktan, yaşamaktan mahrumdu. Öylesi bir travmanın sonrasında ehemmiyetli olması anlaşılabilirdi.

Javier başını sallayarak ondan uzak durdu ama ona dokunmaktan kendini alamazdı. Yavaşça yanına yaklaştı ve bir elini kızın koluna koyarak onu kendine çekti ve alnından öptü.

"Bugün beni korkuttun."

"Kendime hâkim olamadığım şeylerden biri. Son yirmi dört saat içinde yaşananlar yüzünden ilaçları almayı unuttum."

Xander, Javier'in kendi suratında da aynı ifadenin olduğundan emin olduğu bir kızgınlık ifadesiyle kıza baktı.

"Kabul edilemez. Şu andan itibaren hatırlamanda yardımcı olacağız."

"Yatalak değilim." diyerek karşılık verdi Xander'a.

"Bu, ara sıra hepimizin yardıma ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez."

Xander haklıydı. Javier kendisinin de bundan bir ders çıkartabileceğini düşündü. Lanet olsun, ne duygusal, aydınlatıcı bir gün olmuştu. Daha günün ortasına bile gelmemişlerdi.

"Ufaklık, bana bir şey söyle." Kızın yanağını okşadı. "Neden çıkartmıyorsun üstünü?"

"Yaralarımın hepsini gözlerinizin önüne sermeyeceğim. Detaylarını hatırlamanızı istemiyorum. Bunu benim... Neydi o? Sınırım olarak düşünün. Bu sizin için bir sorunsa o zaman hepimiz kendi yolumuza gidelim." Yeniden çantasını aldı. "Bununla başa çıkabilerseniz, ne âlâ. Ben burada, United Velocity'nin sonunu getirecek bir lansman planlıyor olacağım."

On Beşinci Bölüm

Xander, London'ın odadan çıkışını ve arkasından kapıyı kapatışını seyretti. Sınırını zorlamamışlardı ama sert bir duvara toslamışlardı. Edilgeni olarak davranmayan diğer tüm kadınların özel yaşamları ve hisleri kendilerineydi. Onların vajinalarına girmekten başka, bir kadınla derin bir ilişki yaşamak istemiyordu.

London her şeyi değiştirmişti.

"Böyle yürümesine izin veremeyiz." dedi Javier.

"Veremeyiz." diyerek ona hak verdi. "Bizden kaçıyor."

"Ve kendinden. Kim olduğunu ve güzel olduğunu kendisine kabul ettirmeliyiz."

Javier haklıydı ve bu, daha fazla buyurgan olmaları anlamına geliyordu. Kurduğu duvarların ardına geçmelerine izin vermeden önce London'ı muhtemelen bir cezaya çarptıracaklardı. Xander gülümsedi. İple çekiyordu bunu.

"Evet."

Javier tereddüt etti.

"Bu işte birlikte miyiz? Sonlandıramayacağın bir şeyi başlatmanı istemiyorum."

Ağabeyinin sorduğu sorunun anlamını biliyordu. Xander duraksadı, düşüncelerini gözden geçiriyordu. Değişmemişti düşünceleri. London'ı yanında, Javi ile ikisinin arasında istiyordu. Kız, bir şekilde kaderlerine yazılmış olan anlaşmazlıklarını iki kardeş için yeniden mümkün hale getirmişti.

Karşılığında serpilten, edilgen kadın, onların ona rehberlik etmelerine, onu korumalarına ve önemsemelerine ihtiyaç duyuyordu. Sık sık o, gerçekten kızın kafa karışıklığını ve ağabeyinin karanlığını aydınlatıyormuş gibi duruyordu. Sanki birisi, değişim için ona ihtiyaç duyuyor gibiydi. Bu histen hoşlanmıştı. Hem de çok.

“Evet. Birlikteyiz.”

“Bu kızla oyun oynayamazsın, Xander. Birkaç kez becerip sonrada sıradaki ünlü fahişeni aramaya çıkamazsın.” Javier bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “*Tamamen* bu işin içinde değilsen, ayrılman için şimdi doğru zaman.”

Xander dik dik baktı. Javier’e onu sorgulama ya da aşk hayatını nasıl sürdürmesini söyleme hakkını ne vermişti? Ağzını açıp Javier’e cehennemin dibine gitmesini söyleyecekken onun, London’ı koruduğunu fark etti. Umursamıyor olsaydı bunu yapmazdı ki bu da, ağabeyinin sonunda gerçekten suçluluk duygusu ve alkolün ötesinde bir şeye değer verdiği anlamına geliyordu.

Javier haklıydı da. London, on yıldan fazladır yaşadığı lüks hayatı ve çok partnerli seks yaşamını hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendini tamamen ikisine adamıştı. Onun için *bir şeyler* ifade ediyorlardı. Kızın benlik bilinci bu kadar kırıl-ganken onun vajinasını aşındırmayı sürdüremez ve ardından daha sonra onun yerine bir başka, “mükemmel” kızı tercih ederek onu yüz üstü bırakamazdı Bu, London’ı mahvederdi. Şok edici bir şekilde, bir daha asla onunla olamama fikri, neredeyse dizlerinin üzerine kapaklanmasına neden oldu.

Titrek bir nefesi içine çekerek odayı arşınlamaya başladı. Ona birazdan daha çok, hatta belki çok çok daha fazla değer verdiğine şüphe yoktu.

“Ayrılmıyorum.” dedi söz verircesine.

Javier dimdik durdu.

“Becereceğin son vajina olduğu fikriyle gerçekten yaşayabilir misin?”

Xander yutkundu. Meseleye böyle bakınca durum çok ciddi görünüyordu. Evet, London'a çok iyi davranmıştı. Kızın ilk aşığı olmaktan keyif almamıştı ama onu yatağına bağlayıp bir erkeğin hayal edebileceği tüm yollardan onun içine girmek için duyduğu açlık içini kemiriyordu.

"Yapabilirim. Diğer vajinalar... Dürüst olmak gerekirse, tüm şekillerde, boyutlarda ve renklerde vajinalara sahip oldum. Her türlü özellikte, her tatta, her gün. Birçok tohum ek-tim, heybem boşaldı adamım. Neler geçiriyorum diye meraklanmam çünkü hepsine sahip oldum."

Diğer yandan, London ve Javier'le vakit geçirirken zihninin içinde duyduğu metal *klik* sesiyle sanki yapbozun parçaları yerine oturmuş gibi hissediyordu. İkisi de birbirlerini ve onu önemsiyorlardı. Hatta onu olduğu gibi seviyor gibi görünüyorlardı. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Kendini bildi bileli umutsuz romantikler 'bir' olmaktan dem vururlardı. Sonunda ne demek istediklerini anlamıştı.

Doğrusu her şeyi anlamıştı Xander. Girdiği tüm yataklarda bilinçaltında değer verilmeyi ve kabullenilmeyi arıyordu. Bu duyguları ne üretebilir ne de bu duygulara sahipmiş gibi yapabiliirdi. Onları satın alamaz, ruhunu onlar için satamaz ya da başkalarını becererek o duyguların etkisi altına giremezdi. Elmaslardan daha değerli, manastırda atılan bir kahkahadan daha nadirlerdi. Bulması, ömrüne mal olan şeyi yok etmeyecekti.

Ancak, bu durumun işlemesi için aynaya bakması gereken yalnızca o değildi.

"Ben iyiyim. Ya sen?" diye sordu Xander ağabeyine.

"Ben mi? Diğer kadınlar sorun olmayacak."

"Hayır, ama votka olacak. Geçen yıldan beri senin metresin votka oldu. Bu ilişkide ona yer yok."

"Aynı şey deği." diyerek itiraz etti Javier.

"Hadi oradan. Benden çok votkayla avundun. London votkanı hoş karşılamayacaktır. Karşılamamalı da zaten. Alkol

sorunun hakkında konuşmak istediğinde ona kes çeneni ya da siktir git diyemezsin."

Javier'in dudakları bir homurtuyla seğirdi. "Sen kendi pisliğinle başa çık, ben de kendiminkiyle. İnan bana, London'ın önemli olduğunu biliyorum. Belki de şu anda her şeyden daha önemli. Onu deliler gibi mutlu etme şansını elde etmek istiyorum."

Xander dikkatle ağabeyine baktı. "Bu kızla evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Javier omuzlarını silkti.

"İlk denememde evlilik hayrına olmadı ama Francesca'ya verdiğim değerden fazlasını ona verdiğimi kabullenmeye hazırım. Bu bizi nasıl bir yere konumlandırır bilmiyorum ama göreceğiz."

"Evet." diyerek başını salladı Xander. "Tek eşli olacağımı hiç düşünmemiştim ama... Daha fazla konuşmayacağım. Kabuğuna çekildi Javi ve bizi savunma sisteminin diğer tarafında istemiyor. Bizim onun için paylaştığımız ciddiyeti onun bize karşı paylaştığından emin değilim."

Javier sanki dünyanın bütün yükü üstüne binmiş gibi iç geçirdi.

"Böylesine bir travma atlattığına dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Benim de." Şimdi, bunu daha önce öğrenmediği için kendini bir pislik gibi hissetmiyor muydu? Ona verebileceği en kıymetli, bir defaya mahsus hediye almış ama bir baki-re olarak yirmi beş yaşına nasıl geldiğini öğrenmek için çok soru sormamıştı. Açıklaması mantıklıydı ama kızın bu kadar karanlığın ve acının içinde kalması içini burdu.

"Ona özenle muamele etmeliyiz." dedi Javier. "Güvenini kazanmaya zorlayamayacağımızı biliyorum ama bize güvenebileceğini anlamasını sağlayarak fırsatlar tanımalıyız ona."

"Kesinlikle." "Araya daha fazla duvar dikmeden önce."

"Lanet olsun. Nasıl yapacağız bunu?"

Xander sırtıttı. Böylesi zamanlarda küçük bir kurnazlıktan fazlası gerekiyordu.

“Onunla ilgilen. Ona değer verdiğimizizi gösterecek bütün fırsatları değerlendir. Cuma günü geceyi dışarıda geçirecek şekilde hazırlan. Saat üç gibi harekete geçeceğiz. Bir fikrim var.”

Günler bir bir aktı, çarşamba, perşembe... Cuma. Sürpriz bir şekilde haftanın geri kalanı, dramdan uzak ama aşırı yoğun geçmişti. London’ın kendine ayıracak çok vakti olmamıştı. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde hayatı çok değişmişti ama bunu “daha sonra” kategorisine atmıştı... Aynı şekilde onu sürekli arayan meraklı ve endişeli kuzenini savuşturduğu gibi.

Şimdilik, United Velocity’den bir gün önce Toparlanma Projesi’nin prototipinin lansmanı için gerekli tüm unsurları sessizce bir araya getirmişti. Ar-Ge, hazır olmak için her şeyi yapacaklarını haykırıyordu. Javier, departmanın başındaki Sheppard’ı kısa ve öz “Yap” emriyle yok etmeye koyulmuştu. Davetlilerin birçoğu video konferans ile katılacaktı ancak Washington’daki lansmanda bulunmak isteyenler için Beyaz Saray’ın yakınlarında güvenli bir yer ayarlamıştı London. Bilgi sızıntısı şüpheleri ışığında güvenlik üst düzeyde olacaktı. Xander, düzenlemelerin yolunda gittiğinden emin olması için ona yardım etmişti. Tüm yetişkin hayatını bir çapkın olarak geçiren biri için sıkı çalışıyor ve işleri ciddiye alıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde geçen birkaç günde Javier beklentilerin üstünde odaklanmış ve ayık kalmıştı. Belki hepsi ortak bir alanı paylaştıkları ve kardeşinin iyi niyetli azarlarını işitmeye katlanmak istemediği için böyleydi. Votkanın etkisi olmaksızın inanılmaz dinamikti. Aylardır masasında bekleyen işleri bitirmişti. Telefonlar, yönetim kurulu üyelerinin telefonları, yeniden çalmaya başlamıştı. Cuma olduğunda Javier’in “geri” dönüşünün savunma-ortaklığı cemiyetinde dalgalanmaya se-

bep olduğu aşikârdı. *Wall Street Journal*'dan *Defense Industry Daily*'ye kadar herkes haber atlatma peşindeydi. *Los Angeles Times* bile Javier'in birkaç dakikasını çalma derdindeydi. Birkaç hafta içinde olağanüstü bir şey açıklayacağını ve yeni yılın başında S.I. Endüstri'nin yeniden pazarın bir numarası olacağını söylemek için birkaç görüşme talebine karşılık vermişti. Xander, Javier'in bakamadığı telefonlara bakıyordu. London onun, Javier'in bu yeni adanmışlığını, yasını sonlandırmasına ve enerjik asistanı dâhil yeni yönetim takımına borçlu olduğunu söylediğini işitmişti. Muhtemelen olmaması gerekirdi ama bunu duymak içini ısıtmış ve yumuşatmıştı.

London tüm içtenliğiyle bunların gerçek olmasını diliyordu. Javier bir noktadan sonra sapıtabilirdi. Bir an için bile onun Francesca'nın ölümüyle tamamen hesaplaşmadığını biliyordu. Şimdilik yeni, daha üretken patronundan memnundu.

Sadece patronu değildi. Her gün o ve Xander onu kahveleriyle ve çörekleriyle birlikte öpüyorlardı. Öğle yemeğini çoğunlukla çıplak, bazen ofiste bazen yakınlardaki bir motelde geçiriyorlardı. Javier'in evine gitmeden önce akşam yemeği için bir yerde duruyorlar ve bu sırada sık sık birkaç kadeh şarabın yanında hiç de masum olmadan, vücudunun her yerine dokunup fısıldayarak onu baştan çıkartıyorlardı. Yatağa girdikten sonra saatlerini tatlı sözlerle onu itaat etmeye zorlamaya ve sonunda aralarında ağrı içinde, bitkin ve gülümser bir halde kıvrılana dek onu zevkten uçuruyorlardı. Aynı döngüyü ertesi gün de tekrar ediyorlardı. Hayatının aldığı heyecan halini düşünmeyi kestiğinde kendini sırtıtmaktan alamıyordu.

London yine de tüm bunların geçici olmasından korkuyor, çok fazla kaptırmamasını söylüyordu kendine. Xander yakında başka bir kadın; Javier, Cîroc isteyecekti ve o sırtını çaprazlamasına kesen yaraların yol haritasını göstermeye bir adım bile yanaşmamıştı. Bu, hem ofiste hem de yatakta "Ne sen sor ne ben söyleyeyim" politikasına dönüşmüştü. Fakat her seferinde bluzunu çıkartmayı reddedip yalnızca düğmelerini çözmekte ısrarcı olduğunda ya da askılı giymeyi kabul

etmediğinde hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordu. Onlara güvenmediğinden ya da sığ insanlar olduklarını düşündüğünden değildi ama onları korkutma riskini neden göze aldı? Saklamak çok daha güvenliydi.

“Bilgisayarını kapat, ufaklık. Gidiyoruz.” dedi Javier elinde evrak çantasıyla.

Odasının kapısı kapalı, içerisi karanlıktı. Xander yanında duruyordu. Küçük resepsiyon bölgesinin öteki tarafında ona tahsis edilen boş odaya sürükledikleri proje masasını tertemiz etmişti. Şimdi ikisi de yalnızca ayrılmaya hazır değil, hevesli de görünüyordu. Xander’ın sinsi sırıtişı duraksamasına neden oldu.

“Saat daha üç.”

“Sana saati sormadık, *belleza*.” dedi Xander. “Bilgisayarı kapatıp bizimle gelmeni söyledik.”

Cevap olarak “Hayır”ı kabul etmeyeceklerdi. Hafif bir ürpertiyle bilgisayarını kapatıp çantasını aldı ve ayağa kalktı.

“Nereye gidiyoruz?”

İkili birbirlerine komplo peşindelermiş gibi baktı. Xander kollarını göğsünde birleştirdi. “Sürpriz!”

Hem heyecan verici hem de hayra alamet olmayan bir yanı vardı. Karşı çıkmak için hiçbir nedeni yoktu.

“Lavaboyu kullanmama izin verin, o zaman hazır olurum.”

“İşin bittiğinde kapıyı aç ama içeride kal.”

Javier’in emirleri, giyiyor olsaydı, külodunu ıslatırdı. Giydiği her seferinde Javier onları yırtıp atıyordu.

Ne işler çevirdiklerini bilmeden başını salladı ve küçük, dekoratif lavaboya yönlendi. İşini gördükten sonra ellerini yıkadı ve kapıyı açtı. Bir süre sonra Javier neredeyse tepesine çıkmıştı. Elinde bir kâğıt torbası tutan Xander da hazır bekliyordu.

“Yüzünü lavabonun içine döndür. Güzel... Eğil ve dirseklerini tezgâha day.”

London duraksadı. Sadece sesleriyle durmaksızın tutuşturdukları tatlı, küçük ağrı bacaklarının arasında yeniden hayat buldu. Aklından onlarca şey geçerken yavaşça teslim oldu. Neyin peşindelerdi?

İstediklerini yapar yapmaz eteğini yukarı çektiler. Sert eller kasıklarına sürtünüyorlar, her sabah dikkatle tıraş etmesi istenen vajinasını ve kalçalarını ortaya çıkartmak için birlikte hareket ediyorlardı. Eteğinin içine soktuğu uzun gömleği yaralarını gizlemeye yeterdi ama yine de biraz gerildi.

Aynada, ikisinin de bakışlarını yakaladı. İkisi de parlayan gözlerindeki heyecanı saklayamıyordu. Bilinçli bir şekilde London'ın arkasında tuttuğu torbayı hışırdattı Xander. İçinden çıkarttığı şeyi yine torbanın içinde başka bir cisim çıkartan Javier'e uzattı. Xander, çıplak kıcını okşarken gülümseyen ağabeyinin eline gizemli cismini bıraktı.

"Tanrım, bu harika bir popo." diyerek onu methetti parmaklarının kıcının arasından aşağı indiren Javier.

Parmakları ıslak ve hafiften soğuktu. Yağlıydı. Titredi. Kıcının girişinde elini gezdirdi. Birkaç gündür parmaklarıyla alıştırmalar yapıyorlar, artan bir şekilde içine daha büyük yapay penisler sokuyorlardı. Sonra ona, arka arkaya yakıcı orgazm tattırmak üzere gerilip atan, aç vajinasını kaplayıp doldurmak için genelde daha fazla beklemiyorlardı. Bu sefer Javier kıcına geçen seferkinden daha büyük olduğu kesin olan bir penis yerleştirmiş ama fermuarına uzanmamıştı. Xander da öyle.

Javier, öncekinden daha derine indirmek üzere yapay penisi yarısına kadar dışarı çekerken London soluklandı. Birkaç kez daha bu hareketi yaparak yapay penisle onu becerdi ve daha önce neredeyse hiç hissetmediği sinir uçları alev aldı. İnleyerek tezgâhın ucuna tutundu. Aynada irileşen gözlerine baktı. Yuvalarından fırlayacakmış gibi gözlerini görünce afalladı.

Javier penisi içine kökleyip ucunu kalçalarına bastırmadan önce ikisi de inledi. Xander yanına gelip tembelce klitorisine parmaklarını sokarak libidosunu bulutların üstüne ulaştırdı.

“İyice ıslandı. Hazır.” Xander kızı dirseğinden tutarak dik durmasına yardım etti.

“Mükemmel. Onu dışarı çıkart.”

London istemsiz olarak yapay penisi içinde sıkıca tutup Xander’ı takip etti. Komik yürüdüğünden endişesi yoktu ama adam hiçbir şey söylemedi. Javier ellerini yıkadıktan sonra onlara katıldı, çıkarlarken ofisin kapısını kilitlemek için kızın önüne geçti.

Asansör yolculukları sessizdi ama London gerilimin sessiz uğultusunu ve uyarılmanın havayı doldurduğunu inkâr edemezdi. Akıllarından ne geçiyordu? Neden biri onu becerip ya da ona dokunarak bu korkunç ağrıyı dindirmiyordu?

I-49 yolundan onu şaşırtacak şekilde Lafayette’den ayrıldılar. Sonra batıya, Texas’a giden I-20 yoluna saptılar. Daha şaşırtıcı bir hamle. Ne işler çeviriyorlardı? Daha ne kadar onu muhtaç, kendi bedeninin her bir zerresinin farkında ve neredeyse yalvarır halde bırakacaklardı? Yolda okşayıp dokundular. Öptüler, övdüler ve onunla oynadılar ama boşalmasına izin vermediler. Benzin, yemek ve tuvalet ihtiyaçları dışında, güneş batıp Dallas’ın parıldayan ışıkları karşılarında yüksele-ne kadar yollarına durmaksızın devam ettiler.

Xander arabayı şatafatlı bir alanın içindeki zarif, otel görünümlü malikâne sahasına çekti. Yapay penis hâlâ içinde olduğundan Javier’in yardımıyla beceriksizce arabadan çıktı ve gözleri büyüyerek etrafı seyretti. Burası buram buram aile yadigârı kokuyordu.

Arabadan inen Xander anahtarları valeyeye fırlattı ve kapı görevlisi bagajdan çantaları yükledi. İki tane çanta vardı. Aralarında Javier’lerin evinde tuttuğu çantayı göremedi.

“Benim bavulum nerede?” diye fısıldadı.

“Banyoda ihtiyaç duyacağın şeyleri getirdim. Başka bir şeye ihtiyacın yok, ufaklık.” diyerek sırttı Javier.

Bütün bir hafta onu çıplak tutmayı mı planlıyorlardı? Bu düşünce içine yavaş yavaş korku saldı. Fakat onların bu mağara dönemine ait yöntemlerinden tahrik olduğunu da reddedemezdi. Yalnızca, onlar için çırılçıplak kalamayacağını ve gerçekten güzel olamayacağını bilmenin sancısını duydu.

Kısa bir süre sonra sıcak renklerle, antikalar ve cilalanmış koyu ahşapla müsrifçe donatılmış görkemli bir odaya girdiler. Fransız kapılar, içinde bir masa ve konforlu sandalyelerin olduğu duvarla çevirili özel bir bahçeye açılıyordu. Şişkin yatak lüks kumaşlarla kaplıydı. Geniş, mermer banyoda iki duşa kabin, yumuşacık, lüks havlular ve taze orkideler vardı. Görkemli bir rüya gibiydi. Burada ne işleri vardı?

Javier ellerini omzuna attı. Sıcak nefesi boynuna vuruyordu.

“Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?”

“Ha... Hayır.” London’ın asıl istediği neden buraya geldiklerine ve ne yapacaklarını bilmektir ama soru sorarsa onu daha fazla geciktireceklerdi ve gerçekten orgazm olmak istiyordu.

“Birkaç dakika kestirmek ister misin?”

Düğümlemiş bir mide ve kavrulan bir vajinayla bunun mümkün olduğunu düşünüyor muydu? “Hayır.”

Gözünün ucuyla Xander’ın bavulu karıştırdığını gördü. Plastiğe sarılmış siyah bir şeyi çıkartarak banyoya gitti. Javier onu, bakarken yakaladı.

“Onunla git.”

Sabırsızca soluklanmamak için kendini tuttu. Bu ikilinin neler çevirdiğini öğrenmek istiyorsa onlara ayak uydurmak zorundaydı.

London banyoya doğru döndü ama Javier onu bileklerinden tutarak kendine çekti. Buyurgan ve arzulayan dudaklarını, kızın dudaklarına bastırdı. Parmaklarını saçlarında doladı ve onu tam istediği yere altına alana kadar nazikçe saçlarını geriye doğru çekti.

Tüm öpücükleri gibi bu da kendini adamın kollarına atmasına neden oldu. Kendi ona açtıkça içindeki cisim daha

dibine girdi ta ki, başı çatlayana, kalbi küt küt atana ve vajinası... Böylesine ıslandığında külodunu özlüyordu.

Uzun, sancılı bir an sonra adam başını kaldırıp burnunu boynuna sürttü.

“Senin için deliriyorum, ufaklık.”

Kalbi tekledi, yerinden çıkacak gibi oldu ve yeniden hızla atmaya başladı. “*Seni seviyorum.*” Dilinin ucuna kadar gelmişti ama söylemedi. Birlikte geçirdikleri vakitten keyif alıyordu Javier ama hâlâ karısının trajik öldürülüşü ve onu alkole saplayan neden her neyse, onlarla uğraşırken yeniden âşık olacak hali yoktu. Tıpkı Xander gibi, o da erkekliğini sonsuza dek ona satmayacaktı. Aksini ummak, masallara inanan kızların yapacağı bir işti.

“Ben de aynı duyguları besliyorum, efendim.”

Adamın suratındaki katı rahatlama ifadesi kafasını karıştırmıştı. Ona değer vermese, gece gündüz onunla birlikte olacağını, hemen hemen her şekilde kendini ona sunacağını mı sanıyordu?

Aniden kızı bıraktı. Sonra omuzlarını kavrayarak banyoya doğru çevirdi.

“Git.”

Temkinli bir şekilde banyoya doğru yürüdü. Xander onu lavaboya yaslayıp eteğini çıkarttıktan sonra kıcını avuçladığında parlak ışıkların hafif ısısı yüzüne vurdu. Adam yavaşça yapay penisi çıkarttı. Israrcı baskıdan kurtulunca rahat bir nefes aldı. Xander elini ve cismi sildikten sonra plastik torbaya sarılmış siyah cismi ona verdi.

“Çabuk bunları giy. Geç kalmak istemiyoruz.” Xander dudaklarına bir öpücük kondurdu ve kapıyı arkasından kapayarak çıktı.

Torbanın içindeki elbiselerin gizlediklerinden fazlasını ortaya serdiklerini anlaması uzun sürmedi. Onun vajinası ve kıcı için özel olarak ayarlanmış geniş delikleri olan bir fileli iç çamaşırını giydi önce. Ardından küçük, deri bir elbise... Giyindi? Ona elbise demezse ne diyeceğini bilmiyordu. Korsaj

bir büstiyeri andırıyordu. Arkadan bağlanmıyor, önde fermuarla kapatılıyor ve tamamen açıkta kalan göğüslerinin dibinde bitiyordu. Göğüsleri elbisenin üstüne sarkıyordu. Pembemsi kahverengi meme uçları bükülmüş ve Xander ile Javier'in bu gece ona neler yapacağı düşüncesiyle sertleşmişti.

Dar korsajın altından vajinasına kadar uzanan kısa, deri bir etek vardı. Vajinasını tamamen açıkta bırakıyordu. Küçük etek kalçalarının hizasındaydı. London arkasını dönüp sırtının üstünden aynada kendine baktı. Derinin bir kanadı kıcının yarısını örtüyordu. Diğer yarısı ise, kıcının kenarlarını kaplayan fileli iç çamaşırı hariç, doğduğu günkü kadar çıplaktı.

Çabucak saçlarını düzelterip makyajını yaptıktan sonra, belli ki Xander'ın tezgâha bırakmış olduğu topuklu, deri ayakabıları giydi ve kendini seyretti. Yarı yarıya sokaklarda turlayan bir sürtük ve bir porno yıldızı gibi görünüyordu ama inanılmaz bir şekilde görünüşü... Vay be.

Yavaşça kapıyı açtı ve dışarı uzandı. İkisi de dışarıda, gözleri parıldayarak sabırsızca onu bekliyordu. Son kararsızlık belirtileri de onları ateşli bakışları altında eriyip gitti.

"Kapının ardında saklanmak yok, ufaklık." dedi Javier. "Dışarı gel."

Banyonun ışığını kapatıp çıkarken parmakları titriyordu. Adamların ikisi de inledi. Onlara çabucak baktığında ikisinin de üzerlerine deri pantolonlar geçirip üstlerini, sağlıklı kasları görünecek şekilde açıkta bıraktıklarını gördü.

Xander bir göğsünü avuçladı. Başparmağını memesinin ucuna götürdü.

"Büyüleyici görünüyorsun."

"Öyle." diyerek kardeşine hak verdi Javier bir kalçasının üstünden elini eteğin altına sokarak.

"Hımm." Xander göğsünü öpmek için öne eğildi. "Şu acayip kalbimi küt küt attırıyorsun."

London kıkırdadı.

Javier ona kaygan, deri bir trençkot uzattı ve London da giyindi. Pekâlâ, odada kalmıyoruz ama bir yere gidiyoruz. Bu giyim tarzı nerede kabul edilebilir? Nerede olabilir *orası*?

İkisi de dar, siyah tişörtlerini giyindikten sonra kardeşler ona kapının yolunu gösterip eşlik ettiler. Xander arabayı getirmeleri için seslendi ve buğulu bir şekilde ışıklandırılmış sokağa, bilinmezin içine yollandılar. London meraktan çatlıyordu ama beynine hücum eden tüm soruları sormaktan çekiniyordu. Yakında öğrenirdi. Şimdilik, tutuklanmaması ya da bir fahişeyle karıştırılmaması konusunda onlara güveniyordu.

Javier'in yanında sessizce oturuyordu. Adam aniden gözlerini kapatmak için ona doğru uzandı. Küçük, keçeli maske yerine oturduğunda adam elini tuttu. Midesindeki sinirleri yerinden oynadı ama adamın bir dokunuşuyla sakinleşti.

Birkaç dakika sonra araba durdu ve inmesine yardım ettiler. Xander, sesi Betty Boop gibi çıkan Sweet Pea isimli birini selamladı. Kızla biraz dalga geçti. Belli ki kız saçını mora boyamıştı. Sonra bir başka kapı sesi olduğunu düşündüğü bir yerden geçip bar ya da bir bekleme salonuna geçtiler. Fısıltılar birbirine karışıyor, bardaklar tokuşturuluyordu.

Odaya girdikten sonra Xander onu durdurmak için nazikçe kolundan çekti.

"Bu merdivenlerden inmene yardım edeceğim. Direktiflerimi takip et ve bana güven. Düşmeyeceksin."

"Biliyorum." Adama gülümsedi. Yüzünün ifadesi bütün heyecanını yansıtıyor olmalıydı ama adam bundan bahsetmedi. Tanrı'ya şükür trençkotun içinde kimse onu göremiyordu. Adamın eline uzandı.

Javier de diğer kolunu tutarak ona yardım etti. Yavaşça birlikte aşağı indiler. Şaplak sesleri ve inilti deri kokusuna karışıyordu. Havayı ağır bir koku sarmıştı. Ter mi? Tahrik olmak mı? Seks mi? Bu kuvvetli koku her neyse burun deliklerini doldurmuş, meme uçlarını dikleştirmişti. Burası bir çeşit seks kulübü olmalıydı.

Bu düşünce aklından geçerken merdivenlerin sonuna geldiler ve Xander göz bağıni kaldırdı. Işığı alışmak için birkaç defa gözlerini kırıştırdı.

“Çok aydınlık.” diye ciyakladı. “Havaya gireceğimiz bir yer bekliyordum.”

Xander başını salladı. “İyice aydınlatılması lazım. Eğer bir dominant, edilgenini tokatlayacak, onu bağlayacak, üzerine mum dökecekse ya da aklına gelebilecek diğer bütün şeytani eylemleri uygulayacaksa kadının yeterince hava soluduğundan ve kan akışının düzenli olduğundan emin olmalı.”

“Güzel nokta.” Etrafına baktığında yemek şamdanlarının benzerini güçlkle seçti. Sıralara, masalara, köşedeki devasa X’e bağlanmış, birçoğu tokatlanan, kırbaçlanan ya da kamçılanan edilgenleri gördü. Bir dominant dikkatle, edilgeninin göğsüne, dekoratif bir şekilde tasarlanmış mandalları takıyordu. Bir diğeri, edilgeninin tenine geçirdiği küçük metal halkaların içine korse şeklinde sicim bağlıyordu. “Ay!”

London bakışlarını çevirince Xander kahkaha attı.

“Komik değil. İğnelerden ya da ete batırılan herhangi bir şeyden nefret ediyorum.”

Xander anında ciddileşti.

“Kaza yüzünden bunu çok tecrübe ettin. Bunların hiçbirini yapmayacağız, *belleza*. Özür dilerim.”

Javier ensesini tutup yatıştırıcı bir şekilde ovaladı.

“Pisliğin teki olduğu için özür diliyor. Ne yazık ki bu hep oluyor.”

Xander ağabeyine yumruk attı ama yaşananları kızın görmemesini sağladı. Koridorda yürürlerken kızın topuklu ayak-kabıları kirli betonun üzerinde tak tak sesleri çıkarıyordu.

“Burada olduğuna dair yaramaz dedikodular geldi kulağıma.” Bir adam sırtıp elini öne uzatarak önlerindeki kapıdan ortaya çıktı. Uzun ve zayıftı. Karşısındakini delip geçen gri gözleri vardı. Onu akademiden biriymiş gibi gösterecek zarif bir takım elbise giymesine rağmen etrafına dikkatlice gücün merkezindeki isim olduğunu belli eden bir hava yayıyordu.

"Thorpe, adamım! Nasılsın?" Xander adamın eline atıldı. İkisi tokalaşıp sarıldılar.

"İyiyim. Meşgulüm. Hâlâ bela peşinde mi koşuyorsun?"

"Her dakika." Xander kıza ve ağabeyine döndü. "Thorpe, Javier'i hatırlıyorsun."

Thorpe'un kaşları çatıldı.

"Hatırlıyorum. Ayık mısın?"

London derin bir nefes çekti. "*Vay be, dolandırmadan sordu.*"

Javier gözlerini kıstı. Yüzünün ifadesini nazik tutmaya çalışıyormuş gibi baktı.

"Evet."

"Duyduğuma sevindim." Thorpe gri gözlerini ona çevirip arzuyla onu incelemeye başladığında, titrememek için kendini zor zapt etti.

"Bu şirin, küçük edilgen de kim?"

Adama bakamıyordu. Bakışlarını yere indirdi. Cevap vermesi mi gerekiyordu? Xander'a onu yönlendirmesi için baktığında yanakları kızardı.

"Bu, London. Logan'ın geniş ailesindeki kuzenlerinden biri." Kızı dirseğiyle dürttü. "Sorun yok, *belleza*. Onunla konuşabilirsin."

Tüm cesaretini toplayarak bakışlarını kaldırdı. Thorpe'un şakaklarına doğru kırılan kahverengi saçlarına baktı. Adamın doğrudan ona yönlendirdiği bakışları çok yoğundu.

"Merhaba."

Nazikçe gülümsedi adam. Azametli etkisi kaybolmadı ama en azından adamın içindeki karanlık tarafı onun üzerine boca etmeyeceğini bilmenin rahatlığını hissetti.

Thorpe iki eliyle kızın elini tuttu.

"Dominion gibi bir kulübe ilk defa mı geliyorsun?"

"Evet."

"O kocaman gözlerindeki bakıştan anladım." Gülümsemesi kirli sakalına yayıldı. London yüzündeki gamze belirtisini gördü. "Eğlen ve itaatinin her bir zerresini hak et. Xander'ın bir başkaldırıya ihtiyacı var."

"Onu dinleme." diye mırıldandı dolgun göğüslerini ve ince belini gösteren dantelli, mavi korse giymiş ve onlara yaklaşımakta olan bir kadın.

Kadının siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Boynuna küçük, siyah bir kurdele sarmıştı. Yüzünde sırnaşık bir gülümseme vardı. Seksi bir güzelliği vardı.

"Kıçın kızarır. Beğenmeyeceğinden değil." diyerek göz kırptı cilveli bir şekilde.

Thorpe hiddetle kaşlarını çatı.

"Callie... Saygısızlık ediyorsun. Hemen özür dile."

"Özür dilerim, Xander." dedi hiç de içten olmayan bir sesle. "Beni bilirsin."

"Su katılmadık bir arsız. Bir milyon kere de tokat yesen uslanmazsın."

"Hayır. Ama seve seve deneyebilirsin." diyerek kahkaha attı kadın.

London, adamına teklifte bulunduğunu için kadından hoşlanmamalıydı ama mizah algısını beğenmiş ve ısrarına bayılmıştı.

"Callie!" Thorpe'ın yüzündeki azarlayıcı ifade kaybolmamıştı.

Kenarlarına siyah sürme çektiği mavi gözlerini korkmuşçasına süzdü.

"Gidiyorum, gidiyorum." Kadın bakışlarını London'a çevirdi. "Cidden, buna dikkat et. Şeytanla birkaç ortak hücreleri olduğuna eminim. Görüşürüz!"

Callie, Thorpe'a dilini çıkarttı ve salına salına yürümeye devam etti. Adam yumruklarını sıkarak, onun gidişini seyretti. Kadın sırtını döner dönmez, London'ı şaşkırtan keskin, aç bir özlem gergin yüzünü kapladı. Callie istiyorsa neden bunu ondan gizlemişti?

Xander kahkaha atarak Thrope'ye döndü.

"Kahretsin, arsızlığını yeni bir seviyeye çekmiş."

“Özellikle onu eğitmesi için yeni bir dominanta izin verdiğimden beri. Adam ona çok fazla müsamaha gösteriyor.” Thorpe ellerini arkada kavuşturdu. Tamamen ciddiydi.

Xander yüzündeki gülümsemeyi silerek şoka uğramış gibi Thrope’a baktı.

“Korumanı kaldırıp yerine başka bir dominantın geçmesine izin mi verdin?”

Xander’ın tonundan anlaşıldığı üzere bu büyük bir meseleydi ve London anlamıştı. Thorpe, güzel esmeri delicesine arzuluyordu.

Thorpe keskin ve kontrollü bir şekilde nefesini içine çekti. “Evet.”

Xander hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. Sonra ağabeyine döndü.

“London’ı koridordan geçirir misin? Sağdaki üçüncü kapı.” Kart anahtarı Javier’e verdi. “Hemen geliyorum.”

Javier başını salladı ve kolunu kızın beline koydu.

“Gidelim, ufaklık.”

London gitmek istemiyordu. Thorpe’un neden arzuladığı bir kadını saldığını merak ediyordu. Yine de, Javier’i koridor boyunca özel odaya kadar takip etti.

Javier kapıyı açıp onu içeri aldı. Kızın arkasındaki ışıkları yakarak içerideki geniş BDSM aletleri dizisini aydınlattı. Kırbaçlar, mandallar ve kelepçeler bütün odaya yayılmış, ışıltıyorlardı. Eski moda bir çivili tahta bile vardı. Aniden diğer insanların seks hayatlarını hatırladı ve kendisinin hakkında endişelenmeye başladı. Bir seks kulübünde, bir değil iki dominantla birlikte olan tecrübesiz bir kadındı. London yutkundu. Boyundan büyük işlere mi kalkışmıştı?

On Altıncı Bölüm

“Aklını mı kaçırdın?” diye sordu Xander.

Thorpe öfkeli bir bakış fırlattı ona. Evet, evet meydandaki büyük dominant onun ses tonundan hoşlanmamıştı. London’la zamanı azalıyordu ama Xander kendisinin ve muhtemelen buradaki birçok kişinin, onun aklını kaçırdığını düşündüklerini bilmesi istiyordu.

“Callie için en iyisi bu.” dedi Thorpe dimdik bir şekilde.

“Gerçekten mi? Yoksa senin için daha kolay olduğundan mı? Senin güvencen ve yatağında değilse umursamıyormuş gibi yapmak zorunda değilsin.”

“Ona değer veriyorum ve o da bunun farkında.”

“Onu sevdiğini biliyor mu?”

Thorpe yüzünü ekşitti. “Şimdi aklını kaçıran kimmiş bakalım?”

“Kör değilim, adamım. Onu kollayışını, ona kol kanat gelişini görüyorum. Eğitimini tamamlaması için parayı kimin ödediğini hatırlatır mısın bana?”

“Üniversiteye gitmek istiyor ama parası çıkmıyordu.” dedi Thorpe diklenerek. “Buraya, işine yansıtığı birçok şey öğrendi.”

“Onu becerirken bir üniversite sırasında kapıldığı yeteneklerini mi düşünüyorsun gerçekten?”

Diğer dominant dışlarını sıktı. Xander’ı lime lime doğramak istiyormuş gibiydi.

"Onu becermeyi sen benden *kat kat* iyi bilirsin. O ayrıcalığa asla sahip olmadım."

Demek Thorpe'un içini kemirip duran buydu.

"Ben de sahip olmadım. Logan onu ehlileştirmeye çalışırken bir kere fırsat geldi elime... Pusuya yatmış olmandan şüphelendim. Tek bildiğim, bizi izliyor olma ihtimalindi. Onunla ilgili duygularını biliyordum hep. Seni sırtından vuracak değildim."

Âşık bir adamın nasıl sahiplenici birine dönüştüğünü bil-mese Thorpe'un yüzündeki görünür rahatlama komik du-rabilirdi. London'la geçirdiği sadece birkaç günün ardından bunun farkına vardığı gerçeği de beynini altüst etti.

"Teşekkürler."

"Callie'ye hiç, bir kez olsun bile dokunmadın mı?" Bir kadın yıllardır arzulayan ama ona asla sahip olmayan Thorpe'un sabrının ölçüsünü hayal bile edemiyordu Xander.

"Callie ile birçok eğitim sınıfında, özellikle yeni domi-nant/edilgen derslerinde birlikte çalıştım. Ama o kamuya çıktı. Yalnızken niyetim..." Titreyerek nefes aldı. "Sadece bir kez. Çabucak kendime hâkim oldum. Bir daha asla o yola gir-meye niyetim yok. Yirmi beş yaşında. Bense neredeyse kırkı-ma geldim. Daha iyilerine layık."

Xander başını salladı. Aşk, aşktır. Neden herkes yaşın bu kadar önemli olduğunu düşünüyordu? "Bence sana karşı de-rin duygular besliyor."

Dominion'un sahibi daha önce bazı büyük, sert dominant-lara bilenmişti. Bir keresinde tecavüzcü olması kuvvetle muh-temel birini kovalamış ve ağzını burnunu kırmıştı. Şimdi de geriye çekilmişti. Demek, Callie'nin ona karşı hissettiklerin-den haberdardı. Ancak başkalarının bunu fark etmiş olması onun için yeniydi.

"Şimdi başka biriyle. Kapat bu konuyu. Ayrıca ne zaman-dır aşktan ve vefadan dem vurur oldun?"

"London'ı tanıdığımdan beri." Xander omuzlarını silkti. "Henüz onu yeterince tanımadığımdan belki saflık ediyorum

ama hayattan keyif almıyordum ve yarını düşünmüyordum. Şimdi nasıl oluyorsa, her şeyi onun gördüğü gibi görüyorum. Yarına ümitle bakıyorum. Hatta heyecanla. Bir şey... Yerine oturdu. İstersen gülebilirsin."

Thorpe ağlamaklı görünüyordu ama bir erkeğe yakışık şekilde yüzünü ekşiterek kendini tuttu. "Senin için mutlu oldum. Ona iyi davran ve sakın onu bırakma."

"Yoksa pişmanlıkla dolu bir hayat sürersin." Xander, Thorpe'un sözlerine dökülmemiş kelimelerini duydu.

Thorpe'un cebindeki telefonu öttü. Telefonu cevapladı. Yürümeye başlarken Xander'a el salladı. Gerzek, Callie'yi saçma bir prensip uğruna salıvermişti. Aynı hataya düşmemeye kararlı olan Xander bu aptallık karşısında başını salladı.

Koridora baktığında, duvarın yanına sinmiş Callie'nin onu dikizlediğini gördü. Thorpe ile olan konuşmalarını seyretmişti. Aralarındaki mesafe ve etraftaki sesler hesaba katıldığında tek kelime bile duyamazdı ama yüzüne yer eden hasret onu ele veriyordu. O da delicesine Thorpe'u istiyordu. Tanıdığı Callie, adamı ikna etmek için elinden geleni yapmıştır. O kız öyle kolay pes etmez.

Başka bir adam arkasında durdu kızın. Elini sahiplenici bir şekilde kızın beline dolayıp çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. Uzun, karanlık ve mavi gözlü, Callie'ye abayı yaktığı belli olan adam *uygun bir baskıyla* kızın ensesini avucunun içine aldı. Kız onu yüzünden çabucak silinen bir gülümsemeyle selamladı ve Thorpe'un uzaklaşmakta olan şeklinin olduğu yöne bir kez daha bakışlarını o yönden alamadığı bir bakış fırlattıktan sonra adamın onu uzaklaştırmasına izin verdi.

Xander, onlar için üzgün olmaktan fazlasını hissederek başını salladı. Daha önce karşılıklı bastırılmış duyguları üzerine hiç düşünmemişti. Fark etmiş ama umursamamıştı.

Belki de London'dan önce gerçekten aşka inanmadığı içindi.

Bir haftada, inanılmaz bir kadın, ne değişiklikler yaratmaya kadirdi.

London'ın, Javier'le onu beklediği odaya doğru giderken havaya sıçradı. Bir hafta önce ağabeyini boğazlamak isterken şimdi bu çılgın, güzel ilişkide onun, hepsinin, mükemmel dededeki önemlerini görmesi hayret vericiydi.

London ikisini de daha iyi birer adam yapmıştı. İkisi de oyunlarını artırmak için gizli yollardan birbirlerine meydan okuyorlardı. Konu her zaman London idi. Dominant/edilgen ilişkisini iyi kılan, edilgene ihtiyaç duyduğunun verilmesiydi ama bu... Koruma ve neşelendirme konusunda yepyeni bir seviyeydi.

Her şey yolunda giderse, bu gece yeniden seviye atlayacaklar, yakınlıklarını perçinleyeceklerdi. Xander sabırsızlanıyordu.

İçeri girdi. Trençkotu çıkartmış London'ı odanın öteki tarafında odayı adımlarken buldu. Yırtık pırtık küçük bir resim çığniyordu. Javier onu aç, sabırsız vahşi bir hayvan gibi seyreliyordu.

Kardeşinin bakışları onu yakaladığında Javier'in suratına bir gülümseme yayıldı. Evet, ikisi de kızın güven sınırlarını denemeye ve umutla sevimli London'ı yaralarıyla, her şeyiyle çırılçıplak görmeye hazırlardı.

Xander doğrudan kızın olduğu tarafa yavaş ama aman vermez bir şekilde ilerledi. Nazikçe omuzlarını kavradı ve kız bakışlarını ona doğru kaldırdı. Heyecandan yüzü gerildi.

"London?"

"Tüm bunlar içi... Hazır mıyım bilmiyorum." Odadaki bütün malzemeleri işaret etti. Çivili tahtaya kaygılı, ikinci bir bakış attı.

Xander kızın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu gece, odadaki malzemelerle alakalı değil, *belleza*. Bu gece bizimle alakalı. Javier ve ben, seni dikkatle kollayacağız. Sen çok kıymetlisin." Bir ayasını kızın ensesine doladı. "Seni gerçekten incitecek bir şeyi asla yapmayız. Her zaman parolan var. Onu asla ihlal etmeyeceğiz. İhlal edersem, Thorpe beni öldürür." diyerek şaka yaptı. "Takım elbisenin içinde çok

özenli biri gibi durabilir ama... Karanlık bir geçitte kimsenin dostu olmaz."

Kız ona küçük, çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"İşte bizim kızımız. Parolan nedir?"

Gülümsemesi düştü.

"Ford."

Kelime kulak tırmalayıcı ve kararsız çıkmıştı dudaklarından. Xander'ın kalbi buruldu.

"Pekâlâ. İhtiyacın olduğunda kullanmaktan çekinme ama bu gece buradaki sınırına ulaşmakla alakalı." Kızın kafasını işaret etti. "Ve buradakine." Bir elini kızın kalbine değdirdi. "Nefes al ve sakinleş ve bize verebileceğin her şeyi istediğimizi unutma."

Javier, kardeşinin yanına geldi. Kızın bir elini tutarak dudaklarına götürdü.

"Aynen, ufaklık."

London başını titrek bir şekilde salladı ikisine de. Genellikle çekici ve neredeyse korkusuzdu. Rahatsız edici bir balat gibi ruhundan kopup gelen doğal bir neşeyle ve öz güvenle boyun eğdi. Bu gece, uyumsuz notalar birbiriyle çarpışacaktı. Sessizce, bekleyelim mi ya da bu işten tamamen vazgeçelim mi diye soran bakışlarla ağabeyine bakan Xander'ı bir korku aldı. Javier başını hafifçe sağa sola salladı. Xander, onun haklı olduğunu anladı. Bunu tartışmışlardı. London kendini yükünden kurtarmalıydı. Bazen bilinmesi gereken dersleri öğrenmek en zoruydu ve bilhassa bu zamanlarda güven duymak daha da güçleşirdi. London'ın endişelenmesi için yeterince nedeni vardı; bir çapkına ve zil zurna sarhoş olmaya meyilli bir adama teslim olmak. Ancak kendini onların ellerine teslim etmek için büyük bir nedeni vardı; yüreği.

Xander, artık yüreğinde hissettiklerinin kâfi olması için dua etti.

"Hazır mısın?" diye sordu kıza.

Kız önce tereddüt etti ama sonra başını salladı.

"Evet."

Javier bir kaşını kaldırarak ona baktı.

“London? Bize böyle mi hitap ediyorsun?”

“Evet, efendim,” diyerek yutkundu.

Anlayışlı görünmek istemeyen Xander gülümsemesini bastırdı. Kızı dirseğinden tutup St. Andrew’s Çarmıhı’na götürdü. Er ya da geç daha sert davranacak ve ondan, onu nerede ve nasıl istediğini kendiliğinden yapmasını isteyecekti ısrarla. Ancak bu, kızın ilk edilgenlik gösterisi olacaktı. Bilmediği bir yerde, egzotik aletlerle... Onu bu kadar çabuk zorlamak verimli bir sonuç vermeyecekti. Zorlanmaya razı olmalıydı.

Çarmıhın yanına geldiklerinde, Javier’in ayaklarına bıraktığı çantadan kızın mandal tokalarından birini çıkarttı ve saçının arkasındaki büyük bir tutam saçı bununla tutturdu. Sonra sırtını ahşap X’e yasladı. Javier onu takip edip kızın bileklerinden birini kavradı ve alete ekli kelepçeye geçirdi. Xander da diğer bileğini bağladı ve sonra ikisi birlikte dizlerinin üstüne çöküp ayak bileklerini aparatın aşağısındaki kelepçelere taktılar. Normalde edilgenlerin yüzü çarmıha dönük olmasına rağmen Xander kızın, sırtının güvende ve gizlenmiş olarak, kendini rahat hissetmesini sağlamak istiyordu... Şimdilik.

Kız titredi. Savunmasız ve güzel görünüyordu. Javier Xander’a baktı. Hisleri, ağabeyinin yüzünde yansıyor. Bu hazineye dikkat etmelilerdi. İkisine de çok güvenmiş, dayandıkları güç, aralarındaki uçurumu kapatan köprü olmuştu. Şimdi, onu tamamen çıplak gördüklerinde ona daha az değer verecekleri ya da ondan kurtulmak isteyecekleri kaygısından London’ı kurtarıp onu yeniden inşa etmelilerdi.

London milyonlarca soru sormak istermiş gibi görünüyordu ama sesini çıkartmadı. Xander ona nazıkçe gülümsedi.

“Harika gidiyorsun. Bu gece senin için planlarımız var. Soluklanmayı unutma. Çok düşünme. Sadece hisset ve seni tutmak için bizim burada olduğumuz bil.”

Xander bir cevap beklemeden arkasını döndüğünde ilk olarak kullanacakları küçük, ölümcül bir şekilde sivri bıçağı elinde tutan Javier'i hazır bir halde beklerken buldu.

Küçük bıçağı gördüğü anda London'ın gözleri panikle kocaman açıldı.

"Javier?"

"Sakinleş, ufaklık. Güven."

Kız yutkundu. İkisi buz kesilmiş bir halde nefeslerini tuttu. Sonunda kız başını salladı.

"Bu yeterli değil." diye mırıldandı Xander. "Razı olduğunu söyle bize."

"Ne yapacağını bilmiyorum ki." diyerek itiraz etti kız.

"Olay da bu zaten." Kollarını göğsünde birleştirdi.

Uzun bir bekleyişin ardından kız titrek bir nefesi içine çekti.

"İkinize ya güveniyordum ya da güvenmiyordum. Bunu söylüyorsunuz, değil mi?"

"Aynen." diyerek yanıtladı Javier.

"O zaman evet. Devam edin."

London kendini tamamen onlara bırakmış değildi ama güveninin bir kısmını veriyordu. Kararsızdı ama yine de güzeldi. Kızın güvenliğini onların eline bırakmış olması her ikisini memnun etti ve kendilerini güçlü hissetmelerini sağladı.

Javier daha yakınına gelerek onu baştan ayağa parçalamak istiyormuş gibi baktı kıza. Muhtemelen yaptı da ve Xander onu mükemmel bir şekilde anladı. Ağabeyi London'a iyice yaklaşabilsin diye kenara çekildi. Javier bıçağın ucuyla, fileli çamaşırın bir tarafını tutup çekti ve soğuk metalin düz yüzeyini göğüslerinin arasına bastırdı. Titrek bir inilti koparttı London. Bütün bedeni gerildi. Javier, kızın parolasını kullanıp kullanmayacağını görmek için bekledi ama London sessizliğini korudu.

Javier öne doğru eğilerek dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı. Aç ve güven verici bir öpücüktü bu. Dudağına tamamen hâkim oluncaya dek dudaklarını yavaşça, tane tane araladı. Boştaki eliyle çenesi tutup uygun bir şekilde yukarı

kaldırdı ve daha derine indi. Dolu dolu ve ateşli bir öpücükle kızın onunla birlikte olma arzusunu arttırıyordu. Xander'ın penisi sadece izlemekle sertleşti.

Sonunda ağabeyi kızın dilinin başını tuttu kendi diliyle ve kızın teslim olan dudaklarını ağzına sürttü. Sonra kendini çekti. Kız inledi. Deri büstiyerin üzerindeki meme uçları sertleşmişti. Teni pespembe kesilmişti.

Javier, kızın gözlerinin içine baktı ve bıçağı kendi etrafında çevirerek yavaşça göğüslerinin arasına bastırdı. Kız, onun son öpücüğüyle inlerken Javier bıçağı çekip fileli iç çamaşırını yırttı.

Kızın suratındaki gerilim yerini rahatlamaya bıraktı. Xander gülümsedi. Kızın sağ tarafına yanaşarak avucunu deriyle kaplı vücudunda gezdirdi. Fermuarın soğukluğunu teninde hissediyordu ama vücudunu kızinkine yakınlaştırıp dudaklarına asıldığında içindeki her şey tıpkı tatlı, saf, pembe ve leziz bir şeker gibi eridi. London tamamen ona boyun eğdi. Vücudunu onun vücuduna değdirip parmaklarıyla kesilmiş fileli iç çamaşırının üzerinde gezinirken London'ın sertleşmiş bütün kasları yumuşadı. Xander yırttığı iyice genişletti. Önce bir göğsünden yana olan tarafı sonra ötekenden tarafı iyice yırtarak göğüslerini avuçladı ve başparmaklarıyla memelerinin uçlarını okşadı. Göğüsleri kelepçelerle süslendiğinde inanılmaz derecede seksi görünecekti.

Xander yakındaki bir çekmecedен süslü bir çift kelepçe arandı. Çelikten dişleri yumuşacık memelerine batan küçük, süslü parçaları takarken bir yandan da memelerinin uçlarını yalıyordu. Yine de onu kabaran bir hassaslık içinde bırakmaya dayanamıyordu. Xander'ın onun ilgisine, acısına ve arzusuna ihtiyacı vardı. Her şeyine, özellikle aşkına. Kelepçeleri sıkı.

London bağırarak kafasını geriye attı. Sanki onu tutup bırakmak istemiyormuş gibi ellerini yumruk yaptı. Bağlar bunu yapmasına izin vermiyordu. Fakat London'ın bu küçük acıdan hoşlandığından şüphesi yoktu.

"Enfessin, *belleza*." diyerek mırıldandı kızın kulağına. "Javier ve benim çıplak yerlerine bakıp bizim zevkimiz için boşalmanı seyretmeyi, tadına bakmayı, seni becermeyi iple çektiğimizi bilmek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet..." diyerek inledi, sersemlemiş, yalvaran gözlerle ona bakan kız.

"Ama henüz değil. Senin için daha fazla sürprizim var."

Javier elinde bıçakla yeniden ona yaklaştı. Bu sefer adam bıçağın keskin ucunu memesinin ucuna değdirip yavaşça yukarı çektiğinde geri çekilmedi bile. Javier kan akıtmadı. Doğrusu, vücudunu neredeyse hiç rahatsız bile etmedi. Fakat kızın artan güveninin görüntüsü onu afallattı ve ona umut verdi. Belki bu plan işleyebilirdi.

Vücudunu hafifçe sıyıran bıçağın sesi, kızın yumuşak iniltilerine karıştı. Javier o kadar sertleşmişti ki dişlerini sıkıyordu. Xander, onu becermek istiyordu ama kızın teslimiyetini aceleyle getirmemelilerdi.

"Kalbin hızla çarpıyor mu, ufaklık?" Javier kızın köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu.

"Evet, efendim."

"Tenin karıncalanıyor mu?"

Kız başını sallayınca soluk saçları omuzlarına döküldü.

"Evet, efendim."

"İslandın mı?"

London ikisine en davetkâr, insanı kendinden geçiren bir bakış attı.

"İslandım, efendim."

Javier karşı koymaya bile kalkışmadı. Elini bacaklarının arasına indirdi ve yavaşça okşamaya başladı. Kız haykırdı. Göz kapakları, iyice sulanan gözlerinin üstüne düştü. Kalçalarını adamın dokunuşuna doğru uzatırken göğsü hızla inip kalktı.

Javier parmaklarını vajinasına bir iki kez sokup çıkarttıktan sonra parmaklarını kaldırırken Xander mest olmuş bir halde onu izledi. Parmakları sıırıslam olmuştu.

“Uslu kız.” diyerek parmaklarını yaladı Javier. “Çok tatlı.”

Xander’ın içini bir kıskançlık kapladı. Kahretsin, o da o tatlılığın tadına bakmak istiyordu. *Az sonra*, diye yemin etti kendi kendine. Hâlâ London ile yapacakları birçok şey vardı.

Javier kızın bileğini burdu ve kızın tenine sürttüğü bıçağı şimdi tek parça iç çamaşırının uzun ve ince kopçasının altına geçirmişti. Bir hareketiyle kopçayı ikiye ayırdı. Kopçanın küçük parçaları sarkıyordu yanlardan. Göğüslerinin altına düşün bu parçaları çekip kızın soluk tenini öptü.

Javier kızın deri korsesine sıkı sıkıya yapışırken Xander nefesini tuttu. Karnına beklenti içinde bir enerji hücum etti... Sabırsızca beklerken, bu enerji penisine kadar yayıldı. Saniyeler sonra Javier bıçağı diğer kopçayı da kopartmak için kullandı. Xander fileli çamaşırın göğüslerinden tamamen ayırdı.

Onların büyüğü altında sersemlemiş ve zevke gelmiş olan London inledi. Bütün tüyleri diken diken oldu. İçini aşırı bir duygusallık ve mutluluk kapladı. Kendini onlara vermek için neredeyse delicesine bir istek duyuyordu. Xander’ın sahip olmak istediği birçok şey vardı daha.

Korsesinin fermuarını indirmenin tam zamanıydı.

Elbise üzerinden kayıp yumuşak bir *pat* sesi çıkartarak yere düştü. Aynı anda hem delicesine şehvete gelmiş hem de tamamen kendinden geçmiş bir halde olan London, Xander’a baktı. Kız, Xander’ın onu bu durumdan kurtarmasını istiyordu. Bu, Xander’ın penisinin taşlaşmasına neden oldu.

Xander, yıpranmış fileli iç çamaşırını vajinasına ulaşınca dek yırttı. Elbisenin yırtık parçaları kızın kasıklarına dökülüyordu. Bedeni, süslü kelepçeleri dışında güzel bir şekilde çırılçıplaktı.

London’ın yüzü hâlâ kızarıktı ve hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Kırmızı dudakları beklenti içinde bir yalvarmayla aralanmıştı. Xander bir parmağıyla köprücük kemiğinin arasındaki havuzdan başlayarak vücudunu okşamaya başladı. Ardından yavaşça göğüslerini avuçlayarak sarkan kelepçelerin sallanmasına ve gerilmesine izin verdi. London şoka

uğramışçasına soluklandı. Xander, küçük süsleri çekti ve parmağını önce karnına sonra yavaşça daha aşağı götürdü. London nefesini tuttu. Adam aşağılara indikçe kız titreyerek soluklanana dek nefesini tutuyordu. Sonunda Xander elini vajinasının üstüne getirdi. İki parmağıyla klitorisini okşamaya başladığında, kız onun ismini haykırdı.

Kıvamında, mükemmel, hazır ama onu yatağa taşıyıp becermek istemesine rağmen Javier ile birlikte bir planları vardı. Kısa sürekli orgazm uzun vadeli inşa etmek istedikleri güven duygusundan daha önemli değildi fakat bu düşünceye tutunması gittikçe güçleşiyordu.

Xander, London'ın itiraz içinde inlemesine neden olacak şekilde ondan uzaklaştı. Bir kaşını kaldırarak kızı susturdu ve sonra yanlarında getirdikleri oyuncak çantasına uzandı. Eline ilk aldığı şey beyaz, gösterişsiz bir materyalle dolu küçük, plastik bir torbaydı. Bu şey London'a uzun, düz sıradan bir pamuk bağı gibi görünmüştü. Xander sırttı. Görünüş, yanıltıcı olabilirdi.

Adam o şeyi küçük torbadan çıkarttı ve ortaya en beyaz, narin pamuk şekeri çıkana dek yoldu. Sorular birbiri ardına yüzüne hücum etmişti London'ın ama Xander onları cevapsız bıraktı. Sadece eğilerek göğsünün üstüne bir öpücük koymakla yetindi. Sonra pamuğun bir kısmını tenine dokundurdu ve boncuk boncuk olmuş meme ucunun etrafında döndürdükten sonra önce karnına ardından da kasıklarına doğru çekti pamuğu. Aynısını, gerilmiş, ince pamuk tabakasının vücudunda kalp oluşturacak şekilde diğer göğsünün üstünde de gerçekleştirdi. Javier sırttı. Pamuğu düzeltip vajinasının üzerinde ortalamak için dizlerinin üstüne çöktü. Ağabeyinin oraya çömeldikten sonra kızın ıslanmış vajinasının kenarlarını diliyle okşaması ve küçük, tatlı klitorisini yalaması sürpriz değildi. London'ın iniltisi, yüreğini heyecanla doldurdu.

Şimdi sıradaki teste gelmişti. Sonuncusundan daha büyük olacaktı. Xander onu içine doğru iterken nefesi tekledi.

London'ın yanaklarını avuçladı.

“Nasılsın, *belleza*?”

Özellikle ağabeyinin aşağıda vajinasının gürültülü bir şekilde sefasını sürerken kızın uzun, keskin iniltisi ona bilmek istediğinin çoğunu söyledi.

“Y...Yaklaştım, efendim.”

“Orgazmını tut, edilgen. Boşalmak yok.” Sesine bir emir tonu kattı.

London’dan bir itiraz mırıltısı yükseldi ama yine de başını sallamayı becerebildi.

“Pekâlâ, efendim.”

“Javi...” dedi Xander uyaran bir tonla, başını gürültülü ve açıkça rahatsız bir şekilde kızın vajinasında çeken ağabeyine. Çok kötü. Öncelikleri güven oluşturmaktı.

Xander bütün ilgisini yeniden London’a verdi.

“Bize güveniyor musun?”

“Evet, efendim.”

Kelimeler ağzından tereddütsüz çıkmıştı. Xander bunun gerçek olmasını umuyordu.

“Hatırladın mı bunu?”

Kız başını hayır anlamında sallayınca eğilerek o anı gerçekten aydınlatmasına yardımcı olacak nesneyi aldı. Kızın suratına tuttu.

“Nedir bu?”

London gözleri irileşti. Daire biçiminde, ihtiyatlı bir hal aldı gözleri.

“Bir ç... Çakmak.”

“Aynen.”

Xander başparmağıyla çakmağı çaktı. Küçük, sarı bir ışık aralarında belirdi. Xander, vajinasını örten pamuğun ucuna tuttu çakmağı.

“Parolanı kullanmak istiyor musun?” Javier’in bakışları onu deldi geçti. “Sana asla zarar vermeyeceğiz, ufaklık ama ileri gittiğimiz farkındayız.”

“Acıtmayacak mı?” Sesi titrediğini anladı Xander. Zaten birçok travma atlatmıştı. London sınırlarını gerçekten öğrene-

bileceği kadar yeterince birlikte vakit geçirmemişlerdi. Henüz kendini tamamen ona ve kardeşine bırakmasını öğrenmemişti.

Yine de Xander bu işin yolunda gitmesini umut etti.

“Sadece tatlı bir acı olacak.” diyerek söz verdi.

“Çıldırılmış olmalıyım.” diye mırıldandı kız kendi kendine ve gözlerini sıkarak kapadı. “Ama size güveniyorum.”

Coşku, bir volkanın gizliliğinde içindeki hayvansı duyguları kabarttı. Güç ile gurur birbirine karıştı ve bir anda bütün sabrı tükendi.

Xander pamuğu aydınlatmak için kolunu uzattığında, London korkuyla bir şeyler söylendi, kalbi boynundaki damarların atışından belli olacak şekilde hızla attı. Kızın bütün vücudu sarsıldı ama yine de parolasına başvurmadı.

Tanrım, kızı bir an önce becermezse patlayacaktı.

Kızın kaşlarını ateşten uzak tutmaya özen göstererek bir parmağıyla kızın çenesini kaldırdı ve ateşi kabarmış, kaygan vajinasının kıvrımlarını kaplayan pamuğa değdirdi. İnce şeritler çabucak, parlak bir biçimde tutuşup bir alev parıltısı gibi göründükten sonra... Kayboldu. Xander sıcaklığın etkisinin hissedildiği anı biliyordu. London bu muamelenin vücudunu yakıp ateşe vermekten çok tenini ısıttığını ve duyularını elektriklendirdiğini fark etti. Kasıklarını öne doğru atarak o hissi yakalamaya çabaladı. Evet, bir tutam ateş onu boşalma noktasına getirebilirdi ama gelmiyordu işte. Javier’le kendisinin elleriyle ya da penisleriyle ona yaşattıkları his olmadan London boşalamıyordu.

Daha fazlası için haykırarak bir şey için yalvarıyormuşçasına göğüslerini öne doğru ittirdi. Xander şapşalca bir sonraki hissin kızı boşalma noktasına getirerek onu cezalandırmaları için ellerine bir neden verip veremeyeceğini merak etti.

“Çok iyiydi, *belleza*.”

“Ve çok cesurcaydı.” diyerek ekledi Javier. “Güvenin için teşekkürler.”

Kız titrek bir şekilde başını salladı. Sarsılan bedeni başlı başına bir yalvarıştı.

“Sakinleş. Uslu durursan, yakında seni zevkten uçuracağız.”

“Acele edin. Lütfen...”

Xander ağabeyine bir bakış fırlatıp London’dan yana başını salladı. Javier de onaylarcasına başını salladı ve birlikte kızın hassas meme uçlarından kısıkaçları çektiler. Kan yeniden o bölgeye hücum edince kız çığlık çığlığa kaldı. Aynı anda memelerini emmek için eğildiler ve az da olsa imdadına yetişerek yavaşça meme uçlarını yaladılar. London haykırdı. Bedenindeki bütün sinirleri hareketlendirmelerine rağmen orgazmını tuttu.

Yaşadığı gurur, yüzünden belli olan Javier ışıldayan gözlerle kıza baktı. “Mükemmel. Çok iyisin.”

Fakat şimdi sıra sınavların en büyüğüne gelmişti.

Xander bedeninin kızın bedenine bastırdı. London, adamın ateşli göğsünün yanan teninin değmesiyle tısladı. Xander’ın yüreğini yırtan taze gözyaşları aktı gözlerinden. Tanrım, onlara şans tanımış olsa, onun için her şeyi daha güzel bir hale getirebilirlerdi. Hayatı boyunca bir daha bir gün bile asla yalnız ve kararsız kalma korkusu yaşamazdı. London onlara aitti; Xander bunu, iliklerine kadar hissedebiliyordu. Bu gece-den sonra tek dileği London’ın da buna inanmasıydı.

Dudaklarıyla kızın dudaklarını yakaladı ve ağzını yuttu adeta. İnce, tatlı bir öpücük değil; çiğ ve arzulu bir öpücüktü bu. Bu öpücük bir sahiplenme iddiası taşıyordu. Bir sonraki adım için kızın onları gerçekten anlıyor ve güveniyor olması umuduyla doluydu. Xander dilini bir kez daha kızın diline dolayıp birkaç parmağını birden klitorisinin üstüne götürdü. Javier meme uçlarını çimdiklemek için aralarından kollarını uzattı. Bağlarının izin verdiği ölçüde vücudunu, dilini ve arzusunu tamamen adama bağışladı kız. London *artık* hazırды.

“Güzel.” diye mırıldandı Xander. “Boşalmak istiyor musun?”

“Evet!” Kelimeyi yeterince hızlı söyleyemedi. “Evet, efendim!”

“Boşalmanı istiyoruz. Boşaldığında, *belleza*... Ah bebeğim, seni becermeden önce bir kez de dillerimizle boşalmanı sağlayacağız. İster misin?”

London nefes nefese, “Evet, efendim! Lütfen. Lütfen... Evet,” dedi.

Adam, Javier’e baktı. Kardeşi onayladı. Hâlâ aynı yoldalardı. *Mükemmel*.

Aynı anda kızın bileklerini çözmek için öne uzandılar. İkisi çömeliş ayak bileklerini de serbest bırakırken kız çarmıha bel verdi. Gözlerini kırıştıtarak onları seyretti. Bütün bedeni terle kaplıydı. Gözleri yalvarıyordu.

“Buradayız, ufaklık.” diyerek söz verdi Javier ve odayı gösterdi. “Tek yapman gereken odanın karşısındaki yatağa yürümen.”

London dondu kaldı. Yaralarını örtecek *hiçbir şey* olmadan bütün odayı çıplak geçmek mi?

“On adımdan az, *belleza*.” diyerek onu yüreklendirmeyi denedi Xander elini uzatarak. “Yapabilirsin. Bunu yaptığında seninle çok gurur duyacağız.”

Ona vaat ettikleri zevkle birlikte bunu da yapmak istiyordu. Vajinası hiç durmamacasına atıyordu. Adamların ısıldayan gülümsemeleri içini ısıtırdı her zaman. Şimdi istedikleri dışında onların takdirini almak için her şeyi yapardı. Ya emirlerine uyduktan sonra kabullenici gülümsemeler yerine korkunç, şaşkın bakışlarla karşılaşır mı? Ya çıkıp giderlerse?

Bakışlarını onlardan odanın öteki tarafındaki yatağa çevirdi. Aniden başlarının üstündeki, parlak ışıklara dikti gözlerini. Ürperdi. İçten içe en azından yüzüne karşı zalimce davranmayacaklarını biliyordu. Ama ya çirkin gerçeği, ona karşı duygularını lekelerse? Ne de olsa sırtının görüntüsü karşısında geri adım atan ilk adamlar onlar olmayacaktı. Onları suçlayamazdı; kendi de sırtının görüntüsünden nefret ediyordu. Klitorisi hâlâ şehvetle atıyordu...

"Işıkları kapayın." Dominant olmadığını ve emir vermeye hakkı olmadığını biliyordu ama ikisi de onu çok iyi tanıyor-du. Bunun, onu ne kadar korkuttuğunu biliyor olmalılardı.

"Hayır." diyerek karşılık verdi Xander. Sesi o kadar nazikti ki London ağlamak istedi.

Belki onun tereddüdünü anlamamışlardı.

"Ama dediğinizi yaparsam, o zaman..."

"Sırtını mı göreceğiz? Evet, zaten mesele de bu. Genellikle bıçaklı ya da ateşli oyunlara bulaşmam. Korkunun etkin ol-duğu akıl oyunları da beni tahrik etmez. Fakat bu gece *belleza*, şu ana kadar gösterdiğin güven karşısında tamamen tahrik oldum. Şimdi durma."

"Düşünsene, ufaklık," diyerek araya girdi Javier. "Bir bıçak ve yalın bir ateş sana zarar verme potansiyeline daha fazla sahip. Sadece görmek istiyoruz. Sadece odanın karşısında yürüyeceksin. Sana dokunmayacağız, kendini rahat hissetmez-sen." diye ekledi Javier. "Dokunmak isteyeceğiz ama senin isteklerin için buradayız."

Hoş bir konuşma ama... Alt dudağını ısırды. Çarmıha yaslandı. Korku soğuk bir ateş gibi kanma karıştı. Büyük X'in üzeri parlak olmasaydı hareketi muhtemelen kıymıkların de-risine saplanmasıyla sonuçlanacaktı.

"En kötü ne olabilir ki?" diye sordu Xander yumuşak dille.

Şaka mı ediyordu? "Ne kadar çirkin olduğumu öğrenecek-siniz."

Gözlerine hücum eden yaşlar, bir yanağının üzerinde kayıp gitti. Onlara güvenmek istiyordu. Nasıl bir hayal kırıklı-ğına uğradıklarını bildiğinden, bu durum, ona acı veriyordu ama anlayamıyorlar mıydı? Elbette anlayamıyorlardı. Güzel, zengin, zeki, komik ve neredeyse mükemmellerdi. Oysa sırtı-nı boydan boya kesen bir trajedinin kırmızı, buruşmuş izine sahipti.

Xander yeniden Javier'e baktı. Sessiz bir soruydu bu ba-kışlar. Geri adım mı atmalılardı? London'm içinde bir umut

doğmuştu ama her zamanki gibi kararlı görünen Javier başını salladı ve onun umudunu doğmadan öldürdü.

"Bizim için asla çirkin biri olmayacaksın, ufacıklık." diyerek ona garanti verdi Javier. "Ama gizlenmene izin veremeyiz."

"Saçımı sarkıtabilir miyim?" Sesi titriyordu. "Lütfen."

Xander ona merhamet göstermek istiyormuş gibi göründü ama başını hayır anlamına gelecek şekilde salladı.

"Sürekli bu bahaneye sığınmana izin veremeyiz. Korkunun üstesinden bu şekilde gelemezsin. Karşıya git, edilgen. Odayı geç. Şimdi, yoksa cezaya hazırlan."

Muhtemelen haklıydı. Bu korkudan kurtulması gerekiyordu. Bu ilişki en azından birkaç hafta daha sürecekse onlardan gizlenmeyi sürdüremezdi. Şimdi sırtını onlara gösterdiğinde iğrenerek ondan kaçarlarsa ölümcül bir ıstırap duyacaktı ama öğrenmiş olacaktı, değil mi?

London titrek, derin bir nefes alarak karşıya doğru bir yarım adım attı. Yumruklarını sıkarak cesaretini topladı.

Güzel gerekçelerdi ama...

"B... Ben yapamam." diyerek geri adım attı.

Tanrım, bir korkak gibi hissediyordu. Komadan uyanıp hayatının tamamen değiştiğini öğrenen o kız gibi şaşkın, kırılğan, küçük ve zayıf hissediyordu. Fakat şimdi daha kötüydü durum. Sevdiği iki adamı yüz üstü bırakıyordu.

Evet, onları seviyordu... Ancak yine de kendini bu şekilde teşhir edemezdi. İki türlü de onları hayal kırıklığına uğratacaktı zaten. Neden kendini güvende tutmasındı?

Javier, o delici mavi gözlerini kısarak ona baktı.

"Yapamaz mısın, edilgen? Yoksa yapmayacak mısın?"

"Son derece büyük bir hayal kırıklığı içerisindeyiz, London." Xander elleriyle çelik kapıyı yerinden sökmeye hazır görünüyordu. Belki de omuzlarını tutup yalvarmaya hazırды. Ofke, acı ve mağlubiyet yüz hatlarını germiştir.

Bu iki harika, gururlu adamı böylesi bir hüzne gark ettiği ve ondan delicesine istedikleri şeyi onlara veremediği için ye-

rin dibine girdi. Onların zamanını boşa harcamayacak kadar parçalanmış mıydı?

Bu düşünce aklına üşüşünce saçındaki tokayı çıkarttı ve dizlerinin üstüne çöküp hüngür hüngür ağlamaya başladığı sırada saçları sırtını örttü.

“London?” diye sordu Javier.

Adamın adımlarının yaklaştığını duyunca başını öfkeyle sağa sola salladı. Javier, onu göremezdi. Ona dokunmazdı. İkisi de bunları yapamazdı yoksa London paramparça olurdu.

“Ford!” dedi boğuk bir sesle. Başını kaldırdığında ikisinin de yüzlerinin taş kesilip tutulduğunu gördü.

Kendinden nefret ederek onlardan uzaklaştı. Trençkotu, odaya girdiklerinde Javier’in bıraktığı masadan aldı. Trençkotu üzerine geçirirken yanlarına gidip kollarının arasına girmek ve onları yeniden hissetmek için yanıp tutuşuyordu ama onların arzuladıkları kadın olamazdı, vakitlerini boşa harcamayı kesmeliydi.

“Üzgünüm.”

Arkasını dönerek kapıyı açtı ve koşarak çıktı odadan.

On Yedinci Bölüm

London bir et duvarına çarptığında, daha beş adım bile Luzağa gitmemişti. Kalbi hızla çarpıyor, gözyaşları sel olmuş akıyordu. Kulübün sert ışıkları karşısında gözlerini kırparak başını kaldırdı.

Thorpe karşısında yükseliyordu.

“Özür dilerim, efendim.” Burnunu çekmemeye çalıştı ama başarısız oldu. “Müsaade edin.”

Adamın etrafından dolaşmaya çalıştığında adam onu koldan yakaladı. Zarif görünebilirdi ama o kusursuz takım elbisenin ve o harika, gri gözlerin arkasında açığöz ve beklediğinden daha güçlü bir adam vardı.

“Parolanı kullandın mı?”

“Nasıl tahmin etmişti?” Zihni acı ve pişmanlıktan havaya uçan kara mayınlarıyla dolu olsa da başını sallamayı becerebildi.

Adam iç geçirdi.

“Gel benimle.”

Adam ona çok az seçenek bıraktığından onu takip etti. Javier ve Xander’ın yanına götürmek yerine onu başka bir kordondan geçirip bir anahtarla açtığı kapının arkasından birkaç merdiven çıkarttığında London endişeden çok rahatlama hissediyordu.

“Görünüşe bakılırsa üzgünsün. Konuşmak ister misin?”

Oda loştu ama konforlu, çikolata rengi, kadife bir kanepede London'ın gözüne ilişti. Kanepede onu adeta gidip kıvrılmaya ve hıçkırarak ağlamaya davet ederken önünde dikilen adam doğrudan ona diktığı bakışları ve kaldırdığı bir kaşıyla ondan bir yanıt bekliyordu.

"Hayır, efendim."

Başka ne söyleyebilirdi ki? Âşık olduğu iki adamı yüz üstü bırakan korkağın tekiydi. Kimsenin kusurlarını ve yaralarını görmezden gelerek ona değer verebileceğine inanma cesaretinden yoksundu. Yüzlerindeki dehşeti görme riskini alacak gücü yoktu. Belki onlara haksızlık ediyordu. Belki yaralarının bir önemi olmayacaktı onlar için. Ancak kendisi için önemliydi. Onlar için mükemmel bir kadın olmayı istiyordu.

Ve asla olamayacaktı.

Bir iç patlama geçireceğini sanana kadar, bu düşünce göğsünü en derinine kadar oydu. Kollarını kavuşturdu. Bir başka hıçkırık nöbeti geldiğinde ayakta güçlüğü kaldı.

Aniden sıcak kollar onu sarmaladı ve Thorpe kızın kulağına bir şeyler mırıldandı. Tanrım, lüks kokuyordu adeta. Adam onu kulübün içini gösteren camlarla kaplı kocaman bir duvarın yakınındaki pürüzsüz deri kulüp sandalyesine yönlendirirken bu gereksiz düşünce birden zihninde belirdi.

Adam onu sandalyeye oturtarak doğruldu ve kristal bardağı kehribar rengi sıvıyla doldurdu.

"İç."

Dominion'ı seyrederek bu odada çok vakit geçirdiği belliydi.

London bardağı kavradı. Haplarıyla birlikte alkol almaması gerekiyordu ama bütün gece geri döndürülemez bir şekilde mahvolmuşken bunun ne anlamı vardı? Bardağı dudaklarına götürdü ve tadına bile bakmadan bir dikişte yuttu. Çiçeksi bir kokusu vardı ve hafif baharatlı bir alkol gibi kokuyordu. Boğazı hafifçe yandı. Dahası anında içini ısıttı. Bir an sonra, başı hafiften dumanlandı ve rahatladı. *Ahh...*

"Teşekkürler." Minnettarlıkla adama baktı.

Thorpe'un suratına çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Rica ederim. Çoğu insan Cuvée 1888'i tercih eder ama konyak seni sakinleştirdiyse, ne âlâ."

Kız suratını ekşitti. Pahalı bir içki, bir dikişte bitirilmemeliydi.

"Özür dilerim, efendim."

Adam önemli değil dercesine elini sallayarak pencereye, aşağıda deri ve lateks içindeki kalabalığa baktı.

"Sana zarar mı verdiler yoksa sınırlarının üstüne çıkmaya mı zorladılar seni?"

"Hayır."

"Güzel. Konuşmak istemezsen buna saygı duyarım ama kendi güvenliğinin adına yanında bir dominant olmadan ya da boynuna bağlı bir tasma olmadan zindan katında dolaşmana izin veremem. Seni diri diri yerler."

London kızardı. Odanın, Thorpe bu halini göremeyeceği kadar karanlık olmasına müteşekkirdi. Bunu düşünmüş olmalıydı. Orası bir seks kulübüydü ve etrafta bu kadar potansiyel yırtıcı cirit atarken bazı dominantlar onu yem olarak görebilirdi.

"Haklısınız. Düşünemedim."

"Xander ve Javier de düşünememiş belli ki."

"Ben kaçtım ve..."

"Onlar da izin verdi."

Evet, izin vermişlerdi çünkü muhtemelen son defa onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Daha kötüsü o kararı bir kez daha almak zorunda kalsaydı hiçbir şey değişmeyecekti. Ezici bir hüznün omuzlarına çöktü. Onu sevdikleri falan yoktu ne de olsa. Bir şekilde yollarına devam etmelilerdi. Edeceklerdi.

Ve hiçbir şekilde bunları karşısındaki bu zarif ama bir o kadar tuhaf yabancıya itiraf edemezdi.

"Gitmeliyim. Bana dışarı kadar eşlik eder misiniz?" Titreyen dizlerinin üstünde ayağa kalktı.

Thorpe gözlerini ona dikince London yeniden oturdu ve adam tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

“Senin için taksi çağırmamı ister misin?”

Çantasını; telefonunu, ilaçlarını, parasını otel odasında bırakmıştı. “*Aptal, aptal, aptal.*”

“Hayır, teşekkür ederim. Yürürüm.” Nereye yürüyeceğini bilmiyordu.

“Bu civarda tek başına yürüyemezsin.” Adamın katı ifadesi, söylemini güçlendiriyordu. “Düşündüğünün aksine, Xander ve Javier sensiz ayrılmaya istekli görünmüyor.”

London bakışlarını kırbaç gibi çevirdiğinde büyük, yatay pencereden kulübün alt katını gördü. Saniyeler içinde ikisinin de zindanda onu arandığını gördü. Xander göze batmadan, katılımcıları tarayıp arka arkaya bütün odalara göz atıyordu.

Aşırı yüksek, gümüş rengi topuklularıyla güzel bir sarışın ona doğru hareketlendi. Upuzun bacakları ışığın altında çıplak bir halde parıldıyordu. Yaklaştıkça dantelli külodunun içindeki kıcının iki tarafının da yüksek ve sıkı olduğu görülüyordu. Giydiği gömlek... Askılı tişört demek cömertlik olurdu. Küçük, ışıldayan kopçaları ve ipeksi, yanardöner malzemesiyle ince bedenini zarif bir biçimde kaplamıştı.

Kadın Xander’ın önünde dizlerinin üstüne çöküp başını eğdi. Kendini ona sunmuştu. Çıplak, boynundan kıcının çatalına kadar tamamen mükemmel sırtını ona açmıştı. Korkunç; bir an için London’ın kalbi durdu. Gözleri daha fazla gözyaşıyla yanarken bir elini dudaklarına götürdü. Hıçkırıklarını tutmak için dudaklarını ısırdı. Thorpe ona acıyor olmalıydı zaten. Ona acıması içine eline daha fazla neden vermeyecekti kesinlikle.

Xander, avucunu edilgenin soluk başına doğru büküp fısıldamak üzere kulağına eğildiğinde London bakışlarını kaçırdı. Seyredemezdi. O an, Xander’ın gerçekten ona ait olmadığını, çirkin ve çırılçıplak ortada olduğu bir andı. O, uygun bir dikkat dağıtma aracı ile ağabeyine yardım etmenin bir yolu arası bir şeydi Xander için. Özellikle onunla olan başarısızlığından sonra diğer kadının güzelliği Xander’ın muhtemelen ağırlamaktan hoşlanacağı bir güzellikti. London’ın

gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Yatağına istediğini atabilecek, atmış ve atmaya devam eden ve göz kamaştırıcı bir milyoner, yara bere içinde, şişko bir kızı asla tercih etmezdi. Bir iki orgazm yaşamasına yetecek kadar uzunlukta bir süre fantezi dünyasında yaşamıştı.

Yeniden arkasını döndüğünde hâlâ onu aramakta olan Javier'i gördü odanın öteki tarafında. Görünüşe bakılırsa kibar davranmak umurunda bile değildi. Üç edilgenle dört adamın olduğu bir odaya kapıyı çalmaksızın daldı. Hepsinin yüzlerini inceledikten sonra oradan ayrıldı ve burun delikleri dışında her yeri deri elbiseyle örtülü, kıvranan bir edilgeni masaya bağlayan bir dominantı sıkıştırdı. Sarı saçları, göğüslerinin büyük bir bölümünü kapatarak yanlarından sarkmıştı.

London, Javier'in dominantın alanına gelişigüzel dalacağını biliyordu. Bu dünya hakkında çok bilgisi yoktu ama bu hareketin hoş karşılanacağını sanmıyordu. Seksin ortasında kapının çalınması gibi olmalıydı.

İnledi. Gerilen Thorpe'a baktı.

"Bunun devam etmesine izin veremem." diyerek çıkıştı adam.

"Anlıyorum." Javier'in işini mahvetmesine izin veremezdi.

Yüreği ağzına gelmiş bir halde Xander'ın dizlerinin üstüne çökmüş edilgenle durduğu noktaya baktı yeniden. İkisi de gitmişlerdi. Xander'ı iyi tanıyordu... Yakında o kusursuz sarışının içine girecek, bir daha asla hissetmeyeceğini bildiği inanılmaz zevki tattıracaktı ona.

Gözyaşlarını güçlükle tutarak pencereden uzaklaştı ve odanın öteki tarafına gitti.

"Burada bekle!" diye kükredi Thorpe.

"Seve seve." London cama bir daha bakmaya cesaret edemedi. Arkasını döndüğünde küçük kahve masasının üstündeki telefon gözüne ilişti. Alyssa'yı arayabilir, gelip onu alması için yalvarabilirdi. Fakat bu düşünceyi hemen sildi aklından. Lafayette altı saat uzaklıktaydı. Meşgul bir kadını ne işinden ne de ufaklığına bakmaktan alıkoyabilirdi. Alyssa'nın işi ba-

şından aşkındı. London, bu kargaşadan kendi başına çıkması gerektiğini biliyordu.

Kendini kanepeye attı. Kanepenin sol koluna yaslanarak tükenmiş, bitkin ve bomboş hissedene kadar hüngür hüngür ağladı. Bir daha ne zaman bir bütün olarak hissederdi kendini bilmiyordu. Şüphesiz Xander, şimdiye gizemli sarışını zevke getirmişti. Belki ağabeyinin de ona eşlik etmesini ve yeni, kusursuz fetihlerini yalayıp yutmasına yardım etmesini isterdi. Göğse indirilen bir buz kıracağı bile daha az acıttı ama muhtemelen ikisinin de ihtiyaç duyduğu öteki kadındı.

Kesinlikle kendisi değildi.

Thorpe aniden kapıyı açtı.

"Benimle gel."

"Nereye?" Ama soruyu sormadı. Umurunda değildi. Gözlerini silmekle yetindi ve kalktı.

Adam destek olmak için kolunu uzattığında London titreyen elini güçlü pazılarına doladı.

Thorpe tek kelime etmeden onu odadan çıkartıp basamaklardan indirdi ve kendi ofisine götürdü. Ahşap masanın ve gösterişli diz üstü bilgisayarın dışında burası da buram buram medeniyet kokuyordu. Pahalı sanat eserleri, camdan ve çelikten eşyalar. Bu dört duvar arasında zarif ve deneyimli kadınlar dominant erkeklerin memnuniyeti için çalışıyordu. Üzerinde trençkot ve akmuş maskarasından başka bir şey yoktu. Bir haftadan kısa bir süre öncesine kadar bakireydi.

Buraya ait değildi.

Birkaç saniye sonra masanın ardından sandalye döndüğünde hem öfkeli hem de rahatlamış görünen Javier göründü. Boş bir bardağı Thorpe'un masasına çalarak ona doğru bir hışımla hareketlendi. Hırıldayarak kollarından tuttu, onu duvara yaslayarak bütün bedenini kendi vücuduyla örttü. Votka, açlık ve kararlılık kokusu vardı üzerinde. London'ın nefesi kesildi, vajinası zonkladı.

Elbette onu istiyordu ama bencil olmamalıydı. Her zaman, bütün kalbiyle onu ve Xander'ı sevmişti. Şimdi onları

iyi olduğuna ikna etme ve sessizce hayatlarından çekip gitme sırasıydı. Fakat vicdanı, onlara istediklerini veremeyecekken kalmamasını söylüyordu.

Javier, kızın yüzünü ellerinin arasına alarak kocaman açılmış, mavi gözlerine baktı. Ona sahipmiş, bu andan itibaren zamanın sonuna dek onu bırakmayacakmış gibi sarıldı ve kıcını kızartmak için dizlerinin üstüne aldı.

“Bir daha kendini *asla* böyle bir tehlikeye atma. Böylesi bir kulüpte etrafta ne pisliklerin dolaştığını bilemezsin. Masum kızları tatlı niyetine götüren hasta ucubeler.”

“Müşterilerimi tarıyorum, teşekkürler.” diyerek konuştu kapının yanında duran Thorpe ağır ağır.

Javier, adama döndü.

“Sisteminin dört dörtlük olduğunu mu söylüyorsun? Onu zindan katında tek başına bırakmadığını fark ettim.”

“Tam üstüne bastın.” London’la konuşmak için adamı yok saydı Thorpe. “Haklı. Burası kafana göre takılabileceğin bir yer değil. Uslu dur, Santiago. Kardeşini yollayacağım ve... Konuşmanız için sizi yalnız bırakacağım.”

Adam çekilirken Javier, London’ın bakışlarını parlak mermere indirişini seyretti. Yüreği sızladı. Xander’la onu çok zorlamışlardı. Kardeşinin içgüdülerini dinlemediği için hayıflandı. London’ın korkuları bu geceki fiyaskodan daha derinlerdeydi. Ona ulaşmak ve her neyse ondan yana kızı rahatlamak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama hemen şimdi yapmak istiyordu. Xander gelir gelmez kızla konuşacaklar, onu dinleyecekler ve pazarlık edecekler, ona ne kadar değer verdiklerini... Onu sevdiklerini söyleyeceklerdi.

“Bizden kaçma, London. Senden istediğim şeylere hazır değilsen, pekâlâ. Ama bizi terk etme. Konuş bizimle.”

“Haklı.”

Başlarını çevirdiklerinde ağzı büzüşmüş, omuzlarını gerilmiş Xander’ı kapının yanı başında dururken buldular. Javier,

heyecanının ve öfkesinin kardeşinin ruhunda yankılandığını hissetti.

“Kusursuz sarışınla meşgul değil miydin sen?” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz eliyle ağzını kapadı London. “Boş ver. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hem benim işim de değil bu.”

“Whitney ile birlikte olmam düşüncesinden hoşlanmıyorsun, öyle mi? Güzel. Onunla ilgilenmiyorum. Teklifte bulundu. Reddettim. Birkaç hafta önce bana bir... İyilik yapmış, beklediğimiz gibi gitmemişti.” Javier ona bir bakış fırlatınca Xander suratını ekşitti. “Ondan özür diledim. Sonra Thorpe beni buraya gönderene kadar yeniden seni arandım. Kaçarken aklından ne geçiyordu?”

London’ın yüzü hüzünlü bir hâl aldı.

“Bu olmayacak. Üçümüz için de.”

Javier’in midesi düğümlendi, kıvrandı. Bir saniye sonra bütün vücudu korku ve inkârla sarsıldı. Onunla ve kardeşiyle beraber olmak, nefes almak gibi doğal bir şeydi. Daha mutlu olduğunu hatırlamıyordu. London’ı mutlu etmişlerdi. Mutluluğu yüzünde, etrafa saçılan gülümsemesinde, gözlerinden fışkıran parıltıda görmüştü.

“Hadi oradan.” Xander içeri girip kapıyı çarptı. “Tam anlamıyla zırvalık bu. Korkun konuşuyor. Sakladığın her neyse, ona rağmen yanında duracağımıza inanmayı, güvenmeyi reddeden sen konuşuyor. Bu gece sırtını göremedik. Hayal kırıklığına uğradım ama sabredebilirim.”

“Size hiçbir zaman gösterebileceğimi sanmıyorum.” Javier’den kurtulmaya çalıştı ama adam ona daha sıkı sarıldı. “Her şeyi yaptınız, her şeyi verdiniz bana ama bu kim olduğumu, sınırlarımı ya da korktuğum şeyleri değiştirmez. Bırakın beni. Gerçekten daha fazla...”

“Yapmamayı tercih ediyorsun.” dedi Xander sakince.

Javier kırmızı görmüşe döndü.

“Demek bize o eski numarayı satıyorsun? Sorun sen değilsin, benim numarasını?” Bu numarayı onlara karşı kullanmayı denemek ihtimali bile kafasının tasını attırdı. “Sakın.

Yemin ederim... Sakın. Yıllar sonra ilk defa değer verdiğim tek şeysin. Gitmene izin vermiyorum.”

“Javier...”

Kızı öperek lafını yarıda kesti. Onun bahaneleri ve kendini aşılamasını dinleyecek değildi. Bir daha içinden çıkıp çıkmayacağından bile emin olmadığı derin bir delikten çekip almıştı onu London. Aynısını onun için yapmak istiyordu. Elbette, onun bitkinliğini, savunmasızlığını ve korkusunu anlıyordu ama onlara izin verse Xander’la birlikte bir daha onları terk etmek istemeyeceği şekilde kendini sevilen biri gibi hissetmesini sağlayabilirlerdi.

Xander onun düşüncelerini okuyormuşçasına London’ın arkasına kıvrıldı ve kızı aralarına aldı. Javier, kardeşinin, kızın montunu çekip boynuna ateşli öpücükler kondurduğunu ve burnunu kulak memesine sürdüğünü görünce rahatladı. Kız ondan koparak başını Xander’ın omuzuna yasladı. Javier bir çekişte montunu çıkartınca kardeşi avuçlarını kızın göğüslerine geçirdi. Xander’ın buyurgan dokunuşu karşısında London büküldü.

Tanrım, gözleri kapalı, dudakları artan bir şehvetle aralanmış, kardeşinin elleri bütün vücuduna yayılmış London’ın görüntüsü aklını başından aldı. Nedeni, Xander’ın ruhunun bir uzantısı olması mıydı? Çocukluklarındaki gibi bu işte de birlikte olmaları ve âşık oldukları kadını memnun etmek için çırpınmaları mıydı? Neden her neyse, işe yarıyordu. Ona ulaşabilir, gizlediği her neyse ona göstermenin sorun olmayacağını anlamasını sağarlarsa...

“Yapamayız...” diye inledi kız. “Burada olmaz. Artık olmaz.”

“Siktir et” diye mırıldandı kızın kulağına Xander. Sonra kızın yüzünü kendine çevirdi. “Yapabiliriz, *belleza*. Her gün, Tanrım, her saat. İşte seni bu kadar çok istiyoruz. Güzel olmadığını, yeterli olmadığını ya da artık her ne düşünüyorsan, hepsi yanlış.”

Xander dudaklarını onun dudaklarına bastırıp ağzının içine dalarken Javier, London'ın göstermek istemediği sırtını örten siyah trençkota dikti gözlerini. Bunun dışında sınırlarından bahsetmemiştir.

Javier'in ona ihtiyacı vardı. İkisinin de. Onun tenini ellerinin altında, çıgııklarını kulaklarında hissetmek, içinde dehşete düşmüş, kükreyen canavarı sakinleştirebilirdi. Belki. Ama dahası, London'ın onların güvencesine ihtiyacı vardı. Ne olursa olsun onu her şekilde istediklerine inandırmaları gerekiyordu London'ı.

Elini kibarca kullanarak diğer ikisini odanın öteki tarafına çekti. Xander'ın başını London'ın ipekten cennet dudaklarından kaldırıp kaşlarını çatması için çok beklemedi.

"Sandalyeye otur, Xander." diyerek emretti Javier.

Bir şeyler; ses tonu, ifadesi, pantolonundan fışkırmak üzere olan sertleşmiş penisinden biri kardeşiyle iletişim kurmuş olmalıydı çünkü Xander kızı odanın öteki tarafına götürdü ve emirlerine uydu.

London baştan çıkartan, tahrik eden bir gülümsemeyle fermuarına uzanan kardeşine baktı. Xander hemen hemen hiç ses çıkartmayan metal dişlileri açtı.

Kız gerildi ve nefesini tuttu. Sonra öfkeli bir iç geçirmeyle soluklandı.

"Durun. Sizi istemiyor değilim, istiyorum. Tanrım... İstedığınız şey ben olamam. Aradığınız kadını bulabilmeniz için sizi serbest bırakıyorum. Bunu benim için daha da zorlaştırmayın."

"Sen O'sun." diyerek karşılık verdi Xander. "Bunu anlam için sana yardım edeceğiz." Kardeşi deri pantolonunun yana sarkmış ön kısmını çekip sertleşmiş penisini al al olmuş noktaya sürttü.

Javier bedenini kızın bedenine yasladı. Dişleriyle kulak memelerini ısıyor, taşlaşmış penisini küçük kıcının deliğine değdiriyordu.

“Seni olduğu halinle nasıl arzuladığınızı hissedeceksin, ufaklık. Dizlerinin üstüne çok.”

“Ama ben...” Düşüncelerini toplamaya çalışmış gibi başını salladı. Javier parmaklarını vajinasına götürüp, klitorisini okşayarak ona yardımcı oldu. Parmaklarının altındaki küçük şişlik anında taşlaştı. Kız inledi.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” dedi Javier. “Seninle işimiz bitmedi.”

“Seni daha fazla zorlamayacağız, sırtını görmeye çalışmayacağız. Değil mi?” diye sordu Xander başıyla göstererek.

İyileşmenin başlayabilmesi için sırtını ne kadar görmek istese de kardeşinin ne kadar haklı olduğunu biliyordu. Şimdi, bunun sırası değildi. Kendini göstermek ona ait bir seçim olmalıydı.

Bir yandan vajinasını okşarken başını salladı.

“Evet. Sabredeceğiz. Ama şimdi vücudunun kalan kısımlarını istiyoruz. Dizlerinin üzerine çok.”

London onun vücuduna eklemeli adeta. Sesi zayıfladı.

“Burası Thorpe’nin ofisi. O...”

“Bir süre geri gelmeyecek kadar akıllı.” diyerek kızı yüreklendirdi Xander. “Patronunu ve dominantını dinle ve dizlerinin üstüne çok.”

“Yoksa yakın bir süre içinde orgazm olamayacaksın. Bunları bize vermek istiyorsun, değil mi?” Javier, istediklerini almak için faullü oynamaya hazırды.

Sandalyenin kollarına tutunarak sırasıyla iki dizini de karo mozaik zemine koymadan önce bir an için tereddüt etti London. Kızın kasıklarını ve kıcının kıvrımlarını gören Javier’in arzusu yeniden tutuştu.

Tanrım, inanılmaz güzellikte bir edilgendi. Ona, hayatında da ihtiyacı vardı. Ömründe ilk kez geçmişe gömülü kalmıyor, geleceğe bakıyor, hayatını, saadetini ve mutluluğunu önemsiyordu. Bunların hepsi London’ın işiydi. Onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

"Penisini yala." Javier ayakta dikilmiş onları seyrediyor ve bekliyordu.

London omuzlarının üstünden ona bakarak bakışlarını yakaladı. Gözleri kararmış, yumuşamıştı. Emir almaktan hoşnuttu. Ona verdiği bu özel emirden de hoşlanmıştı.

Xander aralık bacaklarının arasına kıvrıldı ve ellerini adamın kasıklarına yayarak yerleştirdi. Kardeşi sert bir şekilde penisini sıktı. Kız ona doğru eğilirken penisıyla kızı besledi ve yavaş yavaş bir ileri bir geri götürmeye başladı.

Kız, taşlaşmış aleti boğazına kadar aldı. Xander inleyerek başını geri çekti. Javier kardeşinin ömrü boyunca yüzlerce, binlerce kez oral seks yaptığından emindi ama London'ın ağzı, Xander ona değer verdiği için özeldi. Javier bunu adı gibi biliyordu.

İkisini seyretmek onu böğürecek noktaya getirdi. Komik ama Xander onu Lafayette'e sürüklediğinde öfkesinin taffi yoktu. Ancak bu hareket hayatlarına London'ı getirmişti. Onun ışığına ve ateşine ihtiyaçları vardı. Şimdi paylaştıkları bağ yıllarca, yüreğindeki soğuk yalnızlığın altına gömülüydü. London sayesinde yeniden bu bağı canlandırıp yeni bir boyut kattılar. London izin verirse gelecekleri uzak geçmişlerinden daha mutlu olabilirdi.

Xander'ın parmakları kızın uzun, altın sarısı saçlarının arasında dolaştı. Kız Xander'ın penisini kutsarken Javier saçlarını yerden toplayıp avuçladı. O anda kız, kardeşine bütün kalbiyle hizmet etti. Xander da bu hediye bir reveransla kabul etti. Yalnızca seks yapan iki insan değil, birbirlerine besledikleri duygularla kelimeler olmaksızın iletişime geçen iki âşıklardı. Bu görüntü Javier'in için ısıttı.

"İşte bu, *belleza*. Mükemmel. Yavaş vuruşların beni öldürüyor. O dilin... Evet, bebeğim, yala penisimi. Aynen öy.. Ah, lanet olsun, inanılmaz seksi. Daha fazla. Evet." diye tısladı Xander kız yavaşça onun taşlaşmış penisini yalarken.

"Sana ihtiyacım var."

Xander'ın elektrikli iniltisi Javier'in omuriliğini boydan boya titretti. Kısa bir süre içinde London'a dokunup onun zevkine varamazsa aklını kaçıracaktı. Fakat dahası Xander'la ona şimdi sahip olamazlarsa geberip gidecekti.

London'ın arkasında dizlerinin üstüne çöktü. Kızın kıcını örten montu kalçalarına kaldırıırken onun kaskatı kesilmesi üzerine durdu.

"Her şey yolunda." diye söz verdi montu kalçalarının üstünde katlayıp sıkıca tuttururken. "Bundan daha yukarısını açmayacağıma söz veriyorum. Sadece içine gireceğim."

Xander yeniden kızın saçlarını doladı. Ağzını penisinden çekerek ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı başını. Javier, London'ın yüzünü görebilmeyi diledi ama okşadığı kıcı bütün ilgisini dağıtıyordu.

"İstedüğümüz bu, *belleza*. İletişim. Yakınlık." Xander göğsünü avuçladı ve meme ucunu sıkı. "Nasıl güzel olduğunu hisset."

Kardeşinin sözleri karşısında Javier rahatlayarak iç geçirdi. Xander onu mükemmel bir şekilde anladı.

London'ın vücudu Xander'ın dokunuşuyla büküldü. İnledi. Javier bu fırsattan yararlanarak parmaklarının vajinasına daldırdı. Ipıslak... Onların, kızın dokunuşuna ihtiyaç duydukları kadar, kızın da onların dokunuşuna ihtiyacı vardı. Yüreğinin etrafındaki son duvarı da yakabilse onu ateşler içinde yanarcasına sevdiklerini ispatlayabilirlerdi.

"Dokun bana." diye inledi acıyla London.

Cümlesini tamamlayamadan, Xander kızın başını kavrayıp kasıklarını kaldırarak, ağzını aç penisıyla doldurdu. Kız zayıf bir sesle bağırarak sırtını bükte. Bu hareketiyle kıcını Javier'e sunmuş oldu. Heyecanla doldu Javier. Kardeşinin zevkini hissedebiliyordu. Çıldırılmış gibi elini cebine attı ve daha önce oraya koyduğu nesneyi aldı ve dizlerinin üstüne çöktü. London'ın şu anda Xander'ı karşıladığı benzer bir açıklıkla kendisini de karşılaşmasını umdu.

Fermuarını yırtarcasına açarak pantolonunu yere indirdi. Sert zemin dizlerini acıtıyordu ama umurunda değildi. Önemseydiği tek şey London'ın içine girip bu zevki Xander'la birlikte paylaşmaktı. Birlikte onun küçük, korunaklı dünyasını aralayacaklardı ama her şeyleriyle onu koruyacaklardı.

Bir elini kızın dolgun kalçalarında gezdirdi. Sonra yerdeki tüpü aldı. Titreyen parmaklarla kapağı açtı ve yağı kalçalarına sürdü. Biraz da parmaklarına sürdü yağı. Daha önce girilmemiş kış deliğini okşadı. Gidebildikleri yere kadar götürebildiği iki parmağını yavaşça içeri soktu. Kız gerildi. Xander'ın penisi ağzındayken inledi.

"Şşşt," Javier kibarca onu sakinleştirdi. Kulağına fısıldamak için kızın üstüne eğildi. "Sahteleriyle iyi idare ettin. Yavaş olacağım, ufaklık ama beni engelleme. Bu zevki sana tatturmama, kendini iyi hissettirmeme izin ver."

Kalçalarını yana doğru gererek penisini küçük gül penceresinin önünde konumlandırdı. İçine dalmamak için kendiyse boğuşuyordu. Sabrı tükeniyordu.

"Al onu!" diye bağırıldı Xander.

Javier bir avucunu kızın sırtına koyarak yavaşça içeri girdi. London'ın beli iyice büküldü. Tanrım, onun açılmış ve kabul lenmiş bu görüntüsü, ona acı vermeyeceğine olan güveni en güzel görüntülerden biriydi.

"Dışarı ittir." diye emretti ve yavaşça penisini içeri sokmaya başladı. "Güzel. Aç kendini bana."

London ağır ağır onun dediğini yapınca Javier kızın daracık kış deliğinin içine penisinin başını soktu. Bir ileri bir geri, birkaç defa daha gerilmiş yuvarlak kası yokladı. Sonunda içine girebildiğinde vücudunun en daracık, ipeksi derinliklerine daldı. Kız önce inledi sonra yarı acı yarı zevkle tiz bir sesle haykırdı. Javier yavaşladı ama kız sıcak, kadife bir eldiven gibi penisini sarmaladı. Aklını başından alan zevkten göğsü parçalanırcasına böğürdü. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Xander'ın kızı onunla birlikte hissedebilmesi bu anı daha mükemmelleştiriyordu yalnızca.

“İçeride misin?”

“Evet.” dedi Javier çatlak bir sesle.

Zihnindeki tasmayı söküp atan Xander, London’ın başını tam olarak istediği yerde tutarak uzun, acımasız darbelerle penisini kızın ağzına götürmeye başladı.

“İşte, *belleza*. Boğazını aç. Her şeyi al. Seni ne kadar istediğimizi hisset. Kahretsin!”

London parmaklarını Xander’ın kasıklarına götürdü. Javier vücudundaki bütün sinirleri uyandıran yavaş darbesini vurmadan önce ağır ağır penisini çekti. London ciyakladı. Omuriliğinde hissettiği patlama sıradan bir sıcaklık değildi. Hayır, bir süpernova gibi içten patlayacak, hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir şiddetli bir tufana kapılacaktı. Kondom takmayı unuttuğu çıplak penisine değen kızın sınırsız, kaygan eti bir bıçağın ucunda cenneti bulmak gibiydi. Tehlikeli, acı verici... Ve bugüne kadar hissettiği en harika duygu. İkisinin de hastalıklı olma ihtimali yoktu. Hem artık onu bırakmak için çok geçti. Onu bırakmasının imkânı yoktu.

“Penisini yalıyor musun, ufaklık?” diye sordu emrivaki bir şekilde.

Xander’ın penisinde gidip gelen başını delicesine salladı kız.

“Aferin kızıma. Beni hissediyor musun? Deliğini dolduruyor muyum?”

Kızın iniltisi, ciyaklamayla iç geçirme arası bir şeydi. Penis sızladı. İnanılmaz hassastı. Javier dişlerini sıktı. Kızın montunun bir parçasını sıkarak zevkten inleyerek başını geri attı. Bir kadını en son ne zaman kıcından becerdiğini hatırlayamadı. Üniversite mi? Önemli değildi. O kadın her kimdiyse, o deneyim hafızasından silinip gitmişti. Şimdi yalnızca London tatlı, yok edici şehvetiyle beynini dağıtan, sıkı kık deliğinin saf ve keskin saadeti vardı.

“Acıtıyor muyum?” diye böğürebildi güç bela.

London çılgınca başını sağa sola salladı ve onun ritmine ayak uydurarak kalçalarını ona doğru ittirdi. Bundan iyisi

olamaz derken, daha iyisiyle karşılaşmıştı. Javier kızın belini tutarak darbelerinin şiddetini arttırdı. Yakında boşalacağını biliyordu... Tıpkı bunun, kızı bir kez daha arzulamaktan onu alıkoyamayacağını bildiği gibi. Muhtemelen bir saat içinde yeniden vücudunun içinde bir noktasına boşalacaktı. Sonra gece bir kez daha. Fakat ona ne kadar sahip olursa olsun bu açlık dinmeyecekti. London kanında, teninin altındaydı. Kalbini kazıyordu. Başka türlü olsun istemiyordu.

"Tamamen içinde mi, bebeğim?" diye sordu Xander.

London ancak acıyla uluyarak cevap verebildi.

London boşalmak üzereydi ve daha fazlasını istiyordu. Vücudu ter içindeydi. Sürtmeyi arttırmak, onun daha derine gitmesini sağlamak için bütün kaslar olağanüstü bir ahenkle çalışıyordu. Doruk noktasına ulaştığında saçları bütün vücuduna dökülen, iki adamın arasında kıvranan London bir güzellik abidesiydi. Neden daha önce *böyle* aşkın ona neler yapabileceğini öğrenmemişti? Neden şimdi kalbinde hissettiği adanmışlık hissinden aşağısıyla yetineceğini düşünmüştü?

Kafasını kaldırdığında Xander'ın tamamen kızın dudaklarına odaklandığını gördü. Kardeşi terliyor; şakakları, omuzları ve göğsü, penisini dudaklarının arasından geçirirken London'a fısıldıyordu. Enerjisinin önce London'a ardından Xander'a geçtiğini hissederek onları seyretti Javier. Ve evet... Enerji geri geldi. İkisi de bu kadına âşıklandı. Burada onunla birlikte olmak aşklarını daha da büyüttmüş, neredeyse kavrayamayacağı bir hale sokmuştu.

İçine düştüğü duygu girdabı daha önce hissettiği hiçbir zevke benzemiyordu. Sirtından aşağı taşakları ağırlaşarak gerilinceye dek indi bu duygu. Boşalmak üzereydi. Sarsıldı.

"Dayanamıyorum, Xander." dedi hızlı hızlı soluyarak. "Sıra sende."

Kardeşi sert bir şekilde başını salladı ve London'ın yanığını okşadı.

"Bizim için boşalır mısın, *belleza*?"

Javier ona yardımcı olmak için üstüne eğildi. Belini kuşatarak parmaklarıyla klitorisine vurdu. Kız sarsıldı, inledi ve Javier aşağıdaki noktayı okşarken çılgık attı. Parmaklarının altı sırlıslam, çelikten daha sertti. Adamın kendini tutmasını zorlaştıran bir şekilde penisi içerideyken kıcının deliği zonkluyordu. Javier gürültüyle uzun bir haykırış koyuverdi. Kontrollü darbelerle kızın küçük ağzını genişleten Xander sırtını tutarken Javier öfkeli bir şekilde, kızın bütün gücünü alırcasına vuruşlarını kuvvetlendirdi. London verdiği her şeyi alıyordu.

Javier onda yalnızca kardeşini değil sonsuza kadar kendini de bulmuştu.

Bu düşünce sırtından taşaklarına kadar indi ve orada ateşle soludu. Aşk yalnızca kart göndermek değil; doğruluk, aidiyet ve kalbini yerinden oynatan bir duyguydu. Bir yıl boyunca ölü gibiydi. Şimdi London sayesinde ömrünün kalanı boyunca uçacaktı gibi hissediyordu.

Kasığını okşayıp alnını öperken dikkatli bir şekilde penisini çekerek Xander'a baktı. Xander başını onaylarcasına sallayarak penisini London'ın ağzından çekti.

"Sıra bende, *belleza*." Xander ayağa kalkıp kızın kolunu tuttu. "Onu sandalyeye oturtmama yardım et."

Pantolonunu giyip sessiz bir tıslamayla fermuarını çeken Javier, London'a yardım etti. Önce dizlerinin üstünde kalkmasına ardından sırtını ters döneceği şekilde sandalyeye oturmasına yardım etti. Kız oturmak için arkasını dönmeye çalıştığında kondomunu geçirmiş Xander gelene kadar kızı kalçalarından tuttu.

"Bekle, ufaklık. Xander'a da aitsin. O da, bu güzel, mükemmel kıcı becerecek."

London beyaz bilekleriyle sandalyenin tepesine tutunurken nefesi tekledi.

"Çabuk."

"Hemen geldim." Xander bir avucunu kızın kasığına götürerek vücuduyla onun vücudunu örttü. Mont hışırıyordu.

Kalçalarını tutarak pozisyonunu aldı ve yumuşak, ıslak vajinanın içine girdi. Xander kendini vajinanın içine gömerken çenesini sıkarak dişlerini gıcırdattı. Kaygan kıvrımlarının içinde döndü ve parmaklarını klitorisinin üstüne götürdü. London bir iniltiyle onu ödüllendirdi. Xander daha derinlere inmek için hareketlendiğinde soluk teni kızardı. İkisini birlikte izlemek özel, mahrem bir güzel anıydı ve Javier bunun bir parçası olmamaya dayanamıyordu.

Sandalyenin arkasından yürüyerek kızın yumuşak, yuvarlak suratını ellerinin arasına aldı. Dudaklarını dudaklarına bastırdı. Onun derinlerine inme isteği kadar kesin olan bu niyetinin anlaşılmış olmasını dilerek kızın dudaklarını ele geçirdi. London omuzlarına asılıp öpücüğüne aynıyla karşılık verince zevkten dört köşe oldu Javier.

"Sırtını eğ, *belleza*. İttir." Xander kaba bir şekilde emretti.

Javier dudaklarını çekerek,

"Dediğini yap." dedi.

Kız duraksamadan Xander'ın dediğini yaptı. Xander'ın kalın, kaygan penisini kıkına yavaşça alırken Javier kızın vücudunu seyretti. London acı-zevk karışımı ciyaklamaları odayı yeniden doldurdu. London kaybolmakla boğulmak arasındaki bakışlarını ona kaldırdı.

"İçinde ufaklık, değil mi?" Kızın deli gibi başını salladığını görünce gülümsedi. "Tıpkı benim gibi derinde. Tıpkı benim gibi sana sahip. Tıpkı beni içine aldığın gibi onu da al. İkimiz de seni istiyoruz. Her bir zerreni, gizlediğin yaralarını bile istiyoruz."

"Hayır," diyerek başını salladı kız. "Anlamıyor..."

"Mükemmel bir şekilde anlıyorum." diyerek saçını kavradı Javier. "Korkuyorsun ama korkmana gerek yok."

Xander yeniden kızın içine girerken inledi. Belli ki bütün gücüyle boşalma güdüsüne karşı koyuyordu.

"Siktir, evet. *Belleza*... Ah, bebeğim. Dapdar. Sımsıcak. Mükemmel. Javier haklı. Şimdi kendini teslim et. Boşal ve beni de beraberinde götür."

Xander'ın ses tonu neredeyse yalvarmaya dönmüş, vuruşları hızlanmış; yumuşak vuruşlardan sert darbelere dönüşmüştü. Yarın biraz ağrısı olacak ve kendini iyi kullanılmış hissedecekti ama Javier, Xander'm ona dikkat edeceğini biliyordu. London izin verirse onu yaşamının geri kalanında korumaya yemin etmişlerdi.

London'dan önce hayatın bir önemi yoktu çünkü hayatını anlamlı bir şeyle doldurmamıştı. Birkaç gün içinde hayatlarına bir güneş ışığı gibi girip yaşamlarının ne kadar karanlık olduğunu göstermesi nasıl mümkün olabilirdi? Javier bunun cevabını bilmiyordu. Umursamıyordu da. Yalnızca kızın onlara ait olduğunu hissettirircesine dilini ağzının içine sokup dudaklarını esir aldı.

Kız onun öpücüğü karşısında birden haykırdı ve kaskatı kesildi. Göğsü ter içinde kalmış Xander'ın penisinin başını yeniden kıcının deliğine soktuğunu ve London'ın onu kavradığını gördü başını kaldırdığında. Aklını başından alan bu görüntü karşısında Javier'in penisi yeniden taş kesildi. London akıllarını oynatabilirdi. O ne düşünürse düşünsün gördüğü en güzel kadın olduğunu ispat etmek için elinden geleni yapacaktı.

London orgazmın ezici gücü altında kollarında titrerken Javier onu sıkıca sarmaladı. Kızın haykırışları yumuşak, hızlı hızlı soluklanmalara dönüştü. Xander penisini çekti ama kızı sıkıca tuttu. Yüzünde, kendisinininkine benzeyen bir rahatlama ifadesi vardı.

Mutluluk ve sert soluklanmalarının uyuşukluğa yol açtığı London kendini onların kollarına bıraktı. Javier, London'ın yanına çökerek soğuk zemine oturdu. Kızın gevşemiş vücudunu kucağına alırken sırtını masaya yasladı. Vücuduna bakanın sert ve soğuk mont değil, onun yumuşak teni olmasını diliyordu.

Pantolonunu giyindikten sonra Xander arkasını döndü. Kızın önünde dizlerinin üstüne çökerek yanaklarını ellerinin arasına aldı.

"İyi misin?"

Kız başını eğdi.

"İyiyim."

Kızın bu sözleri kendisini daha iyi hissetmesini sağlama-
lıydı ama öyle olmadı. London orada, aralarındaydı... Ama
onun çoktan kendilerinden uzaklaştığını hissediyordu.

Aklından geçenleri onlara söylemesini istemeye vakit bu-
lamadan kapı çalındı. Kapıdaki Thorpe ise, piç çok kötü bir
zaman seçmişti dönmek için.

"Siktir ol git!" diye bağırды Xander buyurgan bir edayla.

Kapı açılmıştı bile. Callie küçümseyici bir gülümsemeyle
içeri girdi.

"Bütün inlemeler ve öğürtülerin bitmesini bekledim en
azından. Birkaç dakika önce geldiğimi düşünsene."

Xander yaratıcı tehdidini birkaç küfürle bezedi. Javier so-
nuna kadar kardeşinin yanında ydı.

"Ciddiyim, Callie. Siktir ol git yoksa Thorpe söyle..."

"Sizin kızı kontrol etmemi isteyen oydu." Siyah topuklu-
ları zemini tıkırdatarak odanın iyice içine girdi. İkisini de yok
sayarak London'a doğru eğildi. Nazikçe gülümsedi.

"Lavaboya gitmek ister misin?"

Meali şuydu: London âşıklarından ayrı birkaç dakika-
ya ihtiyaç duyuyorsa Callie ona bu fırsatı sunuyordu. Javier
uzun süredir hiddetlenmemişti ama şu anda niyeti ne kadar
iyi olursa olsun bu müdahalesi yüzünden Thorpe'u yumruk-
lamak istiyordu.

"İyi," diyerek ısrar etti Xander. "Şimdi siktir git."

"Bu sefer sizin söylediklerinizi yapmak zorunda değilim,
efendim," dedi Callie alayla arkasını dönerek. Yumuşak, ara-
nan gözlerle London'a baktı.

"Rahatlamak ve kendine gelmek için lavaboya gitmek is-
tiyor musun?"

Onlarla kalmasına niyet ederek Javier kollarıyla sıkıca kav-
radı London'ı. London başını sallayarak onu itti. Ayağa kalktı

ve montunu düzeltmeye çalıştı. Xander ayakta dikildi Javier, London'ın eline uzandı.

"Git ufaklık. Üzgünsen ya da tereddütlerin varsa döndüğünde bizimle konuşmaya hazırlan."

Bakışları tam karşılaşmayacak şekilde kız omuzlarını silkti ve arkasını döndü. Javier, içgüdülerini takip edip ona sarılmış olursa aşırı korumacı bir mağara adamı gibi görünmekten korktu. Xander'a baktığında kardeşinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı. Genellikle seksten sonra London yumuşak, mutlu, sevimli ve cana yakın olurdu. Şimdiyse mesafeliydi. Hoşuna gitmeyen bir ruhsal durumdan ötürü böyle olmuştu. Pişman mıydı? Üzgün müydü?

"Bizim için bir önemi yok. Sırtın," diyerek ağzından kaçırıldı cümleleri. "Seni olduğun gibi seviyorum."

London'ın rahatlatması gereken bu cümlelerin görünüşe bakılırsa hiçbir etkisi olmadı. London arkasını dönmedi. Omuzlarını sarsıldı. Sesi de titriyordu.

"Benim için önemli."

Cevap vermesine fırsat kalmadan kız kapıdan çıktı. Arkalarından duyulan küçük klik sesi kalbine indirilen balta etkisi bıraktı.

Öne doğru atıldı. Callie'nin ne düşüneceğinin canı cehenneme. Bir mağara adamıysa ne olmuş? Kapıyı açtığında uzaklaşmakta olan Callie'nin ince kolunu London'ın sarsılan omuzlarına attığını görebildi ancak. Thorpe kapıyı ve görüntünün kalan kısmını kaplamıştı. Xander onun yanında durdu. Önce onu yumruklamak daha sonra soruları sormak ister gibi bir hali vardı. Ancak ikisi de biliyordu ki bu onların kışna tekmeyi yemelerinden başka bir anlama gelmeyecekti.

"Altı üstü kadınlar tuvaletine gidiyorlar. Kimsenin darıgacına götürüldüğü yok. Biri ölmüş gibi bakmayı kes." Thorpe içeri girdi ve kapıyı kapattı. Masasına yönelerek sandalyesine oturdu.

"London'a birkaç dakika verin. Bu gece burada her ne yaşıyorsa bu onu sarstı. Sınırlarını mı ihlal ettiniz?"

Xander elini saçlarına götürdü Odayı arşınlamaya başladı. "Bizden saklanıyor. Ona ulaşmaya çalışıyoruz. Kendini kabullenene ve bizim onu kabullendiğimize inanana kadar özgür kalamayacak."

"Siz de onu buna zorlayamazsınız. Bunun aylar ya da yıllar aldığını biliyor olmalısınız. Hazır değilse, hazır değildir."

"Bilmediğim bir şey söyleseydin ya." Javier öfkeyle dişlerini sıkı.

"Ona zaman tanıyın," diye ısrarcı konuşmasını sürdürdü büyük dominant.

Javier, Thorpe'un haklı olduğunu biliyordu. Güven zorlanmaz, kazanılırdı. Öte yandan korkusunu bastıramıyordu. Vaktin dolduğuna dair bir his vardı içinde.

Saniyeler bir bir dakikalara çevrildi. Xander hâlâ dolanıyor, kapıyı gözlüyordu. Javier elleriyle kapıyı söküp London'ı aramaya çıkmak istiyordu bir an önce. İçgüdüleri mahvoldun diye, bağırıyordu.

Thorpe kendine içki doldururken Javier, o piçin içkisinden onlara da ikram edeceğini umuyordu. Fakat şu anda London ile başa çıkmak için kafasının ayık olması gerekiyordu. Kızın onu uyuşturmasına izin vermeyecekti.

Thorpe kaşlarını çatı.

"İkiniz bir senfoni orkestrasından daha gerginsiniz. Rahatlayın."

Bir cep telefonu öttü. Javier ve Xander'ın elleri aynı anda otomatik olarak telefonlarına gitti. Fakat telefonuna düşen mesajı kaşları çatılmış bir şekilde okuyan Thorpe'du.

"Görünüşe bakılırsa kızınızın biraz daha zamana ihtiyacı var."

Javier, telefonu diğer adamın parmaklarından çekip almak için kendini zor zapt etti.

"Yani?"

"London, Dominion'u terk etmek istedi. Callie onu güvenli bir yere götürüyor. Dönmeye hazır olana kadar yanında duracak."

Javier'in damarlarında akan öfke, Xander'ınki kadar çabuk diline ulaşmadı.

"Callie'nin bunu yapmaya hakkı yok. London, *bizim*."

"Demek onunla evlendiniz? Yoksa boynuna tasma mı tak-tınız?" diye sordu Thorpe keskin bir şekilde.

Hayır, ama o anda Javier ikisini de yapmış olsaydım, diye geçirdi içinden. Onu seviyordu. Dahası kabullenmekten korksa da London'ın da onu sevdiğine bütün samimiyetiyle inanı-yordu. Paniklememeliydi. Sabrını koruyacak, tatlı dille kızın gönlünü alacak ve kendisiyle birlikteyken güvende olduğuna ikna edecekti onu; Xander'a baktığında onun da aynen bun-ları hissettiğini anladı.

Uzun sessizliklerini Thorpe soğuk bir gülümsemeyle böldü.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dominion da rızaya dayalı olmayan hiçbir şeye müsamaha göstermiyoruz. Asla. Buna, birini rızasına karşı alıkoymak da dâhil. Bunu biliyorsun, Xander. Endişelenme. Düşüncelerini öğrenene kadar Callie sizin kızla ilgilenecek."

"Callie'nin London'la olmasından endişelenmiyoruz. Onu nerede bulabileceğimizi söyle lütfen. Kafası karışık. Muhtemelen yorgun da. Rahatlamaya ve güvenceye ihtiyacı var. Bunları, buradan veremeyiz ona." diyerek itiraz etti Xander.

Thorpe belli belirsiz bir teessürle omuzlarını silkti.

"Şimdilik bunu istiyor gibi durmuyor. Size parolasını söyledi ama onu yine de becerdiniz. *Onun* daha iyi hissetmesi için değil kendiniz için yaptınız. Şimdi geride durun ve bunun bedelini ödeyin."

Xander'a baktığında onun da en az kendisi kadar kulübün sahibini pataklamayı istediğini gördü. Javier'in, şu anda London'ın aklından geçen bütün yanlış ve korkunç düşüncelere dair iyi bir fikri vardı. Tüm bu düşüncelerin sonu nereye varırdı? Javier kızın varacağı çıkarımdan korktu. Kapıdan çıkarken sesine yerleşen keder, elveda kelimesinden fazlasını taşıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Gitti. Bu kelime Xander'ın kafasının içinde defalarca yankılandı. Thorpe uzaklara bakıyor, Javier teselli edilemez, kendinden geçmiş bir halde görünüyordu. Şimdi ne halt yiyeceklerdi?

Onun için savaşıacaklardı.

"Lanet olsun, nerede olduğunu söyle bize!" diyerek ısrar etti Xander. "Bizden kaçıyor ve ihtiyacı..."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, belli ki." Thorpe öten telefonuna uzanınca Xander telefonun ekranında Callie'nin ismini gördü. "Onu seviyorsunuz, anladım. Onun da size karşı derin duyguları olduğunu düşünüyorum. Fakat bazen bu yeterli değildir. Eski bir deyişte söylendiği gibi, 'Birini seviyorsan onu rahat bırak...' Buraya cuk diye oturuyor. Geri gelmezse, olacağı yokmuş demektir."

"Hiçbir bok bilmiyorsun!" Javier odanın öteki ucundan Thorpe'a doğru atıldı. Xander ağabeyini tutmak için boynuna asılmak zorunda kaldı. Javier bir yandan ondan kurtulmaya çalışıyor bir yandan çılgık atıyordu. "Bunu ancak, sevdikleri parmaklarının arasından kayıp giden korkaklar kendilerine söyler. Ama ben gerçeği biliyorum. Ben lanet olasıca karımı rahat bıraktım çünkü böyle benim onu mutlu ettiğimden daha mutlu olacağını düşündüm. Daha fazla çabalamamam, yeterince değer vermememin bahanesiydi bu. Şimdi bu yüzden ölü yatıyor. Birini rahat bırakmak, onun için savaşmayacak kadar zayıf olduğunun göstergesidir."

Xander ağabeyine hak veriyordu.

"Callie'nin sadakatini ve vajinasını başkasına vermesinden rahatsız olmadığını söylüyorsan seni bundan alıkoyacak değilim ama kendine yalan söylüyorsun. Senin düştüğün yanlışlığa düşmeyeceğimize ant içiyorum. London'ı nerede bulacağımızı söyle bize hemen."

"Callie'yi bu işin dışında tutun ve sakinleşin." diyerek karşılık verdi Thorpe soğuk bir edayla.

Adam çenesini öyle bir sıktı ki Xander çenesinin kırılmadığına şaşırды. Callie konusunda Thorpe'u kızdırtmak adamın kafasının tasını attırmıştı ama sırf kulübün sahibi gözünün önündeki ile yüzleşmek istemiyor diye, kendisi de başını kuma gömecek değildi. On beş yıl ve binlerce kadın sonra, nihayet istediği şeyi, istediği kişiyi biliyordu. Onun kaçmasına izin vermeyecekti.

"Biz sana sinirlendik. London'a karşı bir ninni kadar sakin ve kibar olacağız."

Thorpe gözlerini süzdü.

"Anlamıyorsunuz. Öyle davransanız bile fikrini değiştirmek için ne zıkkım söyleyebilirsiniz? Size güvenmiş olsaydı bu durumda olmazdınız. Kaçtı çünkü size güvenmiyor. Aynanın karşısına geçip uzun bir muhasebeye dalmalı, nedenini sormalısınız kendinize."

Thorpe ökçelerinin üstünde yükselerek arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Kapıyı çarpmamak için kendini zor tuttu. Xander, kapıyı çarpmak istediğini biliyordu. Yavaşça kapıyı arkasından örttü. Takip eden sessizlik kafasının içinde hüznü bir çılgılık gibi yankılandı.

"Haklı." dedi sesi ölü gibi, neredeyse mağlup olmuş gibi çıkan Javier. "Beni, kontrolsüz bir sarhoş olarak belledi. Sarhoş sarhoş iş görüşmesi yaptım onunla. İlk iş gününde o kadar saçmaladım ki bana bakmak zorunda kaldı. Onu ilk kez becerdiğimde akşamdan kalmaydım. Kendini kontrol edemeyen bir adama bedenini ve sağlığını neden emanet etsin?"

Bir hafta önce Xander muhtemelen Javier'e hak verirdi. Suçluluk duygusuyla votkaya gömülerek neredeyse kendini ve onu seven herkesi yok edecekti. Ancak London onun da, yakından bakmak istemediği yanlarını görmesini sağlamıştı.

"Benim de hatam." Xander suratını asarak yumruğunu sıkı. Duvarı yumruklamamak için büyük bir çaba harcıyordu. "Hayatta bir hedefim yoktu. Ben de hedefimi düzüşmek olarak belirledim. İyi olduğum tek şeydi. Sen kendini yalnızca birkaç aydır alkole vermiştin. Bense ömrümün yarısından çoğunu vajinaların içinde erittim. Başka ne yapabilirdim, bilmiyorum. Kimsenin bana ihtiyacı yoktu." Gözlerinden yaşlar aktı. Bir erkeğe yakışmayan, hayatında katlandığı en berbat şeydi bu ama kendini daha fazla tutamıyordu. Yaralarını açığa vurmak London'ı geri getirmeyebilirdi ama en azından iyileşmeye ve daha iyi bir adam olmaya doğru bir ilk adım atmış olurdu. "En az da sen bana ihtiyaç duydun. Gölgede yaşadım. Yıllarımı çocukluğumuzdaki gibi yeniden, sırf senin için önemli biri olabilmek için harcadım. Olamadığımda, görüp görmeyeceğini sınamak için küçümsediğin her şey oldum."

Javier'in gözlerinden de yaşlar akıyordu.

"London'ı seninle paylaşarak... Senin dertsiz başım çapkınlığından vazgeçtiğini gördüm. Acını gördüm. Acını paylaştım çünkü kontrol edemiyordum. Özellikle Francesca ile evlendikten sonra hiçbir şey hissetmeyip hiç kimseye değer vermeyinceye dek sorumluluğun dibine battım. Francesca'yı sevmediğimi biliyordum. O da biliyordu. İşimin arkasına saklandım. Benim vurdumduymazlığımın bedelini ödedi. Benden istediği ilgiyi ona gösterseydim katiliyle yatmış olmayacaktı. Ve ben bunu asla değiştiremem. Telafisi yok. Ömrümün kalanını bu hakikatle geçirmek zorundayım. Onun mutsuzluğunun sorumluluğunu almaktansa seni, onu eğitmemekle suçlamak daha kolaydı. Berbattı." Javier kolunu uzatıp omzunu kavradı. "Bu hafta bana, senin benim için ve London için ne kadar değerli olduğunu gösterdi. Hatta iş için bile. Her şey

için, özellikle bunca zaman sana karşı mesafeli durduğum için özür dilerim.”

“Kabul.” Xander kardeşini kavrayarak ona sarıldı. Sanki bırak aksın gözyaşların dercesine ikisi de birbirinin sırtına içtenlikle vurdu. Xander gizlice dönüp gözyaşlarını silmeyi denedi ama Javier görmüş olmalıydı.

“L.A gazetelerinin haylazlıklarımı manşetlerine taşıdıkları her seferinde dişlerini sıktığını ve gazete sayfasına salyalarını akıttığını biliyorum. Kontrol edilemez pisliğin teki olduğum için özür dilerim.”

“Evet.” Ağabeyi koluyla gözünü kuruladı ve sırtıtmaya çalıştı. “Ben de senin özrünü kabul ediyorum ama bir kez daha pisliğin teki olduğun için özür dileyeceğinden eminim.”

Xander kahkaha attı. Bu beklenmedik şakalaşmaları keyfini yerine getirmiş, içini ısıtmıştı.

“Siktir git.”

Javier birkaç dakika önce London’ın şerefleştirdiği sandalyeye çöktü ve başını salladı.

“Evet, sen de, siktir git.”

Peşinden gelen sessizlik çabucak ağırlığını hissettirdi. Aralarını düzeltmişlerdi ama London hâlâ yoktu. Dışarıda bir yerlerde onlar için yeterince güzel olmadığını, onların tek bir kelimesine bile güvenmediğini düşünüyordu. Xander’a en çok bu acı veriyordu. Şimdi yalnız kalmamalıydı. Onu sevdiklerini bilmeliydi. Onun tatlı ruhu ve aşkı onları değiştirmiş, arızalı iki adam artık daha iyi birer insan olmuştu. Bunu görmeliydi.

“Tek seçeneğimiz var.” dedi Javier. “Ya gitmesine izin vereceğiz ya da bir zamanlar olduğumuz adamlara dönüşeceğiz...”

“Boş ver eskiye dönmeyi!” Xander o pislik adam olmak istemiyordu artık. Sefalet ve yalnızlık içinde yaşamıştı. Binlerce kadını becermiş olduğu gerçeğine rağmen London’la karşılaşana kadar hiçbiriyle yakınlık kurmamıştı.

“Benim düşüncelerim de o şekilde. Orada bir şişe içki duruyor. Alıp içebilir, bir süre her şeyi unutabilirim... Ama ayl-

dığımda London'a duyduğum ihtiyaç yok olmamış olacak. İçerek ondan kurtulamam."

Francesca'da olduğu gibi, olmayacak. Xander harika bir şekilde anlıyordu. Yalnızlık ancak bir adam, hiçbir şeyin unutulmasına yetmeyeceği kadar gerçek bir şeye sahip olunca ya dek tedavi edilebilir ya da maskelenebilir.

"Whitney'i yeniden bulup bir erkeğin bildiği bütün yöntemlerle birkaç saat içinde onu becereceğimden eminim. O yeterli gelmezse... Kulüpte diğerleri de var. Ama bununla ilgilenmiyorum ve London'ı yüzüstü bırakmayacağım. İyileşebilmesi, kendini tamamen bize verebilmesi ve özgürleşebilmesi için onun yanında daha güçlü, daha iyi durmamıza ihtiyacı var."

"Aynen."

"Ne yapıyoruz? Dominion'u terk ettiyse burada durmanın bir anlamı yok." diyerek dikkatini çekti Xander.

"Onu aramayı denedin mi?"

"Telefonu otel odasında. Telefonu yanında olsaydı bile açacağından emin değilim."

Javier başını salladı.

"Callie'nin nerede yaşadığını bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır. O sürtük her zaman ulaşamayacağım bir noktadaydı çünkü inatçı göt kabullenmese de, Thorpe'un ona karşı beslediği duyguları biliyordum. Ayrıca Callie benim damak tadıma uygun değildi. Cidden başa çıkması zor biri. Efendisi her kimse onun için üzülüyorum. Muhtemelen onun bebeksi alımına ve dolgun kıvrımlarına tav olmuş, şimdi de onu delirteceğini düşünüyordur."

"O zaman... Sanırım otele dönüyoruz. Belki oraya gelir? Bütün eşyaları bizde. Gelmezse, artık... Konuşmaya hazır olduğunda bize nasıl ulaşacağını biliyor."

Doğru. Telefonlarının çalmaması gerçeği de içini kemiriyordu. Keyfi kaçtı. London'ı yeniden kolları arasında, Javier'le kendisi arasında, London ikisinin de mutlu ve sevidiklerini hissetmelerini sağlayana kadar keyfi yerine gelmeyecekti.

Thorpe'un ofisinden çıkıp eşyalarını almak için oyun odasına gitmek üzere zindanın ana girişine vardılar. Xander, Thorpe ile Callie'nin efendisinin yüzlerinde kamçı şaklıyor-muşçasına keskin yüz hatlarıyla tartıştıklarını gördü. Adamın karşılık bulmayan arzusunun ve kıskançlığının onu gerçek bir baş belasına çevirip çevirmediğini düşündü aylakça. Yanında Javier ile birlikte boğucu geceye çıktılar. Gece yarısını geçme-sine rağmen havanın neredeyse otuz derece olduğu gerçeğini yadsıyarak, şikâyetlerini asgariye indirdiler ve arabaya atla-dılar, malikâneye dönmek üzere hızla yola koyuldular.

Turtle Creek otelinin zarafeti ve zenginliği Xander için kayda değer değildi. Lobiyi hızla geçtiler. Xander cebinde arandığı anahtarını, odanın kapısına ulaştığında, deliğe sok-tu. Kapıyı açar açmaz kulübü terk ederken London'ın üzerin-de olan trençkotun yatağın üzerinde ayakkabılarıyla beraber durduğunu gördü. Midesi heyecanla düğümlendi. Xander monta dokundu. Hâlâ sıcaktı. Elbiseleri ve çantası hiçbir yer-de görünmüyordu.

"Gitmiş" dedi Javier korkunç sessizliğin içine doğru; bir elini dehşet içindeki yüzüne götürerek. "Onu çok zorladım."

Perişan haldeydi. "O acıdan ve endişeden kurtulması ge-rekıyor. Ona yardım etmeliyiz."

"Nasıl? Nereye gittiğini bile bilmiyoruz. Telefonlarımıza cevap vereceğinden de pazartesi günü ofise geleceğinden de şüpheliyim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmayacak."

Javier haklıydı.

"Bildiğimiz tek şey buraya dönmek için hiçbir nedeninin olmadığı. Ama onu takip edecek bir numara biliyorum..."

"Öyle mi?" diyerek baktı kardeşi ona merakla.

"iCloud hesabı ile sorun yaşamış, ben de yardım etmiştim. E-posta adresini ve şifresini vermişti bana. Bununla iPhone'u-nu takip edebilirim. Bakalım nereye gitmiş." Telefonundan çı-kan birkaç klik sesiyle kızın telefonunun yerini tespit etmeye çalıştı ama uygulama başarısız oldu. Javier küfrederek dört

kez daha denedi. Hiçbir sonuç elde edemedi. "Kahretsin! Telefonunu kapatmış."

Derin bir iç geçiren Javier pürüzsüz, deri sandalyeye oturdu.

"Bizi dinlemek istemediğinin bundan daha ikna edici bir kanıtı olabilir mi?"

Hayır, ama bu son olmayabilirdi.

"Çok kötü. Kendinden şüphe ederek çürümesine izin vermeyeceğim. Paramı tanıdığı, onu rahatlatacak insanların yanında geçirmek istediğine yatırıyorum."

"Kesinlikle. Bir şekilde bir yolunu bularak Lafayette'e gidiyor olmalı."

Xander onaylarcasma başını salladı.

"Toplanıp yola çıkalım."

Ağabeyi hiçbir şeyi düzenlemeden eşyalarını çantaya tıktı.

"Onu bulduğumuzda ne yapacağız?"

"Onun için her şeyi yapacağımıza ve onu bırakmayacağımıza onu ikna edeceğiz."

Kelimeler ağzından çıktığı sırada Xander'ın telefonu çaldı. Hattın diğer ucundaki ismin London olduğunu, onu özleyip onunla konuşmak istediğini umarak telefonunu çıkarttı. Xander telefonun ekranına baktığında dondu kaldı.

"Kim o?" diye sordu Javier.

"Maynard'ın dırdır ettiği girişleri ilgilendiren güvenlik meselesiyle ilgili yardımını istediğim biri. İşinde çok iyi. Eski, ordu özel harekâtçısı. Özellikle şirketler arası casusluk konusunda bir numara. Gecenin bir yarısı aradığına göre iyi bir haber değil." Telefonu açmak için düğmeye bastı. "Naber, Decker?"

"Selam. Cancun yakınlarında girilen o hesap bilgilerinin izini sürdüm. Albert Carlton isminde bir adamı buldum. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Xander, "Hayır." diyerek cevap verdi ve ağabeyine baktı. "Albert Carlton'ı tanıyor musun?"

"Evet. Bir çalışanımız. Ar-Ge'de. Sheppard'ın orospusu. Tutuşmuş bir it gibi o toplantıdan o toplantıya Sheppard'ın peşinden ayrılmaz.

"Duydun mu?" diye sordu Xander, Decker'a.

"Evet. Sheppard?"

"Ar-Ge'nin başı."

Decker homurdandı.

"Böylece birkaç taş yerine oturuyor."

Belki Decker için öyleydi ama Xander'ın kafası karışmıştı.

"Bir çalışansa, Meksika'dan şirketin özel bilgilerine ulaşarak ne yapıyor? Çalışıyor mu tatilde mi?"

"Tatildeyse artık sonsuza dek tatil yapabilir." dedi Decker tane tane.

"Ne demek istiyorsun?"

"Elemanı takibe koyuldum, buraya geldim. Cesedini buldum. Tahminim profesyonel birinin onu hakladığı şeklinde."

"Profesyonel mi? Kiralık katil gibi mi?" Xander parmaklarını saçlarına gömdü. "Emin misin?"

"Evet. Carlton, turist bölgesindeki bir otelde değil buranın izbe bir yerinde, bir evdeydi. Normalde bunun bir hırsızlık ya da uyuşturucu meselesi olduğunu düşünürdüm ama kimse cüzdanını, telefonunu, kredi kartlarını, pasaportunu ya da uyuşturucu dolu küçük torbasını çalmamış. Yazıcısı, faks makinesi ve faresi hala masasındaydı ama bilgisayarı gitmişti. Katilin, karanlığın çökmesini ve Carlton'ın rüzgâr içeri girsin diye penceresini açmasını bekleyerek kapıyı zorlama ya da tepinme olmamasını sağladığından şüpheleniyorum. Zavallı denyo farkına varamadan, işini bitirmiş."

"Komşular silah seslerini duymuş mu?"

"O mahallede uyuşturucu tacirlerinin birbirlerini haklamasına alışıklardır. Bir şey duymuş olsalar da konuşmazlar. Ama Carlton vurulmamıştı. Boğularak öldürülmüş. Boynundaki iz kaba ve belirgindi. Dört santim kalınlığında sert bir ip kullanılmış. Bu katil çok güçlü. Carlton acımasızca, saniyesinde öldürülmüş."

Boğuldu, kalın ipleri seven, bir profesyonel tarafından. Bu kelimeler Xander'ın kafasında dolaşıyordu. Tıpkı Francesca gibi. Mümkün olabilir miydi?

"Güzel haberse," diye devam etti Decker. "Maktulün telefonunu kurcaladım biraz. Şifrelerinin listesini buldum. Online yedekleme hizmeti satın almış. Carlton'ın bilgilerini şimdi yeni bir bilgisayara aktarıyorum. Birazdan hallolur. Bakalım neler bulacağım. Onu öldüren nedeni sana söyleyebilirim belki."

"Harika" dedi Xander, hiç de harika olmamasına rağmen. Öyle görünüyor ki cesetler ve profesyonel katiller ve boğularak ölümler işin içine girdiyse şirketler arası casusluk başka bir noktaya varmıştı.

Fakat Francesca'nın bağı neydi? Şirketle ilgili ne bir şey biliyor ne de şirketi umursuyordu.

Lanet olsun, Javier'le şu anda buna hiç ihtiyaçları yoktu. London'a odaklanmalıydı. Fakat şimdi katledilmiş bir çalışanları vardı. Derhal geri dönüp sorularının cevaplarını almalıydı. Javier'e işaret etti. Birlikte bavullarını topladılar ve otelden çıkarak valenin beklediği yere yaklaştılar. Ağabeyi valeye seslendi. Ona fişi uzattı ve ayağını sabırsızca yere vurarak beklemeye koyuldu.

"Seni rezil yalancı." diyerek kahkaha attı Decker.

"Güzel. Profesyoneller genelde kurbanlarını vurmaz mı?"

"Çoğu zaman, evet ama her zaman değil. İşlerini sessiz görmek istediklerinde başka yöntemlere de başvurabilirler. Özellikle belli yöntemler. Seri katiller gibi. Onlar bu işi iyi beceriyor."

Silah seslerinin yaygın olduğu ve kimsenin tek kelime etmediği bir mahallede boynunu bükmek yerine neden tetiği çekmemişti ki? Çok özel bir öldürme şekliydi. Belki Francesca da o şekilde ölmüş olmasaydı daha az şüphelenirdi ama...

"Polisler Carlton'ın cesedinin fotoğrafını çektiler mi?" diye sordu Xander. Vale arabayı getirip ağabeyi bavulu bagaja attıktan sonra direksiyona geçti

“Ben oraya vardığımda Meksika polisi daha cinayetten haberdar olmamıştı. Bütün izleri ortadan kaldırdım. Cinayet mahalline gittiklerinde hiçbir şey bulamayacaklar; bozulmuş bir cinayet mahalli bulacaklar. İşimize yarar diye telefonundaki birkaç fotoğrafı aldım. Sana yollayacağım.”

“Teşekkürler.” Xander, Carlton’ın işiyle ilgili bildikleri yüzünden öldürüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Ama onu kim öldürmek istemişti?

Xander’ın telefonuna bir mesaj düştü. Hem son sürat otelden ayrıldığından hem de Decker’ı bekletmemek için bakmadı mesaja. Fotoğrafları Javier’e göstermeden önce incelemek istiyordu. Ağabeyine boğulma fotoğraflarını göstererek onu yeniden delirtmek istemiyordu. İçkiye daha yeni tövbe etmişti.

Decker bir süre sesini çıkartmadı. Klavye tuşlarının sesleri geliyordu. “Chad Brenner’a bakmamı istemiştin değil mi?”

Xander telefonu kulağına bastırdı.

“Evet. Bir şey mi buldun?”

“Onlarca şey buldum.” Telefonun öteki ucundaki adam dayanılmaz bir sessizliğe gömüldü yeniden. “Bunu duymaya hazır mısın? Carlton geçen cumaya kadar sana çalışmış. Son birkaç yıldır, Sheppard’dan ve iç sürücülerinizden bilgileri çalarak en yüksek fiyatı verene satıyormuş. Bilgileri nereden aldığını, kime kaçta sattığını notlandırması çok işimize yarayacak.” diyerek ıslık çaldı Decker. “Vay anasını. İşini bırakmasına şaşmamak gerek. Zengin olmuş çıkmış.”

“Chad Brenner bu işe nasıl bulaşmış? Uzun bir süre bizim yeni teknolojimizi o geliştirdi. Zehir gibi zekâsı var. Yaptığımız her şeyi muhtemelen bizden daha hızlı ve daha iyi tasarlayabilir. Bizim sırlarımıza ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Carlton’la kendini ‘İntikamın Yüzü’ olarak tanıtan biri arasında uzun mailleşme trafikleri olmuş.” dedi Decker alaycı bir sesle. “Sanki yedi yaşındaki çocuk, ‘Call of Duty’ ismini seçmiş kendine.”

“Aynen öyle.” Dargın bir şekilde ayrılıp şirketi entelektüel birikimine zorla alıkoymakla suçladığından beri S.I.

Endüstri'den intikam almak istiyordu. Bu işin arkasında o almak mı vardı? "E-postalarda ne yazıyor?"

"Carlton bilgileri bu İntikamın Yüzü 'ne satmış." Decker dizüstü bilgisayarı karıştırmayı sürdürdü. "Bütün bilgiler on sekiz ay öncesine kadar uzanıyor. Senin bilgilerin. Son satış, Toparlanma Projesi isimli bir şeyle alakalı."

Bu da rekabette aylardır geride olmalarını açıklıyordu; teknolojideki ilerlemelerin bilgilerini çaldırıp kendi ürünlerinin arkasında kalarak.

"Sikeyim kafamı. Bu İntikamın Yüzü'nün kim olduğu ya da satın aldığı bilgiyle ne yaptığına dair bir fikrin var mı? Rakiplerimizden biri bizim ürüne çok benzeyen bir ürünü sundu yakın zamanda ve bu ilk defa olmuyor."

"Şimdi okuyorum..." Uzun bir sessizliğin ardından konuştu Decker. "Carlton, İntikamın Yüzü ile körü körüne alışverişe girişmenin hayrına olmadığını düşünmüş ve biraz araştırma yapmışa benziyor. İletişimde olduğu kişiyle ilgili bilgileri tasniflemiş. Elindeki bilgileri biraz işledikten sonra onun Chad Brenner olduğuna karar vermiş. Bahsettiğin rakip United Velocity mi?"

Decker çok iyiydi bu işte. Xander yine de her zaman etkilendenmekten alamıyordu kendini.

"Üstüne bastın."

"Bak sen? Carlton'ın araştırmalarına göre Brenner, United Velocity'nin önemli bir hisse ortağı."

"Öyle mi?" Mahkeme, S.I. Endüstri lehine karar verip imzaladığı ve entelektüel birikimini onlara tahsis ettiğini belirten belgeyle açıkça, şirkete çalışırken onlar adına geliştirmiş olduğu her şeyin şirkete ait olduğunu kabul ettiğini onaylamasına rağmen Brenner'ın hâlâ intikam peşinde olduğunu ispatlamak için sonunda ihtiyaç duydukları Kutsal Kâse'ye ulaşmışlardı. Geliştirdiği teknolojileri yanında götürmeyeceğinden, ayrıldığı günden beri şirketin geliştirdiği her şeyi çalıp rakiplerine satmış ve sonra da rakiplerinin hisse senetlerini toplamıştı.

"Mükemmel." Xander'ın sesinde ironi hâkimdi. "Peki, neden Carlton'ı öldürsün ki? Yani, senin tahminin nedir? Brenner'ın bu cinayetle bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun? Belki elemanın gerçek kimliğini öğrenmek üzere olduğundan şüphelenmişti."

"Belki. Ancak muhtemelen Carlton'ın S.I Endüstri'den ayrılması, hem Carlton'ın ileride hem işine yaramayacağı hem de Brenner'ın halletmek istediği işin yarım kalması anlamına geliyordu."

Mantıklıydı. "Başka?"

Decker bilgisayarı biraz daha kurcaladı. Telefondan kulakları sağır edencesine bir müzik sesi geldi.

"Bu ne böyle? Berbat bir karaokeye benziyor." Xander telefonu kulağından uzaklaştırdı ama müzik çalmaya devam ediyor; kulaklarını tırmalıyor ve suratını ekşitmesine neden oluyordu.

"Bu denyo tuhaf biriymiş. Bir elinde rom kendi video klipini çekmiş. Vay be. Mahvolmuşa benziyor." Decker kahkahalara boğuldu ama birden sessizliğe gömüldü. "Ha siktir!"

"Ne var?" Xander telaşlanmıştı.

"Ahmak piç, katilin elinde ip sinsice içeri girerken kendini kameraya alıyormuş. Carlton onu kamerada görmüş ama boğuşmak için arkasını dönecek vakit bulamamış. Katil ipi boynuna geçirir geçirmez bilgisayarın kapağını kırmış."

"Online yedekleme servisi de bunu kurtarmış öyle mi?"

"Aynen."

"Kamera katilin yüzünü yakalayabilmiş mi?"

"Adam karanlıkta kalmış ama yüz hatlarının kimi kısımları seçilebiliyor."

Cinayeti çözmek ve... Belki de birkaç soru işaretini çözmek için yeterli bir kanıt değildi. Fran'i boğazlayan profesyonel katille bu katil aynı mıydı? Öyleyse, bir kez daha, şirket casusluğu ile hayattan sıkılmış bir kadın arasındaki ilişkinin ne olduğunu merak etti. Tüm bunların arkasındaki Brenner idiyse, ne başarmayı umuyordu?

İntikam.

Xander'ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Doğrudan sonuçlara varmak istemiyordu ama düşünceleri ve umudu onunla yarışıyordu. Belki bu, Javier'in ihtiyaç duyduğu geçmişle hesaplaşıp onu geride bırakma olanağı sağlayacaktı ağabeyine.

"Elinde ne varsa gönder bana. Elime geçer geçmez hepsine bakacağım."

"Tamamdır. Başka bir şey bulursam seni haberdar ederim ama sanırım doğru yoldayız." Xander karşılık veremeden, Decker telefonu kapattı.

Xander direksiyonu sıkarak iç geçirdi. Boynunun arkasındaki saç telleri dikildi. Gün kötü başlamıştı. London gitmişti. Kalp atışları ağırlaştı... Carlton boğularak öldürülmüştü. Hiç hoşuna gitmiyordu bu durum. Decker'ın gönderdiği, Carlton'ın boynunu gösteren fotoğraflara baktı. Her şeyden daha da soğudu fotoğraflara baktıkça.

Carlton'ın boynundaki ip izleri Francesca'nın cesedindeki izlerin bire bir aynısıydı. Sonra Carlton'ın öldürülmeden önce çektiği videoyu izledi. Sonlarına yaklaşınca sırtından aşağı soğuk terler aktı.

Kalbi duracakmış gibiydi. Javier'e döndü.

Javier kaşlarını çatı.

"Hayalet görmüşse benziyorsun. Ne oldu?"

Hayalet sayılmaz; ondan daha kötüsünü görmüştü çünkü.

"Carlton'ı haklayan suratı tanıyor musun?" Xander telefonu kaldırarak ağabeyine yaklaştırdı ekranı ve Carlton'ın evinde davetsiz bir misafiri olduğu ve boynuna ipin geçirildiği sahneyi oynattı. Videoda katilin en belirgin olduğu sahne buydu. Xander kafasında, Fran'i son kez canlı olarak görüldüğü Aruba'daki otelin güvenlik görüntülerinde de olan, Fran'ın âşğının görüntüsüyle uyuşuyordu bu görüntü.

"Katil Valjean." diyerek soluklandı Javier ve suratını buruşturdu.

"Bingo." Xander vahşice dudaklarını sıkarak gaza yüklendi. Arabada geçirdikleri her bir dakika boşa harcadıkları bir dakika demekti.

Javier bir bozguna uğramış gibiydi.

"Aman Tanrım. Carlton'ı da mı öldürmüş?"

"Öyle görünüyor." Xander telefonunu kucağına bıraktı. "Neden sorusunu sormalıyız kendimize." Üzerinde daha fazla düşündükçe Brenner'ın Carlton'la iletişim kurmasıyla Carlton'ın Francesca'yı öldüren katil tarafından öldürülmüş olması tesadüf olmaz gibi duruyordu. Aradaki bağlantı Brenner olmalıydı.

"Fran'ın ölümünü araştıran birini tuttuğunu mu söylemiş-tin?"

Javier şoka girmiş gibi ona baktı ve başını salladı.

"Özel dedektif. Adı, Nick Navarro."

"Ara onu. Brenner bizden intikam istiyor. Onunla işi bite-ne kadar Carlton'ı kullandı. Carlton'ı öldürtmesi işimize yarayacak. Sen de Brenner'ın birini öldürmek için daha önce de kiralık katil tuttuğundan şüpheleniyor musun?"

Gecenin bir yarısı olmasına rağmen Callie'nin onu Shreveport'a kadar götürmesi büyük bir incelikti. Sık sık derin ve seksi bir aksanı olan İskoç dominantına yerini bildiriyordu. Patronu Thorpe da aramıştı. İkisinin de onu sahiplenmekten fazlasını hissettiği belliydi. Otel odasından aldığı anda kapattığı telefonunun ekranına baktı London. Xander ya da Javier'le konuşmaya hazır değildi. Ona, bu başarısızlığının önemsiz olduğunu, aşırı tepki verdiğini ve o an yalnızca telaşlandığını söyleyeceklerdi. Belki telaşlanmış olabilirdi. On beş ile yirmi beş yaşları arasındaki olgunluğun bütün kilometre taşlarını kaçıncı kafası karışmış ve ürkek bir kadın olmuştu. İddia ettikleri gibi onun yaralarıyla, olduğu gibi kabul edecekleri ve ona âşık olacakları bir fantezinin içine batmıştı. Fakat başını kaldırdığında Brian'ın yüzünde gördüğü

o yabancılaşma ifadesiyle karşılaşmayı göze alamazdı. Hem hiç aşktan söz etmemişlerdi. Onların âşık olacağına inanmıştı çünkü âşık olmak istiyordu; kendini onlara teslim etmişti... Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Şimdi Javier'in geçmişine hapsediği ve Xander'in son-
suza dek ona ait olamayacak kadar vahşi olduğu gerçeğiyle
yüzleşmeliydi. Doğru şeyi yaptığında daha fazla incinmemek
için şimdi ayrılmalıydı. Alyssa onu uyarmaya çalışmıştı ama
hayır... İkisinin iyileşmesine yardım edemeyeceğini ya da
onlara sahip olamayacağını anlaması için bu korkunç, berbat
korkuyu ve acıyı hissetmesi gerekiyordu. Üzüntüsünü bas-
tırmak onu boğuyor; yalnız geçirdiği yılların hatırası beliri-
yordu. Kaza onu birçok anlamda ucube bir kadına çevirmişti.
Bir kadının bedeninde, ürkek bir kızdı. Fakat bir haftalığına
kendini normal ve sevilmiş hissetmişti. Bunu her zaman ha-
tırlayacaktı.

Callie'nin tekrar tekrar aksini söylemesine rağmen, ona
zahmet vermemek adına gururunu içine attı ve kuzenini ara-
dı. Telefonu, Alyssa'nın uyku sersemi kocası açtı. Gözyaşları
arasında onu dinleyerek Dallas ile Lafayette'in ortasında bir
yerde buluşmak üzere Callie ile sözleşti. Santiago kardeşler-
le arasına koyduğu her bir kilometre kalbine saplanan ateşli
bir ok gibiydi. Şimdi geriye yalnızca külleri kalmıştı. Onlar
yollarına devam edeceklerdi ama London asla aynı London
olamayacağını biliyordu.

"Çok sessizsin." dedi yanındaki Luc.

"Gelip beni aldığın için teşekkür ederim. Özür dilerim.
Yanlış bir zamanlama olduğunun farkındayım."

"Daha şimdiden iki kez özür diledin." Kıza karanlık bir
bakış fırlattı. Güneye doğru yol alıyorlar; doğmakta olan gü-
neşin ışıkları ön camdan içeri sızıyordu. "Neler oldu, anlat
bakalım."

"Hiçbir şey."

"Saçmalık." dedi Luc. "Xander ile Javier'in sana ne yaptıklarını anlat. Ölerken ne kadar acı tatmaları gerektiğini bilmem lazım."

"Şakasını bile yapma!"

Luc bir kaşını havaya dikti.

"Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Kız ona baktı ve kendini babasıyla konuşan genç bir kız gibi hissederek gözlerini süzdü.

"Onların suçu yok."

"Gerçekten mi?" Luc'ın alaycı tonunu tanımlamak için şüpheli kelimesi hafif kalırdı.

"Bu ilişkinin başından beri masum olan onlar, öyle mi? Kalplerini sana adadılar, öyle mi? Ama sen onların sınırlarını zorladın, öyle mi?"

London ağzı açık ona bakakaldı.

"Nasıl..."

"Hadi ama. Hiç hayal gücüm olmadan bu senaryoyu yazardım ben sana. Erkeklerle hiç deneyimin yok, değil mi?" Kız başını onaylarcasına sallayınca konuşmasını sürdürdü. "Kötü bir oğlana ve kendine eziyet eden bir ayyaşa tutuldu."

"Öyle deme! Bunlardan fazlası her ikisi de. Çok şefkatli ve..."

"İstediklerini alabilmek için olurlar, elbette. Onlar, senin ilk âşıkların. Anlıyorum. Fena abayı yakmışsın ama hâlâ her zamanki oynadıkları oyunu oynuyorlar. Bu ilişki yalnızca bir şekilde sonlanırdı zaten."

"Yanlış anladın. Ayrılan bendim. Evet, sürekli bir şeyler istiyorlardı." Kızardı ve koltuğunda kıpırdandı. Luc'ın bunların ne anlama geldiğini bildiğinin farkında olmasına rağmen devam etti. "Bana bakmak ve kendimi iyi hissetmem konusunda ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Yalnızca onları istediği her şeye evet diyebilecek durumda değilim. Onlara yaralarımı gösteremem. Kabullenmeyeceklerdi."

"Mükemmel oldukları için mi?" Adam gözlerini süzdü.

"Tabii ki de hayır. Onlara, bir daha asla kimseye veremeyeceğim bir güven bekliyorlardı benden. Mutluluğu hak ediyorlar. Mutluluğu bensiz bulmalarına izin verecek kadar seviyorum onları."

"Kendi mutluluğunu yok sayarak mı?" Biraz aceleci davrandığını düşünmüyor musun? Bu ilişkinin hızı seni yormuştur. Güven bir gecede inşa edilmez."

"Bu, gerçekleri değiştirmiyor."

Adam iç geçirdi.

"Başından beri bu ilişkiye karşı çıktım ama senin yoluna da çıkmamaya çalıştım. Bir yetişkinsin ve hayatı deneyimlemek istiyorsun. Bu yüzden yoluna çıkmadım. Gerçekten ciddi sorunları var ikisinin de. Onları gerçekten seviyorsan ve bunun uzun süreli olacağına inanıyorsan o zaman bunu konuşmalıyız. Tatlım, kaza yüzünden diğer kadınlar gibi ilişkiler yaşayarak onlardan dersler çıkartmadın. Çok şey kaçırmış sayılırsın bu anlamda büyürken. Şaşkına dönmüş durumda-sın ve bu anlaşılabilir bir durum. Önünde parlak yıllar seni bekliyor."

"Onlara ayak uyduracak birini hak ediyorlar. Ayrıca iki adamı geçtim bir adamı bile idare edebileceğimi düşünmek aptalcaydı. Yani sen, Deke ve Kimber'da bu işe yaramadı, ne de olsa."

"Duydun demek onu?" dedi Luc dişlerini sıkarak. "İkisi farklı. Ben Deke'nin desteği olarak kalmaya devam ederken Deke iyileşemeyecekti. Kimber beni sevmiyordu. En iyi sonla bitti. Xander'ı Javier'den daha mı çok seviyorsun? Ya da tam tersi?"

"Hayır!" Akla hayale sığmaz bir fikirdi bu.

"Korkuların olmasaydı ikisinden biri olmadan yaşamayı sürdürmeyi dener miydin?"

London, Luc'un nereye varmak istediğini anladı.

"Hayır. Muhtemelen bana yara meselesinin üstesinden gelip onların beni yaralı halimle kabul edip etmeyecekleri riskini de almamı söyleyeceğini biliyorum. Ya kabul etmezlerse?"

O acıdan kurtulabilir miyim bilmiyorum, Luc.” Yüzünü ellerine gömdü. “Tanrım, şimdi beni dinleyen olsa, kendine gel derdi.”

“Haklısın. Bazı insanlar anlamayacaktı bu durumu ama belli ki kafalarının içinde korkularını kabullenmeye cesaret edemiyorlar ve korkularını mükemmel bir şekilde bastırıyorlar. Umarım kusursuz hayatlarının tadını çıkartıyorlardı. Geriye kalan biz fanilerse korkularımızla başa çıkmak zorundayız.”

London, Luc’un alaycılığı karşısında gülümsedi.

“Evet, başkasını yargılamak her zaman daha kolaydır, değil mi?”

“Aynen. Bir kadının bedenine sahip genç bir kızsın. Kendini yorma bu kadar.”

London da bunu istiyordu ama...

“Günün sonunda korkumu yenemez ve onlara tamamen güvenemezsem kendime zarar veriyorum. Ayrıca bu yaşadığımızın kısa bir seks birlikteliğinden fazlası olduğunu hiçbir zaman söylemediler. Javier beni yalnızca beş haftalığına işe aldı. Sanırım her şeye olduğundan fazla anlam biçiyorum. Onlar kalbimi kırmadan bu işin içinden kurtulsam iyi olacak.”

Luc uzun bir süre konuşup konuşmamakta kararsız kaldı.

“Gerçekten istediğin buysa destekliyorum seni. Ama şunu söyleyeyim: Lys’m bir daha çocuk sahibi olmasına yardım edemeyecek olmama rağmen beni gerçekten iddia ettiği kadar sevip sevmediğini çok defa merak ettim. Ondan şüphelenebilirdim; kesinlikle. Kolay olurdu bu. Hem tek teminatı sözleriydi, değil mi? Bu sözler de ağızdan kolayca çıkacak sözlerdi. Eğer aşk, tek bir şeye duyulan bir ilgi değilse o zaman aşktan gerçekten vazgeçmek ister misin? Bunu düşün. Çabuk kararlar alma.”

London iç geçirdi. Adamın sözleri içine işlemiştii. Söylediklerinin haklılık payı vardı. Belki onlarla konuşmalıydı. En azından konuşmayı bir seçenek olarak elinde tutmalıydı.

Saat yediyi geçtikten sonra Luc'un telefonu çalana dek yolculuğun kalan kısmını sessizlik içinde geçirdiler. Luc ondan tarafa baktığında London onun telefonunun ekranına baktı. Xander. Kalbi duracak gibi oldu.

"Lys vermiştir numaramı onlara kesin, kahretsin." diye söylendi Luc buruşturduğu suratıyla telefonu açarken.

"Evet, benimle. Evet, güvende. Tatlım, onlarla konuşmak istiyor musun?"

İstiyor; can atıyordu. Onların sesini duymak... Onlara yakın olmak dışında hiçbir şey onların sesini duymak kadar kendini iyi hissetmesini sağlayamazdı. Fakat mesele onu yatıştırmak değildi. Önce zihnini berraklaştırması lazımdı.

"Şimdi olmaz."

"Kusura bakmayın, beyler. Biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Lütfen!"

London, Xander'ın öfkesini duyabiliyordu. Suratını ekşitti. Eğer şimdi telefonu kulağına alır; onlara kızgın olmadığını ve iyi olduğunu söylerse... Kolaylıkla ona yeniden korkularını gömmesini ve kollarını onlara açmasını söylerlerdi. Ancak, kendini sakladığı o duvara toslayacaklardı tekrar tekrar. Ta ki bundan sıkılıp duvarı yıkana kadar. O zaman acısının şiddeti ne olacaktı?

Luc beklenti içinde ona baktı. Başını sağa sola salladı.

"Olmaz, Xander. Yalvarman bana sökmez. Masumdu ve yalnızca hayata atılmak istiyordu. Artık masum olduğu yarılsamasında değilim. Bu ilişki, şu anda üstesinden gelmeye çalıştığı birçok duygusal yük yükledi omuzlarına. Biraz sabret. Konuşmak istediğinde arar sizi."

Luc, Xander'a sert davranmıştı. Telefonu kapattığında Xander'ın, kuzeni ya da kocası aracılığıyla tekrar ona ulaşmaya çalışacağını biliyordu.

"Bir âşığım olsun istiyordum, anlıyor musun?" diye itiraf etti birden. Yüzünün yandığını hissediyordu ama bunu içinden atmak istiyordu. Ne derse desin Alyssa onu yatıştırmaya

çalışacaktı ama Luc doğrudan hedefe atış yapıyordu. "Sadece yaşamak istemedim; yaşadığımı *hissetmek* istedim."

"Yaşam seks değildir."

"Ama seks yaşamın bir parçası ve kendi hayatımda çok az deneyimledim bunu. Sadece... Her şeyi istedim. Bir iş, arkadaşlar, özgürlük. Sanırım kısa bir süre bunlara sahip olduğumu söyleyebilirim. En azından listemdeki kırık kalp maddesinin üzerini çizebilirim şimdi." diyerek şaka yapmaya çalıştı.

Adam iç geçirdi. Ona öylesine anlayışlı bir şekilde baktı ki, London neredeyse ağlayacaktı. "Tatlım, gerekli bütün deneyimi kazanacaksın. Kaybettiğin on yılı kapatmak için heyecanlı olduğumu biliyorum ama ailelerin genç çocuklarını her şeyi çabucak deneyimlemekten alıkoymaya çalışmalarının bir nedeni var." London itiraz etmek üzere ağzını açtığı anda Luc elini kaldırdı. "Artık genç bir kız olmadığını biliyorum. Olsaydın şimdiye kışının üstüne oturmuş olurdun. Sana söylemeye çalıştığım şey, her deneyimin iyi ve her zaman kolay olmayacağı. Kendine zaman tanı. Bu sırada, aman Tanrım bunu diyeceğime inanamıyorum, onlara karşı da sabırlı ol. Sabahın köründe arıyorlarsa sana değer veriyorlar demektir."

Muhtemelen iyi bir öğüttü bu. Bu öğüttü hayata geçirebilir miydi gerçekten? Sorunlar ve sorular baş gösterir göstermez onları bir an önce halletmeye meyilliydi. Fakat bu sorun acele etmemesini gerektirecek kadar önemliydi.

"Teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Döndüğümüzde ben doğrudan yatağa düşeceğim ama sen uyumayıp Chloe ile vakit geçirebilirsin."

Bunu duyduğunda başta gerildi London. Ufaklıkla tek başına kalamazdı ve Luc da bunu biliyordu ama hemen yan odada olacaktı. Kendine güvenmeye başlamalıydı. Ondan sonra başkalarına güvenip güvenmeyeceğine bakardı.

Güldü.

"Olur."

Kuşluk vakti Lafayette'e vardılar. Kapıdan girer girmez, Alyssa onu sıkıca kucakladı.

"Eve geldiğimde, istediğin kadar, ne istersen konuşuruz."

Kuzenin halinden işe geç kaldığını anlayan London kenara çekildi.

"Git. Luc uyuyacak. Ufaklık bana emanet."

Alyssa gülümsedi. Siyah, dalgalı bluzu; krem rengi, kısa eteği ve iki parmağının görüldüğü topuklu ayakkabısının içinde her zamanki gibi güzel görünüyordu. Alyssa, Luc'u öptüğünde London iç geçirdi. Aralarındaki sevgiyi hissedebiliyordu. Luc, kuzenin korkunç geçmişini benimsemişti. Lys de onun kusurlarını kabullenmişti. Mükemmel bir hayatları, harika bir evleri ve güzel bir bebekleri vardı. Ellerindekilerin yetip yetmediğini sorgulamak yerine hayatlarını olduğu gibi sahiplenmişlerdi.

Xander ve Javier'in sırtını görmek için gösterdikleri ısrara belki aşırı tepki göstermişti. Hayır, henüz hazır değildi ama ya gelecekte?

Alyssa el sallayarak kapıdan çıkarken Chloe kolları arasındaydı. Luc kapıyı kilitleyerek yatak odasına gitti. London gülümseyerek kahvaltısını yaptı; ufaklığa göz kulak oldu ve kafasını toplamaya çalıştı.

Birkaç saat sonra Luc uyandığında, London şükran dolu bir gülümsemeyle kızını onun kucağına bıraktı. Sonra ne olur ne olmaz diye, telefonunu açtı. Dört tane sesli mesajı ve sayısız cevapsız aramayı yok sayarak telefonu cebine attı. Anahatlarını alarak yürüyüşe çıktı. Çok sıcaktı. Bir süre sonra kanter içinde kalmıştı ama idmanı için devam etmeliydi. Biraz da sessizliğe ihtiyacı vardı.

Bir süre dolaştı. Alnını silerken kendini Xander ve Javier ile paylaştığı ofis binasının önünde buldu. Göğsünde tatlı acı bir yanma duydu. Yürümeye devam etmeliydi. Kafasını toplamak istiyorsa, sevdiği adamların onu, bedenini ve yüreğini baştan çıkarttığı bir yerde durması akıllıca değildi. Fakat içindeki hisse karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Giriş kattaki fotokopi ofisinin ve postanenin, binanın haftanın yedi günü açık olmasını sağlamasına şükran duyarak lobiye girdi. Titreyen parmaklarla asansörü çağırdı. Sonra Javier'in ona ilk gün verdiği anahtarla ofise girdi.

Karanlık odaya girdiğinde ilk iş ışıklara uzandı.

Işıkları yakamadan iri bir vücut arkasına geçti ve onu odanın içine doğru itti. London dengesini sağlamaya çalışırken kapı neredeyse sessizce kapandı. Tutuşundan bir erkek olduğu belli olan bu yabancı kolunu tuttu ve kapıyı kilitledi. London ona bakmak için başını omzunun üstünde çevirdiğinde adam eldivenli eliyle çılgınlığını bastırdı.

Kalbi küt küt atan London adamın soğuk, karanlık gözlerine dikti bakışlarını. Adamın tek kelime bile etmesine gerek kalmadan onun azılı biri olduğunu anladı. Acımasız biriydi.

"Çok özür dilerim, güzelim." diye mırıldandı Fransızca aksanıyla.

Adam bir ipi kaldırıp boynuna dolayana kadar London, neden özür dilediğini anlamadı.

On Dokuzuncu Bölüm

“Sabahın yedisinde arıyorsan iyi bir nedenin vardır umarım.” diye homurdandı Nick Navarro kulağına.

Javier bu imalı cevabı duymazdan geldi. İşine odaklanmalıydı. Tehlike kapıya dayanmıştı. Navarro’nun söylediklerine ne kadar sinirlenmiş ve adam dilinin ucuna gelenleri ne kadar hak etmiş olsa da, şu anda bir tatsızlık çıkartmamalıydı. Geçmişte yaşadığı, gözünün hiçbir şeyi görmemesine neden olan panik içindeki tepkilerine bir son vermeliydi. London’m ona ihtiyacı vardı

“Siktiğimin meselesi önemli.” Ancak bu kadar kibarlaşabilmişti. “Chad Brenner’ı gözetliyordun değil mi?”

“Evet. Haftalardır Florida’yı terk etmedi. Çin yemeğine ve pizzaya bayılan, işkolik ve evine inzivaya çekilmiş bir keşişe benziyor.”

“Ne yediği sikimde değil. Banka hesaplarını da kontrol ediyor muydun?”

“En son dün öğlen baktım. Sıra dışı bir şey yoktu.”

“Bir daha bak.”

Navarro esnedi. Javier, adam yataktan çıkarken çarşafının sesini duyabiliyordu. Telefonun öteki ucunda bir kadının itirazı yükseldi. Javier dikkatinin dağılmaması için kendini zorladı. Büyük bir mesele olduğunda güzellik uykusunu ya da seksi terk edecek kadar yüklü bir para ödüyordu Nick’e.

Otuz saniye sonra Nick ıslık çaldı.

"Nereden bildin? Brenner'ın beş yüz bini gitmiş. On binini üç gün önce nakit olarak çekmişti. Kalanını da dün gece banka kapanmadan önce çekmiş."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Valjean'ın izini sürüyor muydun?"

"O pisliğin nerede olduğunu sürekli takip ediyorum. Interpol'de gerçekten yardımcı olan dostlarım var. Sürekli bilgi alış verişindeyiz." Birkaç defa bilgisayarının tuşlarına bastı. Bir süre duraksadıktan sonra iç geçirdi. "Meksika'da ne işi olur ki?"

"Çalışanlarımdan birini öldürdü."

"Ciddi misin? Onu Brenner'ın tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Tam olarak düşündüğün şey. Brenner'ın hesaplarını kontrol et. Bir yıl öncesine gidebilir misin? Geçen yılın hazi-
ran ayına ait göze çarpan bir nakit harcama görüyor musun?"

"Biraz zaman alacak bu iş..."

Geçen dakikalar Javier'i neredeyse deliye döndürecekti. Telefonu sessize alıp kardeşine döndü. "Brenner'ın Francesca'yı öldürmek için Valjean'ı tuttuğu kesinleşirse ne yapacağız? Öldürecek miyiz adiyi?"

"Öldürmek isteyeceğinden eminim ama..." Xander derin bir nefes alarak başını salladı. "Polise gideceğiz. Herhangi bir şey kanıtlayacak kadar elimizde delil var mı bilmiyorum ama denemeliyiz."

"Tamam, ama Brenner, Francesca'yı öldürmek için neden adam tutsun ki?" Javier, onun vurdumduymazlığının Francesca'yı, onu öldüren adamın kollarına götürdüğü gerçeğine güçlkle dayanabiliyordu. Fakat şimdi Brenner'ın dâhil olması olayı başka bir yöne çekiyordu.

"İntikam. Carlton'a da bu yüzden yanaştı."

Korkunç ve acı veren bir şey içini kaplamış gibi göz kapakları kapandı Javier'in. Francesca'yı katiline götürecek kadar ona ilgisiz kaldığını bilmek yeterince acı vericiydi ama

Brenner'dan korkunç bir düşman yarattığı için Francesca'nın adamın hedefi olduğunu bilmek bu acısını katlıyordu.

"Peki, neden benim peşime düşmedi?" diyerek itiraz etti.

"Sanırım düşmüştü," dedi Xander. "O davadan sonra başına bir şey gelse bu şüpheli görünmez miydi? Ayrıca ölmüş olsaydın Brenner sana oynadığı oyunları izlemenin tadına varmazdı. Fran'ın ölümünden beri sırf senin ve şirketin dibe batışını görmek için bir yıl boyunca bütün geliştirdiğimiz teknolojiyi çaldı."

İntikam. Bu amaç o kadar basitti ki, Javier bunu göz ardı etmişti. Evet, onu neredeyse mahveden olayların birçok farklı katmanı ve keskin karışıklıkları vardı: Fran'ı duyduğu kızgınlık, Xander'ın teklifini reddetmesi, kendini önemsememesi ve Brenner'ın küstahlığı. Fakat nihayetinde tüm olay bir hesaplaşma meselesiydi.

"Buldum!" diye bağırды Nick telefonda.

"Geçen haziran Brenner'ın hesabından iki büyük meblağ nakit para çekilmiş. İlkinde on bin dolar, ikincisinde dört gün sonra kırk bin dolar çekilmiş."

Önce paranın bir kısmını vermiş, Francesca'nın ölümünün ardından da kalanını. Güçlü bir kanıt değildi ama bir başlangıçtı.

"Siktir." Javier elini saçları arasında gezdirdi. "Valjean'ın şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Nick bir süre sessiz kalarak bilgisayarını kurcaladı.

"Cancun'da değil. Elimdeki istihbarata göre yirmi dört saatten az bir süre önce oradaymış. Meksika polisi peşine düşünce ortalıktan kaybolmuş. Bir tekneyle kaçtığını ve sınırı geçtiğini düşünüyorlar ama öyle bir araçla çok uzağa gidemez."

"Ne kadar uzağa gidebilir?" diye havladı Javier.

"Gidebileceği yerler Meksika, Belize ve Küba. En kolay ulaşabileceği yerler buralar. Bekle!" Birkaç tıktan sonra telefonda Nick'in kaşlarının çatıldığını görebiliyordu. "FBI, Valjean'ın görülmüş olma ihtimalini raporluyor şu anda."

FBI yalnızca ülke sınırlarında işlenen suçlara bakardı. Valjean, Amerika sınırlarına varmış mıydı? “Nerede görülmüş?”
“New Orleans limanında.”

Lafayette’den yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı New Orleans. Brenner sonunda Valjean’ı kendisini öldürmesi için mi göndermişti? Gelsin bakalım. Gelsin ve denesin pislik. Hazırdı. Tüm bu bilgileri polise vereceklerdi ama onların adalet mekanizmasını yavaş işleteceklerini biliyordu. Geç kalmış olacaktı. Javier, Brenner ile olan sorununu çözmeye hazırdı. Zamanında ona kârdan bir pay ayırmayı ya da nakit vermeyi önermiş ama Chad ikisini de reddetmişti. Aşağılık herif saldırmayı seçiyorsa, oyunu istediği gibi oynayacaktı.

“Bu sabah Brenner’ın hesabından bir on bin daha kaybolmuş.”

Kelimeler kafasına balyoz gibi indi. Demek sırası gelmişti.

“Brenner beni haklamak için birini gönderiyor, o zaman.”

“Gönderir mi?” diye sordu Xander. Nick de aynı soruyu sordu telefonun öteki ucunda.

“Şöyle düşün,” diyerek ekledi Navarro. “Tek isteği seni öldürmekse neden bilgilerini satmak için böyle detaylı bir plan hazırlasın? Neden karını öldürsün? Senin ölmeni istediğini sanmıyorum, adamım. Acı çekmeni istiyor.”

“Tıpkı kendi acı çektiği gibi.” Parçalar Javier’in kafasında yerine oturdu. Brenner’ın ayrılırken söylediği sözlerden biri de Javier’in değer verdiği her şeyi yok edene kadar rahat yüzü görmeyeceğiydi. Fran’i öldürerek aklını darma duman etmişti. Neredeyse S.I. Endüstri’yi batıracaktı. Ama Louisiana’ya geldiğinden beri çok daha iyiydi. London sahip...

“London nerede?” diyerek kardeşine döndü. Panik damarlarında yakıcı bir ateş gibi dolaşıyordu. Korku, onu havaya uçurmakla tehdit ediyordu. Brenner, onun saçının bir kılına bile zarar vermek için Valjean’ı tutmuşsa... Ölmek için dua etmeye başlasa iyi ederdi çünkü Javier ölümünü yavaşça ve acı vererek gerçekleştirmeye ant içti. Ömrünün kalanını hapisanede geçirmek umurunda değildi. Yaşadığı kazanın

ardından yeni bir hayata başlamak için çabalayan o güzel kızın hayatına kimse kast edemezdi.

“Luc’la sanırım.” Fakat Xander’ın yüzündeki ifadeden düşünmeye başladığı ve parçaları bir araya getirdiği anlaşılıyordu. “Siktir! Çoktan Lafayette’e varmış olmalılar.”

“Luc’u arayacağım. London’ın telefonunu şimdi bir daha dene. Nick, Valjean’ın izini sürmeye devam et.”

“Tamamdır. Bir şeyler elde eder etmez ararım.”

Telefon kapanır kapanmaz Javier vakit geçirmeden Luc’u aradı; telefon çaldı, çaldı ve çaldı. Bu durum yeni bir panik dalgasının damarlarını ele geçirmesine neden oldu.

Yanındaki Xander bağırdı.

“Bul onu! Ofiste.”

“Cumartesi günü?”

Xander kaşlarını çatı. Sessizce bunun şu anda tartışılacak bir konu olmadığını belli etti. London’ın numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Üç kez daha aradı ve her seferinde sesli mesajıyla karşılaştı.

Korku onu ele geçirdi. Javier bir eliyle yüzünü sildi. Nefes alıyordu ama zaman, terlemesi, kilometreleri bir bir alan ve hâlâ Lafayette’den bir saat uzakta olan araba dâhil her şey durmuş gibiydi sanki.

Xander telefonu kapatmak için ekranı tıkladığında Javier damarlarında akan yakıcı ve dağılayan paniği hissetti.

“Bir şey yok mu hâlâ?”

Kafasında bin bir düşünceyle Javier başını salladı.

“Ofisteyse Luc’la birlikte değildir.”

“Ofisteyse Valjean onu orada bulabilir. Lanet olsun!”

Mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı.

“Hafta sonu Valjean neden onu orada bulmayı düşünsün ki?”

“Bilmiyorum ama işimizi garantiye alalım.” Xander telefonunu alıp çabucak birini aradı. Telefon hemen açılınca Javier açanın bir yardımı dokunacağını umdu.

“Logan. Acilen yardıma ihtiyacımız var.”

Xander çabucak durumu açıkladı. Javier, Logan'ı iyi tanııyordu ama telefondan gelen seslere bakarsa Donanma Kaplan'ı yola çıkmıştı bile. Ofise giderken polise de haber vereceğini söyledi. Yanındaki kardeşi Hunter ile korkunç bir ikili olup alçağı haklayacaklar ve London'ı kurtaracaklardı.

Xander gaza yüklendi. Şimdi saatte iki yüz kilometre ile gidiyordu. Javier sesini çıkartmadı. Kızlarının yanına varıp onu kurtarmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu o anda. Bu sırada, Valjean saldırıya geçmeden önce, London'ı kurtarması için birini daha arayabilirdi.

Telefonunun rehberini karıştırdı. Aradığı numarayı hiç silmemiş olduğuna sevindi. Numaranın değişmemiş olması için dua etti. Kendi telefon numarasının bloklandığını düşünerek kardeşinin telefonunu aldı ve numarayı tuşladı.

"Brenner."

"Javier Santiago. Kapatma! Anlaşmaya varmak istiyorum."

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok." dedi mühendis ağır ağır. Sanki Javier'in sesindeki panikten inanılmaz keyif alıyordu.

"Katilin Valjean. Karımı ve Albert Carlton'ı öldürdüğünü biliyorum. Asistanım London'ı öldüreceğini biliyorum."

"Bu çılgın fikirlere nasıl kapıldığını bildiğimden emin değilim." diyerek söylediklerini reddetti Brenner ama sesinde bir kurnazlık vardı. Pislik, onun endişesinden büyük keyif alıyordu kesinlikle. "Asistanının fotoğraflarını gördüm. Güzel parça. Mahkememizin ardından entelektüel üretimlerimi ve maaşımı kaybettiğim için karım beni terk etti. Onun için bir kadını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu iyi bilir... Ah, şapşalın tekiyim. Sanırım ona âşıksın. Âşıksın, değil mi? Kulağıma bazı dedikodular geldi. İnsanların çenesini tutamadıklarını bilirsin. Asistanını sadece becermediğini, onu erkek orospusu kardeşinle paylaştığını konuşuyor herkes. Şaşırdığımı söylemeliyim."

Brenner'ın kendisini yemlemesine izin verdiği her dakika Valjean'ın London'a ulaşma ihtimalini artırıyor.

"Artık oyun oynamak yok. Valjean'ı durdurmak için ne istiyorsun? Her şeyi veririm. Ona London'ın peşinden gitmesini söylersen bütün şirketi sana devrederim."

Brenner derin bir nefes aldı. Javier iç geçirişindeki, intikamından duyduğu mutluluğu duyabiliyordu. Dışlerini sıkıp gururunu bastırarak hiçbir şey söylemedi.

"Çok... Mütevazısın. Daha önce işlerin bu kadar kontrolün dışında ilerlediğini hatta kibrinden bu kadar uzaklaştığını hatırlamıyorum. Bu halinden keyif aldığımı söylemeliyim."

Aşağılık herif onunla kafa buluyordu.

"Başka ne istiyorsun? Hayatımı mı? Al, senin olsun. Beni istediğin gibi öldürebilesin diye istediğin zaman istediği yere gelirim."

Xander telefona eğildi.

"Ben de gelirim. Bu dünyadan bizi ve ailemizi silmek istiyorsan, olur. Bize sadece zamanını ve yerini söyle. Orada olacağız."

Javier, onu tamamen anladığını belli edecek şekilde kardeşine baktı bir an. Xander'ın ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışmasına gerek yoktu; ne düşündüğünü biliyordu. London olmadan ikisi de ne mutlu olacaklar ne de hayatlarının bir değeri olduğunu düşüneceklerdi. İkisine de umut, hayatlarına yön ve daha iyi bir adam olmak için bir neden vermişti.

"Kaybedecek bir şeyi olmayacak." dedi Brenner tane tane.

"Spermini olabildiğinde uzağa ve etrafa yaymak dışında Xander ne yaptı ki? Sizi öldürmenin topluma bir katkı olacağını sanmıyorum. Ama ikinizin de bu kız için ölmeyi göze alması dikkat çekici. Sanırım ikiniz de ona âşıksınız. Bu da, başka birini sevme kapasitesine sahip olduğunuzu varsaymayı gerektiriyor Santiago. Merhum karının buna inanmadığından eminim."

"Korkunç bir kocaydım." diyerek kabullendi Javier. Brenner'ı sakinleştirmek için olduğu kadar, gerçek bu olduğu için de böyle söyledi. "Boktan bir patronluk yaptıysam özür dilerim. Yemin ediyorum, eğer London'ın sağ salim bize

ulaştırırsan bütün şirkete sahip olabilirsin. Sen kâğıtları hazır eder etmez imzalarım. Yeter ki Valjean'ı ara ve işi iptal et."

Üç nesildir devam eden Santiago ailesinin emeği ve buluşları, ömrünü vakfettiği iş, kızına ya da oğluna bırakmayı umduğu miras, bir hafta önce tanıştığı bir kadına karşılık çöpe gidiyordu.

Ancak başka şansı yoktu. Xander'a baktığında hâlâ aynı fikirde olduklarını anladı.

"Ne kadar baştan çıkartıcı bir fikir olsa da, Valjean'ın kim olduğunu bilmiyorum." dedi Brenner. "Aşırı hayal gücünün bu masalı nasıl kurguladığını bilmiyorum. İçmeye mi başladın yeniden?"

"Ne istiyorsun bizden, söyle! Hayatının işini elinden aldığımı inanıyorsun. O halde sen de benimkini al. İp yok. Asistanımı bana geri ver." "Kurtarıcımı, bir tanemi."

"Şirketini istemiyorum, Santiago. Senin için çalışırken icat ettiğim her şeyin son kullanma tarihi geldi. Hem ben yeni buluşlar yapabilirim. İşim bu. Şansıma, United Velocity onlara sunduğum zekâmın karşılığını hem nakitle hem de hisse senetleriyle ödemekten memnun."

Sinirleri iyice gerilen Javier telefonu iyice sıktı. Kalp atışlarını beyninin içinde duyabiliyordu. Önündeki hemen hemen boş yola ve Brenner'ın sesinin yaklaşışına odaklandığında dünyası kararmak üzereydi.

"Para mı istiyorsun? Kamuoyu önünde özür mü? Onun için ölmeyi teklif ettim. Daha ne istiyorsun?"

"Ah, istediğim her şeyi verdin şimdi bana." Sesine, şeytansı gülümsemesinden utanırmışçasına bir hava hâkimdi. Normalde bu, Javier'in beynini zımpara kâğıdı gibi kaşındırırdı ama şu anda gururunun bir önemi yoktu. "Bana vereceğin gerçekten başka hiçbir şey yok. Çok geç olmadan bulabilirsiniz kızı umarım. Seni düşünerek seyredeceğim."

Bir klik sesiyle kulağındaki hat koptu. Soğuk bir panik bütün damarlarını ele geçirdi. Başarısız olmuştu. London tüm bu kabahatlerin ortasındaki masum isimdi. Tek suçu, onla-

rın aşkına güvenmemekti. Javier dondu kaldı. Hayır, suçlu kendisiydi. Ona hiçbir zaman açmadığı aşkına inanmasını nasıl bekleyebilirdi? Tanrım, London, onu asla sevmediğini düşünerek bu suçunun bedelini hayatıyla ödememeliydi. Xander'la birlikte sefil, boktan hayatlarının kalanını suçluluk duygusu ve ıstırap çekerek geçireceklerdi. Birbiri ardına devireceği şişeleri düşünüyor ve Xander'dan gizli tuvalete sakladığı 38'liği eline alırken hayal ediyordu şimdiden kendini. Bir yıl boyunca Francesca'nın ölümünden duyduğu suçluluk duygusu, eski hayatına bir set çekene kadar yiyip bitirmişti onu. London'ın kederi yaşama iradesini elinden alacaktı. Hayatına son vermeden önce bir köpek gibi Brenner'ın peşine düşecek ve ona en büyük acıyı tattırarak yavaşça öldürecekti.

"Aşagılık herif telefonu mu kapattı?"

"Evet." Sesi neredeyse sakın çıkmıştı. İçinde panikleyen, kaynayan, çılgın atan, ölmek üzere olan her şeyi nasıl bastırıldığını bilmiyordu. Hızlı hızlı nefes almaya başladı. Düşüncelerinin bir kaosa düşmemesi ve heyecana kapılmamak için mücadele etti.

Bir eli direksiyondaki Xander, diğer eliyle ağabeyinin bacağına vurdu.

"Benimle kal. Sıvışmak yok, kardeşim."

Şaplağın acısı derisine battı ve onu yeniden kendine getirdi. Javier minnettar bir şekilde başını salladı.

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Onu, birlikte kurtarabiliriz."

Kardeşi yine haklıydı.

"Bu işte beraberiz."

Xander telefonunu ağabeyinden alarak yeniden Brenner'ın numarasını aradı. Doğrudan sesli mesajla karşılaştı. Mühendis onlarla daha fazla konuşmayacaktı demek. Tüm bu acıların sorumlusu olduğunu düşündüğü bu adama merhamet göstermeden cezasını verecekti. İntikam yemini etti. En şiirsel ifadeyle, kısasa kısastı.

"Aşağılık herif!" Xander telefonunu fırlatmak istiyor gibiydi ama cesaret edemedi. "London'ı ara yeniden. Belki cevap verir."

Javier'in midesi kasıldı. Hâlâ, otuz dakikalık uzaklıktlardı. Otuz dakika sonra çok geç kalmış olabilirlerdi. Şimdi bile geç kalmış olabilirlerdi ama umudunu koruması gerekiyordu.

Belki Valjean hâlâ London'a ulaşmamış olabilirdi. Belki onu kurtarabilirlerdi. Belki... Telefon dört kez çaldıktan sonra sesli mesaj devreye girdi. Tekrar tekrar arayacak olmasına rağmen kızın bu mesajı dinleyeceğini umarak it gibi uludu telefona.

"London, Luc'u ara. Kendini emniyete al. Peşinde biri var. Seni..." Javier cümlesini tamamlayamadı. Kelimeler aklında geçenleri gerçek yapacaktı sanki. "Sana zarar vermek istiyor. Lütfen güvende kal bizim için. Seni seviyorum."

"Ben de seviyorum, *belleza*." diye bağırdı Xander.

Başka çareleri olmadığından telefonu kapattılar. Acı içinde geçen iki dakika sonra yeniden aradılar. Birinci çalış, ikinci, üçüncü...

Telefonu cebinde bir kez daha titrerken London, karanlık odada yabancıya baktı gözlerini kırpıştırarak. Telefona uzanamazdı. Saldırgan onu öldürmeye çalışırken buna kalkışamazdı bile. Adam ipi kaldırırken London, adam ipi boynuna geçirdiğinde öleceğini biliyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Avucunun içine batan anahtarlarını katilin midesine salladı.

Adam onun hareketini tahmin ederek yana kaçtı.

London kapıya atılıp kapı kolunu kavradı ama adam sert bir şekilde kolunu tutarak onu geri çekti. London tökezleyince adam anahtarları elinden alarak odanın öteki tarafına fırlattı.

"Hemen ayrılmak olur mu?" Yoğun bir aksanı vardı.

Bir silah aranırken, sallandı London. Başı döndü ve inledi. Tüm yaşananların arasında son iki doz ilacını almamıştı. Ya bayılırsa?

O zaman dövüşemez ve adam zerre kadar vicdan azabı duymadan onu öldürürdü.

“Hayır!” Hayatı, yıllarca kaza ve sonrasındaki rehabilitasyonlarla ve acıyla zaten yeterince kısa sürmüştü. Tam da yaşamaya başlamıştı. Kahretsin.

Javier ve Xander sayesinde başlamıştı yaşamaya

Şimdi pes edecek değildi. Bir yerlerde, muhtemelen onun korkağın teki olduğunu düşünüyorlardı. Ya da daha kötüsü onu düşünmüyorlardı bile. Karanlık görüş açısını kapatmaya başlayıp dizleri titrerken, Santiago kardeşlere, onları sevdiğini söyleme cesaretini gösteremeden iki adamın yollarına devam etmeleri fikrine katlanamıyordu. Onlarla kalıp sırtını göstermeliydi. Belki bağırarak kaçmayacaklardı. Belki hâlâ onu arzuluyor olacaklardı. Şimdi yatakta onların arasına kıvrılmış, tatmin olmuş bir şekilde gülümsüyor olmalıydı.

Bunun yerine, şu anda hayatı için mücadele veriyordu.

London düşerken saldırganına takıldı. Adam homurdanarak tökezledi ve dekoratif kilimin üstüne kapaklandı. Adam küfretti. London soluklanarak ayağa kalkmaya çalıştı ve öne doğru sendeledi. Bilincini açık tutmalıydı. Dövüşmek için bütün enerjisini ve iradesini kullanmalıydı.

Tırnaklarını koluna bastırarak acıya odaklandı ve bilincinin yerine geldiğini hissetti. Baş, bulanık bir sis içinde yüzüyordu. Kapıya doğru olduğunu umarak yalpalayarak bir adım attı ama yön duygusunu kaybetmişti. Neredeyse kafasını masasına çarpıyordu.

Masanın köşesine tutunarak ayağa kalkmak için çırpındı. Parmakları soğuk ve metalik bir şeye dokundu. Katilinin ayak bileğine yapıştığını ve onu aşağı çekmek için debelendiğini hissediyordu belli belirsiz. Adamın vermiş olduğu his ve dokunuşundaki kötülük, bağırmasına neden oldu ama binada

kimse yoktu. Açık olan tek yer, üç kat aşağıdaki postaneydi. Onu kimse duyamaz; burada olduğunu kimse bilemezdi.

Her yer yeniden karanlığa büründü. London bacağını saldırganından kurtarmaya çalışarak direndi. Sonunda sert bir şeye isabet edene kadar tekmeledi durdu yeri. Aşağı baktığında adamın yanağını tuttuğunu ve ayağa kalkmaya çalışırken ona baktığını gördü. Bir şeyler homurdandı. Fransızca kelimelerin her biri kulağa ayrı ayrı hoş gelirken adamın tonu hiç de sevimli değildi. O homurtunun içinde öfke vardı. Adam kontrolünü kaybedip ayağa kalktığına ona doğru atılacağını, ona üstün gelerek elindeki iple onu boğacağını ve... Kazadan beri ilk defa tadını çıkarttığı kısa hayatının sona ereceğini biliyordu London. Bir daha güneşi hissedemeyecek; araba sürmeyi asla öğrenemeyecek; beş bin metreyi tek başına tamamlama hedefine ulaşamayacaktı. Daha kötüsü Javier ve Xander'a, onları sevdiğini söyleme şansını elde edemeyecekti. Kendini gizlemişti. Gücünü çitlerle ördüğü bir yere saklamıştı. Küçük, içi boş bir balon kabarcığı içinde yaşayarak kendini sakınmıştı. Sıra dışı riskler almazsa sıra dışı bir hayat yaşamayı nasıl umabilirdi?

Saldırganı kolunu yakalayıp onu kendine doğru çevirirken kin dolu bir cesaret büyüdü içinde. Adamın onu öldürme niyeti London'ın derisini yakıyordu. Adrenalin ve saf dehşet, soğuk ve korkunç bir şekilde kanına karıştı. O sıra dışı hayata sahip olmak istiyorsa birkaç saniyesinin olduğunu farkındaydı London. Öteki türlü ölüm kaçınılmazdı.

Masanın köşesine tutundu tekrar. Ahşap kenar parmaklarına batıyordu. Ona avantaj sağlayacak, buradan kurtulması için birkaç saniye kazandıracak ya da en azından adamı yavaşlatacak bir şey bulmak için masanın üstüne bakmaya zorladı kendini. Tam orada, birkaç santim uzağında hayatını kurtaracak şey duruyordu.

Bütün gücüyle adamı tekmeleyip kendini masanın üstüne atarken acı içinde homurdandı London. Adamın kolları gevşedi. London silahına uzandı ama yetişemedi. Yeniden dene-

mesine fırsat kalmadan adam hırçın bir şekilde ayak bileğine sarılarak onu kendine doğru çekti. Ama London pes edecek gibi değildi.

London aşağı doğru kıvrılırken dirseğini adamın şakağına geçirdi.

Adam yana devrildi. London, adamın bu darbeyi beklemediğini ve bu yüzden başarılı olduğunu biliyordu. Bu şans ikinci kez eline geçmeyecekti. Ya şimdi ya hiç noktasındaydı. Evet, planı adamı öldürebilirdi ama adam onu öldürürken vicdan azabı duymayacaktı. Bu yüzden tiksintisini bir kenara bırakıp dövüşmeye devam etmeliydi.

Arkasında saf bir erkek kükremesi koptu. London'ın sorun çıkartacağını beklemiyordu. Onun, uslu bir kız gibi öleceğine inanmıştı. London bunu bir keresinde neredeyse başarıyordu. Gençlik yıllarını yitirmişti. Gelecekteki dikkate değer yaşam yolculuğu için yeterince mücadele etmediği için bu fırsatı kaybederse lanetlenirdi. Tam silahına uzanırken bu fikrin ironisiyle sarsıldı.

Parmakları soğuk ve ağır metale değdi. Delgeçi aldı ve arkasını döndü. Sadece bir şansı vardı sonra şaşkınlığı geçecekti... Adamın korkuyla gerilen suratına ağır makinenin altıyla vurduğunda adamın kara gözlerini büyütme vakti bile olmamıştı.

Sendeleyip kışının üstüne düştü. Başı yeniden dönmeye başlamasına rağmen London ona doğru bir adım daha atmak için kendini zorladı. Saldırganın yanlara serilmiş bacaklarının arasına geçti. Yüzünü ekşiterek bütün gücüyle adamın hayâlarını tekmeledi.

Adam kıvranarak başını geri itti. Siyah saçlarının, kafasını ince, dekoratif kilime vurduğunda ona çok yardımcı dokunmadı. Adam hayâlarını tutarak yana devrilirken London pişmanlık hissetmiyordu. Adamın bileklerine asılıp onu masasına kadar sürüklemek ve kendi ipiyle oraya bağlamak istiyordu ama o kadar süre kalmaya ya da adamın yeniden ona saldırmasına imkân tanımaya cesaret edemedi. Yumurta-

lıklarındaki acının dinmesi uzun sürmeyecekti. Acısı dinince kükreyen bir öfkeyle ona doğru atılacak ve cezalandırmanın vermiş olduğu zevkle onu öldürecekti. En iyisi buradan bir an önce kurtulmaktı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan London saldırganın üstünden atladı ve sendeleyerek kapıya doğru gitti. Kapının kolunu çekti. Adam kapıyı kilitlemişti. London titreyen parmaklarıyla kilidi bir türlü açamıyordu. Paniğe kapıldı. Arkasındaki adam ayağa kalkıp Fransızca küfürler savururken panik içinde boğulacaktı neredeyse. Adamın soğuk homurtusu sırtından aşağı soğuk terlerin akmasına neden oldu.

“Şıllık seni. Şimdi büyük bir zevk alarak ellerimle gırtlaklayacağım seni.” diye çevirdi söylediklerini adam.

“Hayır, hayır, hayır!” Korku ve öfkeyle bağırarak kilide asıldı ama bir işe yaramadı bu. Başka çaresinin kalmadığını ve adamın ensesinde olduğunu bilinciyle ışıkları yaktı. Işıkların bir anlık da olsa adamın gözlerini almasını umdu. Saldırganı, insanı huzursuz eden bir kızgınlıkla bağırdı. Adam bir adım geri atmışa benziyordu ama London bakmaya cesaret edemedi.

Parmaklarıyla yeniden kilidi kavradı. Bu sefer derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye, titreyen parmaklarının işi görece kadar düz kalmalarına çabaladı. İşe yaradı ve kendini koridora attı... Ama bir yabancıнын kollarının arasına düşmüştü.

Katili tek başına değil miydi?

London, karanlık koridorda duran ve onu güçlü kolları arasında tutan adamdan kurtulmak için çırpınıp bağırdı ama adam onu arkasına aldı. Bir elinde tabanca vardı. Parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti. Mavi gözleri, tıpkı asker tıraşı sarımtırak saçlarıyla, keskinleşmiş yüzü gibi gergin görünüyordu. Hunter.

Rahat bir nefes alarak neredeyse yere düşecekti.

Hunter'ın yanındaki duvara inanılmaz derecede mavilikteki gözlerinden tanıdığı bir başka adam çökmüştü. Logan. Ağabeyi gibi onun da elinde bir silah ve yüzünden ava çık-

muş vahşi bir hayvanın ifadesi vardı. Logan onu yakalayarak yanındaki duvara yasladı. Kendi vücudunu onun vücuduna siper etti. Bir elini uzatarak, kıpırdamamasını işaret etti.

Delicesine ağlamamak için kendini zor tutan ve tir tir titreyen London, saldırganının ofisten sendeleyerek çıkışını ve karanlık koridorda onu aranmasını nefesini tutarak seyretti. Neredeyse Hunter'a tosluyordu. Hunter onu anında yere yatırarak midesinin üstüne çöktü. Eli omzuna değecek şekilde adamın kolunu arkasında kavradı. Fransız piçi ciyaklamaya başladı

"Kes sesini." diyerek emir verdi Hunter. "Kolunu kıracak ya da omzunu çıkartacak değilim. Şimdilik. Ama öğrenmek istediklerimi söylemezsen... O zaman bir sorunumuz var demektir."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." diyerek tükürük saçtı etrafa Fransız.

"O zaman bir kız gibi zırlamaya hazır ol." Logan adamın yanına çömeldi. "Sana hiçbir zararı dokunmamış bir kızın üstüne gizlice atılmanın eğlenceli bir oyun olduğunu düşünüyorsun demek." Katilin düşürdüğü ipin ucunu alarak sorgulayan bakışlarla London'a baktı. Kız onaylarcasına başını salladı. "London'la bondaj oynamaya niyetlendiğini sanmıyorum."

"Hayır." dedi London boğulurcasına. "Boğazıma doladı ipi. Beni boğazlamak istedi."

Hunter, silahını adamın kafasına dayarken gözlerini kısıtı. Logan, adamın boştaki eline uzandı ve Hunter'ın tuttuğu elini de alarak adamın ellerini kendi ipiyle bağladı.

"İp öyle kullanılmaz, götlük," diyerek fısıldadı Hunter. "Belimdeki telefonu al, London."

London onun dediği gibi yaptı ve talimatlarını bekledi. İçgüdüleri ona bir an önce polisi aramasını söylüyordu ama dişleri birbirine vuracak kadar sarsıntıyla titriyordu.

“Güzel. Rehberden Jack Cole’u bul ve ara onu. Bizimle birlikte olduğunu ve halledilmesi gereken bir mesele olduğunu söyle. Şerifle o ilgilenir.”

Jack telefona anında cevap verdi ve birkaç cümlede olaya vakıf oldu. London’a sakinleşmek ve nefesi alıp verişini kontrol etmek için duraklamasını söyledi. Şimdi bayılmasının kimseye bir yararı olmayacaktı.

Birkaç dakika sonra yaklaşmakta olan siren sesleri duyuldu. Soğuk bir rahatlama içini kaplarken titremesi son buldu. Bu adamın kim olduğunu ve neden onu öldürmek istediğini bilmiyordu ama her şey bitmişti. Yaşamaya devam edecekti.

Artık istediği yaşam tarzını kendi belirleyebilirdi.

Yirminci Bölüm

Endişeli ve gergin görünen Alyssa, acil servisteki yatağının yanına oturdu. Gerginlikleri yüzlerinden okunan Logan ve Hunter alçak sesle, köşede Luc'la konuşuyor; doktor konuşmasına izin verir vermez polise verdiği ifadeyi tekrarlıyorlardı. Kimse, neden saldırıya uğradığını bilmediğini söylemişti ama London onlara inanmıyordu. Logan, kötü adamı alaşağı ettiklerinden beri sürekli telefundaydı. Kiminle konuştuğunu ya da ona yardım etmek için kardeşiyle neden ofise geldiklerine dair en ufak bir fikri yoktu ama bir şeyler biliyordu.

"Tanrım, çok gerginler." dedi kuzenine. "Bir şeyler ters gidiyor."

Chloe, Alyssa'nın kucağında oyuncak hayvanıyla oynarken kadın omzunun üstünden adamlara baktı. Sonra zoraki bir gülümsemeyle yeniden ona döndü.

"Koruma içgüdüleri. En iyi yaptıkları şey."

Xander ve Javier geldiğinde bu koruma içgüdülerinin başka bir seviyeye çıkacağını hissetti. Xander, sesini çıkartmıyor olacaktı ama bu onun çapkınlık yasalarının bir parçasıydı. Javier iyi gününde bile gergin olurdu. Hastaneye geldiğinde hastane önlüğü giydirmişlerdi. Telefonu hâlâ pantolonunun cebindeydi. İçinde bir his, hâlâ herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu söylüyordu. Sadece ona hizmet eden bir hemşirenin bulunduğu özel odaya alınmadan önce acil servisin kapı-

sından geçtiğini hayal meyal hatırlıyordu. Ardından bir doktor ve onlarca test gelmişti. Herkese söylemeye çalıştığı şeyi öğrenmeleri çok zamanlarını almamış; yalnızca korkmuş ve titriyordu. Bir süre rüyasında, onu boğmaya çalışan yabancılarla uğraşmak zorunda olacağını biliyordu.

Alyssa, elini sıktı.

“Endişelenme. Bu işi halledecekler.”

“Çoktan halletmedilerse. Ne bildiklerini bana söylemelerini isterdim.”

“Yine o korumacı hallerine döndüler.” Kadın omuzlarını silkti. “Alışırısın.”

Logan’ın telefonu öttü. Telefonun ekranına bakarak çabucak cevap yazdı. Hemen ardından Hunter’ın telefonu çalmaya başladı. Başparmağını ittirerek telefonu açtı ve geniş adımlarla koridora çıktı. Hattın öteki tarafına haykırıyordu.

“Pek emin değilim. Bıçak üstündeyim sanki sürekli.” London titrememeye çalıştı. Yaşadığı için şanslıydı. Heyecan vericiydi... Ama rahatsız ediciydi. Katil neden onu hedef almıştı?

Logan’ın biyonik duyma yetenekleri olmalıydı. Telefonunun susmamasına ve London’a bağlı cihazların çıkarttığı seslere rağmen ona dönüp masmavi gözlerini üzerine dikmişti.

“Rahatlamaya çalış. Kimse sana zarar vermeyecek. *Kimse*. Söz veriyorum.”

“Biz de bunu sağlamak için elimizden geleni yapacağız,” dedi açık kapının yanından odaya girip doğrudan onun yatağına doğru ilerleyen Xander. Javier de yanında yürüyerek onu takip etti. İkisi de yorgun ve gergin ama onu hayatta gördükleri için de bir o kadar rahatlamış görünüyorlardı.

London onları görür görmez içine ruh üflendiğini sandı. Bugün yaşadığı o korkunç anlarda bir daha onları asla görmeyeceğini düşünmüştü. Onları burada, yakınında görmek özümseyemeyeceği bir neşeyle doldurmuştu içini.

Xander tereddüt etmedi. Kızın yanına varır varmaz yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını kaldırarak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Hayatında daha önce hiç endişelenme-

miş ya da çaresizliğe düşmemiş gibi öptü onu. London kendini memnuniyetle ona açtı. Titriyordu. Xander'ın dudağını delicesine bastırmasıyla rahatladı. Bugün başına bir şey gelmiş olması Xander'ı etkileyecekti. O öpücüğün aşağısında, alt dudağının bir çimdiğinde, kaçtığı için onu daha sonra cezalandıracağı iması vardı. London titredi.

Xander onu bırakarak diğer tarafa bakması için onu dürttü. Javier ayakta bekliyor; yanan gözler ve sıkılmış yumruklarla ona bakıyordu.

“Üzgünüm, ufaklık.”

Tam olarak ne için özür dilediğini anlayamadı, özür dilemesi gereken kendi değil miydi? Sormaya vakit bulamadan sanki yaşaması ona bağlıymış gibi onu geniş göğsüne doğru çekti. Kablolar ve makine sallandı. Kalbi delicesine küt küt atan Javier dudaklarının onun dudakları üstünde gezdirdi ve... Duraksadı. Ne dilini ağzının içine sokmaya ne de öpücüğünü daha derinlere indirmeye kalkıştı. Sadece dudaklarını, onun dudaklarına bastırdı ve tamamı sarsılan bedeninin içine çekti kızı. Onu rahatlamaya çalışıyordu ama London, Javier'in buna, ondan fazla ihtiyaç duyduğunu fark etti. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirip yanağına dokundu. Dudaklarıyla bir karşılık bulmak için onun dudaklarını aradı. Bedeni arzuyla sarsılan Javier ona yalvarıyor, onu içine alıyordu. Her yerinde Javier'i hissediyordu. Kollarını tuttu ve sanki aralarından hiç hava sızmasın istercesine onu göğsüne bastırdı ve öpücüğüyle ona sahip oldu. Onun bu sahiplenici dokunuşunun içinde boğulan London, adamın, istediği her şeye sahip olmasına izin verdi.

Xander'ın arkasına geçtiği hissetti. Alnına bir öpücük konurdu.

“Dehşet içindeydik, *belleza*. Güvende olman bizi rahatlattı. Seni tüm zararlardan sakınmak ve tutmak istiyoruz ve...”

“Öhöö” Kaşları havada, kapının yanında duran karanlık, tehlikeli bir yabancı bir tip araya girdi.

Jack Cole. London onu yalnızca bir ya da iki kez görmüştü ama adamın her yerinden akan o gücü tanımıştı. Suçlu bir çocuk gibi büzülüp küçülmemek için kendini zor tuttu.

Santiago kardeşler, Jack'i lime lime doğrayıp ona büyük bir acı tattırmak istercesine baktılar aynı anda. Alyssa, Jack'i görmezden gelerek bir annenin, erkek arkadaşı ile ulu orta öpüşen kızını uyaran bakışlarına benzeyen bakışlarla London'a manalı manalı baktı. Karısının elini tutan Luc'un suratına gevrek bir gülümseme yerleşmişti. Logan eğleniyormuş gibi gözlerini kırparken Hunter afallamış bir halde boş boş onları seyrediyordu. Xander ile Javier arasında sandviç olduğunda dış dünyayı tamamen unutmaları ne kadar komikti.

"Özür dilerim." diye mırıldandı herkese.

"Siktir et." Xander koluyla onu iyice sarmaladı. "Özür dilememelisin. Ben üzgün değilim."

"Aman ne şaşırdım." dedi Logan ağır ağır konuşarak.

"Onu caydırma, su çocuğu" dedi Jack. "Halletmemiz gereken bir iş var."

"Hep bir şeyleri mahvet. Hem Piyadeler asla Deniz Kaplanları'ndan daha iyi olamayacak."

Alyssa itiraz ederek inledi.

"Yine mi aynı tartışma?"

"Sanırım su beynine hasar vermiş," diyerek lafı yapıştırdı Jack. "Ama yanılsamadan sana mutluluklar dilerim."

"Bu tamamen anlamsız tartışmayı, sonra devam ettirebilir miyiz?" diyerek araya girdi Xander. "Logan, polisle birlikte hareket ettiğini söylemiştin. Durum?"

Jack'in suratındaki bütün laubalilik çekildi.

"Evet. Kemerlerinizi takın. Son durum çok da iç açıcı değil." Odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Meksika polisi, biraz yol gösterince Carlton'ın cesedini buldu..." Jack boğazını temizledi. "Şu anda olayı soruşturuyorlar. McConnell bilmek istediğini her şeyi buldu, değil mi?"

Xander onaylarcasına kafasını sallayınca London'ın kaşları çatıldı.

"Carlton kim? Meksika polisi bu işe nasıl karıştı? Bana saldırıran kişiyle bu olayın ne bağlantısı var?"

Jack, Xander ve Javier'e sonunda ona neler döndüğünü söylemek için izinlerini ıstercesine baktı. Xander sessizce küfretti.

"Ah, hayır. Bildiklerinizi öğrenmek istiyorum. Bilmeyi hak ediyorum, lanet olsun."

"Hak ediyorsun." Javier yanına oturdu. "Bugün olanlar... Senden özür dilememin nedeni. Benim için değerli olmak dışında bugün karşılaştığın o saldırıyı hak edecek hiçbir şey yapmadın. Carlton, zamanında benim için çalışan Chad Brenner isimli bir adama bilgilerimi satan kişi. Brenner, para getiren birçok ürünümüzü tasarlamıştı. Entelektüel üretimi için iş sözleşmesindeki maddenin üzerinde bir para isteyince bizi mahkemeye verdi. Kötü ayrıldı bizden. Mahkemeyi de kaybedince intikam almaya karar verdi." Kızın elini tutarak derin bir iç geçirdi. "Ama yemin ediyorum, izin verirsen her şeyi yapacağım..."

"Yapacağız." diyerek araya girdi Xander.

"Yapacağız." diyerek başını salladı Javier. "Evet. Gücümüz yettiğince seni korumak için her şeyi yapacağız. Ama tehlike de olman tamamen benim suçum, London."

"Tehlikedeydi." diyerek bu sefer Jack düzelitti onu.

Herkes ona döndü.

"Açıkla." diyerek bağırdı Javier, Jack'e.

"Açıklamak üzereydim. Polis, Valjean'ı tutuklamak üzere geldiğinde..."

London inleyerek Javier'e döndü.

"Karını öldüren katil Valjean mı?"

Javier gergin bir şekilde başını salladı.

"Ta kendisi, evet. Ben de yeni öğrendim."

Şok, London'ın bütün vücuduna yayıldı.

"Brenner, senden intikam almak için bu Valjean'ı beni öldürmesi için mi tutmuş? Francesca'ya yaptığı gibi?"

"Tam üstüne bastın." dedi Jack. "Polis onu içeri alıp sorgulamaya başladığında bütün ayrıntıları seve seve anlatmış. Elbette, polisin onu FBI'a teslim etme tehdidinin bunda bir etkisi olmuştur."

"İtiraf etti mi yani?" diye sordu Javier buyurgan bir edayla.

"Evet. Brenner'ın adını çok çabuk yumurtladı." Jack iç geçirdi. London şimdi söyleyeceklerinin iyi şeyler olmayacağını biliyordu. "Onu güvenliği arttırılmış bir yere aktarırken ona eşlik eden polislerin üstüne atlayıp birini öldürmüştü. Diğer de vurmak zorunda kalmış. Ölmüş."

"Kahretsin!" Javier ayağa fırladı. Sanki kendini bir duvara çarpırmaktan alıkoyuyormuş gibi bütün kasları gerilmişti. "Tanıklık edemeyecek ve Brenner bu işten yakasını sıyracak. London'ın peşine başka bir adam takacağından şüphem yok. London güvende değil."

"Hikâyeyi tamamlamadım." Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hikâye burada yeniden yön değiştiriyor. Lafayette polis departmanı FBI'ı aramış. İlginç bir şekilde Brenner bir süredir 'şüpheli' listelerindeymiş. Valjean'ın kayda alınmış itirafı hoşlarına gitmiş. Florida'daki yerel kolluk kuvvetlerini Brenner'ı tutuklamaya göndermişler. Kaçamamış. Yaptığı yasadışı işleri göz önüne alınca birkaç kez müebbet yer diyorum ben. İşleri daha eğlenceli bir hale getirmek için hükümet bütün hisse senetlerine el koyuyor. Görünüşe bakılırsa CIA de onunla konuşmak istiyor. İranlılar için bazı nükleer fikirler geliştirdiğine yönelik deliller var gibi ellerinde."

Hunter ısıklı çaldı.

"Bu işe ne kadar girdiğine bağlı olarak vatan hainliğiyle bile suçlanabilir."

"Sefil hayatının kalanını federaller mahvedecek." diyerek başını salladı Logan. "Harika!"

"Bitti, öyle mi?" London kendi titreyen sesini duydu.

Jack odayı geçerek yanına geldi ve yatağın kenarına oturdu. İnanılmaz şekilde yumuşak olan ellerinin arasına aldı London'ın ellerini. Acı veren bir yakışıklılığı vardı. İki kişiyi

âşıkı ve başkasını istemiyordu London. Ama adamın onu heyecanlandırdığını reddedemezdi.

“Evet. Valjean öldü ve Brenner bir daha gün ışığını göremeyecek. Derin nefes al. Bu ikiniz için de geçerli.” Jack, Xander ve Javier’e baktı. “Artık güvende.”

“Güzel. Teşekkürler.” Xander şimdi aralarına girmişti. “Şimdi elini kadınınızın üstünden çek.”

Jack gözlerini süzerek ayağa kalktı.

“Eğer bu kadar sahiplenici olacaksan adamın o parmağa bir yüzük takmalısın. Başka kimsenin Morgan’a dokunmasını istemediğimi fark ettiğimde, ben öyle yaptım.”

London içinden, yer yarılrsa da içine girsem diye, geçirdi. Onu sadece bir haftadır tanıyorlardı. Hele vücudunun bir kısmını onlardan gizledikten sonra onunla evlenecek değillerdi.

Onları ne kadar arzuladığını ve sevdiğini onlara göstermeden, parmaklarının arasından kayıp gitmelerine izin vermeyecekti.

“Güncelleme için teşekkürler, Jack.” dedi aceleyle. Tuhaf sessizliği bir şeyin bozması gerekiyordu. Alyssa’ya döndü. “Doktor ne zaman çıkabileceğimi söyledi mi?”

“Şu anda taburcu olman için gerekli evrakları hazırlıyorlar.” dedi kuzeni.

“Uzun sürmez, hayatım.” Luc onu rahatlatan bir gülümseme fırlattı.

Sanki işareti almış gibi hemşire kapıda belirdi ve küçük kalabalığın arasından tasvip etmeyen, çatık kaşlarla geçerek taburcu evraklarını London’a uzattı.

“Hastaneden ayrılabilirsiniz. Doktor bir iki gün istirahat etmenizi tavsiye ediyor. California’daki doktorunuzun verdiği ilaçları kullanmaya devam edin. Hepsini. Bulanıklık yaşıyorsanız, dengenizi sağlamada sıkıntılar yaşıyorsanız ya da parmaklarınızdaki kesikler mikrop kaparsa doktorunuzu arayınız.”

London onaylarcasına başını salladı.

“Teşekkürler. Arayacağım.”

"Hayır. Biz arayacağız." Javier hemşirenin elinden kâğıtları aldı. Yeniden kadınla konuşmadan önce kâğıtları inceledi. "Ona bakacağız."

Aksi ihtiyar kadın, Javier'in özel işlere müdahalesinden ve Xander'ın ellerini onu sahiplenmişçesine London'ın omuzlarına koymasından rahatsız oldu. Nedenini bilmek istemiyormuş gibi başını salladı.

"Yaptığınızdan emin olun."

"Yanında olacağız." dedi Xander hemşire çıkarken.

"Ben size tavsiyemi verdim." dedi sahte bir selamlaymayla onları selamlayıp kapıya doğru yöneldi Jack ve kayboldu.

Jack gider gitmez Hunter omuzlarını silktiler.

"Piyade olduğundan çoğu zaman yanılır ama bunda yanılmıyor. Kata'yla, onunla tanıştığım akşam evlendim. O an hissedersiniz." Logan'a doğru baktı. "Doğru kızla evlenmesi on beş yıl süren bir ahmak işte Logan."

"Hey! On altı yaşında onun doğru kadın olduğunu biliyordum. İşlerin boka sarması benim hatam değil. Onu geri kazanıp evlendim, değil mi?" Ağabeyinin koluna vurdu.

Bu düşünce gerçekleşecek gibi olsaydı iri yarı, testosteron yüklü evlilik konusunda atıp tutan üç adamı gırtlaklama şansını kaçırmak istemezdi. Ne kadar ayıp...

London boğazını temizledi.

"Beni kurtardığınız için ikinize de çok teşekkür ederim."

Hunter, lafı bile olmaz dercesine elini salladı.

Logan sırttı.

"Eğlenceliydi. Ne zaman bir tehlike karşısında yardıma ihtiyacın..."

"Gerek kalmayacak." diye homurdandı Javier.

"Biz orada olacağız." diye ant içti Xander.

London, kendi erkeklerini yok sayarak Edgington biraderlere baktı.

"Bundan keyif almanız ne hoş, beyler. İkinizin de mutlu evlilikler yapmış olmasından memnunum ama yeter yani!"

Hunter ve Logan'ın suratları asıldı. Sonunda içinde bulundukları halden biraz utandılar.

"Evet, haklısın." dedi Logan ağır ağır konuşarak. "Ben ve koca ağızlı ağabeyim, şey..."

"Karılarımızın yanına evimize dönelim." Hunter, Logan'ı gömleğinden tutarak kapıya taşıdı.

London eğleniyormuş gibi kafasını sallayarak onların gidişini seyretti. İkisi de çılgın ve harikaydılar. Özellikle çılgın.

"Giyinmen için sana birkaç dakika tanıyalım da sonra hep beraber ayrılalım." diye öneride bulundu Alyssa. "Yardıma ihtiyacın var mı? İstersen hemşireyi gönderebilirim."

"Hallederim ama yine de teşekkürler." Tek istediği buradan çıkmak ve... Hayatını devam ettirmenin en iyi yolunu planlamaktı.

Alyssa gülümseyerek ayağa kalktı.

"Yardıma ihtiyacın olursa bana seslen."

Luc yanına gelerek omzunu sıvazladı.

"İyi olman beni de rahatlattı. Kuzenin ve ben hep yanında olacağız."

"Teşekkürler." Gözyaşlarını tuttu. Sinirleri aşırı gerilmişti. Tanrı biliyor ya olaylı bir gün geçirmişti ama gün daha bitmemişti. Halledilmeyi bekleyen birçok şey vardı...

Özellikle yüreği.

"Bana dünyaları vermiş oldun böyle diyerek." Luc'a gülümsedi.

Adam da ona gülümseyerek Xander ve Javier'e döndü.

"Üstünü giymesi için ona birkaç dakika verin, beyler."

İkisi de yerinden kıpırdamadı. Sanki onları yerlerinden oynatmak için bir kongre kararı alınmalıymış gibi duruyorlardı.

"Lütfen." diye fısıldadı London. Elbiselerini giyip düşüncelerini toplamak istiyordu. Cesaretini toplamak, söylenmesi gerekenleri nasıl söyleyeceğinin bir yolunu bulmak istiyordu. Aklında söylenmedik, bir sürü şey vardı...

Javier sessizce küfretti. London'a, o yanında olmadan odayı terk etmemesini söyleyen bir bakış fırlattı ve hışımına koridora çıktı.

Xander itiraz etmeye ya da yalvarmaya hazırlanmış gibi duruyordu. Ama vazgeçti ve homurdanarak, "Peki." dedi.

Ağabeyinin peşinden koridora çıktı. London birden tek başına kaldı. Külodunu giyerken, sessizliğin onu yatıştırması gerekiyordu. Dinen adrenalinin yerini şimdi kemiklerine kadar işleyen bir bıkkınlık aldı. Sütyenini takıp gömleğiyle boğuşurken her şeyin yanlış gittiğini hissediyordu. Yıllarını komada, yaraları yüzünden izole edilmiş, korkularının esiri olmuş bir halde yalnız geçirmişti. Korkusu devam ettikçe yaşayamayacağı kafasına dank etti. İncinecekti. Herkes onu sevmeyecek, anlamayacaktı. Yaralarından dehşete düşen insanlarla karşılaşabilirdi. Yaralı olan, sık düşünen onlardı. Teninin altına gömülü yüreğini görmekten aciz olanlardı.

Bir ara Xander ile Javier'in de bu sınıfa dâhil olacağını düşünmüştü. Tanıdığı, sevdiği adamlar sırtını kırmızı bir yol şeridi gibi aşındıran harita yüzünden onu reddederler miydi? Belki... Ama muhtemelen reddetmeyeceklerdi. Bu ilişki sonsuza kadar sürmeyebilirdi belki ama şansını denemezse bu ilişkinin neler vaat ettiğini bilemezdi. Risk almak, yaşamın bir parçası değil mi?

Ayakkabılarını giydi. Yüzüne dökülen saçını çekti. Sonra kendisini onlardan ayıran kapalı kapıya baktı. Kendini güvende hissettiği bölgeyi terk edecekti. London, Xander ve Javier'e, korkularına saplanmış ve başka bir adamın vahşi saldırısının ardından değil, dinlenmiş ve bir bütün olarak gitmek istiyordu. Bozulmuş sinirleriyle ya da korkuyla hareket etmediğini bilmelerini istiyordu. İşte o zaman onu reddederlerse... Gerçekten denemiş olmanın rahatlığını duyacaktı.

Odayı geçerek kapıya vardı. Soluklanarak kapıyı açtı ve koridora çıktı. Erkekleri, onu güvende ve tek parça halinde

tutmak için her şeyi yapmaya hazır bir halde, koruyucu duvarlar gibi önünde durdu. Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi.

"Geri çekilmezseniz kapıyı bıraktığımda kıcıma çarpacak kapı."

Birkaç adım uzakta, Alyssa onu dirseğiyle dürtene dek kıkırdadı Luc.

Javier'in uyaran gözleri kısıldı. Yalnız olsalar ve travmatik bir gün atlatmamış olsalardı, kıcını nasıl tokatlayacağını, dayanılmaz bir şekilde onu zevke getirerek nasıl işkence edeceğinin ve orgazmını geciktireceğinin hesabını yapıyor olurdu. Kulağa muhteşem geliyordu bu.

Xander onu bileğinden tutarak kendine doğru çekti.

"Şimdi çarpmayacak. Bizimle güvende olacaksın, *belleza*. Daima."

"Ondan şüphem yok." Kendini adamdan kurtarmayı başardı.

Onu seyreden Javier'in kaşları çatıldı.

"Ufaklık, bunu bir daha mahvetme. Bizimle gel. Konuş bizimle. Dün gece Dallas'ta olanlar için üzgünüz..."

"Söylenecek hiçbir şey yok." London başını salladı. Ondan, ihtiyaç duyduğu güveni istediği için özür dilemesini istemiyordu. Güvenini veremediği için üzgündü. Onlara kendini tamamen adamadan önce bu sorunu çözecekti. "Anlıyorum. Sadece... Bunu konuşmadan önce biraz zamana ihtiyacım var. Bana zaman tanıyabilir misiniz?"

Xander itiraz etmeye hazır bir şekilde gerildi. Onun kadar gerilmiş olan ağabeyine baktı göz ucuyla. Aralarında sessiz bir şekilde iletişim kurdular. London sırtmasını bastırdı. Bundan sonra her ne olursa olsun, bu iki adam birbirlerinin yanında olacaktı. London, bundan daha önemli bir şey olabileceğini düşünmüyordu. Yıllardır birbirlerine sırtlarını dönmüş olabilirlerdi ama asla gerçekten ayrı düşmemişlerdi. Anlaştıklarını görmek yüreğini ısıttı.

Sonunda Xander omuzlarını sarkıttı ve öfkeli bir şekilde iç geçirdi. Sonra Javier bir sağa bir sola başını salladı.

“Neye ihtiyacın olursa ufaklık, söyle bize. Ne zaman ve nasıl ihtiyacın olursa, bizim ne söyleyebileceğimizi düşünmeden bizimle iletişime geç.”

London başını salladı.

“Söz ver bize.” dedi Xander. “Gündüz ya da gece, yağmur yağarken ya da güneş açarken...”

Ona değer verdikleri belliydi. Aniden sıcacık bir baş dömesinin nasıl bir duygu olduğunu anladı. “Söz veriyorum.”

Aralarına girerek Xander’ın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Xander onu tuttu ve kendine çekti. Adamın hızla atan kalbiyle gergin ve ümitsiz sarılışı, neredeyse London’ı eritip bitirecekti. Kulağına fısıldadı.

Yalvaran bir ifadeyle adama baktı.

“Biraz zaman ver. Çok sürmeyecek.”

Adamın suratına bir tereddüt yayıldı. İtiraz etmek istiyordu ama başını salladı. Son kez dudaklarını onun dudaklarına sürttü. Dişlerini sıkarak geri çekildi. London, Javier’e döndüğünde, adamın mavi gözlerinden milyonlarca soru döküldü.

“Brenner ve Valejean konusunda bana kızgın olduğun için seni suçlamıyor...”

“Kızgın değilim.” Bu fikri saçma bulmuş gibi suratını ekşitti. “Brenner’ın o kadar intikama susadığını bilmiyordun. O kadar dar kafalı ve zalim olması çok kötü ama... Artık bunu geride bıraktık.” Titrek bir nefesi içine çekti. “Bitti artık.”

Javier, saçlarına asıldı ve başını arkaya yatıracak şekilde çekti. Kızın dudaklarını, dudaklarının altına yaklaştırdı. Uzun bir süre bütün bedenini ele geçirdi. Ağzının her bir noktasını sahiplendi. Gönülsüzce bıraktı London’ı.

“Bizi unutma.”

London, onun gözlerine baktı ve Xander’ın elini tuttu. “Asla.” diyerek söz verdi.

Sabah güneşi çekilirken Javier, oturma odasını arşınıyor, milyonuncu kez saatine bakıyordu. Boktan bir pazar sabahı

olduğundan kendini doğru düzgün işe veremiyordu. Yakındaki kanepeye uyuşuk bir şekilde yaslanan Xander, çalışmayı denemeye bile hevesli görünmüyordu. Javier, yakındaki mini barın üstünde duran Cîroc şişesine baktı. Pürüzsüz, saf alkol bir zamanlar taşıdığı kurtarıcı cazibesini yitirmişti. Suçluluk duyan vicdanın sesini bastırması için çok çabalamak zorunda değildi artık. London, ona yeni bir yolu gerçek aşkı göstermişti. Şimdi o yanında olmadan kıvranıyordu. Xander nasıl oluyor da bu kadar sakin görünebiliyordu?

"Haliyi aşındırdın." dedi kardeşi ağır ağır.

"Sen de kıcını kanepeye kazık diye çıktın. Telaşlanmıyormusun?"

Xander ufak bir tereddüttün ardından başını salladı.

"London, itiraf etmeye hazır veya değil ama henüz bizimle işi bitmedi. Önce bizimle konuşmadan bizden vazgeçmeyecek. Sen üzerine düşeni yaptın, değil mi?"

Javier hafifçe cebine vurdu. Cebindekiler yüzünden hem endişeleniyor hem de bir rahatlık duyuyordu.

"Yaptığımı biliyorsun. Kapıdan şimdi girse, hazırım. Senin malzemen yanında mı?"

Xander cebini okşadı.

"Yanımda." Cheshite kedisinin sırtışına benzer bir sırtış yayıldı yüzüne. "Bu sabah da telefon görüşmesini hallettim. Her şey tamam." Yüzündeki sırtış silindi. "Vazgeçmek için son şansın."

"Hayır!" "Xander çıldırmış mıydı?" Hayatta birçok şeyden vazgeçmişti; normal bir ergenlik hayatı, vefat eden karısı, neredeyse kaybedecek olduğu, aile mirası şirket. Ama Xander'dan yeniden vazgeçmeyecekti. Ya da London'dan. "Ya sen?"

"Vazgeçmiyorum, ağabey."

Javier yutkundu.

"Tam da duymak istediğim şey. Bizi ne zaman görmek ve bizimle ne zaman konuşmak istediğini bilseydik..."

Kapı zili çaldı. Oturma odasının kavisli tavanında yankılandı. Xander kanepeden zıplayıp kapıya koşarken Javier de kapıya doğru fırladı. Kapıyı birlikte açtılar. Karşılarında London duruyordu.

İnanılmaz görünüyordu. Uzun saçları solgun kıvrıkcıklar şeklinde hafif sabah rüzgârında sallanıyordu. Kenarlarına yoğun bir şekilde siyah sürme çektiği gözlerini, onlara yeniden bakmadan yanaklarına doğru indirmişti. Dudakları dalgın bir öfkeye tutulmuştu. Uyumlu aksesuarlarıyla birlikte sevimli, beyaz renk sırtı açık, kolsuz bir elbise giymişti. Parıldayan gümüş bilezik ve dudak parlaticısı dışında her şeyi sadeydi.

“Kötü bir zamanda mı geldim?”

Yumuşak sesi anında Javier’in penisini sertleştirdi. London’ın hırıltılı soluklanışını ve kadınsı haykırışlarını kafasından bir türlü atamamıştı. Teninin pembeleşmesini, orgazm olmak üzereyken bilinçsizce bacaklarını ayırışını, orgazm olduktan sonra ona sımsıkı sarılışını unutamamıştı... Her zaman ait olacağını düşündüğü bir kalbe sahipti sanki. Şimdi bu hissin yanlış çıkmaması için dua ediyordu.

“Hayır, elbette.” Ama harekete etmedi Javier. Edemedi. London’ı kalmaya ikna etmek için söylemesi gerekenleri aklında toparlamaya çalışarak ona baktı sadece.

“Heykel gibi dikilip ona bön bön bakıp onu kapının önünde mi tutacaksın?” diye mırıldandı Xander kulağına ve London’a kapıyı ardına dek açtı. Kızı elinden tutarak içeri aldı. Javier, Xander’ın kızı kolları arasına almak istediğini görebiliyordu ama önce London’ın neler söyleyeceğini dinlemeleri gerektiğini biliyordu. Onların da söyleyecekleri birkaç şey vardı.

“İçeri gel, *belleza*. Konuş bizimle.”

Javier kapıyı kapatıp kilitledi. Arkasını dönerek birden bütün hayatı olan iki insana bütün dikkatini vererek onları oturma odasına doğru takip etti.

“Oturup bir dakika beni dinler misiniz?”

Soru tatlı, pembe dudaklarından yumuşacık bir şekilde döküldüğünde Javier buraya gelip aklından geçenleri söylemek için bütün cesaretini toplamak zorunda kaldığını anladı. Duymak istedikleri şeyi mi söyleyecekti? Dün onu yanlış mı anlamıştı? Hastanedeki vedası, sonsuza dek gidişine bir girizgâh mıydı?

"Elbette" dedi Javier kanepenin kenarına oturarak.

Suratı asılmış Xander, onun yanında oturdu.

"Aklından geçenleri söyle bize."

London hâlâ ayakta duruyordu. Titreyerek soluklandı.

"Dominion'daki cuma gecesi için özür dilemek istiyorum."

"Sorun değil. Senden bir anda çok şey istedik, ufaklık." Javier onu kollarına alıp, onlara güvenmemesinden gücenmesine rağmen onu anladığını söyleme istediğine karşı savaşıyordu.

London önce başını kaldırdı sonra salladı.

"Benden çok şey istediğiniz doğru ama size güvenip korkularımı açıklamam gerekirken, küçük bir kız çocuğu gibi panikledim ve kaçtım."

"Bir ilişkide yolunu bulan bir kadın gibi davrandın. Hepimiz hata yaparız. Ben, payıma düşenden fazlasını yaptım. Xander ondan da fazlasını..." Kardeşi dirseğiyle dürttü onu. "Ama sen konuşmaya hazırsan, biz dinlemeye hevesliyiz."

"Teşekkürler." Ellerini birbirine kavuşturdu.

Javier kanepeden fırlayıp ona sımsıkı sarılmak istiyordu ama London aralarına görünmez bir duvar örmüştü. Dokunmalarına izin vermeden önce aklındaki her neyse onları açığa vurması gerekiyordu.

Bu yüzden Javier ona doğru başını sallamakla yetindi.

"Sen bir şey söylemeden önce, bizi terk ettiğin için kızgın olmadığınızı bilmeni istiyorum. Evet, korkuların hakkında konuşabilirdik ama her şey yolunda."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle her şey yolunda, ufaklık. S.I. Endüstri bile."

Xander araya girdi.

“Evet. Bu sabah Adalet Bakanlığı’ndan telefon aldık. Federal savcılar Brenner’ın ve bilgilerin bizim Ar-Ge bölümümüzden geldiğini bile bile satın alan United Velocity’nin başındaki yönetici pisliğin peşinde. Brenner’ın evine düzenlenen baskında polis bilgisayarındaki tüm bilgileri ele geçirmiş. Bize başka askeri ihalelerin de verileceğinin garantisini aldık. Ya pastanın çileği ne dersin? En önemli araştırmacılarından biri işverenin yaptığından öylesine dehşete düşmüş ki bizimle irtibata geçti. Savcılarla tam iş birliği içinde çalışacağını söyleyerek United Velocity’den ayrıldı ve bizime çalışmayı teklif etti.

“Mükemmel bir teklif bu çünkü en az Brenner kadar zeki ve ondan daha fazla vicdan sahibi. Xander’ın yönetim kurulumunda olması ve benim de yüzde yüz kapasiteyle dönmemle beraber şirket çabucak yeniden düzlüğe çıkacak.” Javier halinden memnun bir şekilde kanepeye yaslandı. Güzel olmasına rağmen son bir sorun vardı. London’a ona güven veren bir bakış attı. “Ve sen varsın. İstemeden de olsa karşılaştığın tehlikenin nedeni olduğum için üzgün olduğum kadar bu paragöz intikam ve casusluk olayını geride bıraktığımız için de mutluyum. Bir daha asla tehlikede olmayacaksın, söz veriyorum.”

“Tehlikeye düşmemen için her şeyi yapacağız.” diyerek ona güven aşıladı Xander.

“İkiniz için her şey yolunda gidiyor gibi.” London onlara solgun bir gülümseme fırlattı.

“Bizim için.” dedi kardeşi üstüne basa basa. “Seninle konuşmak istiyoruz, *belleza*. Bunların hiçbirinin sensiz bir anlamı yok.”

“Sensiz çalışmıyoruz.” Javier bunu vurgulamakta bir sakınca görmüyordu çünkü gerçekleri konuşuyordu. “Üçümüzün... Simbiyotik bir ilişkisi var. Ne Xander ne de ben sen yokken iyi durumda değildik, ufaklık. Ben içkiyle hayatıma son vermek üzereydim ve...”

"Francesca'yı mı özlüyordun?" London'ın suratı sarktı.

Öyle olmadığını bilmeliydi. Javier, London'ın gözlerinin içine baktı. Bundan daha dürüst olamazdı.

"Hayır. Suçluluk duyuyordum. Sürekli şöyle olsaydı, böyle olsaydı diye düşünüyordum. Ona daha fazla ilgi duysaydım, ona daha fazla özen gösterseydim, gerçekten ona değer verecek kadar kendimi toplayaydım, boşamam gerekirken onu boşasaydım bugün hayatta olur muydu? Belki. Muhtemelen. Cevabını asla bilemeyeceğim. Ama iyileşmeme yardım ettiğini, utancımı sildiğini ve onun yerine saf ve mükemmel bir şey koyduğunu biliyorum." Çarpık bir gülümseme suratına yerleşti ve Xander'a baktı. "Hepimizin bildiği gibi seni görmeden önce o memelerin ve vaj..."

"Vaktimi en iyi şekilde değerlendirmiyordum." Xander, Javier'e manalı manalı baktı.

"Hafif kalır." diye mırıldandı Javier.

"Kapa çeneni, ağabey." Xander öne doğru eğilip London'ın eline uzandı. "Javier'in beni otobüsün önüne iterek söylemeye çalıştığı şey, hep birlikte daha iyi çalıştığımız ve seni kaybetmek istemediğimiz."

"Daha iyi çalışmak mı? Elbette." London titreyerek soluklandı ve parmaklarını Xander'ın parmaklarından çekti. "Toparlanma Projesi'ni sunana kadar ayrılmayacağım. Daha üç haftadan fazla..."

"Siktir et Toparlanma Projesi'ni şimdi." Javier ayağa kalkıp ona dikti gözlerini. "United Velocity, projesini tanıtmayacak. Bu yüzden projeyi kamuoyu ile paylaşmadan önce yeni projeyi yönetim kuruluna taşıyıp doğru bir şekilde halletmeye vaktimiz var. Bir süreliğine üzerimizde baskı yok, ufaklık. Şu anda iş aklımın ucundaki son şey."

"Öyle mi?" Mavi gözleri yeniden umutla dolmuştu. O ana kadar onların duygularından gerçekten şüphelendiğini fark etmemişti. "İş demiştin..."

"Çünkü sık kafanın teki." diyerek söylendi Xander ve kızın diğer tarafına geçti. Kolunu okşadı. Ona daha fazla do-

kunmak istiyor gibiydi. "Bizi kast ediyor." Sırıttı. "İş benim de aklımdaki son mesele."

Xander belli ki seks yapmayı ve doğrudan o aşamaya geçmeyi umuyordu ama her şeyin bir sırası vardı.

Javier kardeşine ağır bir bakış fırlattı.

"London bir şey söylemek için geldi. Bırakalım konuşsun."

Xander şaşırtıcı bir şekilde karşılık vermedi. Oturdu ve London'ı süzdü.

"Dinliyorum, *belleza*."

London odanın içinde yürümeye başladı. Kıvrıcık saçları sırtında dalgalanıyordu. Arkasını döndüğünde, onun yüzündeki kararlılığı gördü Xander.

"Lisedeki bütün sınıf arkadaşlarım mezun olmadan önce komadan çıktığımda bir daha asla yürüyemeyeceğimi söylediler. Ponpon kız, atlet ya da dansçı olamayacaktım. İnanamıyordum... İnanmayı reddettim. Doktorların bana fiziksel terapi yaptırarak benimle dalga geçtiklerini düşündüm. Yıllar sürdü ama yavaşça ayaklarımı yeniden hissedebildim, oynatabildim ve bazı kaslarımı çalıştırabildim. Ama gerçekten çok yavaş ilerliyordum. Sürekli depresyondaydım. Bunu yemek yiyerek 'atlattım.' Çok kilo aldım. Sonra ne yapacağımı bilmiyordum. On sekiz yaşında hayatımın bittiğini düşündüm.

Javier'in yüreği sızladı onun için.

"Olduğun gibi güzelsin, ufaklık. Aksine inanma."

"Kıvrımlarına bayılıyorum." diyerek ağabeyine destek çıktı Xander.

"Teşekkürler. Kilo verdim. Mutlu olmak için biraz daha vermek istiyorum."

"Senin mutlu olmanı istiyoruz." diyerek ona güven vermeye çalıştı Javier gülümseyerek.

Ona karşılık London da belli belirsiz gülümsedi.

"Yaklaşık bir yıl önce yeni bir fizyoterapistim oldu. Özellikle kaslarımın güçlenmesine ve motor becerilerimin iyileşmesine yardım etti. Brian zeki, sabırlı, komik ve mükemmel bir insandı. Yalnızca bir terapist değil, bir dost gibiydi. Bana

çıkma teklif etti. Yirmi dört yaşına yeni basmıştım ve ilk çıkma teklifimi almıştım. Kulağa çalgınca geliyor ama yeniden 'normal' olabilmek için yıllarımı verdim. İlk randevumuz gerçekten iyi geçti. Beni öptü ve benden hoşlandığını, beni yeniden görmek istediğini söyledi. Genç bir kız gibiydim, sersemlemiştim."

Javier hikâyesinin nereye varacağını bilmiyordu ama sonunun iyi bitmeyeceğini ve Brian'ın artık hayatında olmadığını biliyordu.

"Doğal olarak. Yaşına rağmen genç kızların deneyimlerini yaşamadın hiç."

London onaylarcasına başını salladı.

"Her şey bir yüzme seansından sonra elbiselerimi değiştirmeye gittiğim âna kadar güzeldi. Sütyeni ve külodumu giydikten sonra sırtımı örtmek için kullandığım tişörtümü havuzun kenarında unuttuğumu fark ettim. Onun gittiğinden emin bir şekilde tişörtü almak için havuza koştum."

Dudağını ısırды. Javier ne diyeceğini biliyordu. Brian'ı öldürmek istiyordu ama London'ın sözünü kesmeye kalkışmadı. Anlatması lazımdı.

Xander ondan daha sabırsızdı.

"Aptal pislik." diye homurdandı.

Kesinlikle haklıydı ama Javier yine de kardeşini dürttü.

"Bırak tamamlasın."

"Tahmin ettiğinizden eminim. Sırtımı gördü. Kazam ve sonrasındaki ameliyatlarım üzerine inanılmaz derecede tuhaf bir sohbet gerçekleştirdik. Klinik... Bir vakaydı. Bir sonraki buluşmamıza müşterileriyle birlikte olmanın profesyonel olmadığını düşündüğü bir mesaj atarak gelmedi. Bir dahaki yüzme seansına gittiğimde bikinisi içinde harika görünen esmer bir kadının benimle ilgileneceğini öğrendim. Brian'ın beni terk ettikten sonra onunla çıkmaya başladığını öğrendim daha sonra."

Javier dişlerini sıktı. Sorular bir bir dilinin ucuna geldi. Belki Brian gerçekten müşterileriyle ilişki yaşamamanın zekice olduğuna karar vermişti ama o aşağılık herife bu şüphenin zevkini tattırmayacaktı. London'ı severek onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı.

"Seni hak etmemiş, *belleza*." Xander ayağa kalkıp yavaşça ona yaklaştı.

Javier de ayakta durarak kahve masasının öteki tarafına doğru gitti ve ona iyice yanaştı.

"Eğer bu sevimli kadının nasıl..."

"Sus! Beni sevdiğinizi sanıyorsunuz. Yüzümün, göğüslerimin ya da başka yerlerimin güzel olduğunu sanıyorsunuz. Sadece en iyi kısımları görmenize izin verdim ama siz hepsini görmek istiyorsunuz. Peki, ama en kötü kısmımı görmeden tek kelime daha etmeyin." Ağlamak üzereydi. Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken burnu kızarmış, dudaklarını birbirine kenetlemişti. "Tek bir ses bile çıkartmayın. Önce bana güzel kelimelerle iltifat edip ardından benimle uğraşamayacağınıza karar verirsiniz bu beni daha çok yaralar."

Bu, asla olmayacaktı. Javier'in bir yanı, Brian ile bir tutuldukları için öfkelenmek istiyordu ama kendine, London'ın tek tecrübesinin bu olduğunu hatırlattı. Bön bir oğlana denk gelmişti. Javier şimdi bununla, onu seven adamlar arasındaki farkı göstermek istiyordu. Xander'a baktığında ikisinin de aynı niyetle olduklarını anladı.

Konuşarak London'ı temin etmek istiyordu Javier ama sadece başını sallamakla yetindi. Yanındaki Xander da aynısını yaptı.

"Teşekkürler." London titremesine neden olacak kadar zinde bir şekilde soluklandı. Pencereden süzülüp odayı aydınlatan ışık huzmesine doğru gitti ve elbisesinin yanındaki fermuara uzandı.

Yavaşça fermuarı aşağı çekti. Fermuardan çıkan yumuşak tıkırtı dışında oda sessizliğe gömülmüştü. Javier beklenti

içinde kıvranıyordu. Kalp atışları hızlandı. Fermuar kalçasına inip belinin dolgun çukuruna doğru aralanırken London omzundaki bir kopçayı çekti. Diğeri de kendiliğinden döküldü ve elbisesi göğüslerinin üstüne düştü. Bembeyaz kopçaları olan dantelli, beyaz renk, yarım sütyeni görüldü. Belinin yanındaki düğmeleri çözdü ve beyaz kopça ikiye ayrılarak kasıklarını görüldü. Javier yutkundu. Ağzından salyalar akıyordu. Ona dokunmamak için dişlerini sıktı. London'ın bundan kurtulmaya ihtiyacı vardı; ona izin vermeliydi.

Küçük ve davetkâr külodu görünecek şekilde, elbisesini kalçalarından aşağı çekti. Sonra ayakkabılarını çıkarttı ve düzgünce bir kenara koydu. Ardından uzun bir duraklama yaşadı. London havayı ve cesaretini içine çekti. Javier onu yüreklendiren bir bakış attı. Vücudunun gerildiğini, çıplak boynunun kenarında delicesine atan damarını görebiliyordu. Sessizlik odayı boğuyordu.

London arkasına uzanarak sütyenini açtı ve kollarını yana sarkıttı. Göğüsleri görünür görünmez Javier kendini geri çekmek zorunda kaldı. Onun içine gireli daha iki gün olmuştu ama sanki bu süre on yıl gibi geliyordu ona. Yanındaki Xander dişlerini sıkarak ona saldırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi kıza bakıyordu.

Sonra külodunun kopçalarını çözdü ve beyaz kumaş parçasını kasıklarından aşağı dizlerine ve ayaklarına kadar indirdi ve kenara fırlattı. Javier gözlerini yarığın üstündeki pembe et parçasına dikti. Parmaklarını, ağzını ve penisini oraya sokmak istiyordu. Evet, tam oraya... Daima.

"Göz alıcısın." Xander'ın sesi çatallaştı. Javier, kardeşinin söylediklerine inandığını biliyordu.

"Güzelden de ötesin." diyerek ekledi. "Bunu söylememizi istemediğini biliyorum ama bana ne kadar sevimli görüldüğünü söylemekten kendimi alamıyorum."

“Lütfen... Bırakın bitireyim.” Aşağıda, ön tarafında bir ağrı hissetti. Güçlü ve cesur olmaya çabalıyordu. Javier bu yüzden onu takdir ediyordu.

Bu sınavı geçene kadar, ömürlerinin kalanında bütün güçlerini ona sarf edeceklerine gerçekten inanmayacaktı London.

“Özür dilerim, ufaklık. Devam et.”

London yine uzun bir süre duraksadı.

“Bedenimin bu kısmını kabul etmeye hazır veya hevesli değilseniz benim için bir şey yapar mısınız? Bana sakın bahane sunmayın. Beylik laflara tahammülüm yok. Odayı terk edip kapıyı arkanızdan kapatırsınız. O zaman... Anlayacağımı anlarım.”

Yirmi Birinci Bölüm

Javier şoka uğramış bir halde gözlerini kırptı. London bir an için ikisinin de tek kelime etmeden onu terk edeceklerini mi düşünmüştü? Asla. Bu, asla olmayacaktı. Yanındaki Xander'ın gözleri irileşti. O da en az kendisi kadar bu isteğin şokunu yaşıyordu.

Xander ona aylardır dominant olmanın, edilgenin isteklerine cevap vermekten geçtiğini anlatıyordu. Şimdi London'ın isteğine, onun kırılganlığına karşı hassas olmasını garantiliyordu. Fakat bu onu sabırlı bir adam yapmıyordu.

"İstedğin buysa, kabul. Ama artık tereddüt etmek yok, ufaklık. Bizim olanı şimdi bize göster ve..." Olman gerektiğin gibi seni mutlu edelim. "Ne olacaksa olsun."

London bakışlarını yere indirdi. Otomatik bir hareketti bu, bilinç dışıydı. Javier onu çınlıplak ve yumuşacık bir halde karşısında gördüğünde sertleşmemiş olsaydı bu görüntü karşısında penisi anında dikilirdi.

"Evet, efendim."

Yine derin bir nefes aldı. Omuzlarını hevesle kaldırdı. Çenesi titriyordu. Javier ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

London iki adım atarak arkasını döndüğünde çıplak sırtını bütün boyutlarıyla gördü. London dizlerinin üstüne çökerek başını eğdi. Sadece vücudunu değil ruhunu da açığa çıkartmıştı. Nefesini tutarak bekledi.

Teni çektiği acıyı ve yaşadığı trajediyi yansıtıyordu. Derin oluklar, makine dişlileri gibi sırtının aşağısını soluk bir pembelikle kaplıyordu. Diğer yaraları sırtının üstünde yoğunlaşmıştı; daha taze, daha derin yaralardı. Ameliyat izleriydi. Kesik izlerine bakılırsa birden fazla ameliyat geçirmişti. Cevapların onlar için önemli olmadığını hissedecek kadar kendini iyi hissettiğinde ayrıntıları öğrenecekti Javier ama şimdi sırası değildi.

Kardeşine baktığında gözlerinden boşalan yaşları gördü. *"Aman Tanrım."* London ıstırabını paylaşıyordu. Javier o acıyı ondan alıp kendi yüklenmek istiyordu. Belli ki Xander da ayınsını diliyordu. Ama London'ın geçmişi, şu an onu önlerinde eğilen kadın yapan şeylerden biriydi.

Kardeşinin, iyileştirme aşamasını tamamlayıp onu bütün bir insan yapalım diyen bakışlarına, başını onaylarcasına sallayarak karşılık verdi. Bunu birlikte yapacaklardı.

Aynı anda London'ın arkasına dizlerinin üstlerine çöktüler. Javier ona dokunmak için daha fazla sabredemeyecekti. İkisi de sabredemeyecekti. London incinmiş, kararsızlığa düşerek rüzgâra kapılmış ve korkmuştu. Şimdi London'a duydukları inancı ona aktararak onu kendine getirmeleri ve yolunu bulmasına yardım etmeleri gerekiyordu.

Javier kızın sol kığını avuçlayarak kıza yaklaştı. Omzunun üstünde nefes alıp veriyordu. Xander da benzer şekilde hareket edince London küçük bir inilti koparttı. Tanrım, gerçekten onu terk edeceklerini düşünmüştü. Güvende hissettiğinde, bu yanlış yanılığa düştüğü için onunla dalga geçebildiklerinde, kığını tokatlayacaklardı. Şimdiyse, yanında olduklarını bilmesi gerekiyordu.

Elini sırtına götürdü ve parmaklarını yavaşça yaralarının doğru indirdi. Yara izlerini takip etti. Yaralar vücudunu ikiye ayırmıştı. Javier bakmadı yaralarına, sadece hissetti. Şimdi yumuşak bir dokunuşla takip ettiği yara derin bir yaraydı ve muhtemelen en azından geçici bir süre sinir hücrelerine zarar vermişti. Aniden gencecik London'ı parçalanmış arabanın

içinde kanlar içinde ağlarken düşündü... Lanet olsun, bu sahne acı veriyordu. Dudaklarını kürek kemiğine bastırdı.

"Ellerinin ve dizlerinin üstüne çök, *belleza*." diyerek emretti Xander kısık ama nazik sesiyle.

London'ın ağlaması yüreğini sızlattı ama kız, yaralı vücuduna daha kolay ulaşmalarını sağlayacak bir açı sunarak dediğini yaptı. Güneş onu altın ışığında yıkayıp aydınlatırken Xander vücudunu daha net bir şekilde gördü. Tek gördüğü London'ın katlanmak zorunda kaldığı acı ve öpmek istediği vücuduydu. Yaralarını iyileştiremezdi belki ama London'ı yaralarından çok kalbine değer verdiğine inandırabilirdi.

Xander iki eliyle kışını avuçlayarak London'ın arkasına açıldı ve dudağını sağ kışının tam üstündeki derin oluğa daldırdı. Javier de aynısını sol kışının üstündeki pembe ve kırmızı yaraların üzerinde dilini sürterek yaptı. Dili, büyük ihtimalle çok kanayıp büyük acı vermiş olan bir oluğun izini sürüyordu. London bir kez daha inledi. Xander ona baktığında kızm, parmaklarıyla bej kilimi kavradığını gördü. Başını eğip gözlerini kapamıştı.

Ve melek yüzünden yaşlar döküldü.

Javier'in yüreği sızladı.

"Ufaklık, ağlama. Bizim için hâlâ çok güzelsin. Her zaman güzel olacaksın."

"Sonsuza dek." diye söz verdi Xander, iki öpücük arasında. "Bunlar yara değil, gücünün sınanması. Bizi büyüledin ve sana minnettarız."

Kahretsin, kardeşiyle gurur duyuyordu. Javier bundan iyisini söyleyemezdi.

London her nefeste sarsıla sarsıla, hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Javier yeterince beklemişti. London söylemek istediği her şeyi söylemişti. Sıra onlardaydı.

Dizlerinin üstündeki Javier, onu bekleyen kollarına almak için çevirdi. London fırtınalı ve savunmasız gözlerini ona çevirdi. Sırlıslıklamdı gözleri. Kızı alnından öptü.

"Bana bak, başka yere değil."

Bir eliyle onun omzuna diğer eliyle Xander'ın omzuna tutunarak başını kabullenircesine salladı. "Evet, efendim."

Tanrım, bu kelimeleri her seferinde daha tahrik edici bir şekilde söylüyordu.

"Yaralarını görmek zorunda değilim. Yaralarının bir önemi yok. Bir hiçler. Değer verdiğim, ihtiyacını duyduğum senin yüreğin, ruhun. Seni seviyorum."

London'ın ağzı, şoke olmuş, sessiz bir iniltiyle açık kaldı.

Xander sert parmaklarını London'ın çenesine götürerek kızın bakışlarını kendine doğrulttu. "Lağım piçi bütün güzel kelimeleri çaldı ama sanırım sen sahnede dans ederken sana hayatta olmanın zevkiyle bakmış ve yıllardır neler kaçırdığımı anlamıştım. Ben de seni seviyorum."

Kızın çenesi bir kez daha titredi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Şimdi mutluluk gözyaşları akıtiyordu. Parmaklarını Javier'in vücuduna bastırdı ve bakışlarını onun yüzünde dolaştırdı. Dudaklarından yumuşak bir fısıltı, bir söz döküldü. Aynısını Xander'a da yaptı.

"Siz hayatıma girip bana yol gösterene kadar kim olduğumu, nerede olduğumu ve neye ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. İkinizi de seviyorum."

Her şeyiyle mükemmeldi...

Xander'la birlikte kızın çıplak bedenini kendilerine çektiler. Kardeşi çabucak tişörtünü çıkarttı ve dudaklarını vahşice boynuna, çenesine ve dudaklarına götürdü. Javier de aynısını yapıyor; sırayla dudaklarını okşuyorlar, ağzının içine giriyorlar ve öpücükleriyle onu ne kadar sevdiklerini gösteriyorlardı.

Xander onun ıslak dudaklarını yeniden çalınca Javier burnunu London'ın kulak memesine sürttü. "Gömleğimin düğmelerini çöz, ufaklık."

London bir inilti kopardı. Zevkten, söylediğini yapması güç olsa da ellerini gömleğine götürdü. Xander'ın ona sarılması yüzünden kendini kaybettiği sırada Javier'in vücuduna dokundu.

London'ın parmakları tenine değdiğinde iinin dışına ı-kacağını sandı Javier. Sabrını yitirdi ve gömleğini yırttı. Dğ-meler her yere dağıldı ama umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey bir an önce gömleğinden kurtulup odanın bir kenarına fırlatmak ve yumuşak ve yaralı sırtının üstün-de parmaklarını omuzlarından aşağıdaki kıvrımlarına doğru dolaştırmaktı.

"Kendimi çok şanslı hissediyorum." dedi sonunda Lon-don, Xander onu havaya kaldırdığında.

"Biz de." dedi kardeşi güven verircesine.

London önce gözlerini kırpıtı sonra başını salladı.

"Siz zengin, görkemli, ince ve çekici erkeklersiniz. Güçlü-snz... Kimi istesenez sahip olabilirsiniz."

"O yle." diyerek dalga geçti Javier.

"Kes sesini." diye homurdandı Xander.

"Gerçekten yle. Peki, neden ben?" London'ın sesinde bir kararsızlık vardı ve Javier bunun ancak zamanla ve sevgiyle giderileceğini biliyordu. Belki de ceplerine soktukları birkaç aletle.

Xander kızın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Herkes birbirinin tekrarıydı. Vakit geçirmenin ve sikkın-lığını gidermenin bir yolu. Ya paramı ve cesaretimi ya da yanlarında duran güzel bir erkek istiyorlardı. Ben ya da ağa-beyim umurlarında bile değildik. Onlara baktığında ev ve aile kavramı aklıma gelmiyordu. Onlara baktığında nereye ait olduğumu göremiyordum. Bunu sen başardın, *belleza...*"

Xander yeniden kızın dudaklarını ondan kaçırdı ve du-daklarını mühürledi. London gözleri cam gibi soluk soluğa kendini çekene kadar saygıyla ve arzuyla ona boyun eğdi. Javier konuşmalarına bir son vermeden önce içindekileri dk-mesinin iyi olacağına karar verdi.

"Ve beni kendime getirdin." Kızın çenesini okşadı ve ba-kışlarını yeniden kendine çevirdi. "Gz paradan ve işten başka bir şey görmeyen ruhsuz piçin tekiydi babamız ve bu felsefesini bana da aşıladı. Bu felsefeyi takip edersem istedi-

ğim her şeye sahip olacağıma inandım her zaman. Francesca bir hataydı ve bu hatanın çabucak farkına varmışım ama onunla evlenmek görevimdi. O öldükten sonra, paranın alabileceği her şeye sahip olduğunu ama gerçekten ihtiyaç duyduğu şeye sahip olmadığını anladım. Fran muhtaçtı. Ona nasıl vereceğimi bilmediğim aşka muhtaçtı. Öldüğünde boğazına geçirilen ipin benim kabiliyetsizliğim olduğunu düşünmeye başladım.”

“Ve kendini suçluluk duygusuyla içkiye verdin.” diyerek lafının gerisini getirdi London alçak sesle.

“Ah, Javier. Geniş bir yüreğin var. Deneyimsiz bir kıza bir iş verdin, sırlarını bana açtın ve yaşamının gerçekten ne olduğunu görmeme yardımcı oldun. Kendine haksızlık etme.”

“Gözlerimi açtın, ufaklık. Sana sonsuza dek minnettar kalacağım.”

“Bu sohbet iyice ağlamalı sızlamaları bir havaya bürünmeden önce sana bir şey sormalıyız.” diyerek araya girdi Xander. London kıkırdadı.

“Tanrım, kartpostallara yazılan yazılar gibi konuşuyoruz. Ne istiyorsunuz? İş süremi uzatmak istiyorsanız, cevabım evet.”

“O değildi ama bildiğimiz iyi oldu.” Javier gözünü kırptı. Elini cebine daldırırken sinirleri gerildi. Sırası gelmişti artık. Bu kelimeleri hayatında ikinci defa söyleyecekti ama bu sefer gerçekten hissederek söyleyecekti. Cebindeki kare kutuyu bulup çıkarttı. “Kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok seviyorum seni. Evlen benimle.”

Javier kutuyu açarken London inledi. Karşısında ince şeritleri neredeyse kusursuz beş karat, renksiz pırlantalarla bezemiş tek karat taşlı iki platin yüzük duruyordu.

Gözleri inanamıyormuşçasına irileşti.

“Aman...”

“Benimle de evlenir misin?” Xander yüzüğü tamamlayan, taşlarla bezeli bilekliği cebinden çıkarttı. “Üçümüzü de sim-

geleyen taşlar var ama sen, hep istediğimiz gibi, ortadasın. Böylece hep sevillecek ve kuşatılacaksın."

Javier çok farklı tepkiler bekliyordu ama hıçkırarak ağlamasını beklemiyordu. London yüzünü ellerine gömdü.

Xander ve Javier birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Belleza eğer yüzüğü beğenmediysen..."

"Yüzüğe bayıldım." diye soludu London ve ellerini indirerek ağlamaktan şişmiş gözleriyle onlara baktı. "Sizi seviyorum. Sadece bir hafta birlikte olduktan sonra benimle evlenmek istediğinize emin misiniz?"

"'İstemek' yanlış kelime olabilir, ufaklık." dedi Javier bir kaşını havaya dikerek. "'İsrarcı olmak' daha yakın olabilir."

"Ben şahsen 'talep ediyoruz' derdim." diyerek araya daldı Xander.

Javier başını salladı.

"Aslında haklı. 'Talep ediyoruz' demekten hoşlanıyorum."

London kahkaha atarak kollarını yeniden onun omuzlarına attı.

"O zaman evet. Kocaman bir evet. Dünyanın en şanslı kızı benim evet."

Javier yüzükleri kutudan çıkarttı ve London'ın elini tuttu. İki yüzüğü de parmağına taktı. Sıra Xander'a geldiğinde o da bilekliği kızın bileğine geçirdi. Üç parça mükemmel bir uyum içerisindeydi.

Javier kızı öpmek için eğildiğinde Xander dirseğiyle onu dürttü.

"Bekle. Dahası var."

"Onu daha sonra halletsek olmaz mı?"

"Olmaz." Xander'ın sesi ikna olmayacağını belli ediyordu. "Hepsini şimdi halletmek istiyorum."

Javier iç çekerek başını salladı. Kardeşi muhtemelen haklıydı ama bir an önce London'ı yatağa attıkları ve onun kendileri için ne kadar önemli olduğunu göstermek için bedenlerinin her yanını kullandıkları kısma geçmek istiyordu.

"Başka bir şey daha mı var?" Sesinde bir kuşku sezinleniyordu.

Javier derhal seks yapmaktan vazgeçti. London'ın akıllarından geçen her şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

"İkimiz de sana bir şey vermek istiyoruz. İsmi aldığın Londra'ya daha önce hiç gitmediğin için balayımızı orada geçirelim dedik... Dönüşte de biraz Fransız sahilllerinde güneşlenip sonra da Tuscany'nin güzelliğinin tadını çıkartırız. Birlikte vakit geçirmeyi hak ettik hepimiz."

Kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran kâğıtlara uzanmak için yerinden fırladı ve onları London'a verdi.

London yüzü gitgide asılarak kâğıtları inceledi.

"Bu biletler eylülün ilk haftası için. İki aydan daha kısa bir süre. Düğünü o kadar çabuk halletmemiz imkânsız."

"Paran olduğunda mümkün." Javier gülümsedi.

"Düğünü bir an önce yapmalıyız. Bana kalsa yarına kadar bile beklemem ama sanırım durumu annene açıklamam ve onunla tanışmamız için zamana ihtiyacın var."

"Şey... Evet. Çok eğlenceli olacak." Sesindeki alaycılık aksini söylüyordu. "Ama ikna olur. Benim mutluluk ve sevgi içinde olmamı istiyor."

"Mutluluğunu ve sevgiyi garanti ediyoruz." diyerek söz verdi Xander. "Ama ikinci mesele..." Pantolonunun arka cebinden bir zarf çıkartıp kızın ellerine bıraktı. "İstersen burada açabilirsin. Hastaneden gönderilen bir faks. Dün gece kanımı test ettiler. Hastaliksız olduğumu biliyordum çünkü çok titiz davrandım ama senin de görmeni istedim."

"Pe.. Peki." Yüzüne şirin bir somurtkanlık yerleşti. "Güzel haber."

"Harika haber," diyerek düzeltti Xander. "Yıllarımı aile kavramından uzak bir şekilde geçirdim. Ağabeyim her zaman başarıya ulaşma yolunda meşguldü. Tüm bu zamanı salaklık ederek geçirdim."

"Etek peşinde geçen bir salaklık." diyerek dalga geçti London.

"Evet." Xander'ın yüzü kızardı. "Ama artık beklemek istemiyorum. Üçümüz evlenip bir aile kuracağız. Ailemizi genişletmek istiyorum. Hatta şimdi başlamak istiyorum buna."

London gözlerini kırptırdı. Çenesi düştü.

"Şimdi mi?"

Xander başını sallayarak onayladı.

"Aramızda hiçbir bariyer olmaması için hastalısız olduğumu bilmeni istedim."

London'ın mavi gözleri mutlulukla alev alev oldu ama sonra rahatsızlığını belli edecek şekilde kaşlarını çatı.

"Sanırım adaletli olmak... Dürüst olmalıyım. Doktorlar bayılmalarımın hiç durmayabileceğini söylüyorlar. İlaçlarımı kullanırken çok iyiyim ama bir çocukla en azından bir bebekle tek başıma kalamam. Uygun bir anne adayı olabilir miyim emin değil..."

"Dur." Bu kelimeler Javier'i kızdırmıştı.

"Söylediklerimi dinle ve anlamaya çalış London. Harika bir anne olacaksın. Çocuklarımıza sevgi, şefkat ve yol göstereceksin. Çocuklarla tek başına kalamıyorsan... Üçümüzün birlikte vakit geçirmesi için bir başka fırsat. Beraber bakarız çocuklara. Yardımcı tutarız. Seni, hangi konuda istersen destekleriz."

"Seninle bir aile kurmak istiyoruz, *belleza*," diye mırıldandı Xander.

London alnına dökülen yumuşacık saçını toplayıp anlamasını istercesine gözlerinin içine bakarak, "Çok mutluyum." dedi ve kalbinde ışıldayan bütün sevgisiyle gülümsedi.

"Bu bir evet mi?"

Kardeşi çok baskıcıydı ama Javier onu anlıyordu. Parmaklarında onların yüzükleri, onların çocuğunu taşıyan London'la bir çatı altında yıllarını ve aşklarını paylaşma fikri... Hiçbir şey bundan daha mükemmel görünmüyordu.

"Evet." Xander'ı hafifçe öptü. "Ama sanki beni düğünden önce hamile bırakmak istermiş gibi konuşuyorsun."

"Mümkünse bu gece. Hayatımın büyük bir kısmını boşa geçirdim. Seni görene kadar yaşamıyordum ben. Bu yaşamı hep birlikte yaratmış olmamız gerekiyormuş."

Kız dudağını ısırды ve başını salladı.

"Haklısın. Ömrünün ne kadar süreceğini bilmiyorsun. Bunu bizzat deneyimledim. Neden bekleyelim? Gel, al beni."

İkisi de vakit kaybetmeden fermuarlarını indirdiler ve pantolonlarını indirerek bir kenara attılar. Javier'in taşlaşan penisi ağrıyordu. Eliyle yavaşça penisini kavradı. Penisini tutan elin London'ın eli olmasını içinden geçirerek elini ileri geri götürmeye başladı. Xander da onun içine girmek için en az kendisi kadar hazırdı.

Birlikte kızı sırt üstü kilime yatırdılar. London biraz endişeli görünüyordu ama normaldi. Bugün yaşamlarını değiştiren, büyük bir karar almışlardı. Birlikte koyuldukları ilk işti bu. Belki biraz aceleye getiriyorlardı ama hepsi de ne istediklerini biliyorlar ve beklemenin bir manası olmadığını düşünüyorlardı.

Javier dudaklarını öpmek, kızın ağzına sahip olup dillerini birbirine geçirmek için hızla üstüne eğildi. Altında sırtı acıyan London inledi. Javier biraz kenara çekildi ve dilini kızın klitorisine yapıştırmış ateşli bir şekilde vajinasını yiyen Xander'ı gördü aşağıda.

London'ın çıplak vücudu aniden kıpkırmızı kesildi. Soluk alıp vermesi hızlandı. Tanrım, onu becermek istiyordu.

Elini, kızın başının altına geçirdi ve kız ağzını açana dek saçını çekti. Kızın ağzına hücum etti. Her şeyiyle ağzını kapladı. Onu ne kadar arzuladığını anlaması için zorluyordu kızı. London gerildi. Nefes alış veriş düzeni bozuldu. London'ın zevke gelmesine, onun ateşine yakıt olmaya bayılıyordu.

"Xander, vajinayı yiyerek seni zevke mi getiriyor, ufacık?" diye mırıldandı kızın göğüslerine doğru. Hassas et parçasını çimdikledi ve yalayarak meme ucunun sertleşmesine neden oldu.

"Evet... Evet!"

Sonra diğer meme ucuna geçti. London dişlerinin arasından tıslayıp düzensiz haykırışlar koyverene dek ısırdı meme ucunu. London boşalmak üzereydi.

"Evet, ne?" diye homurdandı kızın kulağına, Xander'ın başını onun vajinasından çekişini seyrederken.

"Evet, efendim."

Kardeşi ıslak parmaklarını emdi ve elinde penisi bacaklarının arasına kıvrıldı.

"Daha önce kondomsuz seks yapmadım hiç, *belleza*."

Xander'ın çok kadınlı, büyük partilerin olduğu yaşamında bir kez bile kondom takmayı unutmaması Javier'i şaşırttı. Ama yüzüne yansıyan ifadedeki samimiyet, Javier'in onun her bir kelimesine inanmasını sağladı.

London bacaklarını biraz daha açtı ve dizlerini çekerek onu hoşnutlukla karşıladı. Javier, memelerinin ucunu öpücüklerle boğarken kardeşinin, kondomsuz penisini nişanlılarının içine sokuşunu seyretti.

London bacaklarıyla ona sarılarak Xander'a doğru kalktı ve başını salladı.

"Hiç."

Kızın üzerinde dizlerinin üstünde pozisyon alan Xander yavaş ve güçlü bir ritimle kızın içine girdi. Javier sırasıyla meme uçlarını öpüyor, her seferinde iki meme ucunun da biraz daha sertleşmesini hissediyordu. Boştaki eliyle uyuşuk bir şekilde London'ın klitorisini okşadı.

"Son reglini ne zaman tamamladın?" diye sordu Xander emreder bir sesle.

"Tanrım, bu o kadar güzel ki düşünemiyorum."

"Hatırlamaya çalış, ufaklık. Bizim için." Ama elini kızın sertleşmiş inci tanesinden çekmedi.

"Şey... Sanırım..." dedi hızlı hızlı soluyarak. "On gün önce. İki hafta önce. Öyle bir şey işte."

"Doğurganlık için uygun." diyerek kardeşinin dikkatini çekti Javier.

"Yaşasın." diye haykırdı Xander ve darbelerinin sertliğini arttırdı.

London kızarıyor, terliyordu. Yaklaşmakta olan patlamaya hazırlanmak için nefesini tuttuğunda bütün vücudu kasıldı.

"Boşalacak."

"Güzel," diye soludu kardeşi hızlı hızlı ve London'ın şişen vajinasına daha güçlü darbeler indirmeye başladı. "Birlikte yapacağız."

Havada gerilim ve beklenti vardı. London inledi. Sonra zevk içinde çığlık attı. Parmaklarının altındaki klitorisi taş kesilmişti adeta. Bütün bedeni sarsılıyordu. London'ın içine güçlü ve hızlı vuruşlarıyla tohumunu bıraktığında Xander tatmin olmuş bir şekilde haykırdı.

Kızın üstüne yığıldı. İkisi kolları, bacakları, nefesleri ve kalpleri birbirine sarılı halde bir süre öyle kaldılar.

Javier patlamaya hazırды. Verebileceği her şeyle onu doldurmak, vajinasını tohumuyla sıvamak istiyor; buna ihtiyaç duyuyordu.

Xander aniden başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

"Mükemmeldi. Buna ihtiyacın var."

"Hemen şimdi." diye homurdandı.

"Tamamdır. Sırt üstü yaslan."

Javier nedenini merak etti başta ama sonra kardeşinin akından geçenleri okudu ve geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne. Yere uzanıp London'ın vücudunu kendine doğru çekti ve yavaşça bacaklarını araladı. Penisini yumuşak ve sırlıslıkla olmuş vajinanın içine itekledi. London'ın vajinasının, kondomsuz penisini sıkıştığını hissetti ve baştan aşağı titredi.

"Tanrım!"

"Harika değil mi?" diye sordu Xander, London'ın ağzına doğru uzanıp çenesini tutarken. "Ağzını aç, *belleza*. Yala. Seni yeniden becereceğim. Ağır ol, Javi."

"Ağır ol mu?" "Kafayı mı yedin sen?" Neredeyse patlamak üzereydi ve kızlarının yumuşacık dudaklarını Xander'ı içine

almak için aralayıp diliyle penisini yalaması görüntüsü karşısında taşakları ağırlaşmıştı.

"Planımızı unutma." diyerek hatırlattı ona Xander alçak sesle guruldayarak.

Bir planları vardı ve ona sadık kalması gerekiyordu. Başını sallayarak kabullendi durumu ve bu sefer daha yavaş vuruşlarla London'ın içine girdi yeniden. Bu sefer onunla birlikte boşalmasını istiyordu kızın. Hayatının geri kalanında zevki, onların dokunuşlarıyla bağdaştırmasını istiyordu.

Javier penisini yeniden içeri soktuğunda kızın memeleri yüzüne sarkıyordu. Dudaklarını meme uçlarına yapıştırarak emmeye başladı onları. Her seferinde London kıvranıyordu. Kardeşinin penisi ağzındayken koparttığı yumuşak iniltileri ve hızlı hızlı alıp verdiği solukları Javier'i kendinden geçiriyordu. Dudaklarının arasındaki meme uçları çabucak sertleşti. O çok iyi bildiği pembelik yeniden bütün vücudunu kapladı.

Vajinasının içindeki o hassas noktayı bulup acımasızca oraya yüklendiğinde London kasıldı. "Javi!"

"Evet, işte bizim uslu kızımız. Zevki tat. Sana her zaman bu zevki tattıracağız. Evlendiğimiz gece, çocuklarımıza hamile olduğunda, kutladığımız her yıl dönümünde ve geçen her yılda, tıpkı şimdiki gibi olacağız, aşkım."

"Lütfen..." diye acıyla inledi London ve vajinasıyla penisini sıkıttı bir kez daha.

"Xander," diyerek uyardı kardeşini. Vakit daralıyordu.

Kardeşi, yumuşak bir pop sesi çıkartarak penisini kızın ağzından çekti. London arzuyla haykırdı. Xander arkasında belirince bu sefer inledi. Xander cebinden yağ şişesini çıkarttı. Saniyeler içinde kapağı açtı ve yağı parmaklarına boca ederek kık deliğine sürdü. Bir miktar yağı daha parmaklarına döküp yağı penisine sürdü.

"Pozisyonunu bozma, Javi."

Javier dişlerini sıkıttı. Xander'a çabuk olmasını söyleme isteğiyle boğuşuyordu.

"Sırtını kaldır, bebeğim. Bana doğru açıl ve beni içine al."

"Aynı anda ikinizi birden mi alayım?" diye fısıldadı kız.

"Ah, evet." dedi Xander ağır ağır konuşarak.

Javier yeniden memelerini çimdikledi.

"Her gün."

London mutlu bir şekilde iç geçirdi ve Xander'ın dediğini yaptı. Javier, kardeşinin içeri girdiğini, ikisini ayıran küçücük tabakayı hissedebiliyordu. Birlikte, yakında karıları ve çocuklarının annesi olacak kadının içine girdiler. Birlikte sırayla yavaş vuruşlarla onun içine girerek, onu yatıştıran cümleler fısıldayarak, rahatını gözeterek ve her yerini öpücüğe boğarak geleceği şekillendiriyorlardı.

Yeniden boşalma noktasına gelmişlerdi çabucak ve şaşırıcı bir şekilde Xander da onlara ayak uydurmuştu. Kardeşi, London'ı kalçalarından tuttu. London göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve kardeşinin dudaklarını öptü. Orgazmın harareti onu ele geçirirken kasılıyor, çığlık atıyordu. Javier, bu gerilimin taşaklarını spermle doldurduğunu hissediyordu. Zevk başından aşağı akıp penisinin başına ulaşip onu kanla doldurduğunda taşakları ağırlaşmış ve spermle dolmuştu. Kalbi küt küt atıyordu. Hamile, çıplak ve onları beklerken yüzünde sevgi ışıldayan London'ın fantezisi düşüncelerini kuşattı.

Tanrım, bu orgazm onu havaya uçuracaktı ama kontrol altına almaya kalkışmadı. Her şeyini London'a bıraktı. Boşaldığında haykırdı. Sırtı zevkten eriyordu neredeyse. Xander böğürerek ona eşlik etti.

Şimdi ikisi de hızlı hızlı soluyor, ter içinde yüzüyorlardı. Aralarındaki London kıkırdadı.

"Belli ki siz beyler, kendinizi bu bebek yapma işine adanmışsınız."

"Hem de nasıl." Javier dudaklarına öpücük kondurup gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Bu hevesimizi de sana göstermek istiyoruz." diyerek ant içti Xander. Sol elini kızın vücudunda gezdirerek parmağına taktıkları yüzüklerine baktı.

Sonunda hep birlikte ayağa kalktılar ve London'ı duşa götürdüler. Duşa kabin dardı. Javier, yerleşecekleri evin geniş bir banyosu ve duşa kabini olması gerektiğini zihnine not etti.

Xander, London'ın sırtını hafif darbelerle yıkayıp Javier kendini onun öptüküklerinin tatlı ateşinden kaybederken London irkildi. "Bekleyin, beyler..."

Javier isteksizce başını kaldırdı.

"Ne var, ufaklık?"

"Los Angeles'a dönmek istemiyorum. Orada yaşadığımı biliyorum. İşinizin de orada olduğunu biliyorum." İç geçirdi. "Ama orada benim için hep kötü hatıralar var ve annem... İyi niyetli de olsa beni asla tek başıma bırakmaz ve..."

"Sorun değil." diyerek sakinleştirdi onu, yüzünü kardeşine dönen Javier. Sonra elini yeniden klitorisine indirdi. Hâlâ şişti. Her zaman mükemmeldi.

Kalçalarını tuttu ve arkasını döndürerek hafifçe eğdi. Penisini vajinasının içine soktu. London inledi. Başını çevirdi ve bakışları buluştu. O bakışta... Yaralarından endişe eden bir kadının şaşkınlığını gördü.

"Şşş, her yerini görüyorum. Güzelsin, London. Her zaman güzel olacaksın. Nerede yaşamak istiyorsan orada yaşarsın. İş meselesini hallederiz ama bu..." Penisini kökledi. "Burası her zaman bizim evimiz olacak."

"İkimiz için de." diyerek ekledi Xander. "Kahretsin, onun seni becermesini izlemeye bayılıyorum, *belleza*. Onun penisini, bizim aşkımızı al içine. İşte bu."

"Burada kalmak istiyorum." London'ın sesindeki gerginlik artıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Kendini geriye doğru iterek haykırdı.

Javier, ona istediğini verdi.

"Kim bilirdi ki, Amerika'nın çivisinin söküldüğüne inandığım bu tür bir ilişkiye kardeşim beni sokacak da, aradığım her şeyi burada bulacağım."

"Bunun için teşekkürler, Xander." diye soludu kız. "İkinize de teşekkürler."

"Gördün mü, haklıydım." Xander, ağabeyine doğru sırttı. "Ben demiştim demekten nefret ediyorum ama..."

"Hayır, nefret etmiyorsun ama bu durumda ben de sana teşekkür etmeliyim."

"Rica ederim. Şimdi kapa çeneni de onu daha hızlı becer"

"İkile bakayım. Ona sahip olmak için hemen işimi görme mi istediğini bilmiyorum sanki."

"Tam üstüne bastın." diye bağırdı Xander.

Aralarındaki London kahkaha attı.

"Bu hızla gidersek çabuk evlenmemiz gerekecek."

"Yarın çok mu erken olur?" diye bir öneri sundu kardeşi.

"Hmm..." Düşünceli bir hımdan çok bir zevk iniltisi gibi çıkmıştı sesi. "Annemin yanına o kadar çabuk gide mem... Ah, Tanrım, çok güzel. Evet!" London gerildi. Javier, Xander'ın elini bacaklarının arasına soktuğunu ve orgazmına yardımcı olduğunu gördü.

"O zaman gelecek hafta." diye ısrar etti Xander. "Yatakta geçirmek için birkaç günümüz daha olur böylece. Alyssa, Tara ve Kata şüphesiz bizim için bir düğün hazırlamaktan memnun olurlar. Sana düşense düğüne gelip 'Evet, kabul ediyorum' demek."

London, Javier'in penisini vajinasının içinde sıkarken tırnaklarını Xander'ın kasıklarına geçirdi. Bu sefer orgazmı daha yumuşaktı ama Javier, tohumlarını bir kez daha olduğu gibi London'ın içine boşaltırken derin ve güçlü bir kükreme yükselip ciğerlerini kapladı. Tanrım, bundan asla yorulmayacaktı. İlkel olabilirdi ama ona yeniden yeniden sahip olacağını bilmek içini rahatlatıyordu.

Xander'la birlikte London'ı kucaklayıp yatağa götürdüler. Damarlarında en saf su akıyormuşçasına bir memnuniyetle London'ın her tarafını öptüler.

Xander'ın başka fikirleri vardı. Arkasına geçer geçmez yeniden London'ın içine girdi. Bütün bedeniyle beceriyordu kızı. Yavaş ve sert darbeleri London'ın kıvranmasına neden oluyordu. Onu acı içinde inletiyordu.

"Mutlu musun?" diye sordu Javier.

Kız evet anlamında başını salladı. Yüzü düzensiz bir memnuniyetle maskelenmiş, gözleri sersemlemiş ve bütün sabah boyunca ona yükledikleri zevkle sarhoş olmuştu. Daha günü yarılamamışlardı bile.

"Evet." diyebildi sonunda London. "Çok mutluyum, efendim."

Lanet olsun. Şimdi onu yeniden becermek istiyordu. Javier iç geçirdi. Muhtemelen ona biraz nefes aldırmalıydı. Öyle veya böyle bir mola vermelilerdi.

"Ben de, aşkım."

"Aman Tanrım, beni de sayın. Çok mutluyum." Xander, London'a sarılarak ele geçirilmiş bir erkek gibi vajinasına yüklendi.

"Senin için nasıl pembeleştiğini gördün mü?" diye sordu Javier, kardeşine. "Dudaklarını senin için nasıl kaldırdığını görüyor musun? Devam et, Xander. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Ona yeniden sahip olmak istiyorsun."

"Her zaman." diyerek takıldı kardeşine Javier ve London'ın gözlerinin içine baktı. "Beni kurtardın, ufaklık. İkimizi de. İkimiz de bunun için seni seviyoruz. Teşekkürler."

"Ben de sizi seviyorum." diye fısıldadı London ve orgazm olmak üzere hızlı hızlı soluklandı.

"Rica ederim." dedi Xander ağır ağır konuşarak ve Javier'e sırttı. "Şimdi siktir git!"